NEW YORK TIMES BESTSELLER

STEVE BERRY

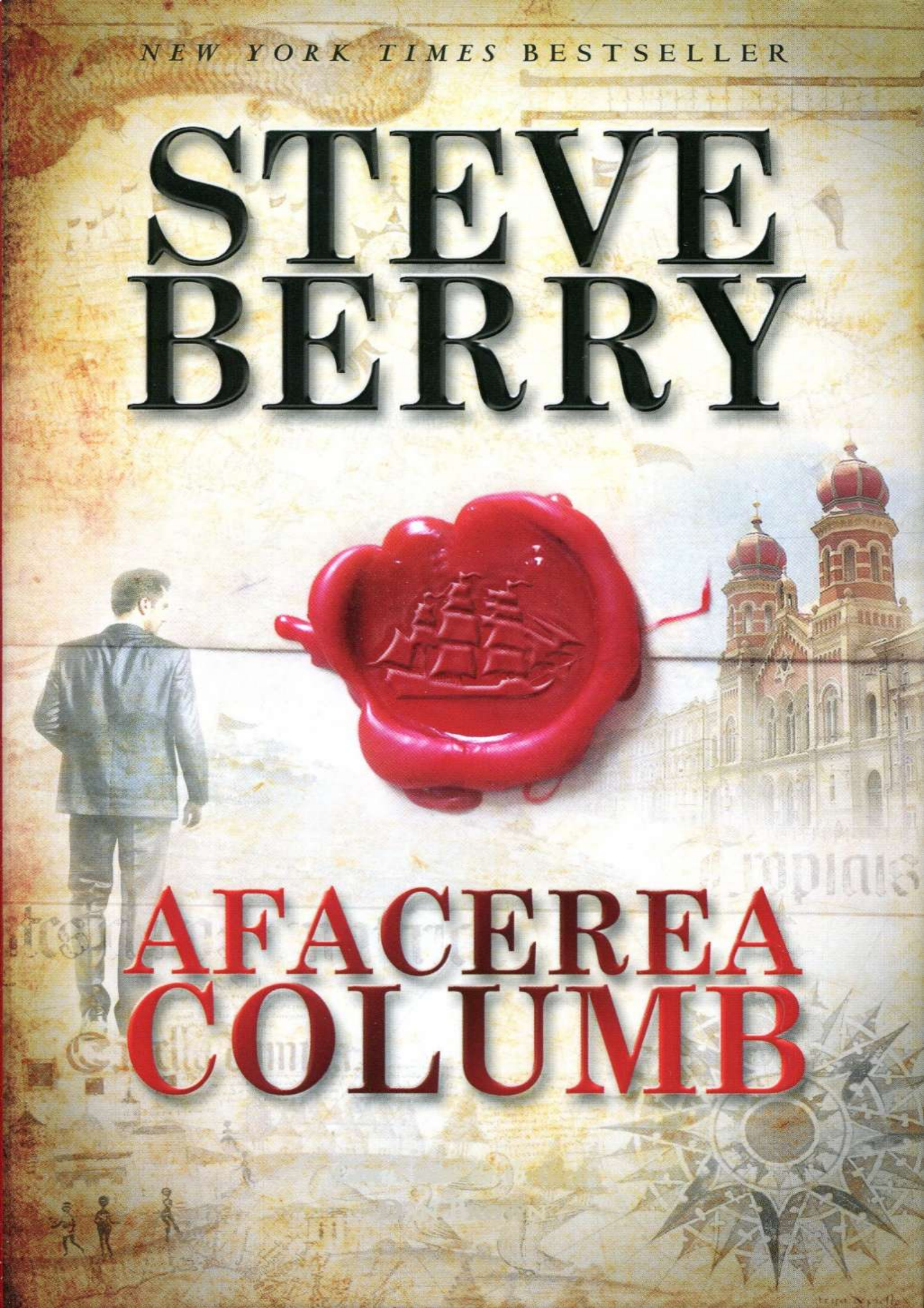

AFACEREA COLUMB

STEVE BERRY

AFACEREA COLUMB

Traducere din limba engleză BOGDAN NICOLAE MARCHIDANII

ISBN
978-606-609-712-3
STEVE BERRY
Columbus Affair
Editura RAO
2014

Genul meu de thriller.

Dan Brown

Câştigător al premiului Pulitzer, Tom Sagan este un jurnalist de investigaţii care a scris articole dintre cele mai interesante despre subiecte arzătoare din întreaga lume. Dar reputaţia sa profesională este adusă la zero în momentul în care un articol controversat despre o zonă măcinată de războaie este considerat o înşelăciune. În prezent, este nevoit să trăiască chinuit de deciziile greşite pe care le-a luat şi cu adevărul şocant pe care nu îl va putea dovedi niciodată – căderea sa fiind un act deliberat pus la cale de un duşman necunoscut. Însă în momentul în care este pe punctul de a-şi curma viaţa pentru a pune capăt suferinţei, destinul intervine printr-un străin enigmatic care vine cu o cerere ce nu poate fi ignorată. Zahariah Simon are nevoie disperată de ceva ce numai Sagan poate avea – cheia unui mister de 500 de ani, o comoară cu implicaţii politice controversate în lumea modernă. Pentru amândoi, Simon şi Sagan, miza este mare, motivaţia – foarte personală, iar consecinţele conflictului dintre ei pot fi cu adevărat catastrofice.

Steve Berry scrie un nou roman plin de aventuri palpitante care îl poartă pe cititor într-o căutare riscantă, din Florida la Viena şi Praga, iar în final, prin munţii Jamaicăi, unde doi bărbaţi încearcă să îşi încheie socotelile, printr-un joc periculos care va schimba tot ceea ce ştim despre descoperirea Americii.

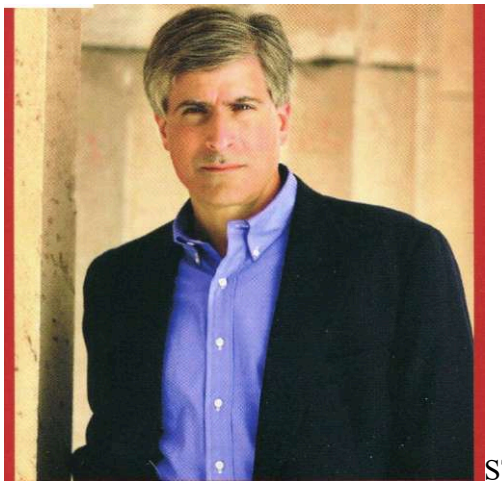 STEVE BERRY trăieşte în oraşul istoric St. Augustine din Florida. A debutat în 2003 cu *Camera de chihlimbar,* care a devenit rapid un bestseller. În limba română au mai apărut: *Profeţia familiei Romanov, Al treilea secret, Moştenirea templierilor, Conexiunea Alexandria, Trădare la Veneţia* şi *Tezaurul împăratului.* Cărţile lui au fost traduse în patruzeci de limbi şi vândute în cincizeci şi una de ţări.

LA CEREREA CITITORILOR DIN ROMÂNIA, STEVE BERRY REVINE CU CEL MAI BUN THRILLER AL SĂU

Nimeni nu ştie când s-a născut Cristofor Columb, unde a trăit sau cum a fost educat. Nu există nici un portret real. Era un marinar bun şi un expert în navigaţie, dar nu a fost niciodată instruit pentru aşa ceva. Nu a supravieţuit nici o relatare la prima mână a întreprinderilor lui legendare şi chiar şi mormântul lui rămâne un mister. Atât de multe întrebări s-au născut în privinţa lui Columb, însă nici una dintre ele nu şi-a aflat cu adevărat un răspuns. În această carte, Berry îşi reimaginează povestea lui Columb, prin amestecul lui inimitabil de fapte şi ficţiune.

Un thriller complet şi cea mai bună carte a sa de până acum.

The Washington Post

Cititorii de thrillere – de la fanii lui Dan Brown până la aventurile fantastice ale lui Clive Cussler – vor savura acest

amalgam de mituri taino, istoria evreilor din Jamaica, peregrinările comorii Templului de după distrugerea Ierusalimului de către Titus în 70 d.H. şi faptele misterioase ale lui Columb din Indiile de Vest. Cu siguranţă va fi următorul bestseller.

Library Journal

Pentru Simon Lipskar, agent literar.
Mulţumesc!

Timp de cinci sute de ani, istoricii au căutat răspunsul
la următoarea întrebare:
Cine a fost Cristofor Columb?
Răspunsul este, pur şi simplu, o altă întrebare:
Cine vreţi să fie?

ANONIM

JAMA
ICA

1504

Prolog

Cristofor Columb îşi dădea seama că se apropia momentul decisiv. Grupul lui de oameni mergea spre sud, prin pădurea tropicală luxuriantă, de trei zile, urcând din ce în ce mai sus. Dintre toate insulele pe care le descoperise de la prima debarcare, din octombrie 1492, aceasta era cea mai frumoasă. Coasta stâncoasă era mărginită de o câmpie îngustă. Munţii formau o cocoaşă învăluită în ceaţă, care se ridica treptat dinspre vest şi culmina aici, în est, cu un lanţ sinuos de creste. În cea mai mare parte, solul era format din calcar poros, acoperit de un strat fertil de pământ roşu. Sub arborii denşi ai pădurii bătrâne înflorea un şir incredibil de plante, toate întreţinute de vânturile constante şi umede care suflau aici. Băştinaşii numeau acest loc Xaymaca, cuvânt despre care aflase că înseamnă „insula izvoarelor” – un termen adecvat pentru abundenţa de apă de pe insulă. Cum castilienii înlocuiau X-ul cu J, Columb ajunsese să numească insula Jamaica.

— Amirale!

Se opri şi se întoarse către unul dintre oamenii lui.

— Nu mai e mult, îl anunţă de Torres, arătând înspre înainte. În josul crestei, către platoul acela, apoi dincolo de luminiş.

Luis navigase alături de el în toate cele trei expediţii anterioare, inclusiv în cea din 1492, când debarcaseră pentru prima dată. Se înţelegeau bine şi aveau încredere unul în celălalt.

Nu acelaşi lucru îl putea spune Columb despre cei şase băştinaşi care duceau bagajele. Arătă înspre două dintre ele, care adăposteau mici containere şi le indică oamenilor, prin gesturi, să fie prudenţi. Era surprins că, după doi ani, lemnul cutiilor era încă intact. Nu fusese afectat de viermi,

aşa cum se întâmplase cu un an înainte cu chila navei lui. Petrecuse un an ţintuit pe această insulă.

Însă captivitatea lui luase acum sfârşit.

— Ai ales bine, îi spuse el lui de Torres în spaniolă.

Nici unul dintre băştinaşi nu vorbea spaniola. Columb şi de Torres erau însoţiţi de alţi trei spanioli, fiecare ales pentru un rol aparte. Localnicii fuseseră mituiţi cu promisiunea oferirii mai multor clopoţei – nişte zdrăngănele ale căror sunete păreau să-i fascineze pe băştinaşi – dacă aveau să le care trei cutii până în munţi.

Plecaseră în zori, dintr-un luminiş înconjurat de pădure, de lângă ţărmul nordic, unde un râu din apropiere arunca apă limpede şi rece peste terase netede din piatră, formând iaz după iaz, pe parcurs şi în cele din urmă vărsându-se într-un ultim şuvoi argintiu în mare. Bâzâitul insectelor şi ciripitul păsărilor crescuseră treptat în intensitate, atingând acum un crescendo zgomotos. Drumul de-a lungul pantei împădurite necesitase efort şi acum cu toţii erau bătuţi de vânt, cu hainele pline de sudoare, iar transpiraţia le înceţoşa privirile. Începuseră din nou să coboare către o vale plină de vegetaţie.

Pentru prima dată, după multă vreme, Columb se simţea întinerit.

Iubea insula asta.

Prima expediţie, din 1492, fusese făcută sub conducerea lui personală, împotriva sfaturilor aşa-zişilor înţelepţi. Optzeci şi şapte de oameni se aventuraseră în necunoscut bazându-se doar pe forţa visului lui Columb. Se luptase zeci de ani ca să obţină finanţare, mai întâi de la portughezi, apoi de la spanioli. Documentele de la Santa Fe, care arată acordul dintre el şi Coroana spaniolă, îi promiteau un statut de nobil, zece la sută din toate comorile găsite şi control asupra mărilor descoperite de el. Un târg excelent pe hârtie, însă Ferdinand şi Isabela nu se ţinuseră de cuvânt. În ultimii doisprezece ani, după ce Columb stabilise

în mod clar existenţa a ceea ce cu toţii numeau deja Lumea Nouă, vasele spaniole se îndreptaseră, unul după altul, către vest, fără permisiunea lui de amiral.

Curve. Mincinoşi.

Cu toţii.

— Acolo, strigă de Torres.

Columb se opri din coborâre şi privi printre copaci şi dincolo de miile de flori roşii pe care băştinaşii le numeau focul-pădurii. Zări un iaz cu apă limpede, prin care trecea un şuvoi vioi de apă.

Prima dată vizitase Jamaica în luna mai 1494, cu ocazia celei de-a doua expediţii şi descoperise că în nordul insulei coasta era locuită de aceiaşi băştinaşi găsiţi pe insulele din apropiere, doar că erau mai ostili. Poate că vecinătatea lor cu caraibii care trăiau în Puerto Rico, înspre est, reprezenta motivul agresivităţii lor. Caraibii erau nişte canibali care înţelegeau doar limbajul forţei. Învăţând din experienţa trecutului, Columb trimisese ogari şi arcaşi ca să se confrunte cu jamaicanii, omorând câţiva, speriindu-i pe alţii, până ce toţi locuitorii deveniseră nerăbdători să-l mulţumească.

Opri înaintarea caravanei către iaz.

De Torres se apropie de el şi şopti:

— Aici e. Locul.

Ştia că era pentru ultima dată când se afla în Lumea Nouă. Avea cincizeci şi unu de ani şi reuşise să-şi facă un număr impresionant de duşmani. Experienţa din ultimul an constituia dovada, iar această a patra expediţie fusese blestemată de la început. Mai întâi, explorase coasta unui presupus continent, cu ţărmuri nesfârşite, extinzându-se de la nord la sud, cât navigase el. După încheierea recunoaşterii, sperase să debarce în Cuba sau Hispaniola, însă navele lui mâncate de viermi nu-l duseseră mai departe de Jamaica, loc unde le eşuase la mal pe amândouă şi aşteptase ajutor.

Nu primise nimic.

Guvernatorul din Hispaniola, un inamic, decisese să-l lase să moară, împreună cu cei 113 oameni ai săi.

Însă asta nu se întâmplase.

În schimb, câteva suflete curajoase se urcaseră în canoe şi vâsliseră până în Hispaniola, de unde se întorseseră cu o navă.

Da, cu adevărat îşi strânsese un mare număr de duşmani.

Aceştia reuşiseră să-i anihileze toate drepturile de care beneficiase după semnarea actelor cu regalitatea castiliană. Reuşise să-şi menţină statutul de nobil şi rangul de amiral, dar acestea nu însemnau nimic. Coloniştii din Santo Domingo chiar se revoltaseră şi îl forţaseră să semneze un acord umilitor. Cu patru ani înainte fusese dus înapoi în Spania, în lanţuri şi ameninţat cu procese şi închisoare, însă regele şi regina îi furnizaseră un ajutor neaşteptat, după care îi acordaseră fonduri şi permisiunea pentru o a patra expediţie.

Se întrebase care fuseseră motivele lor.

Isabela părea sinceră. Avea suflet de aventurier. Însă cu regele situaţia era diferită. Lui Ferdinand nu-i păsase niciodată de el, declarând public că orice expediţie dincolo de oceanul vestic părea o nebunie.

Evident, astea se petrecuseră înainte de reuşita lui.

Acum Ferdinand nu mai voia decât aur şi argint.

Curve. Mincinoşi.

Cu toţii.

Făcu semn să coboare cutiile. Îi săriră în ajutor şi cei trei conaţionali, căci fiecare cufăr era greu.

— Am ajuns, rosti el în spaniolă.

Oamenii lui ştiau ce au de făcut.

Conaţionalii îşi scoaseră săbiile şi îi măcelăriră rapid pe băştinaşi. Doi gemură pe jos, dar primiră imediat câte un pumnal în piept. Uciderea lor nu însemna nimic pentru el, căci localnicii erau

nevrednici să respire acelaşi aer ca europenii. Mici de statură, arămii-maronii la culoare, goi ca în ziua în care se născuseră, indivizii nu aveau o limbă scrisă şi nici o credinţă. Locuiau în sate pe coasta insulei şi, conform observaţiilor lui, nu făceau nimic altceva decât să aibă grijă de câteva culturi agricole. Erau conduşi de un individ denumit *cacique,* cu care se împrietenise în timpul anului, cât fusese obligat să rămână pe insulă. Acest *cacique* îi dăduse şase oameni, cu o zi înainte, când lăsase ancora, pentru ultima dată, pe ţărmul nordic al insulei.

„O simplă plimbare înspre munţi, îi spusese el căpeteniei. Treabă de câteva zile."

Cunoştea destule cuvinte din limba lor, arawak, ca să-şi facă înţeleasă cererea. *Cacique* făcuse semn că înţelege şi că e de acord, arătând înspre cei şase localnici care aveau să care cuferele. Columb se înclinase în semn de recunoştinţă şi îi oferise căpeteniei câţiva clopoţei. Mulţumise cerului că adusese cu el un număr suficient de astfel de zdrăngănele. În Europa, erau legate de ghearele păsărilor instruite special. N-aveau valoare. Aici reprezentau o monedă forte.

Cacique acceptase răsplata şi îi răspunsese cu o plecăciune.

Mai avusese de-a face cu această căpetenie de două ori înainte, între ei se stabilise o prietenie. O înţelegere. De pe urma căreia profitase din plin.

În 1494, când vizitase pentru prima dată insula, oprindu-se pentru o zi ca să repare spărturile din navă şi să-şi împrospăteze rezervele de apă, oamenii lui observaseră bucăţele de aur în cursurile limpezi de apă. Întrebându-l despre asta pe *cacique,* aflase un loc unde grăunţele de aur erau mai mari, unele de mărimea unor boabe de fasole.

Exact în acel loc se afla acum.

Numai că, spre deosebire de înşelătoarea monarhie spaniolă, pe el nu-l interesa aurul.

Scopul lui reprezenta mai mult decât atât.

Îşi aţinti privirea asupra lui de Torres şi vechiul lui prieten îşi dădu imediat seama ce va urma. Cu sabia scoasă, de Torres îndreptă lama către unul dintre cei trei spanioli, un individ scund şi îndesat, cu o faţă ursuză.

— În genunchi, îi ordonă omului, luându-i arma.

Ceilalţi doi îşi ridicară săbiile în semn de sprijin.

Prizonierul îngenunche.

Columb se uită la el.

— Chiar mă credeai idiot?

— Amirale!

Columb ridică o mână în semn de tăcere.

— Cu patru ani în urmă, m-au dus înapoi în Spania, în lanţuri şi mi-au luat tot ce era al meu de drept. După aceea, la fel de brusc, totul mi-a fost dat înapoi. Făcu o pauză. Fără prea multe cuvinte, regele şi regina m-au iertat de tot ceea ce se presupunea că făcusem. Mă credeau un ignorant? Ezită din nou. Chiar mă credeau. Iar asta este cea mai mare insultă cu putinţă. Ani de zile am implorat finanţare ca să trec oceanul. Ani de zile am fost refuzat. Şi totuşi, cu o singură scrisoare către Coroană, mi s-au dat banii pentru această a patra expediţie. O singură cerere şi mi s-a oferit totul. Am ştiut atunci că ceva nu este în regulă.

În continuare, prizonierul era înconjurat de săbii. Nu avea unde să fugă.

— Eşti un spion, zise Columb. Trimis aici ca să raportezi despre ceea ce fac.

Vederea acelui tâmpit îl dezgusta. Individul întruchipa toate trădările şi mizeriile pe care fusese obligat să le suporte din pricina spaniolilor mincinoşi.

— Pune întrebarea al cărei răspuns binefăcătorii tăi vor să-l afle, ceru Columb.

Omul rămase tăcut.

— Pune-o, îţi zic. Vocea lui crescu în intensitate. Îţi poruncesc.

— Cine eşti tu ca să porunceşti ceva? replică spionul. Nu eşti omul lui Hristos.

Columb înghiţi insulta cu răbdarea deprinsă de la viaţa grea dusă până atunci. Însă văzu că ceilalţi compatrioţi ai lui nu păreau la fel de iertători.

Arătă înspre ei.

— Nici ei nu sunt oamenii lui Hristos.

Prizonierul scuipă pe jos.

— Misiunea ta este să raportezi tot ce se petrece în timpul expediţiei? Obiectivul lor este cuferele pe care le avem aici, astăzi? Sau îi interesează doar aurul?

— Nu ai fost credincios.

Columb râse.

— Nu am fost credincios?

— Biserica Maicii Sfinte va avea grijă să arzi veşnic în focurile iadului!

Atunci Columb îşi dădu seama. Individul era omul Inchiziţiei.

Cel mai mare duşman dintre toţi.

Simţi o nevoie arzătoare de autoconservare. Surprinse îngrijorarea în ochii lui de Torres. Ştia de această problemă de doi ani, de când părăsiseră Spania. Existau însă şi alţi ochi şi urechi? Inchiziţia arsese mii de oameni pe rug. Iar el ura tot ceea ce însemna asta.

Ceea ce îndeplinea el acolo, în acea zi, era menit exclusiv îndepărtării acelui rău.

De Torres îi spusese deja că nu va risca să fie descoperit de vreun inchizitor spaniol. Nu avea de gând să fie dus înapoi în Europa. Intenţiona să se instaleze în Cuba, o insulă mult mai mare înspre nord. Ceilalţi doi oameni cu săbii, mai tineri şi mai dornici de afirmare, luaseră decizia de a rămâne aici. Şi el ar fi trebuit să rămână, dar nu în acest loc, deşi şi-ar fi dorit ca situaţia să fie altfel.

Privi cu ură înspre prizonier.

— Englezii şi olandezii îmi spun Columbus. Francezii – Columb. Portughezii – Colom. Spaniolii mă ştiu drept Colon. Însă nici unul din

aceste nume nu este cel primit de mine la naştere. Din păcate, nu vei cunoaşte niciodată numele meu adevărat şi nu vei întocmi un raport către binefăcătorii tăi care aşteaptă în Spania.

Făcu un gest şi de Torres înfipse lama săbiei în pieptul omului.

Prizonierul nu apucă să reacţioneze.

Sabia fu scoasă din rană cu un sunet înfiorător, iar cadavrul se aplecă înainte, din genunchi, căzând pe pământ cu faţa în jos.

O pată mare de sânge îmbibă solul.

Columb scuipă pe cadavru; aşa procedară şi ceilalţi.

Spera să fie ultimul om care trebuia să moară. Obosise de atâtea omoruri. Cum avea să se întoarcă în scurt timp la nava lui şi să părăsească acele ţinuturi pentru totdeauna, nu aveau să existe repercusiuni din partea *cacique* pentru cele şase crime. Alţii vor plăti preţul, dar asta nu mai era un motiv de îngrijorare. Erau cu toţii duşmanii lui, iar el nu le dorea altceva decât suferinţă.

Se răsuci pe călcâie şi studie locul în care se aflau, cercetând cu privirea fiecare amănunt.

— Vezi, amirale, zise de Torres. E ca şi cum însuşi Dumnezeu ne-ar fi adus aici.

Vechiul lui prieten avea dreptate. Chiar aşa părea.

Fii curajos ca un leopard, uşor ca un vultur, rapid ca o căprioară şi puternic ca un leu, ca să îndeplineşti dorinţa Tatălui din ceruri.

Înţelepte cuvinte.

— Veniţi, le spuse el celorlalţi. Să ne rugăm ca secretul acestei zile să rămână veşnic ascuns.

În Prezent

Capitolul unu

Tom Sagan strânse bine arma. Se tot gândise, în ultimul an, la acest moment, dezbătând în mintea lui argumentele pro şi contra şi luând în final decizia că un singur argument pentru cântărea mai mult decât toate cele împotrivă.

Pur şi simplu nu mai dorea să trăiască.

Pe vremuri fusese reporter de investigaţie pentru *Los Angeles Times,* încasând pentru asta un salariu din şase cifre, investigaţiile lui generând poveste după poveste de primă pagină. Lucrase în toată lumea – Sarajevo, Beijing, Johannesburg, Belgrad şi Moscova. Însă specialitatea lui devenise Orientul Mijlociu, o zonă pe care ajunsese să o cunoască foarte bine şi unde reputaţia lui se consolidase. Dosarele lui confidenţiale erau, pe atunci, pline cu sute de surse de informaţii, oameni care ştiau că vor fi protejaţi de el indiferent de costuri. Dovedise asta atunci când petrecuse unsprezece zile într-o închisoare din Washington pentru că nu-şi dezvăluise sursa într-o poveste despre un congresman corupt din Pennsylvania.

Politicianul intrase la închisoare.

Tom primise a treia nominalizare la premiul Pulitzer.

Erau douăzeci şi una de categorii premiate. Una era pentru „reportaje de investigaţii, efectuate de o persoană sau de o echipă, relatate ca un singur articol de ziar sau ca o serie de articole”. Câştigătorii primeau o diplomă, zece mii de dolari şi permisiunea de a adăuga patru cuvinte – *câştigător al premiului Pulitzer* – la numele lor.

Primise premiul.

Însă i-l luaseră înapoi.

Fapt care părea să definească povestea vieţii lui.

Totul îi fusese luat înapoi.

Cariera, reputaţia, credibilitatea, chiar şi respectul de sine. În cele din urmă, ajunsese un ratat ca fiu, ca părinte, ca soţ, ca reporter şi ca prieten. Cu câteva săptămâni înainte, desenase acea spirală descendentă pe o foaie, ca să descopere că totul începuse atunci când avea douăzeci şi cinci de ani, proaspăt absolvent al Universităţii din Florida, în primii trei din anul lui, cu o licenţă de jurnalism în mână.

Atunci, tatăl lui îl dezmoştenise.

Abiram Sagan se dovedise de neclintit.

„Cu toţii facem alegeri. Bune. Rele. Indiferente. Eşti om mare, Tom şi ţi-ai făcut alegerile. Acum trebuie să le fac şi eu pe ale mele."

După care trecuse la treabă.

Pe aceeaşi bucată de hârtie îşi scrise suişurile şi coborâşurile vieţii. Unele din vremuri vechi, ca editor al ziarului de la liceu. Cele mai multe de după aceea. Promovarea lui de pe poziţia de asistent la departamentul ştiri la reporter de teren, apoi corespondent extern senior. Premiile. Acoladele. Respectul colegilor. Cum descrisese un analist stilul lui? *Cuprinzător şi anticipativ, manifestat cu mari riscuri personale.*

Apoi urmase divorţul.

Înstrăinarea de singurul lui copil. Investiţii financiare proaste. Decizii şi mai proaste legate de viaţă.

În cele din urmă, concedierea.

Cu opt ani în urmă.

Viaţa aparent fară sens de atunci.

Cei mai mulţi dintre prietenii lui dispăruseră. Însă asta se întâmplase atât din vina lui, dar şi din a lor. Pe măsură ce depresia se adâncise, se retrăsese în sine. Uimitor că nu o dăduse pe droguri sau pe alcool, însă nici unul dintre aceste vicii nu îl interesaseră vreodată.

Autocompătimirea era problema lui.

Privi în jurul său şi se uită la interiorul casei.

Decisese să moară acolo, în casa părinţilor săi. O idee morbid de potrivită. Stratul gros de praf şi izul de igrasie îi aminteau de faptul că acele camere erau pustii de trei ani. Nu renunţase la utilităţi, plătise taxele şi tunsese pajiştea suficient de des ca vecinii să nu se plângă. Ceva mai devreme, observase că dudul mare din faţă trebuia tuns şi el, iar gardul vopsit.

Ura acel loc. Prea multe stafii.

Străbătu încăperile, amintindu-şi de zile mai fericite. În bucătărie încă putea vedea borcanele de gem ale maică-sii, care odinioară se aliniau pe pervazul ferestrei. Gândul la ea îi stârni un val de bucurie neobişnuită, care se stinse rapid.

Ar fi trebuit să scrie un bilet şi să se explice, să dea vina pe cineva sau pe ceva. Dar cui să-l scrie? Nimeni nu l-ar crede dacă ar spune adevărul. Din nefericire, la fel ca acum opt ani, nu putea învinui pe nimeni, în afară de el însuşi.

Oare i-ar păsa cuiva de dispariţia lui?

Cu siguranţă că fetei lui nu. Nu mai vorbise cu ea de doi ani.

Agentului său literar? Poate. Femeia făcuse o grămadă de bani din scrierile lui. Fusese şocat să afle cât de mulţi aşa-zişi scriitori de ficţiune de succes nu erau în stare să scrie un cuvânt. Ce rostise odată la momentul căderii lui? *Ziaristul Sagan pare să aibă în faţă o carieră de succes scriind romane de ficţiune.*

Nemernica.

Însă el luase în serios acel sfat.

Se întrebă: cum îşi explică fiecare om propria viaţă? Prin definiţie, actul este iraţional. Fapt care, prin definiţie, sfidează orice explicaţie. Poate că cineva avea să-l îngroape. Avea mulţi bani în bancă, mai mult decât suficient pentru o înmormântare decentă.

Cum era să fii mort?

Erai conştient? Puteai auzi? Vedea? Mirosi? Sau era pur şi simplu vorba de un întuneric veşnic?

Fără gânduri. Fără senzaţii.

Un nimic complet.

Se duse înapoi în faţa casei.

Afară era o zi superbă de martie, cu un soare strălucitor de amiază. Florida era cu adevărat binecuvântată de o vreme extraordinară. Era unul dintre motivele pentru care revenise din California, după concediere. Avea să-i lipsească senzaţia soarelui cald, pe faţă, într-o zi plăcută de vară.

Se opri sub arcadă şi privi fix în salon. Aşa numise mama lui întotdeauna acea cameră. Aici se adunau părinţii lui de sabat. Unde Abiram citea din Tora. Locul unde se sărbătoreau Iom Kippur şi zilele sfinte. Îşi aminti sfeşnicul cu şapte braţe arzând pe masa din colţul încăperii. Părinţii lui fuseseră nişte evrei devotaţi. După propriul bar mitzvah[1] citise pentru prima dată din Tora, stând în faţa ferestrelor încadrate de draperii din damasc, pentru care maică-sa muncise luni întregi ca să le coasă. Era talentată la lucrurile pe care le făcea cu mâinile, o femeie încântătoare, adorată de toată lumea. Murise cu şase ani înainte de Abiram, care împlinea trei ani de la deces.

Venise vremea să pună capăt poveştii.

Studie arma, un pistol cumpărat cu câteva luni înainte de la un târg de arme din Orlando şi se aşeză pe canapea. Din ţesătură se ridică un nor de praf, care apoi se lăsă la loc. Îşi aminti discursul lui Abiram despre păsări şi albine, în timp ce şedea în acelaşi loc. Pe atunci avea cât? Doisprezece ani?

Cu treizeci şi trei de ani în urmă.

I se părea că nu trecuse decât o săptămână.

Ca de obicei, explicaţiile fuseseră dure şi concise.

„Înţelegi? îl întrebase Abiram. E important să înţelegi.”

„Nu-mi plac fetele.”

„Îţi vor plăcea. Aşa că să nu uiţi ce ţi-am zis.”

Femeile. Un alt eşec. Ca tânăr, avusese câteva relaţii preţioase şi se căsătorise cu Michele, prima

fată care dovedise un interes real pentru el. Însă căsnicia se încheiase după concedierea lui, iar de la acea cădere nu mai existaseră alte femei. Michele îşi lăsase amprenta asupra lui.

„Poate că voi ajunge să o văd şi pe ea în curând”, îngăimă el.

Fosta lui soţie murise, cu doi ani înainte, într-un accident de maşină.

Era ultima dată când el şi fata lui îşi vorbiseră, iar cuvintele ei fuseseră dure şi răspicate: „Pleacă. Ea nu te-ar vrea aici”.

Iar el plecase de la înmormântare.

Se uită iarăşi la armă, cu degetul pe trăgaci. Se îmbărbătă singur, inspiră adânc şi lipi arma de tâmplă. Era stângaci, precum cei mai mulţi din familia Sagan. Unchiul lui, un fost jucător profesionist de baseball, îi spusese în copilărie că, dacă învăţa să arunce mingea cu boltă, avea să câştige o avere în ligile superioare. Stângacii talentaţi erau foarte rari.

Numai că eşuase şi în domeniul sportiv.

Apăsă mai tare ţeava armei de tâmplă.

Metalul i se înfipse în piele.

Închise ochii şi îşi lipi mai bine degetul de trăgaci, imaginându-şi cum va începe necrologul. *Marţi, 5 martie, fostul jurnalist de investigaţii, Tom Sagan, s-a sinucis în casa părinţilor lui din Mount Dora, Florida.*

Încă un pic de presiune şi: „poc, poc, poc”.

Deschise ochii.

În faţa ferestrelor frontale stătea un bărbat, suficient de aproape de geam ca Tom să-i vadă faţa – un domn mai în vârstă decât el, proaspăt tuns, elegant – şi mâna dreaptă.

Care ţinea o fotografie lipită de geam.

Se concentră asupra imaginii unei femei tinere zăcând pe jos, cu braţele şi picioarele depărtate de trunchi.

Ca şi cum ar fi fost legată.

Ştia acel chip.

Fata lui.
Alle.

Capitolul doi

Alle Becket zăcea pe pat, cu braţele şi picioarele legate de muchii. Avea o bandă adezivă lipită peste gură, ceea ce o făcea să respire febril. Încăperea mică era întunecată şi asta o irita.

„Calmează-te”, îşi spuse ea.

Gândurile i se concentrară asupra tatălui ei.

Thomas Peter Sagan.

Numele lor erau diferite graţie unui mariaj pe care îl încercase cu trei ani în urmă, imediat după ce murise bunicul ei, Abiram. Fusese o idee proastă, mai ales când proaspătul ei soţ hotărâse că verigheta de pe deget îi dădea dreptul să folosească după voie cardurile ei de credit. Căsătoria durase nouăzeci de zile. Divorţul avusese nevoie de alte treizeci. Plătirea datoriilor acumulate necesitase doi ani.

Însă reuşise.

Mama ei o învăţase că a avea datorii nu însemna ceva bun. Îi plăcea să creadă că ea îi formase caracterul. Dumnezeu ştia că acesta nu provenea de la taică-său. Amintirile ei despre el erau îngrozitoare. Avea douăzeci şi cinci de ani şi nu-şi amintea de nici o ocazie când acel om îi spusese că o iubeşte.

„De ce te-ai măritat cu el?”

„Eram tineri, Alle şi am trăit ani buni împreună înainte de venirea celor răi. Era o viaţă asigurată.”

Înţelese valoarea acestei asigurări abia după ce se căsătorise ea însăşi. Acea scurtă uniune s-ar fi putut numi mai bine un „vârtej cumplit”. Nu luase din acel mariaj decât numele, dar oricare altul ar fi fost mai bun decât Sagan. I se întorcea stomacul pe dos doar auzindu-l. Dacă avea să i se amintească de eşec, măcar să fie vorba despre un fost soţ care, din când în când – mai ales în timpul acelor şase

zile petrecute în Turks şi Caicos – îi putea lăsa amintiri de neşters.

Încercă legăturile care îi blocau braţele. O dureau muşchii. Îşi schimbă poziţia. Aerul răcoros de afară pătrundea printr-o fereastră deschisă, însă sprâncenele îi erau transpirate şi simţea spatele cămăşii ud pe salteaua goală. Aici nu mirosea deloc bine. Se întrebă cine mai zăcuse pe acel pat înaintea ei.

Nu-i plăcea deloc sentimentul de neajutorare pe care îl simţea în starea în care se găsea.

Ca atare, se forţă să-şi aducă din nou aminte de mama ei, o femeie iubitoare care avusese grijă de ea şi se asigurase că va lua la şcoală notele necesare ca să intre la Universitatea Brown, apoi ca să absolve facultatea. Istoria fusese întotdeauna materia ei preferată, în special cea a Americii de după Columb, adică epoca dintre 1492 şi 1800, când Europa determinase schimbarea Lumii Vechi în Lumea Nouă.

Şi mama ei excelase, din punct de vedere personal, revenindu-şi din durerea divorţului şi găsindu-şi un soţ nou. El era chirurg ortoped, un bărbat plin de dragoste, care ţinuse enorm la amândouă. O schimbare de 180 de grade faţă de tatăl ei.

Căsătoria lor se dovedise un succes.

Însă cu doi ani în urmă, un şofer neatent, cu permisul suspendat, trecuse pe roşu şi pusese capăt vieţii mamei ei.

Îi era teribil de dor de ea.

Înmormântarea i se întipărise în minte, mulţumită apariţiei neaşteptate a tatălui ei.

„Pleacă. Ea nu ar fi vrut să fii aici”, îi spusese, suficient de tare ca oamenii prezenţi să o audă.

„Am venit să-mi iau rămas-bun.”

„Ai făcut asta cu multă vreme în urmă, când ne-ai scos pe amândouă din viaţa ta.”

„Habar n-ai ce am făcut.”

„Ai avut o singură şansă să-ţi creşti copilul. Să fii soţ. Tată. Ţi-ai ratat şansa. Pleacă.”

Îşi aminti chipul lui. Expresia tâmpă care dezvăluia prea puţin despre ceea ce zăcea în spatele ei. Ca adolescentă, se întrebase mereu ce era în mintea lui.

Gata cu aşa ceva. Ce mai conta?

Trase din nou de legături.

De fapt, era posibil să conteze enorm.

Capitol ul trei

Bene Rowe îşi ascultă câinii, nişte ogari scumpi dintr-o rasă de top. Aceasta fusese importată în Jamaica din Cuba, cu trei sute de ani înainte, descendenţi ai ogarilor aduşi cu nava peste Atlantic de către Columb. Una dintre poveştile cunoscute spunea cum, în timpul luptelor duse de Ferdinand şi Isabela pentru recucerirea Grenadei din mâinile maurilor, aceste animale mari se ospătaseră cu copiii arabi abandonaţi la porţile moscheilor. Se presupunea că acest fapt s-ar fi petrecut cu doar o lună înainte de prima călătorie înspre America a nemernicului de Columb.

Care schimbase totul.

— Câinii sunt pe aproape, le zise el însoţitorilor, ambii oameni de încredere. Foarte aproape. Aud lătrat. Devine mai intens. Zâmbi cu dinţii lui albi şi strălucitori, pe care cheltuise o grămadă de bani. *Le place* când se apropie sfârşitul.

Amesteca engleza cu patois, ştiind că oamenii lui se simţeau mai bine folosind dialectul local – un amestec nefericit de engleză, africană şi arawak. Prefera engleza corectă, un obicei întipărit din timpul şcolii de către maică-sa. Ceea ce era ceva puţin cam neobişnuit, de vreme ce, în general, amândoi erau tradiţionalişti.

Cei doi oameni de lângă el aveau puşti şi îl ajutau să străbată ţinuturile jamaicane înalte către ceea ce spaniolii numeau Sierras de Batisdas – munţi fortificaţi. Strămoşii lui, sclavi fugari, folosiseră acele dealuri ca adăpost împotriva foştilor stăpâni. Îşi dăduseră singuri nume precum Katawud, Yenkunkun, Chankofi. Unii susţineau că spaniolii îi numiseră pe acei fugari *cimarrons* – neîmblânziţii, sălbaticii – sau *marrans,* etichetă pusă vânătorilor de hârciogi. Alţii foloseau

cuvântul francez *marron,* care însemna „sclav fugar”. Oricare ar fi fost sursa, engleza transformase în cele din urmă cuvântul în *maroons*.

Iar acest termen se încetăţenise.

Respectivii oameni întreprinzători construiseră oraşe botezate după fondatorii lor – Trelawny, Accompong, Scott’s Hall, Moore şi Charles. Se cuplaseră cu băştinaşe taino şi îşi croiseră drumuri prin sălbăticie, luptându-se cu piraţii care asaltau Jamaica cu regularitate.

Munţii deveniseră casa lor, iar pădurile, aliaţii lor.

— O aud pe Big Nanny, zise el. Lătratul ăla ascuţit. Ea e. E în frunte. Mereu a fost.

O numise după Grandy Nanny, o căpetenie maroon din secolul al XVIII-lea care ajunsese mare lider spiritual şi militar. Posibila ei imagine apărea acum pe bancnota de 500, deşi această poză era o pură invenţie. Nu exista nici o descriere corectă sau vreun portret al ei, ci doar legende.

Îşi închipui scena care se desfăşură la jumătate de kilometru depărtare. Câinii – egali per ansamblu, ogarii excelând prin agilitate, iar buldogul prin curaj – roşcaţi şi maronii, cu păr scurt şi aspru, alergând aliniaţi, toţi patru în spatele lui Big Nanny. Femela nu îngăduia niciodată vreunui mascul să i-o ia înainte şi, la fel ca în cazul tizei ei umane de dinainte, nimeni nu-i încălca autoritatea. Un câine care încercase sfârşise cu gâtul rupt de fălcile ei puternice.

Se opri la marginea unei creste înalte şi cercetă cu privirea pantele montane îndepărtate, acoperite de copaci. Dominau arbustul de hibiscus, gherghinul, mahonul, tecul, pinul şi pâlcurile dese de bambus. Zări un curmal mândru şi încăpăţânat şi îşi aminti ce îl învăţase mama lui: „Curmalul domină. Le spune celor care îl provoacă: *Dorinţa mea de putere rezidă în dorinţa voastră de a îndura”.*

Admira acea tărie.

Zări un grup de muncitori pe una dintre pante, înşiruiţi, glumind şi tachinându-se, iar uneltele le sclipeau în soare. Se imagină acolo, cu trei sute de ani în urmă, unul dintre indienii anonimi ai lui Columb, lucrând pentru spanioli ca sclav. Sau o sută de ani mai târziu – un african asudând pentru un proprietar englez de plantaţie.

Aceştia fuseseră maroonii – un amestec de băştinaşi taino şi africani importaţi. Ca el însuşi.

— *O vei lua* către ei? întrebă omul lui.

Ştia că acesta se teme de câini, dar îi ura pe baronii drogurilor. Jamaica era sufocată de criminalitate. Baronul, aflat acum la o jumătate de kilometru depărtare şi vânat de o haită feroce de ogari cubanezi, se socotea imun faţă de autorităţi. Mercenarii lui înarmaţi transformaseră Kingston într-o scenă de război, ucigând câţiva nevinovaţi în schimburile de focuri. Picătura care umpluse paharul fusese atacarea unui spital public şi a unei şcoli, pacienţii fiind obligaţi să se ascundă sub paturile de spital, iar elevii să-şi dea examenele în timp ce gloanţele şuierau pe afară. Aşa că îl ademenise pe baron la o întâlnire – o chemare din partea lui Bene Rowe nu era niciodată ignorată – apoi îl adusese în munţi.

„A wa yu a say?" întrebase baronul în patois.

„Vorbeşte în engleză."

„Te ruşinezi de cine eşti, Bene?"

„Mă ruşinez cu tine."

„Ce plănuieşti să faci? Să mă vânezi?"

„A no mi. Nu eu."

Intenţionat o dăduse pe patois, ca individul să ştie că îşi amintea de unde provine. Arătă înspre câinii care stăteau în cuştile lor de deasupra camioanelor.

„O vor face ei pentru mine."

„Şi tu ce vei face? Mă vei omorî?"

Clătinase din cap.

„Câinii vor face şi asta."

Zâmbise văzând cât de mari se fac ochii nemernicului, mulţumit că cineva care ucidea fară motiv se temea.

„Nu eşti de-al nostru, scuipase baronul. Uiţi cine eşti, Bene.”

Se apropiase, oprindu-se la câţiva centimetri depărtare de omul în cămaşa descheiată, pantalonii croiţi pe comandă şi încălţăminte scumpă. Presupunea că toate acestea erau menite să impresioneze, numai că prea puţin din ce aparţinea idiotului putea să îl dea pe spate. Era un individ subţire ca o trestie-de-zahăr, cu un ochi bun şi unul bolnav şi o gură plină de dinţi stricaţi.

„Nu eşti nimic”, îi spusese el baronului.

„Ba sunt destul de important dacă tu crezi că ar trebui să mor.”

Chicotise.

„Asta aşa e. Iar dacă socoteam că meriţi vreun pic de respect, te-aş fi împuşcat cu mâna mea. Însă eşti un animal pe care unul dintre câini se va bucura să-l vâneze.”

„Te plăteşte guvernul să faci asta, Bene? Ei n-o pot face, aşa că te-au pus pe tine?”

„O fac pentru mine însumi.”

Poliţia încercase să-l aresteze de două ori pe nenorocit, însă de fiecare dată izbucniseră revolte în Kingston. Mare tristeţe că indivizii certaţi cu legea ajunseseră eroi populari. Dar baronii erau isteţi. Cum guvernul jamaican dovedise că nu-i pasă de cetăţenii săi, aceştia interveniseră şi dăruiseră mâncare, construiseră centre comunitare, furnizaseră asistenţă medicală, deveniseră populari şi iubiţi.

Şi treaba funcţionase.

Oamenii erau dispuşi să se revolte ca să împiedice încarcerarea binefăcătorilor lor.

„Ai treizeci de minute la dispoziţie înainte să deschid cuştile.”

Individul ezitase, apoi îşi dăduse seama că treaba era serioasă şi o luase la fugă.

Ca un sclav care fuge de stăpânul lui.

Bene savură aerul curat de munte. Peste piscurile îndepărtate se aşternuseră inele de ceaţă albăstruie, groasă ca laptele. Trei vârfuri depăşeau 2 000 de metri, iar al patrulea aproape atingea 2 500 de metri. Se întindeau dinspre est spre vest, separând Kingston de coasta nordică. Atât de proeminent fusese haloul lor ceţos, încât englezii redenumiseră piscurile Munţii Albaştri.

Cei doi oameni de încredere stăteau alături de el, cu puştile pe umeri.

— Cealaltă problemă a zilei, rosti el, continuând să privească în depărtare. Vine?

— E *pă* drum. O să aştepte la camioane până ce suntem gata.

Tot ţinutul, pe distanţe de kilometri, în orice direcţie, îi aparţinea. Cei mai mulţi marooni se ocupau de câţiva metri pătraţi de cultură agricolă din proprietatea cuiva, plătind o rată anuală pentru acest privilegiu. Bene deţinea zeci de mii de acri de teren şi le permitea oamenilor să-l lucreze pe degeaba.

Câinii continuau să latre în depărtare.

Se uită la ceas.

— Big Nanny se apropie. Rareori lasă victima să alerge mai mult de o oră.

Nemiloşi, cu picioare lungi şi dotaţi cu o rezistenţă şi o forţă uimitoare, ogarii lui erau bine instruiţi. De asemenea, erau căţărători talentaţi, capabili să urce în vârful copacilor înalţi, aşa cum avea să descopere în scurt timp ţinta de acum, dacă crezuse, prosteşte, că ramurile de sus aveau să-i ofere siguranţă.

De multă vreme, ogarii cubanezi erau crescuţi pentru un singur scop.

Să vâneze negri fugari.

Câinii lui erau mai moderni şi vânau atât negri, cât şi albi. Însă, la fel ca strămoşii lor, ucideau doar dacă prada opunea rezistenţă. Altfel,

ameninţau victima, lătrau la ea şi o îngrozeau, ţinând-o captivă până la venirea stăpânului lor.

— Mergem către ei, zise el.

O luă înainte către pădure. Nu exista nici o cărare, ci doar vegetaţie densă şi sănătoasă. Unul dintre oamenii lui scoase o *machet* şi făcu un drum. Cu un astfel de cuvânt se întorcea mereu la patois, dând la o parte vocala de la urmă. Era ciudat cum nu se putea abţine de la unele lucruri.

Vântul începu să şuiere printre crengi.

Ce uşor era să te ascunzi printre aceste ferigi şi arbuşti! Nimeni nu te-ar fi descoperit. Motiv pentru care britanicii aleseseră să importe ogari ca să vâneze fugarii.

Miresme de tot felul umpleau aerul.

Merseră mai departe în direcţia câinilor. Omul cu *machet* era în frunte, defrişând drumul de vegetaţie. Raze strălucitoare de soare începură să se vadă pe sol.

— Bene, îl strigă celălalt om al lui.

Covorul des de frunze amortiza fiecare pas, aşa că trilurile păsărilor se auzeau bine. Pietrele de sub frunze l-ar fi deranjat pe Bene la călcâie, însă se echipase cu bocanci grei. Îşi croi drum pe sub crengile joase şi îşi găsi oamenii într-un mic luminiş. Un ibis de culoare roz se înălţă dintr-un copac îndepărtat, dând cu putere din aripi pentru a se ridica şi mai sus. Orhideele colorau luminişul de sub o copertină de ramuri aflate la înălţime.

Zări nişte vestigii printre ferigile înalte.

Câinii începuseră să urle.

Semnalau succesul misiunii lor.

Încercuiseră prada.

Se apropie şi se lăsă pe vine, cercetând pietrele, unele mai mari şi aproape înghiţite de pământ, altele nişte entităţi individuale. Lichenii şi ciupercile acopereau suprafeţele pietrelor, însă se puteau observa contururile vagi ale ceea ce, pe vremuri, fuseseră nişte litere.

Recunoscu scrisul.

Ebraică.

— Sunt mai multe, anunţară oamenii lui, plecând de acolo.

Se ridică în picioare, ştiind ce descoperiseră.

Pietre funerare.

Un cimitir despre existenţa căruia nu avuseseră habar.

Chicoti şi zâmbi.

— Oh, avem parte de o zi bună, prieteni! O zi foarte bună! Ne-am împiedicat de o comoară.

Se gândi la Zachariah Simon şi îşi închipui că va fi mulţumit.

Capitolul patru

Zachariah Simon intră în casă. Tom Sagan aştepta, continuând să ţină pistolul în mână. Zachariah îşi aminti de raportul pe care îl comandase, în care era notat că individul era stângaci.

— Cine eşti? întrebă Sagan.

Vizitatorul se prezentă şi întinse mâna, ofertă care fu refuzată. În schimb, primi o întrebare:

— Ce cauţi aici?

— Te urmăresc de câteva zile. Arătă înspre armă. Poate că e bine că am apărut.

— Poza aia… E fata mea.

Zachariah întinse fotografia ca amândoi să o poată vedea.

— E prizoniera mea. Aştepta o reacţie. Nevăzând nici una, întrebă: Îţi pasă?

— Bineînţeles că îmi pasă. Şi am o armă.

Sagan flutură ameninţător pistolul, iar Zachariah îşi măsură din priviri adversarul. Înalt, cu o faţă tinerească, nerasă, înăsprită de ochi negri, agili şi curioşi. Păr scurt şi negru, pe care îl invidia, pentru că lui îi căzuse demult. Braţele şi pieptul păreau nelucrate, un alt amănunt remarcat în raport, prin formularea concisă: *nu face flotări sau exerciţii fizice.* Cu toate astea, Tom Sagan era remarcabil de zvelt pentru un om sedentar pe care îl mai despărţeau doar cinci ani de vârsta de cincizeci.

— Domnule Sagan, trebuie să înţelegeţi ceva. Este vital să credeţi ce vă spun. Făcu o pauză. Nu-mi pasă dacă vă sinucideţi. Faceţi ce vreţi cu viaţa dumneavoastră. Dar vă cer ceva înainte de asta.

Sagan aţinti arma drept spre el.

— Mergem la poliţie.

Celălalt ridică din umeri.

— E alegerea dumneavoastră. Dar trebuie să vă spun că nu se va întâmpla nimic, în afara faptului că fiica dumneavoastră va trece printr-o agonie de neimaginat. Ridică mai sus fotografia lui Alle Becket ca Sagan să o vadă. Trebuie să mă credeţi. Dacă nu faceţi ce vă cer, fiica dumneavoastră va avea de suferit.

Sagan rămase tăcut.

— Vă îndoiţi de mine. Văd asta în ochii dumneavoastră. Ca atunci când vă îndoiaţi de o sursă care vă spunea ceva ce se putea transforma într-o ştire incredibilă. Trebuia să vă îndoiţi permanent. Să fi fost adevărul? Să fi fost dus de nas? Sau să fi fost de-a dreptul minţit? Ţinând cont de ce vi s-a întâmplat ultima dată, este de înţeles că acum nu aveţi încredere în mine. Mă vedeţi ca pe un străin care apare în acest moment total nepotrivit, cu pretenţii imense.

Îşi dădu jos geanta neagră Tumi, de voiaj, de pe umăr. Sagan continua să ţină arma aţintită. Desfăcu clemele de prindere şi scoase iPadul.

— Trebuie să vă arăt ceva. După aceea, dacă încă veţi mai dori să implicaţi poliţia, nu mă voi mai amesteca.

Lăsă geanta pe podea şi porni tableta.

Lumina o orbea pe Alle. Strălucitoare. Concentrată. Fixată asupra ei, aşa cum stătea întinsă pe pat. Miji ochii şi îşi adaptă pupilele, reuşind în cele din urmă să se concentreze în încăperea luminată.

Zări camera de luat vederi. Chiar la dreapta lămpii, susţinută de un trepied, cu lentila îndreptată spre ea. Un led minuscul şi roşu semnala faptul că în momentul acela era filmată. I se spusese că atunci când se întâmpla aşa ceva, însemna că tatăl ei o vede. Trase de legături cu braţele şi picioarele, îşi ridică gâtul, înclinându-şi capul către lentilă.

Ura senzaţia de constrângere. De privare a libertăţii. De totală dependenţă de cineva. Dacă o mânca nasul, n-avea cum să se scarpine.

Dacă i se ridica bluza, n-avea cum s-o aşeze la loc. Dacă oamenii răi încercau să-i facă lucruri rele, n-avea cum să-i oprească.

Doi bărbaţi se apropiară de pat, venind din spatele lămpii strălucitoare.

Unul era înalt, slab, cu un nas subţire şi buze la fel de subţiri. Părea italian sau spaniol din pricina părului unsuros, cârlionţat şi negru. Aflase că omul se numea Rocha. Celălalt era negru, o nuanţă de negru cum nu mai văzuse niciodată. Omul avea un nas borcănat şi dinţi îngălbeniţi, iar ochii păreau nişte picături de ţiţei. Nu vorbea niciodată şi îl ştia doar după porecla folosită de Rocha – Midnight[2].

Se apropiară amândoi de pat, de o parte şi de alta, lăsând camera de filmat în urma lor. Rocha se aplecă la câţiva centimetri de faţa ei şi o mângâie cu blândeţe pe obraz. Degetele lui miroseau a suc de lămâie. Alle clătină din cap în semn de protest, dar individul zâmbi şi îşi continuă mângâierile. Midnight se urcă pe pat şi începu să-i mângâie sânii prin bluză.

Alle reacţionă, iar ochii i se aprinseră de teamă şi furie.

Rocha îi împinse capul înapoi pe saltea.

În mâna lui apăru un cuţit, lucind în lumină.

Camera de filmat continua să înregistreze fiecare clipă a asaltului lor. Ledul roşu semnala faptul că era posibil ca tatăl ei să o vadă. Nu vorbiseră de doi ani. Din punctul ei de vedere, n-avea tată. Tatăl ei vitreg fusese mereu alături de ea. Îi spunea tati, iar el îi spunea fata mea.

O iluzie?

Desigur.

Însă o iluzie care funcţiona.

Rocha se mută înspre piciorul patului şi îi apucă pantoful de la piciorul stâng. Strecură cuţitul pe

sub cracul pantalonilor şi tăie materialul până la coapsă.

Midnight chicoti.

Ea îşi înălţă capul şi privi în jos.

Tăietura se termina în dreptul mijlocului.

Lăsând pielea expusă.

Rocha îşi strecură o mână prin tăietură şi îşi croi drum până la sexul ei. Alle protestă, trăgând de legături şi clătinând din cap. El aruncă cuţitul înspre Midnight, care duse lama la gâtul ei şi îi porunci să stea calmă.

Alle decise să se conformeze.

Însă înainte de asta, se uită fix la camera de filmat, cu o privire al cărei înţeles nu putea fi confundat.

„Măcar o dată, în viaţa ta jalnică, ajută-ţi fata!”

Capitol
ul cinci

Tom se holba la iPad. Privirea panicată a lui Alle îi sfâşia sufletul.

Aţinti arma spre Zachariah Simon.

— Asta nu va face, rosti vizitatorul lui, decât să grăbească violarea fiicei tale. O vor răvăşi şi tu vei fi responsabil de asta.

Tom urmări cum negrul despică celălalt crac al pantalonilor lui Alle până la şold.

— Eşti un om cu probleme, rosti Simon. Pe vremuri, un jurnalist respectat, reporter de talie internaţională. Căzut apoi în dizgraţie totală. O poveste inventată de tine. Surse inexistente, documentare imaginară. Nici un cuvânt nu a putut fi susţinut prin probe şi ai fost dat de gol.

I se puse un nod în gât.

— Oricine poate naviga pe internet.

Simon chicoti.

— Asta crezi tu? Că sunt atât de superficial? Te asigur, domnule Sagan, că mi-am consumat multă energie studiindu-te. Eşti un furnizor de ficţiune. Scrii romane din umbră pentru alţii. Dintre ele, câteva au devenit bestselleruri. Cum te simţi atunci când altcineva reclamă succesul pentru munca ta?

Pe ecran, vedea cum ambii bărbaţi o necăjeau pe Alle. Vedea cum buzele li se mişcau: difuzorul nu avea sunet.

Îşi ţinu mai departe arma îndreptată spre Simon, care făcu un gest cu tableta.

— Mă poţi împuşca. Dar cum rămâne cu ea?

— Ce vrei?

— Mai întâi, trebuie să mă crezi atunci când spun că îi voi face rău fiicei tale. Mă crezi?

Mâna lui stângă ţinea arma la acelaşi nivel, dar privirea i se furişă la ecran. Ambii bărbaţi explorau

zone ale corpului fetei pe care tăieturile din pantaloni le făceau uşor accesibile.

Chestia asta trebuia să înceteze.

— În al doilea rând, reluă Simon, am nevoie să faci ceva pentru mine. După aceea, fiica ta va fi eliberată şi poţi duce la capăt ceea ce am întrerupt eu aici.

— Ce să fac?

— Am nevoie de exhumarea trupului tatălui tău.

Lumina lămpii se stinse, la fel ca ledul roşu de pe camera de filmat. Alle căzu la loc pe pat, simţindu-se eliberată de acel fascicul orbitor.

Se aprinse o altă lumină. Mai puţin strălucitoare, dar suficientă cât să nu lase încăperea în beznă.

Rocha se aşeză alături de ea.

Picături de sudoare luceau pe sprâncenele ei.

Prima comunicare cu tatăl ei, după doi ani de zile, luase sfârşit.

Rocha o studie cu privirea, ţinând acum cuţitul ascuns în palmă. Midnight se postase lângă camera de filmat. I se vedeau ambele picioare, prin tăieturile pantalonilor, dar cel puţin mâinile lor nu o mai pipăiau.

— Să continuăm? întrebă Rocha, cu un accent portughez în voce.

Ea îşi fixă privirea în ochii lui şi se luptă cu dorinţa de a nu îşi arăta frica, deşi tremura.

— Cred că nu, rosti el, adăugând un zâmbet.

Tăie legăturile de la mâinile fetei, apoi pe cele de la picioare. Alle se ridică în capul oaselor şi îşi scoase banda adezivă de pe gură, spunându-şi să se poarte cu mare grijă cu cei doi indivizi.

— A fost nevoie de toate astea?

— Îţi place? întrebă Rocha, în mod clar mândru de sine.

Ea le ceruse să fie convingători şi chiar sugerase folosirea unui cuţit. Însă nu menţionase nimic despre tăierea hainelor şi pipăirea corpului.

Însă la ce se aşteptase?

Aceşti oameni erau nişte oportunişti rebeli, iar ea le oferise o ocazie de aur.

Se ridică şi îşi scoase legăturile de la încheieturile mâinilor şi de la glezne. Voia doar să plece de acolo.

— Ai spus ce aveai de spus. Am terminat.

Midnight nu rosti nimic şi nici nu păru cine ştie ce interesat. Aşa se comportase întotdeauna. Era un tip tăcut care părea să facă doar ce i se spunea.

Rocha era cel care conducea ostilităţile.

Cel puţin atunci când Zachariah era plecat.

Se întrebă ce se petrecea în Florida, la casa bunicului ei din Mount Dora. Apelul venise cu mai puţin de o oră în urmă, de la Zachariah, care spunea că tatăl ei condusese până acolo din Orlando, un drum de treizeci de minute pe autostrada Interstate 4, pe care şi ea îl făcuse de multe ori.

Urmase un alt apel.

Tatăl ei avea o armă şi părea pe punctul de a se sinucide. Chestia asta o deranjase preţ de câteva secunde. Indiferent ce se întâmplase între ei, continua să fie tatăl ei. Numai că dovada de compasiune faţă de acel om o făcuse să se simtă cu inima sfâşiată de atâtea ori.

Mai bine să nu se lase impresionată.

Îşi frecă încheieturile îndurerate.

Îşi simţea nervii întinşi.

Îi surprinse pe ambii bărbaţi admirându-i picioarele goale care se iveau prin pantalonii rupţi.

— De ce nu stai? întrebă Rocha. Putem încheia performanţa actoricească. Fără cameră de filmat.

— Nu cred, zise ea. Mi-a ajuns actoria pe ziua asta.

Capitolul şase

Tom rămăsese perplex.

— De ce vrei exhumarea?

Transmisia video pe ecranul iPadului încetase, iar acesta redevenise negru.

— Asociaţii mei aşteaptă un telefon de la mine. Dacă nu-l primesc în câteva minute, o vor face pe fiica ta să sufere. Transmisia a avut ca scop să facă situaţia clară. Simon arătă înspre armă. Îmi dai mie chestia aia?

Tom se întreba ce *s-ar întâmpla* dacă ar lăsa poliţia să se ocupe de toată povestea.

Cam tot ce se întâmplase şi cu opt ani în urmă, când avusese nevoie ca poliţiştii să-şi facă treaba.

Nimic.

Îi dădu arma.

Interesant cum funcţiona defetismul. În zilele când străbătea lumea în căutarea următoarei poveşti de succes, nu ar fi fost niciodată doborât de o astfel de persoană. Încrederea în sine şi determinarea fuseseră elementele care îl caracterizau.

Însă tot ele îi provocaseră căderea.

Fusese la un pas de a-şi lua viaţa, zăcând pe podea cu o gaură în ţeastă. În loc de asta, se holba la un om care părea în vârstă de cincizeci de ani, cu părul grizonant. Pe chipul lui se vedeau trăsături de est-european, confirmate de pometii ridicaţi, tonul aspru al vocii, barba mare şi ochii înfundaţi în orbite. Cunoştea acea expresie. O văzuse de atâtea ori în acea parte a lumii. O caracteristică pe care o dobândise ca reporter fusese evaluarea rapidă a oamenilor. Aspectul lor. Obiceiurile. Manierismele.

Individul ăsta zâmbea mult.

Nu ca să transmită amuzamentul, ci ca să-şi întărească opiniile.

Era mulţumit că unele dintre abilităţile dobândite în timpul fostei lui profesii ieşiseră acum la suprafaţă.

Stătuseră ascunse multă vreme.

— Tatăl tău a murit acum trei ani, zise Simon. A locuit aici, în casa asta, până în ziua morţii. Ştiai că a fost un om important?

— Era profesor de muzică.

— Şi asta nu e important?

— Ştii la ce mă refer.

— Tatăl tău a predat în cea mai mare parte a vieţii. Bunicul tău din partea mamei a fost o personalitate extrem de interesantă. Era arheolog şi s-a implicat în unele dintre cele mai mari situri din Palestina, la începutul secolului XX. Am citit despre el.

La fel procedase Tom. Marc Eden Cross, căruia el îi spunea Saki, lucrase la multe situri. Îşi aminti că, pe când era copil, ascultase poveşti despre acele săpături. Nu chiar foarte interesante. Arheologia nu semăna nici pe departe cu ceea ce George Lucas şi Steven Spielberg o făcuseră să pară. De fapt, semăna mai mult cu jurnalismul, unde cea mai mare parte a muncii era făcută individual, la birou.

Simon cercetă salonul cu privirea, plimbându-se prin încăpere şi admirând mobilele prăfuite.

— De ce ai păstrat casa?

— Cine spune că am făcut-o?

Simon se uită la el.

— Haide, domnule Sagan. Nu a venit vremea să fim sinceri? Tatăl tău ţi-a cedat această proprietate. De fapt, a fost tot ce ţi-a lăsat moştenire. Restul proprietăţilor lui s-au dus către fata ta. Ceea ce nu a însemnat prea mult. Cât? O sută de mii de dolari, o maşină, câteva acţiuni, câteva asigurări de viaţă.

— Constat că ai vizitat tribunalul.

Simon zâmbi din nou.

— Există inventare pe care legea le cere să fie completate. Fiica ta a fost numită administratorul averii.

Ca şi cum i-ar fi plăcut să i se reamintească de acea insultă. Fusese în mod explicit exclus din testament, toată responsabilitatea legală fiind trecută generaţiei următoare. Participase la funeralii, dar se ţinuse departe şi nu făcuse nimic din ceea ce se aştepta de la un fiu de evreu. El şi Alle nu-şi vorbiseră.

— Tatăl tău, zise Simon, ţi-a transferat titlul de proprietate asupra casei ăsteia cu cinci săptămâni înainte de moarte. Nu mai vorbeaţi de multă vreme. De ce crezi că a făcut asta?

— Poate că a dorit să o am eu.

— Mă îndoiesc.

Tom se întrebă cât de multe ştia acest străin.

— Tatăl tău a fost un evreu devotat. Îi păsa de religie şi de moştenire.

— De unde ştii?

— Am discutat cu oameni care l-au cunoscut. Era un adept al Torei, un prieten al sinagogii, un suporter al Israelului, deşi el însuşi nu a vizitat niciodată Ţara Sfântă. Pe de altă parte, tu eşti destul de familiar cu acea regiune.

Aşa era. Îşi petrecuse acolo ultimii trei ani din carieră. Realizase sute de poveşti. Una dintre ultimele dezvăluia un viol comis de un fost preşedinte israelian şi generase titluri de primă pagină în întreaga lume, determinând, în cele din urmă, condamnarea omului la închisoare. Îşi amintea acum, după toate lucrurile rele care se întâmplaseră ulterior, cum colegii lui de breaslă se întrebaseră ce procent din acea poveste fusese inventat.

Colegii. Oameni care îşi câştigau existenţa căutând greşeli. Indiferent de subiect, aveau o opinie care nu era niciodată favorabilă. Colegii exultaseră la căderea lui, condamnându-l ca pe un

jurnalist care decisese că ştirea în sine nu mai era suficientă.

„Mai bine să-ţi fabrici propriile ştiri.”

Ar fi vrut el să fie aşa de simplu.

— De ce te interesează familia mea atât de mult?

Simon îndreptă un deget înspre el. Tom observă unghiile perfect îngrijite.

— Te simţi din nou ziarist? Speri să afli ceva? Nu şi astăzi. Tot ce trebuie să ştii, domnule Sagan, este că fiica dumitale se află într-un mare pericol.

— Şi dacă nu îmi pasă?

Îşi zicea că un pic de sfidare le-ar fi priit amândurora.

— O, dar îţi pasă. Altfel ai fi apăsat pe trăgaciul armei cât încă era la tine. Vezi tu, asta e povestea cu copiii. Indiferent cât de tare ne dezamăgesc sau noi îi dezamăgim pe ei, rămân copiii noştri. *Trebuie* să ne pese de ei. Ca şi în cazul tatălui tău. Abia v-aţi vorbit timp de douăzeci de ani şi, cu toate astea, ţi-a lăsat casa. Chestia asta mă fascinează.

Individul pe nume Simon se îndreptă către menora aşezată pe masa îndepărtată şi mângâie uşor metalul.

— Tatăl tău a fost evreu. La fel ca mama ta. Amândoi au fost mândri de ceea ce erau. Spre deosebire de tine, domnule Sagan. Ţie nu-ţi pasă deloc de origini.

Tom ura atitudinea condescendentă a celuilalt.

— A-ţi păsa de aşa ceva înseamnă multe probleme legate de trecut.

— Nu, înseamnă un motiv de mândrie. Noi, ca popor, am îndurat cea mai mare suferinţă posibilă. Asta înseamnă ceva. Cel puţin pentru mine.

Auzise bine?

Vizitatorul se întoarse către el.

— Da, domnule Sagan. Calitatea mea de evreu este exact motivul pentru care mă aflu aici.

Capitolul şapte

Bene se găsea în mijlocul a ceea ce odinioară fusese un cimitir evreiesc. Cu câtă vreme în urmă? Greu de spus. Numărase cincisprezece pietre funerare transformate de timp în moloz, altele zăcând îngropate. Soarele pâlpâia prin hăţişul dens de copaci, aruncând umbre pe pământ. Unul dintre oamenii lui rămăsese cu el, pe când celălalt, care plecase în căutarea câinilor, se întorcea acum prin pădure.

— Big Nanny şi haita ei au terminat treaba, zise omul cu voce tare. L-au încolţit lângă o stâncă, dar el a rămas lipit locului.

— L-ai împuşcat? întrebă Bene.

Omul dădu din cap, confirmând ceea ce zgomotul unei împuşcături îi transmisese deja cu câteva clipe înainte. De această dată prada nu rezistase.

— Călătorie sprâncenată, rosti el. Insula asta a mai scăpat de un parazit împuţit.

Citise dezgustat articole în ziare despre baronii drogurilor care se imaginau haiduci, furând de la bogaţi şi dăruind săracilor. Numai că nu erau nici pe departe aşa ceva. În schimb, storceau bani de la deţinătorii de afaceri care se chinuiau să reziste ca să poată cultiva marijuana şi să importe cocaină. Oamenii lor făceau parte dintre acei ignoranţi dornici să slujească, cerând puţin şi executând ce li se cerea. În mahalalele din West Kingston şi în Spanish Town domneau ca nişte zei, dar aici, în munţi, nu însemnau nimic.

— Îi lăsăm să afle cum a dispărut? întrebă unul dintre oamenii lui.

— Bineînţeles. Trimitem un mesaj.

Omul lui Bene înţelese şi îi făcu semn colegului său.

— Adu căpăţâna!

— Da, aşa e, replică Bene râzând. Adu căpăţâna! Aşa ne facem cunoscută opinia. Nu vrem să irosim ocazia.

Un baron al drogurilor mort nu îl mai îngrijora. În schimb, atenţia lui se concentra pe ceea ce descoperise din întâmplare.

Ştia câte ceva.

La început, în Lumea Nouă puteau veni doar creştinii, dar cum catolicii spanioli se dovediseră inapţi de colonizare, Coroana se întorsese către singurul grup de oameni care producea ceva.

Evreii.

Iar aceştia avuseseră rezultate, venind în Jamaica, transformându-se în comercianţi şi exploatând locurile excelente ale insulei. Până în anul 1600, băştinaşii taino aproape dispăruseră, iar cei mai mulţi colonişti spanioli fugiseră pe alte insule. Rămăseseră doar evreii. Bene urmase cursurile unui liceu privat din Kingston, fondat de evrei cu secole înainte. Excelase la limbi străine, matematică şi istorie. Devenise student la Caribbean şi învăţase rapid că, pentru a-şi înţelege patria, trebuia să îi aprecieze trecutul.

Anul 1537 schimbase totul.

Columb murise demult, iar urmaşii lui dăduseră în judecată Coroana, pretinzând o încălcare a acordului de la Santa Fe, prin care se presupunea că familia avea control permanent asupra Lumii Noi.

Întotdeauna socotise mutarea îndrăzneaţă.

Să dai în judecată un rege.

Presupunea curaj, ceva asemănător cu răpirea unui baron al drogurilor şi vânarea lui cu câini.

Procesul durase zeci de ani, până în 1537, când văduva unuia dintre cei doi fii ai lui Columb încheiase lupta, în numele fiului ei de opt ani, următorul descendent direct al lui Columb, fiind de

acord să renunţe la toate acţiunile legale în schimbul unui singur lucru.

Jamaica.

Spaniolii au fost încântaţi. Pe atunci, insula era socotită lipsită de importanţă, căci fuseseră descoperite prea puţine metale preţioase.

Bene o admirase întotdeauna pe acea văduvă. Ştia exact ce dorea şi obţinuse atât insula, cât şi altceva, de mai mare importanţă.

Putere asupra bisericii.

Catolicii din Jamaica aveau să intre sub controlul familiei Columb şi nu al regelui. Aşa că, timp de o sută de ani după aceea, Inchiziţia nu mai călcase în Jamaica.

De aceea veniseră evreii.

Aici nimeni nu-i ardea pe rug pentru erezie. Nimeni nu le fura proprietăţile. Nici o lege nu le restricţiona vieţile sau mişcările.

Erau liberi.

Se uită la oamenii lui şi le zise:

— Simon va trebui să vadă asta. Faceţi câteva poze.

Unul dintre oameni se supuse.

— O, doamnă Columb, şopti el, gândindu-se iarăşi la acea văduvă. Ai fost *o fătucă* deşteaptă.

Dintre toate ţinuturile descoperite de socrul ei şi dintre toate comorile la care ea şi urmaşii ei ar fi fost îndrituiţi să primească, femeia insistase doar asupra Jamaicăi.

Iar Bene ştia de ce.

Mina pierdută.

În 1494, când fusese obligat, în timpul celei de-a patra călătorii, să-şi tragă nava pe uscat în Golful St. Ann, la bord se găsea o comoară în aur. Columb tocmai sosise din Panama, unde achiziţionase metalul preţios de la populaţia locală. Din nefericire, caravelele lui mâncate de viermi nu mai puteau naviga, aşa că eşuase în Jamaica, unde stătuse blocat timp de un an.

Cândva, în cursul acelui an, el ascunsese aurul.

Într-un loc despre care se presupunea că-i fusese arătat de taino şi a cărui existenţă fusese menţinută secretă chiar şi faţă de Coroana spaniolă. Doar cei doi fii ai lui Columb ştiau locul, dar luaseră secretul în mormânt.

Ce tâmpenie!

Aşa sunt fiii. Doar câţiva îşi depăşesc tatăl. Lui Bene îi plăcea să creadă că el era excepţia. Tatăl lui murise într-o închisoare din Kingston, complet ars, cu o zi înainte de a fi extrădat în Statele Unite, unde urma să fie judecat pentru crimă. Unii spuneau că focul fusese pus cu intenţie de către poliţie. Alţii susţineau că fusese sinucidere. Nimeni nu ştia adevărul. Tatăl lui fusese un tip dur şi brutal, care se considerase invincibil. În cele din urmă însă, nimănui nu-i păsa cu adevărat dacă murea sau trăia.

Nu era bine.

Oamenilor le păsa dacă Bene Rowe murea.

Se gândi la evreii care zăceau sub picioarele lui. Fuseseră un popor ambiţios. În cele din urmă, binecuvântaseră dominaţia britanică asupra Jamaicăi. În schimb, Cromwell le permisese să trăiască liberi şi să-şi practice religia. Aşadar, au ajutat la transformarea insulei într-o colonie britanică înfloritoare. Pe vremuri, în Jamaica locuiau mii de evrei, iar cimitirele împrăştiate în apropiere de capitalele regionale sau pe coasta mării le atestă prezenţa.

Acum mai existau doar trei sute de evrei.

Însă nu cei vii îl preocupau pe el.

El căuta morminte.

Sau, mai precis, un mormânt anume.

Urmări cum omul lui continua să facă poze cu un telefon inteligent. Avea să-i trimită una dintre imagini lui Simon. Asta ar trebui să-i atragă atenţia. În Jamaica existau douăzeci şi unu de cimitire atestate.

Acum fusese descoperit al douăzeci şi doilea.

— Bene!

Omul cu telefonul îi făcea semn. Spre deosebire de baronii drogurilor, cărora le plăcea să li se spună *don,* el prefera să fie strigat pe nume. Un lucru pe care îl învăţase de la taică-său era acela că respectul provenit dintr-un titlu nu dura niciodată prea mult.

Se apropie de om, care îi zise:

— Priveşte-l pe ăla de acolo.

Bene se aplecă şi studie însemnele. Piatra zăcea culcată, cu faţa spre cer şi cu marginile aproape distruse. Însă rămăsese suficient de mult ca să-şi facă o imagine.

— Este un urcior, zise el.

Vru să strige de bucurie. Nu găsiseră imaginea unui urcior înclinat, din care să curgă lichid, nicăieri în celelalte douăzeci şi unu de cimitire.

Zachariah Simon îi spusese să caute acel simbol. Oare acesta să fie *mormântul?*

— Adu o lopată, porunci el şi sapă.

Capitolul opt

Alle părăsi clădirea, simţindu-se murdară şi violată. Indivizii ăia merseseră prea departe. Discutaseră cum să decurgă spectacolul şi conveniseră cum să-l facă mai convingător, dar nimeni nu spusese ceva despre pipăieli. Zachariah probabil că urmărise cele întâmplate de la celălalt capăt al transmisiei video. Se întrebă ce credea el. Ideea fusese de a-l provoca pe tatăl ei să treacă la acţiune, să facă astfel încât situaţia să pară dramatică. Mai puţin de atât şi tatăl ei putea să nu procedeze cum doreau. Iar prea mult ar fi făcut ameninţarea inutilă.

Însă un lucru era sigur.

Ceea ce tocmai se petrecuse ar trebui să fie îndeajuns.

Îl întâlnise pe Zachariah cu şase luni înainte. Apăruse în Sevilla, unde ea lucra la Biblioteca Colombina, la o extraordinară colecţie de materiale din vremea lui Cristofor Columb. Teza ei de doctorat urma să fie dedicată hărţii marelui explorator – cea folosită ca să-şi croiască drum în Lumea Nouă. O hartă faimoasă care dispăruse în secolul al XVI-lea şi despre soarta căreia se discutase mult. Unii postulaseră că ar fi putut să fie *mappa mundus*, aşa-zisa hartă originală a lumii. Alţii argumentau că ea conţinea informaţii geografice presupus necunoscute navigatorilor din secolul al XV-lea. Iar alţii credeau că ea arăta legături cu fenicienii, grecii, egiptenii antici şi chiar atlanţii.

Nimeni nu ştia ceva sigur.

Guvernul spaniol adâncise misterul prin declaraţia oficială conform căreia nici o astfel de hartă nu zăcea ascunsă în secret, în arhive, deşi

acelaşi guvern nu permitea nici o căutare independentă care să verifice acel fapt.

La un moment dat, ea scrisese un articol despre Columb pentru *Minerva,* o revistă britanică care se ocupa de arta Antichităţii şi arheologie, pe care o citea de ani de zile. Spre surprinderea ei, îi publicase materialul, fapt care îl îndreptase pe Zachariah către ea.

Zachariah era un individ extraordinar. Un om care reuşise prin forţe proprii din toate punctele de vedere, de la educaţia modestă la triumful în afaceri şi finanţe internaţionale. Nu se expunea deloc în public, preferând să trăiască singur. Nu se căsătorise niciodată şi nici nu avea copii. Nu colaborase cu firme de publicitate şi nici cu firme de relaţii publice sau asistenţi personali. Era pur şi simplu un miliardar despre care lumea ştia puţine lucruri. Locuia în afara Vienei, într-o reşedinţă magnifică, însă deţinea şi clădiri în oraş, inclusiv apartamentul în care locuia ea acum. Alle aflase de eforturile lui filantropice considerabile, fundaţiile lui donând milioane unor cauze care aveau legături cu evreii. Vorbea despre Israel cu solemnitate. Religia însemna ceva pentru el, aşa cum însemna ceva şi pentru ea.

El se născuse şi crescuse cu religia. Ea se convertise cu cinci ani în urmă, dar nu pomenise despre asta nimănui altcuiva în afara bunicului care se arătase extrem de mulţumit. El îşi dorise ca nepoţii lui să fie evrei, dar, în aparenţă, tatăl ei pusese capăt acelei speranţe. Spre deosebire de mama ei, Alle nu găsise niciodată satisfacţie în creştinism. Cunoscând iudaismul de copil, apoi ca tânără adultă, ea decisese că această religie îi era cea mai apropiată de suflet. Ca atare, parcursese cu discreţie etapele de instruire şi apoi se convertise.

Era singurul secret între ea şi mama ei.

Şi singurul regret.

Continuă să meargă prin labirintul de străduţe înguste şi pietruite. În depărtare se auzeau clopote

care băteau de ora opt seara. Ar fi trebuit să se ducă acasă şi să se schimbe, dar decise să se roage mai întâi. Din fericire, venise la filmare îmbrăcată cu haina de lână – vremea în Viena continua să fie răcoroasă – care îi cădea până peste genunchi şi îi acoperea hainele tăiate. Simţea aici – în acest oraş vechi, care pe vremuri adăpostise două sute de mii de evrei, dar în care numărul acestora abia dacă atingea zece mii – o legătură cu trecutul. Nouăzeci şi trei de sinagogi fuseseră rase de pe faţa pământului de către nazişti. Şaizeci şi cinci de mii de evrei măcelăriţi. Când se gândea la asemenea lucruri, ajungea întotdeauna cu gândul la anul 70 e.n. şi la ceea ce noua ei religie socotea a fi una dintre cele mai mari tragedii din istorie.

> Mai întâi au venit Nabucodonosar şi babilonienii în anul 586 î.e.n. Au luat cu ei întreg Ierusalimul, oficialităţile, războinicii, artizanii şi mii de prizonieri. Nu a rămas nimic acolo, în afara ţinutului sărăcit. Invadatorii au distrus primul Templu al lui Solomon, cel mai sacru loc şi i-au jefuit comorile, făcând bucăţi vasele sfinte din aur. Evreii au rămas în exil timp de câteva generaţii, în cele din urmă revenind în Palestina şi respectând porunca Domnului de a construi un nou sanctuar. Lui Moise i se dăduse o schiţă precisă, inclusiv cum să facă vasele sacre. Al doilea Templu a fost terminat în anul 516 î.e.n., dar a fost complet renovat şi lărgit de către Irod, începând cu anul 18 î.e.n. Templul lui Irod a fost cel care i-a întâmpinat pe romani când au cucerit Iudeea, în anul 6 e.n. Şi

acelaşi templu se înălţa maiestuos când evreii s-au răsculat, şaizeci de ani mai târziu.

O răscoală pe care au câştigat-o.

Iudeea s-a bucurat tare. Blestemul roman fusese, în fine, alungat.

Însă toată lumea ştia că legiunile se vor întoarce.

Şi s-au întors.

Nero i-a trimis pe Vespasian dinspre nord şi pe Titus dinspre sud, un cuplu de generali tată-fiu. Ei au atacat Galileea în anul 67 e.n. Doi ani mai târziu, Vespasian a devenit împărat şi l-a lăsat pe Titus cu şaizeci de mii de oameni ca să le dea evreilor o lecţie.

Iudeea a fost recucerită. Apoi, în anul 70 e.n., Ierusalimul a fost supus asediului.

Lupta a fost aprigă de ambele părţi, iar situaţia din oraş a devenit îngrozitoare. Sute de cadavre erau zilnic atârnate de ziduri, în vreme ce foametea şi bolile deveniseră aliaţi puternici ai romanilor, într-un târziu berbecii au pătruns dincolo de ziduri şi trupele de intervenţie au respins apărătorii înapoi în templu, unde aceştia s-au baricadat pentru o ultimă încercare de apărare.

Însă şase zile de asediu nu au provocat nici o stricăciune templului.

Zidurile masive au rezistat.

Încercările de escaladare a marelui zid au eşuat. În cele din urmă, romanii au dat foc porţilor şi au năvălit înăuntru.

Şi evreii au pus focuri, sperând să ţină sub control înaintarea romanilor, însă flăcările s-au extins prea repede şi au ars barierele care protejau sanctuarul. Apărătorii erau o mână de oameni care se confruntau cu un număr superior de duşmani. S-au sinucis cu toţii, unii aruncându-se în săbiile romanilor, alţii ucigându-se unul pe altul, iar alţii aruncându-se singuri în foc.

Nimeni nu a socotit ceea ce se petrecea ca o distrugere.

În schimb, vedeau propria moarte ca pe o salvare şi se simţeau fericiţi că pier împreună cu al doilea Templu.

Centurionii alergau prin coloanele de fum, jefuind şi omorând în stânga şi în dreapta. Cadavrele erau adunate în jurul altarului sacru. Sângele şiroia pe treptele sanctuarului, iar leşurile alunecau pe ele deasupra râurilor de sânge. În cele din urmă, nimeni nu mai putea înainta fără să se atingă de moarte.

Titus şi anturajul lui au reuşit să pătrundă în sanctuar, înainte ca acesta să fie distrus. Auziseră de splendoarea lui, dar a sta în mijlocul acelei splendori era altceva. Sfânta Sfintelor, cea mai sacră încăpere a Templului, era poleită cu aur, iar uşa ei interioară era construită din alamă de Corint. Suspendată deasupra celor douăsprezece trepte care conduceau către intrare se găsea o viţă din aur, plină cu ciorchini de struguri înalţi

cât un stat de om. O coroană din argint şi aur – nu cea originală, ci o copie a celei purtate de marele preot după întoarcerea din exilul babilonian – era la vedere.

Apoi mai erau obiectele sacre.

O menora din aur. Masa sfântă. Trâmbiţe din argint.

Toate îi fuseseră comandate lui Moise, pe Muntele Sinai, de către Dumnezeu. Romanii ştiau că, distrugând al doilea Templu şi jefuind aceste comori, esenţa iudaismului va fi şi ea distrusă, din punct de vedere simbolic.

Iar atunci un nou exil avea să înceapă.

Nu un exil fizic, deoarece mulţi evrei urmau să moară sau să fie luaţi ca sclavi, ci cu siguranţă unul spiritual.

Nu avea să mai existe un al treilea templu.

Iar în ultimii 1940 de ani, aceasta fusese situaţia, îşi zise Alle, intrând în singura sinagogă vieneză pe care naziştii nu o distruseseră.

Stadttempel se afla printre blocuri de apartamente, ascuns vederii, graţie împăratului Joseph al II-lea care decretase că doar bisericile catolice pot sta cu faţa la străzile publice. Ca o ironie, tocmai acea insultă salvase clădirea, căci germanilor le fusese imposibil să ardă sinagoga fără să ardă şi clădirile din jurul ei.

Sanctuarul de secol XIX avea formă ovală, iar tavanul se sprijinea pe bârne solide şi pe un inel de douăsprezece coloane ionice – un simbol, după cum ştia Alle, al celor doisprezece fii ai lui Iacov, strămoşii triburilor lui Israel. Deasupra se înălţa o boltă albastră ca cerul şi pictată cu stele. Fusese

aici de multe ori în ultima lună, iar forma şi eleganţa clădirii o făceau să se simtă ca şi cum s-ar fi aflat în interiorul unui ou incrustat cu bijuterii.

Ce ar însemna pentru evrei să aibă cel de-al treilea templu, din nou, în Ierusalim?

Totul.

Iar ca să completeze acea realizare, membrii noii ei credinţe ar avea, de asemenea, nevoie de obiectele lor sacre.

Privirea ei rătăci prin sinagoga slab luminată şi în ochi îi apărură lacrimi.

Încă simţea mâinile care îi pipăiseră trupul. Nimeni n-o mai atinsese astfel vreodată.

Începu să plângă.

Ce-ar fi gândit mama ei? Fusese o femeie bună care rareori îl vorbea de rău pe fostul ei soţ şi o învăţase mereu pe fiica ei să-l ierte.

Numai că Alle nu fusese niciodată în stare de aşa ceva.

Spectacolul pe care i-l oferise ar fi trebuit s-o deranjeze, dar gândul la ce o aştepta în viitor o ajută să îşi revină.

Îşi potoli lacrimile şi se calmă.

Chivotul Legii n-avea să fie niciodată descoperit. Babilonienii avuseseră grijă de asta. Sfeşnicul din aur, masa sfântă şi trâmbiţele din argint? Astea ar putea exista încă.

Comoara Templului.

Sau ceea ce mai rămăsese din ea.

Dispărută timp de 1940 de ani.

Însă, în funcţie de tatăl ei, poate că nu mai rămânea mult timp ascunsă.

Capitolul nouă

Zachariah era mulţumit. Transmisia video se desfăşurase perfect. Rocha îşi anunţase clar intenţia, deşi într-o manieră mai brutală decât discutaseră înainte.

Tom Sagan părea să fi priceput mesajul.

Individul era mai vulnerabil decât îl descrisese fiică-sa.

Nu menţionase nimic despre vreo sinucidere. Alle îi spusese că tatăl lui ducea o viaţă solitară într-o casă mică din Orlando, între două milioane de suflete care habar n-aveau de existenţa lui. Se întorsese în Florida după ce-şi pierduse slujba din California. Anonimatul trebuia să reprezinte o schimbare majoră pentru Sagan, având în vedere faptul că se aflase pe prima pagină a ziarului timp de peste un deceniu. Fusese un obişnuit al ştirilor de televiziune, al transmisiilor publice şi al reţelelor de difuzare a informaţiei. Nu doar un reporter, ci o celebritate. O mulţime de oameni avuseseră încredere în Sagan. Investigaţiile legate de trecutul lui lămuriseră aspectul ăsta. Fapt care, probabil, explica, mai mult ca orice altceva, de ce atâţia oameni se întorseseră împotriva lui atât de radical.

— Eşti evreu? întrebă Sagan.

Dădu din cap.

— Suntem amândoi copiii lui Dumnezeu.

— Vorbeşte în numele tău.

— Te-ai născut evreu şi nu poţi nega asta.

— Parcă ai fi individul care pe vremuri a deţinut casa asta.

Observă că Sagan nu folosea niciodată cuvântul *tată.* Alle îi povestise de înstrăinarea lor, dar

prăpastia părea chiar mai mare decât credea ea. Îndreptă un deget spre el şi zise:

— Tatăl tău a fost un înţelept.

— Dă-i drumul fiicei mele şi fac ce doreşti.

Surprinse nuanţa de exasperare din declaraţie, dar decise să nu dea înapoi nici un pas. Deocamdată.

— Am cercetat ce s-a întâmplat cu tine acum opt ani. O experienţă pe cinste. Înţeleg cum de-ai ajuns în acest punct. Viaţa a fost extrem de crudă cu tine.

Începu să se întrebe: Putea fi motivat amărâtul de lângă el să acţioneze? Mai conta ceva pentru el? Cercetarea lui Sagan luase sfârşit cu câteva săptămâni în urmă şi nu fuseseră descoperite tendinţe sinucigaşe. În mod evident, individul luase o decizie majoră în viaţa lui. Ştia că un alt manuscris fusese terminat, scris la modul anonim, de aşa manieră, încât nici editorul şi nici „autorul" nu cunoşteau identitatea lui Sagan. Tactica fusese sugerată de agentul literar, deoarece exista îndoiala că nimeni nu ar mai fi fost de acord ca Sagan să mai lucreze ca scriitor-fantomă.

Atât de dramatică fusese căderea lui!

Cinci din cele şapte cărţi scrise de Sagan deveniseră succese în top zece *New York Times.* Trei dintre ele ajunseseră pe prima poziţie. Recenziile de pe copertă fuseseră admirabile în toate cele şapte cazuri. Motiv pentru care Zachariah bănuia că Sagan avea în continuare de lucru.

Însă toate acestea părea să-l fi costat.

Omul era gata să moară.

Se întreba dacă ar trebui să-i permită aşa ceva.

Sau poate…

— Tatăl tău a fost deţinătorul unui mare secret, rosti el. A fost un om căruia i s-au încredinţat informaţii pe care doar câţiva oameni le cunoşteau, de-a lungul istoriei.

— E absurd.

— Te asigur că nu e.

Observă că Sagan nu putu să nu se arate intrigat. Posibil că în el mai rămăsese destul din firea de reporter, încât să se simtă motivat pentru ultima dată.

Aşa că spuse:

— Şi totul a început cu Cristofor Columb.

Columb stătea pe ponton. *Nina, Pinta* şi *Santa Maria* pluteau fixate de ancoră pe un braţ al râului Ţinto, în apropiere de Paloş de la Frontera, pe coasta sud-estică a Spaniei, nu departe de ocean. Fusese nevoie de luni de zile pentru echiparea şi dotarea celor trei nave, dar acum totul era pregătit.

Trebuia să fie.

Se apropia miezul nopţii.

Încălcând obiceiul, Columb nu se urcase la bord chiar înainte de plecarea în călătorie a navelor. În schimb, fusese prezent acolo toată ziua, supraveghind ultimele pregătiri.

— Totul e aproape gata, îi spuse Luis de Torres.

Cele trei nave aveau să fie operate de optzeci şi şapte de oameni. Contrar zvonurilor auzite de el, nici unul dintre ei nu se oferise voluntar pentru că era vreun condamnat iertat de pedeapsă. În schimb, fiecare era un profesionist, căci doar marinarii adevăraţi puteau rezista călătoriei. La bord urcaseră un portughez, un genovez, un veneţian şi un calabrez, iar restul erau spanioli din regiunea Paloş. Se aflau şi doi reprezentanţi ai

Coroanei, ceruţi chiar de el. Îl avertizase deja pe de Torres să fie atent cu unul dintre ei.

— Luis!

De Torres se apropie.

— Trebuie să avem totul la bord până la unsprezece seara.

Ştia că de Torres înţelege. După miezul nopţii, când se trecea în ziua de 3 august 1492, poliţia, miliţia locală şi inchizitorii cu glugi albe aveau să înceapă căutările prin case. Evreii fuseseră scoşi în afara legii, în Franţa, în anul 1394, iar în Anglia, din 1290. Edictul care îi expulza din Spania fusese semnat de Ferdinand şi Isabela pe 31 martie. Biserica insistase asupra emiterii documentului, iar regele şi regina fuseseră de acord. Evreilor li se dăduseră patru luni ca să plece din ţară sau să se convertească la creştinism.

Acea perioadă expira în noaptea asta.

— Mă tem că nu vom reuşi să plecăm, şopti el.

Din fericire, era aproape imposibil să identifici un evreu spaniol. În timp, celţii, ibericii, romanii, fenicienii, bascii, vandalii, vizigoţii şi arabii se amestecaseră între ei. Însă asta nu avea să frâneze Inchiziţia. Agenţii ei nu s-ar fi împiedicat de nimic ca să pună mâna pe fiecare presupus evreu. Deja mii de evrei se convertiseră, devenind *conversos.* Participau la slujbe, se spovedeau şi îşi botezau copiii. În sufletul lor şi mai ales

noaptea, îşi păstrau numele evreieşti şi citeau din Tora.

— Foarte multe depind de acest voiaj, îi zise el prietenului său. Şi foarte multe depindeau de Torres.

El era interpretul expediţiei, vorbind fluent ebraica, în calitate de fost angajat al guvernatorului din Murcia, un oraş care pe vremuri includea o masă mare de populaţie evreiască. Numai că aceasta fie dispăruse, fie se convertise, astfel că guvernatorul nu mai avusese nevoie de un translator de ebraică. La fel ca alţi câţiva membri ai echipajului, de Torres fusese botezat cu doar câteva săptămâni înainte.

— Crezi că vom găsi ce cauţi? întrebă de Torres.

Columb privi înspre apa neagră şi către celelalte nave, unde oamenii erau ocupaţi cu pregătirile, întrebarea era bună. Iar la ea nu exista decât un răspuns.

— N-avem de ales.

— Vrei să spui că Cristofor Columb era evreu? întrebă Sagan.

— Era un *converso*. Lucrul ăsta face parte din marele secret cunoscut de tatăl tău. Nu ţi-a spus niciodată nimic?

Sagan clătină din cap.

— Nu mă surprinde. Nu meriţi.

— Cine naiba eşti tu ca să-mi spui că nu merit?

— Ai renunţat la întreaga ta moştenire. Cum ai putea înţelege lucruri precum onoarea? Tradiţia? Datoria?

— De unde ştii că am făcut aşa ceva?

— E o minciună?

— Şi tu? ripostă Sagan. Un răpitor? Onoarea are vreun sens pentru tine?

— Mi-am dedicat viaţa şi averea acestui scop.

Zachariah băgă mâna în buzunarul hainei şi găsi documentele împăturite.

— Am nevoie de semnătura ta. Actele astea vor permite avocaţilor să înainteze o cerere către judecător pentru emiterea unui ordin de exhumare în numele tău. Mi s-a spus că nu va fi o problemă, dacă ruda cea mai apropiată a defunctului îşi dă acordul. Fiica ta a semnat deja, în calitate de reprezentant al proprietăţii. Evident că nu prea a avut de ales.

Sagan refuză să accepte documentele şi pixul întins.

— Mai am doar câteva minute ca să-i sun pe indivizi şi să-i opresc.

Zachariah observă că bărbatul conştientiza ultimatumul.

În cele din urmă, Sagan înşfăcă pixul şi hârtiile şi semnă.

Zachariah luă actele şi se ridică să plece.

— O să am nevoie de tine la cimitir, de dimineaţă la ora zece. Trebuie să fie prezent un descendent al mortului. Voi avea acolo un reprezentant al meu. Fă ce ţi se cere. Odată terminată exhumarea, fiica ta va fi eliberată.

— De unde ştiu că se va întâmpla asta?

Zachariah se opri, se întoarse şi se uită la Sagan cu o privire curioasă.

— Pentru că îţi dau cuvântul meu de onoare.

— Deja mă simt mai bine.

Îndreptă degetul spre Sagan.

— Vezi, mai există ceva curaj în tine.

— Am nevoie de arma mea.

Zachariah ridică pistolul.

— O să o primeşti înapoi mâine-dimineaţă.

— Aş fi apăsat pe trăgaci. Acum aş fi fost deja mort, dacă n-ai fi apărut tu.

Zachariah se întrebă pe cine încerca Sagan să convingă.

— Hai, nu te mai plânge! Vei avea din nou ocazia, *după* dimineaţa de mâine.

Capitol ul zece

Bene aşteptă până ce unul dintre oamenii săi scoase la suprafaţă mormântul. Câinii lui se întorseseră şi zăceau calmi pe sub copaci, bucurându-se de razele de soare şi satisfăcuţi de vânătoare. Animalele lui erau meticuloase, o abilitate cu care se deprinseseră cu multă vreme înainte. Mama lui îi povestise despre *chasseursii* cubanezi. Nişte indivizi mici, îndemânatici, care purtau cămăşi deschise, pantaloni largi şi pălării uşoare de paie cu boruri largi. Făceau însă notă aparte prin pantofii pe care îi purtau. Jupuiau pielea câinilor sălbatici, apoi îşi înfigeau picioarele în ea. Rezulta un soi de cizmă scurtă, care se lipea de picior şi rezista aşa săptămâni întregi. Oamenii purtau crucifixuri în jurul gâturilor bronzate şi erau înarmaţi doar cu o macetă extrem de ascuţită într-o parte, cealaltă fiind folosită pentru a bate câinii. Apăruseră pentru prima dată în 1796, un grup de patruzeci de persoane împreună cu ogarii lor, fiind aduşi acolo ca să-i vâneze pe maroonii din Trelawny Town.

Ceea ce indivizii făcuseră.

Fără nici un fel de milă.

Sute de marooni fuseseră măcelăriţi şi aşa se născuse frica de câini.

O frică pe care el intenţiona să o reînvie.

În vreme ce găştile mafiote căutau sprijin în rândul celor mai săraci oameni din oraşele jamaicane, el îşi căutase întotdeauna susţinere aici, în munţii îndepărtaţi şi către vest, în izolatul ţinut Cockpit, locuri unde maroonii existau de patru sute de ani. Deşi în ambele zone comunităţile erau conduse de colonei şi consilii alese, lui Bene îi plăcea să se considere drept salvatorul tuturor, prin faptul că proteja modul de viaţă maroon. În

schimb, compatrioţii lui îi furnizau bărbaţi şi femei care să-i asigure multele aventuri. Era adevărat că prostituţia, jocurile de noroc şi pornografia reprezentau interese recunoscute public, care îi aduceau milioane lui Bene. Însă pasiunea lui era cafeaua. De jur împrejurul lui, pe distanţe de kilometri de-a lungul pantelor, creşteau arbuşti de înălţime medie, cu frunze groase de un verde-închis. În fiecare an făceau flori albe, cu un miros dulce, care la maturitate se transformau în fructe roşu aprins. Râşnite şi fierte, aceste fructe produceau ceea ce mulţi socoteau a fi cea mai fină băutură din lume.

Cafeaua Blue Mountain.

Strămoşii lui lucraseră ca sclavi pe plantaţii. Acum el deţinea una dintre cele mai mari plantaţii şi îi plătea pe descendenţi ca salariaţi. De asemenea, controla principala reţea de distribuţie a tuturor celorlalţi cultivatori. Tatăl lui fructificase cu înţelepciune acea ocazie, după ce un uragan devastator din anii 1950 aproape că distrusese toate culturile. Fusese înfiinţată o comisie naţională, cu un număr limitat de membri, care emisese criterii legate de calitatea, cultivarea şi procesarea cafelei. Dacă boabele creşteau mai departe de şaisprezece kilometri de vârful muntos, cafeaua se numea Jamaican Prime şi nu Blue Mountain. Tatăl lui avusese dreptate – raritatea stârnea misticismul. Iar prin reglementarea acestui soi de cafea, Blue Mountain Coffee devenise apreciată în întreaga lume.

Şi îmbogăţea familia Rowe.

Omul lui continua să sape.

Cu douăzeci de minute înainte, celălalt om al lui se întorsese la camioane ca să-i întâmpine pe alţi angajaţi ai lui Bene. Aceştia veneau acum printre copaci, aducând cu ei un prizonier legat la ochi – de aproape treizeci de ani, un amestec de cubanez şi african – şi cu mâinile priponite la spate.

Bene făcu un gest şi tânărul fu împins în genunchi, după care îi smulseră legătura de la ochi.

Se apropie de individul care clipea din pricina soarelui de după-amiază.

Ochii lui se făcură mari, zărindu-l pe Bene.

— Da, Felipe. Eu sunt. Credeai că o să scapi? Te plătesc ca să-l supraveghezi pe Simon. Iar eu urmăresc ce faci. Numai că tu iei bani de la el şi apoi mă supraveghezi şi pe mine.

Individul scutură nervos din cap, de frică.

— Ascultă-mă cu mare atenţie, fin'că totul depinde de asta.

Observă că avertismentul lui fusese receptat.

— Vreau să aflu ce face Simon. Vreau să ştiu tot ce nu mi-ai spus. *Spune mie adevăraul.*

Limbajul provenea de pe stradă, aşa că limba adecvată era patois.

Spune-mi adevărul.

Nu mai ştia nimic de Simon de aproape două săptămâni, dar aşa ceva nu ar fi trebuit să-l surprindă. Tot ce aflase îi confirmase ceea ce simţise de multă vreme.

Necazuri.

Austriacul era putred de bogat, un filantrop în mod evident interesat de cauzele evreieşti. Însă nu asta îl îngrijora pe Bene. Nu avea nici un interes în zona de război a Orientului Mijlociu. Îl preocupa doar ultima mină de aur pierdută a lui Columb – de acelaşi lucru fiind, probabil, interesat şi Simon.

— Îţi jur, Bene, răspunse Felipe. Nu ştiu nimic. Nu-mi spune ni'ca.

Bene îl reduse la tăcere cu un gest din mână.

— Drept cine mă iei? Simon nu locuieşte aici. Nu cunoaşte pe nimeni în Jamaica. Sunt partenerul lui. Cel puţin asta zice el. Totuşi, te angajează ca să munceşti pentru el. Bun. Apelez la tine şi te plătesc să-i zici doar ce vreau eu şi să-mi spui ce face. Şi totuşi, tu nu zici nimic.

— Mă sună şi mă plăteşte să fac nişte chestii. Le fac şi el plăteşte. Asta-i tot, Bene. Tot.

Vorbele ieşiră repede din gura prizonierului.

— Dar eu te plătesc ca să-mi spui *adevăraul.* Ceea ce tu nu faci. Ar fi mai bine să începi repede să vorbeşti.

— Vrea înregistrări. Documente din arhive.

Bene făcu un semn şi unul dintre oamenii lui îi dădu un pistol, înfipse ţeava armei în pieptul tânărului şi trase de cocoş.

— Îţi mai ofer o şansă. Ce fel de lucruri? În ochii prizonierului se citi şocul.

— Bine. Bine. Bene. Îţi zic. Îţi zic.

Bene păstră arma ferm lipită de pieptul tânărului.

— Fapte. Vrea fapte. Din cele vechi. I-am găsit una. Un evreu pe nume Cohen a cumpărat pământ în 1671.

Asta îi atrase atenţia lui Bene.

— Vorbeşte, omule!

— A cumpărat pământul şi toată proprietatea cu faţa la râu de lângă ea.

— Numele.

— Abraham Cohen.

— De ce e important pentru Simon?

— Fratele lui. Fratele lui a fost Moise Cohen Henriques. Cunoştea acel nume. Un pirat evreu din secolul al XVII-lea.

Capturase un transport masiv de argint spaniol în Cuba, după care condusese invazia olandeză în Brazilia. Ultima parte a vieţii trăise în Jamaica, căutând mina pierdută a lui Columb.

— Simon ştie asta? Prizonierul clătină din cap.

— E dispărut. Plecat. Habar n-am unde. Jur, Bene. Nu ştiu. Încă nu i-am spus.

— Şi nici mie nu-mi spui. Actul ăsta găsit. E încă în arhive? O clătinare din cap.

— L-am furat. Îl ţin în casa mea din Spanish Town. Oamenii tăi ştiu unde. Du-te să-l iei. Lângă patul meu. Jur, Bene. Chiar lângă patul meu.

Bene retrase arma.

Omul care săpa se oprise şi îi făcea cu mâna.

Avea nevoie de timp de gândire, aşa că aruncă arma omului său de încredere şi se duse spre cel care săpa. În excavaţia puţin adâncă zări o bucată plată de piatră. Pe ea se vedea un simbol:

— Scoate-o afară, ordonă el.

Omul lui ridică bucata de piatră şi o depuse pe sol. Bene îndepărtă pământul şi studie inscripţia. Simon îi spusese să caute un mormânt care avea ca simbol un urcior şi un X cu cârlig.

Bucata la care se holba făcuse cândva parte dintr-o piatră funerară. Ridică obiectul şi văzu că se potrivea la colţul din dreapta jos al indicatorului cu urciorul, marginile zdrenţuite fiind suficient de potrivite ca să-l convingă.

Ridică piatra suficient de sus ca prizonierul să vadă X-ul cu cârlig.

— Ştii *ce ăsta e?*

— Am văzut *ăsta* pă act, Bene. *Pă* actu' din arhive. Cel de lângă patu' meu. Simon mi-a zis să fiu atent la chestia aia cu X. Am fost. M-am descurcat bine, Bene. E acolo. Încă mai pot face bine şi pentru tine. Pot.

Din nefericire, lucrurile nu mergeau aşa. Când era copil, maică-sa îl învăţase un lucru pe care şi ea îl reţinuse de la mama ei, iar aceasta de la mama ei. Maroonii comunicau prea puţin prin scris. Istoria lor fusese orală.

Rosteşte adevărul şi rosteşte-l mereu.
Indiferent de costuri.
Cel care ascunde rău face
Şi continuă să facă rău.

Mama lui avea întotdeauna dreptate.

Felipe era un angajat guvernamental de rang inferior, care lucra la arhivele naţionale din Spanish Town. Avea o oarecare educaţie şi era ambiţios, dar câştiga doar cât să supravieţuiască.

Sarcina lui principală fusese aceea de a căuta în înregistrările vechi orice era legat de mina pierdută. Numai că, atunci când i se ivise ocazia de a lucra pentru altcineva, acest trişor decisese să muşte mâna care îl hrănise.

Din fericire, Felipe avea gura bogată.

Fapt care îi plăcuse lui Bene, deoarece, cunoscând situaţia, putuse să-şi amplaseze acolo un spion propriu.

Făcu semn omului său să-i aducă un telefon. Semnalul în munţi era excelent. Bene apăsă unul dintre butoanele pentru numere înregistrate şi care puteau fi apelate rapid. Trei apeluri şi omul din Viena răspunse.

— Ce se petrece acolo? întrebă el.

— Lucrurile devin… complicate.

— Poate că e vremea să acţionezi.

— Mă gândeam la acelaşi lucru.

— Atunci treci la treabă. Pe aici e linişte.

— Mă bucur să aud asta.

Închise telefonul.

Ştia că de câteva zile Simon se pusese în mişcare. Se petreceau diverse lucruri în Austria şi în Florida. Nu ştia exact ce anume, dar cunoştea destule ca să îşi dea seama că partenerul lui european îl trăgea pe sfoară. Spre marele lui noroc, Bene descoperise un nou cimitir, unde văzuse atât un urcior, cât şi un X cu cârlig. Acum avea şi un document. Toate astea ajutau la atenuarea sentimentului de trădare şi a anxietăţii legate de ceea ce trebuia făcut.

Îi căzu privirea asupra omului cu armă. Îl fixă o secundă, apoi încuviinţă scurt. Arma era îndreptată spre el. Un glonţ în cap îl ucise pe Felipe.

Rosteşte adevărul şi rosteşte-l mereu.

— Băgaţi-l în groapă şi umpleţi-o la loc, zise el. Apoi îngropaţi-l pe *don.* Câinii lui nu mâncau niciodată ce nu ucideau.

— Eu mă duc în Spanish Town.

Capitolul unsprezece

Tom şedea pe canapea. Zachariah Simon plecase de mai bine de o oră. Încă de atunci se tot gândea la Alle. Singurul lui copil. Care îl ura.

Ce se întâmplase cu ei?

Nu putea identifica momentul clar de apariţie a rupturii. Înstrăinarea lor crescuse, începând cu perioada când Alle se afla în şcoală şi devenise mai conştientă de distanţa creată între părinţii ei. Când ajunsese la liceu, ruptura dintre ei era completă.

Oare încurajase Michele asta? Nu observase aşa ceva. Nu, era în întregime vina lui. O rănise pe fosta soţie dincolo de orice limită. Şi, mai rău, lăsase impresia că nu-i păsa. Asta se întâmplase în zilele când el nu putea greşi. Când era invincibil. Sau aşa credea el. Câte aventuri extraconjugale avusese? Clătină din cap. Prea multe ca să le mai numere, în prea multe locuri. Michele nu ştiuse niciodată nimic cu certitudine. Doar bănuise. Intimitatea dintre doi oameni generează un radar sentimental capabil să detecteze şi cea mai mică schimbare emoţională, iar radarul lui Michele îi identificase în cele din urmă trădarea. Din nefericire, fusese prea absorbit de sine ca să-i pese.

Regrete?

Atât de multe încât să fie gata să moară.

„Relaţia noastră s-a încheiat, Tom.”

„Şi Alle?”

„Mă tem că, dacă nu acţionezi în curând şi acea relaţie se va încheia. Ai lăsat-o să degenereze de prea multă vreme. Alle mi-a văzut durerea în privire. Nu pot s-o ascund.”

„O să rezolv situaţia cu ea. Îţi jur, Michele, că o să o rezolv.”

Numai că n-o făcuse niciodată.

Alle avea şaptesprezece ani când fusese concediat, iar despre ruşinea păţită apăruseră relatări în fiecare instituţie de presă din lume. Din păcate, repararea relaţiei cu fata nu păruse atunci o prioritate pentru el. O greşeală? O, da. Mare greşeală. Numai că trecuseră deja opt ani, la sfârşitul cărora o împăcare nu mai era posibilă.

Cu toate astea, acum putea face ceva.

Să o elibereze de Zachariah Simon.

Semnase documentele. Mâine avea să meargă la cimitir ca să se asigure că ea nu păţeşte nimic.

După aceea?

Să termine în seara asta ce începuse?

Îşi frecă ochii obosiţi cu mâini tremurânde şi se uită la ceas. 2.15 p.m. Afară era linişte. Cei mai mulţi oameni care locuiseră în cartierul părinţilor lui, cât el crescuse acolo, fie plecaseră, fie muriseră. Copacii care pe vremuri abia se înălţau din sol acopereau acum totul. Când sosise, observase clădirea menţinută în stare bună. Timpul fusese blând cu acest loc.

De ce fusese atât de aspru cu el?

Luă o decizie.

Nu avea să moară azi.

Poate mâine, dar nu azi.

În schimb, venise vremea să facă ceva ce ar fi trebuit să facă în urmă cu mult timp.

Alle intră în cafeneaua Rahofer, un loc pe care îl descoperise cu câteva săptămâni înainte, aflat nu departe de apartamentul ei din Viena. Făcuse un duş şi se schimbase în pantaloni lejeri, un pulover şi pantofi fară toc. Se simţea un pic mai bine şi se întreba ce se întâmplase în Florida, dar presupunea că tatăl ei cooperase, de vreme ce Rocha nu mai luase legătura cu ea. Conveniseră să se întâlnească din nou a doua zi, la 4.00 p.m., în locul de unde se

transmisese înregistrarea, când mormântul va fi deschis, gata de un nou spectacol, dacă se dovedea necesar.

Nu-i plăcea ideea de deshumare a bunicului ei. Ţinuse la el şi acesta o iubise necondiţionat. Fusese pentru ea tatăl pe care nu-l avusese niciodată, iar moartea lui continua să o afecteze. Alle sperase mereu că trecerea ei la iudaism compensa, fie şi parţial, durerea pe care i-o provocase bunicului tatăl ei. În ciuda tuturor celor petrecute, nepoata lui devenise evreică.

„Bunicul tău a lăsat câteva documente sau instrucţiuni care ar fi putut părea neobişnuite?" o întrebase Zachariah.

Nu vorbise despre aşa ceva niciodată înainte, dar i se părea în regulă ca acum, după trei ani, să discute despre asta cu el.

„Mi-a cerut să pun un pachet lângă el, în mormânt."

„Descrie-l."

Se folosise de mâini ca să indice un obiect cam de zece centimetri pătraţi.

„Era una dintre pungile alea vidate vândute la televizor pentru depozitare. Era subţire şi uşor."

„Puteai vedea ceva prin pungă?"

Ea clătinase din cap.

„Nu i-am dat atenţie. Lăsase instrucţiuni scrise, ca reprezentant al proprietăţii, ca să fie sigur că pachetul va fi aşezat în sicriu. M-am ocupat chiar eu de asta, punând pachetul pe pieptul lui, chiar înainte de închiderea capacului."

„Probabil că ţi-a fost greu."

„Am plâns tot timpul."

Îşi amintea cum Zachariah o ţinuse de mână şi amândoi se rugaseră pentru Abiram Sagan. Alle aderase la credinţa evreiască conform căreia trupul şi sufletul vor fi în cele din urmă reunite. Asta însemna că trupul trebuia onorat. Obiceiul cerea ca o persoană să aibă grijă de defunct, închizându-i

ochii şi gura, acoperindu-i faţa şi aprinzând lumânări.

Iar ea se ocupase de toate astea.

Cancerul îi furase bunicul cu iuţeală. Cel puţin nu suferise. Tora cerea ca trupul să nu rămână neînhumat peste noapte, aşa că se îngrijise ca înhumarea să aibă loc înainte de apusul soarelui.

De asemenea, nu-l îmbălsămase, ci îl învelise într-un giulgiu simplu de in, în interiorul unui sicriu de lemn. Îl auzise de multe ori spunând: „Bogat sau sărac, nimic nu ar trebui să-i deosebească la moarte". Lăsase o fereastră deschisă, acolo unde îl priveghease, în aşteptarea ceremoniei, ca sufletul lui să poată evada cu uşurinţă. Apoi urmase toate cele patru etape ale doliului, inclusiv *avelut* – respectând tradiţia, se abţinuse de la participarea la petreceri, sărbătoriri şi orice altă formă de distracţie, timp de douăsprezece luni.

Bunicul ei ar fi fost mândru de ea.

Găsi o masă liberă şi se aşeză.

Îi plăcea cafeneaua, cu mesele ei din marmură, candelabrele din cristal şi scaunele din lemn. Aflase că locul avea istorie, căci Stalin şi Troţki jucaseră şah acolo. Cineva cântând la pian, într-un colţ, distra lumea, după nouă seara, în nopţile de marţi. Un pahar de vin şi o porţie de şniţel i se păreau nemaipomenite acum. Le comandă pe amândouă, alături de puţină apă minerală şi începu să se relaxeze.

— Eşti singură?

Se întoarse şi văzu un bărbat stând în picioare, la câţiva centimetri depărtare. Părea ceva mai mare ca ea, zvelt, cu o barbă de două zile umbrindu-i obrazul şi gâtul. Avea părul rar şi atent tuns, ca un călugăr, iar ochii albaştri erau vioi şi plini de viaţă.

— Sunt singură, răspunse ea şi prefer să rămân aşa.

Bărbatul îi aruncă un zâmbet şi se aşeză la masa ei.

— Ţi-am spus că nu sunt interesată, insistă ea.

— O să fii.

Lui Alle îi displăcu tonul lui imperativ.

— Ce-ar fi să pleci acum, înainte să chem pe cineva în ajutor?

Individul se apropie şi mai mult.

— Atunci nu vei mai afla ce am de spus în legătură cu Zachariah Simon.

Capitolul doispre zece

Zachariah intră în încăpere şi închise uşa. Se întorsese cu maşina de la Mount Dora la Orlando, la hotelul din vestul oraşului. Îşi scoase repede laptopul şi se conectă la internet şi la un server securizat din Austria, folosit şi în timpul transmisiei video arătate lui Tom Sagan. Concepuse el însuşi sistemul, dotat cu un program de codificare ultrasofisticat. Luă legătura cu secretarul lui personal din Austria şi se simţi satisfăcut că nimic nu cerea atenţia lui imediată. Apoi întrerupse legătura şi comandă mâncare la room service.

Sagan coopera. Semnase documentele şi avea să vină la cimitir de dimineaţă.

Încheiase prima fază a planului.

Însă nu prea mai avea timp la dispoziţie.

Citise rapoartele din presa americană, în care era lăudat summitul care se apropia. Danny Daniels, preşedintele Statelor Unite, aflat în ultimul său an de mandat, îşi legase moştenirea politică de asigurarea unui soi de pace pe termen lung în Orientul Mijlociu. Din fericire, summitul urma să aibă loc abia peste patru luni.

Timp suficient ca Zachariah să încheie ce începuse.

Însă ceea ce căutase el rămăsese ascuns multă vreme.

Să fi fost totul doar un mit?

Nu. Exista. Trebuia să existe. Dumnezeu nu ar fi îngăduit altceva.

Alle confirmase că bunicul ei ceruse ca un pachet special să fie îngropat lângă el, contrar

tradiţiei ebraice ortodoxe, conform căreia, în afară de trup, nimic altceva nu era pus în mormânt. Şi mai convingător era faptul că Alle avea informaţii pe care nimeni, cu excepţia Levitului, nu le-ar fi putut şti.

Zachariah se găsea pe drumul cel bun.

Trebuia să fie acolo.

Cu siguranţă că Levitul fusese prudent în privinţa celor împărtăşite nepoatei, dat fiind faptul că datoria se transmitea exclusiv unui bărbat. Abiram Sagan nu putea da sarcina supremă nepoatei sale. Ca atare, rezolvase dilema luând secretul cu el în mormânt.

Din fericire, Zachariah o ţinea pe Alle sub controlul lui total. Fata era un partener devotat, fără să ştie care era miza. Era idealistă, preocupată de noua ei religie şi de amintirile legate de bunicul ei. Credinţa ei era sinceră. Şi nu se cerea decât manipulare cu grijă.

Iar el exact asta îi va oferi.

Până ce ea va deveni inutilă.

După aceea o va ucide pe Alle Becket.

Alle se simţi intrigată, aşa că întrebă:

— Ce e cu Zachariah Simon?

— Ar trebui să te îngrijoreze, răspunse bărbatul.

Alle nu avea dispoziţia necesară de a intra în alte jocuri.

— Ai de gând să te explici? Sau mă ridic şi plec?

— L-ai cunoscut pe Simon în Spania. Nu ţi s-a părut ciudat că a dat de tine?

— Nici măcar nu îţi cunosc numele.

Individul zâmbi.

— Spune-mi Brian.

— De ce te afli aici?

— Am venit ca să vorbesc cu tine. Confidenţial.

Se sperie brusc. Străinul o înfricoşa în asemenea hal, încât, în acea clipă, Alle şi-ar fi dorit ca de faţă să se afle Rocha şi Midnight.

Brian îşi băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo câteva foi de hârtie groase, pe care le recunoscu ca fiind articolul ei din *Minerva.*

— Am citit asta, zise el. Fascinant articol. Dă-mi voie să ghicesc. Simon a vrut să ştie care au fost sursele tale.

Fusese unul dintre primele lucruri pe care le discutaseră, pe lângă faptul că erau amândoi evrei reformişti. Lui Alle îi plăcuse imediat chestia asta. Spre deosebire de evreii ortodocşi, cei reformişti credeau că Tora, deşi de inspiraţie divină, era scrisă, redactată şi revizuită de oameni. Şi în vreme ce urmau cu sfinţenie valorile şi etica Torei, evreii reformişti erau liberi să urmeze orice credeau ei că le va întări relaţia personală cu Dumnezeu. Nimic nu era absolut. Totul era supus interpretărilor. Şi mai important pentru ea, evreii reformişti tratau sexele în mod egal.

— Tot nu mi-ai spus ce doreşti.

Chelnerul veni cu vinul ei.

— Nu, mersi, rosti Brian. Nu doresc nimic.

Ca să-i facă în ciudă, luă o gură de vin.

— Nu vei sta mult aici.

— Zachariah Simon nu este cine pretinde a fi. Te foloseşte.

— În ce scop?

— Ca să afle ce ştia bunicul tău.

Alle mai luă o gură de vin, încercând să aprecieze gustul de afumat.

— De unde ştii asta?

— Ştiu că se află în Florida, acolo unde este îngropat bunicul tău. Ştiu că a luat legătura cu tatăl tău. Mai ştiu că l-ai ademenit pe tatăl tău într-o şaradă ruşinoasă.

— Şi motivul pentru care ai venit aici să mă insulţi?

— Ca să încerc să-ţi salvez viaţa mizerabilă.

Capitolul treisprezece

Tom coborî din maşină şi intră în cimitir. Cerul după-amiezii era senin. În faţa lui se întindea un loc unde evreii din centrul Floridei erau demult depuşi, ca să-şi doarmă somnul de veci. Cu zeci de ani în urmă, Abiram achiziţionase terenul şi îi hotărâse destinaţia. Cimitirul se afla departe de orice construcţie, printre dealuri unduite, stejari bătrâni, ferme de cai şi livezi de portocali.

Tom ura cimitirele.

Erau locuri ale trecutului, iar trecutul lui era mai bine să fie uitat.

Se uită fix la *matsevah,* pietrele funerare verticale care se aflau pe rânduri dezordonate, cele mai multe cu faţa spre est; dreptunghiuri cu elemente decorative modeste – cercuri, colţuri ridicate, forme ciudate. Îşi aminti de instruirea de care avusese parte ca băiat. Fiecare piatră evidenţia esenţa eternă a persoanei care zăcea dedesubt. Cum Alle se ocupase de înmormântare, iar Abiram fusese un suflet care nu accepta compromisul, Tom presupunea că ea respectase ritualul strict.

Ceea ce însemna că inscripţia nu fusese făcută decât la un an după moarte. În acel timp, Alle i-ar fi păstrat amintirea vie prin vizite regulate şi ar fi studiat alte morminte, decizând cu mare atenţie care să fie epitaful. Odată hotărâtă, ea ar fi angajat un gravor de pietre funerare şi ar fi realizat un *matsevah* în cadrul unei ceremonii simple.

Nimic din toate astea nu îl implicase şi pe el.

Nu primise decât actul casei, împreună cu o explicaţie simplă din partea unui avocat, cum că proprietatea îi aparţinea acum lui. Ajunsese, în cele

din urmă, să viziteze locul de veci, într-o după-amiază urâtă, la şase luni după moartea lui Abiram, stând în ploaie şi amintindu-şi ultima lor întâlnire.

„O să fiu botezat creştin”, zisese el.

„De ce vrei să faci aşa ceva?”

„Michele e creştină şi vrea ca şi copiii noştri să fie creştini.”

„Asta nu înseamnă că trebuie să abandonezi credinţa noastră.”

Ridicase din umeri.

„Nu cred în chestiile astea. N-am crezut niciodată. Iudaismul este important pentru tine, pentru mine nu.”

„Eşti născut din părinţi evrei. Eşti evreu şi aşa vei fi mereu.”

„Intenţionez să fiu botezat în biserica lui Michele.”

Abiram făcuse ochii cât cepele.

„Dacă faci asta, am terminat cu tine.”

„Noi doi am terminat unul cu altul de multă vreme. Am douăzeci şi cinci de ani şi totuşi mă tratezi de parcă aş avea zece. Nu sunt unul dintre elevii tăi. Sunt fiul tău. Dar dacă nu mai vrei să fiu, atunci aşa să fie.”

Aşa că încetase să mai fie evreu; se căsătorise, devenise creştin şi tatăl unui copil. După aceea, el şi Abiram abia îşi mai vorbiseră. Cele mai grele erau reuniunile de familie şi sărbătorile. Mama lui, deşi devotată şi respectuoasă faţă de soţ, nu se putuse abţine să stea deoparte. Venise în California, dar întotdeauna singură. El şi Michele, ca familie, nu vizitaseră niciodată Florida. Alle stătea cu bunicii ei câteva săptămâni în fiecare vară, ducându-se şi venind de acolo singură. După moartea mamei lui, aceste vizite deveniseră tot mai lungi. Lui Alle îi plăcea mult să fie cu bunicul ei. Resentimentele lui Abiram faţă de Tom se răsfrânseseră asupra lui Michele, astfel că relaţia lor devenise tot mai tensionată. Bătrânul era un evreu mândru şi abia în ultimii ani Tom reuşise să

înţeleagă parţial o asemenea atitudine. În vreme ce îşi pierdea interesul faţă de aproape orice din viaţa lui, îşi amintea tot mai des de ceea ce Abiram îl învăţase în anii de dinainte de a împlini vârsta de douăzeci şi cinci.

Atunci când ei doi încă îşi mai vorbeau.

Se uită fix la mormânt.

O pasăre cântă în depărtare. *Pasărea plângătoare,* cum le poreclise unul dintre unchii lui, din pricina sunetului aproape uman.

Când venise prima dată la cimitir, piatra inscripţionată nu se găsea acolo. Alle se descurcase bine cu crearea ei. Era înaltă şi solidă, asemănătoare omului de dedesubt. Se aplecă şi îi studie inscripţiile, plimbându-şi degetele peste cele două imagini elegante de sus.

Po nikbar. Aici zace. Observă imaginea de jos.

Un urcior înclinat, ca şi cum ar curge ceva din el.

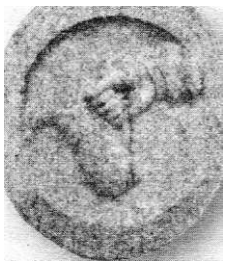

În minte îi reveniră cunoştinţele acumulate de copil.

Un copac căzut îi reprezenta pe cei morţi de tineri. Cărţile simbolizau o persoană învăţată. Un fierăstrău şi o nivelă îi definea pe meşteşugari.

Urcioarele simbolizau faptul că decedatul fusese un levit.

Nu ştiuse niciodată acest amănunt legat de tatăl lui.

Conform Bibliei, leviţii erau descendenţi ai tribului lui Levi, al treilea din cei doisprezece copii ai lui Iacov. Atât Moise, cât şi Aaron fuseseră

leviţi. Aceştia cântau psalmi la slujbe, în timpul primului şi celui de-al doilea Templu şi întreţineau acele sanctuare. Tora cerea în mod specific ca leviţii să protejeze Templul pentru poporul lui Israel. Însă utilitatea lor lua sfârşit atunci când Templul era distrus. Deoarece una dintre datoriile lor fusese aceea de a spăla mâinile rabinului înainte de slujbă, urciorul devenise simbolul lor. Ştia că evreii se considerau divizaţi în trei grupuri. Cohanim – casta preoţească. Levi – leviţii. Şi Israelim – adică toţi ceilalţi. Ritualurile şi legile specifice primelor două, Cohanim şi Levi, erau încă practicate şi azi. Leviţii se aflau în sinagogi, deşi rolul lor devenise aproape doar onorific.

De aceea se găsea simbolul acolo?

Ca o recunoaştere a serviciului îndeplinit de Abiram?

Aruncă o privire spre *matsevah-ul* maică-sii.

Participase la funeraliile ei, unde Abiram se purtase la fel de înstrăinat faţă de el. Tom stătuse în acelaşi loc, un an mai târziu, când fusese ridicată piatra funerară, însă iarăşi nu jucase nici un rol în construcţia ei. Era împodobită cu o menora, simbol al unei femei virtuoase.

Şi ea chiar aşa fusese.

Auzi un sunet şi se întoarse.

O maşină se îndrepta spre locul unde parcase el, la câteva zeci de metri mai încolo. Un Sedan mic cu ferestre negre.

Nimeni nu coborî din vehicul.

Oare Zachariah Simon îl urmărise până aici?

Drumul de la casa tatălui său era de doar câţiva kilometri şi nimeni nu venise în spatele lui.

Şi totuşi, cineva se găsea acolo.

Strigă înspre maşină:

— Ce vrei?

Nici un răspuns.

— Am spus ce vrei?

Tăcere.

Cu curajul unui om care în acest moment ar fi trebuit să fie mort, Tom se apropie de vehicul.

Maşina demară în trombă pe terenul pietruit. O urmări cum se îndepărtează. Ce naiba?

Se întoarse înspre mormânt şi se gândi la Alle.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai făcut, bătrâne?

Capitolul paispre zece

Bene ura Spanish Town. Deşi timp de trei sute de ani slujise drept capitală a insulei, o bijuterie arhitectonică întinsă pe malul vestic al Rio Cobre, devenise un centru urban dur, infestat de bande, adăpostind cam două sute de mii de săraci. Îl vizitase rareori, căci interesele lui de afaceri îl purtau fie în est, în Kingston, fie în munţi, sau de-a lungul coastei nordice. Bene se născuse şi crescuse chiar la marginea Oraşului Spaniol, într-un cartier dur pe care îl controlase familia lui până ce taică-său comisese greşeala de a ucide un agent american care lupta contra drogurilor. Statele Unite ceruseră pedepsirea lui, iar guvernul jamaican se supusese, în cele din urmă, dar taică-său avusese bunul simţ să moară în închisoare. Maică-sa suferise în urma decesului. Cum Bene era copil singur la părinţi – nu putuse avea alţi copii din motive medicale ea îl rugase să-i promită că nu va călca pe urmele tatălui său. Avea deja şaptezeci şi unu de ani şi nici acum nu ştia ce însemna imperiul lui Bene. Ura să o mintă, dar, din fericire, deţinea o gamă întreagă de afaceri legale – cafea, hoteluri, mine – pe care le putea menţiona cu mândrie, astfel asigurând-o că nu e infractor.

Ceea ce, conform modului său de gândire, era adevărat.

De fapt, Bene ura infractorii.

Adevărat, se ocupa cu prostituţie, jocuri de noroc sau pornografie pentru doritorii de aşa ceva. Dar clienţii lui erau adulţi, iar el avusese grijă ca nici unul dintre produsele livrate să nu-i implice în vreun fel pe copii. Odată împuşcase un individ în

Montego Bay, căci refuzase să înceteze cu furnizarea de băieţi minori turiştilor. Şi era în stare să-i mai împuşte şi pe alţii dacă era nevoie.

Putea să încalce regulile sociale.

Însă şi le respecta pe ale lui.

Călătorea pe bancheta din spate a autoturismului său Maybach 62 S, cu doi dintre oamenii lui în faţă, ambii înarmaţi. Maşina îl costase jumătate de milion de dolari americani, dar merita fiecare bănuţ. Bene se ataşase de pielea de calitate şi de faptul că bancheta din spate se înclina până aproape de orizontală. Profita adesea de acest fapt aţipind între diverse destinaţii. Preferata lui era capota. O singură apăsare de buton şi geamurile se schimbau de la opace la transparente.

Îşi croiau drum printr-un hăţiş de cartiere ale căror graniţe erau certe doar pentru cei care locuiau acolo.

Şi care erau certe şi pentru el.

Cunoştea aceste locuri.

Străzile erau pline de viaţă şi agitaţie. Tatăl lui domnise acolo, însă acum o întreagă confederaţie de bande, conduse de indivizi care îşi spuneau baroni, se luptau între ele pentru a deţine controlul.

De ce?

Probabil pentru că viaţa oferea prea puţină satisfacţie, ceea ce era trist. Părea adevărat ceea ce auzise de multe ori. *Jamaica are câte puţin din toate, dar nu suficient din orice.*

Înaintară prin aglomeraţie. Clădirile erau vechi, înalte de două sau trei etaje, înghesuite una într-alta, în asemenea hal, încât orice adiere de vânt s-ar fi strecurat cu greu printre ele. Când cotiră pe o stradă laterală, în faţa maşinii apărură doi oameni şi îi semnalară şoferului să oprească, cu braţele întinse în lateral. Amândoi aveau părul făcut rasta şi bărbi stufoase. Flancară vehiculul, câte unul de fiecare parte. Poalele cămăşilor atârnau pe afară – ascunzând armele.

Bene clătină din cap şi mormăi:

— *Buguyagas*.

Şi chiar asta gândea.

Vagabonzi periculoşi.

Coborî geamul din spate şi întrebă:

— Aveţi nevoie de ceva?

Evită intenţionat să vorbească patois, deşi ştia că limbajul era preferat de ei. În mod clar, omul de pe partea lui nu-l cunoştea şi dorea să îi spună ceva, dar celălalt înconjură repede capota şi prinse braţul prietenului său, făcându-i semn şoferului să meargă mai departe.

— Ce e? întrebă Bene. Nu vorbeşte nici unul?

Cei doi schimbară nişte mormăituri pe care el nu le înţelese, după care o luară la fugă.

Clătină din cap.

Ce intenţionau să facă? Să-l jefuiască chiar acolo, pe stradă?

— Au noroc că n-avem timp să-i împuşcăm. Mergi!

Găsi magherniţa unde locuia Felipe. Zidurile nu erau altceva decât o adunătură pestriţă de cherestea şi tablă ruginită. De afară se intra într-un şir de patru camere decomandate. Pe margini erau aliniate butoaie pentru strânsul apei de ploaie, ceea ce însemna lipsa oricărei instalaţii, lucru dovedit de mirosul puternic de urină. Prin faţă şi prin părţile laterale, se plimbau capre.

— Deschideţi-o cu piciorul, ordonă el, iar oamenii lui executară ordinul, dărâmând uşile încropite.

Înăuntru, cea mai mare încăpere avea cam şase metri pătraţi. Se aflau acolo un pat, un televizor, o sobă de gătit, un dulap de haine şi un coş de rufe. Optzeci la sută din oamenii din Spanish Town şi Kingston trăiau în felul ăsta sau mai rău.

Privirea i se opri asupra patului. Aşa cum spusese Felipe, pe podeaua murdară zăcea un teanc de documente vechi. Unul dintre oamenii lui i le aduse. Un altul se postă de pază la uşă. Ambii îşi scoseseră armele. Cei doi care îi întâmpinaseră l-ar

fi putut alerta pe baronul local că Bene Rowe apăruse în cartier, aşa că era posibil să primească o vizită.

Din curtoazie, desigur.

Însă o vizită e o vizită.

— Dacă ne deranjează careva, zise el, alungaţi-l.

Oamenii lui dădură din cap.

Găsi actul pe care Felipe îl descrisese ca datând din 1671, scris în spaniolă sau portugheză. Nu era sigur, pentru că cerneala decolorată făcea cuvintele dificil de descifrat. Existau acolo alte câteva pergamente, fiecare de culoarea sulfului, maronii pe la margini şi sfărâmicioase, toate scrise în aceeaşi limbă. Putea citi câteva cuvinte, căci spaniola se număra printre limbile învăţate de el.

Auzi zgomote afară şi se întoarse când o femeie cu două fetiţe mici apărură în pragul uşii. Oamenii lui avură bunul simţ să îşi ascundă armele. Femeia era neagră şi purta o rochie cu galben, roz şi verde. Picioarele goale erau murdare de la praful de pe drum.

— Cine tu? ceru ea să afle.

— Un prieten.

Femeia păşi în încăpere, cu o expresie de sfidare pe chip.

— Tu spart aici?

— A fost nevoie. Bene flutură documentele pe care le ţinea în mână. Pentru astea am venit.

— Unde e Felipe?

Bene ridică din umeri.

— Eşti nevasta lui?

Femeia dădu din cap.

— Copiii lui?

— Unul dintre ei.

Asta era cel mai rău în cazul omorurilor. Cineva suferea întotdeauna. Însă Bene nu suporta ca cineva să-l ia drept prost. Pe insula aceasta reputaţia însemna totul, iar Felipe îşi hotărâse soarta atunci când îl trădase.

Păcat însă că fiinţele din faţa lui aveau să plătească şi ele preţul.

Îşi băgă mâna în buzunar şi atinse teancul de bani. Numără douăzeci de bancnote de 100 de dolari şi le aruncă pe pat.

— Pentru ce ăia? întrebă femeia.

— Datoria către Felipe. Plata lui.

Femeia îl fulgeră cu o privire în care se amestecau mânia şi supuşenia. O privire pe care el o zărise de foarte multe ori. Această fiinţă nu avea să-l mai vadă vreodată pe Felipe. Copila cu ochi mari nu avea să-şi cunoască niciodată tatăl. Nimeni nu avea să ştie ce se întâmplase. Felipe avea să putrezească într-un cimitir abandonat din munţi.

Dar asta era soarta mincinoşilor.

— Noi plecăm acum, zise el. Ai grijă!

Porni către uşă cu documentele în mână.

— El nu vine înapoi, nu? întrebă femeia, cu glas încărcat de grijă şi teamă.

Bene decise să fie sincer.

— Ia banii de pe pat! O să-ţi mai trimit şi alţii. Fii recunoscătoare şi tăcută!

Chipul ei aspru era tras şi ochii căprui injectaţi de sânge. Viaţa grea a acestei femei tocmai devenise şi mai dură.

— Fiece fată caută bărbat ca să ale grijă dea. Când ea dă de el este femeie şi e cum trebuie.

Vocea îi devenise de gheaţă.

Bene ştia la ce se referea. Bărbaţii pe care îi cunoscuse ea îşi schimbau iubitele ca pe şosete. Până la urmă, reuşise să îl îmblânzească pe Felipe care fusese altfel.

Însă nu mai putea face nimic.

Aşa că plecă de acolo.

Capitolul cincisprezece

Alle îşi păstră cumpătul şi privi înapoi către individul care îşi spunea Brian.

— Tu şi Simon aţi discutat vreodată despre religie? întrebă el.

Ca şi cum ea i-ar fi răspuns la aşa ceva.

— Vreau să-mi termin cina. Aş aprecia dacă ai pleca.

— Este un evreu ortodox devotat. Tu nu eşti. Cum suporţi aşa ceva?

Comentariul o surprinse. În multele lor discuţii despre iudaism, Zachariah vorbise mereu despre reformă. Fundamentalismul îi repugna. Evreii ortodocşi susţineau că sunt *autentici,* ceea ce însemna o insultă, spusese el, faţă de toţi ceilalţi. Ea fusese de acord. Până în secolul al XlX-lea, ortodocşii dominaseră scena. Însă acum nu mai era cazul. *Slavă cerurilor,* îi spusese Zachariah.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

— Cunoşti ceva despre istoria familiei Simon? întrebă el. Tatăl şi bunicul lui Zachariah au fost mari susţinători ai Israelului. Au furnizat bani şi influenţă politică întru formarea acelui stat. Erau ultraradicali, amestecaţi în lucruri pentru care astăzi ai fi trimis în judecată. Simonii au avut legături politice în fiecare guvern ales acolo, fiind întotdeauna de partea conservatoare.

— Asta nu-l face pe Zachariah un radical, zise ea, urându-se pentru că dezbătea subiectul.

— Sunt sigur că a încercat să te convingă că este un soi de progresist. Probabil are nevoie ca tu să crezi asta ca să îi obţii ce caută.

Chelnerul se întoarse şi îi aduse o salată.

Alle apucă furculiţa.

Mâna lui Brian se întinse peste masă şi o apucă pe a ei.

— Ce i-ai făcut tatălui tău este deplorabil.

Alle se îmbujoră de mânie.

— Dă-mi drumul!

— Este tatăl tău. Indiferent ce s-ar fi întâmplat între voi. Să-l minţi aşa cum ai făcut-o este de neiertat.

Îşi smulse mâna şi se ridică de la masă. Era suficient că o încercau regretele; nu avea nevoie să asculte cum o apostrofează un străin.

— Dă-i drumul, zise el. Pleacă. Dar să ştii ceva. Te-ai implicat până peste cap şi o să mori din pricina asta.

Nimeni înainte nu mai folosise verbul *a muri* referindu-se la ea.

— De ce spui aşa ceva?

— Habar n-ai cu cine ai de-a face. Simon te-a găsit pentru un scop anume. Caută ceva.

Individul arătă înspre paginile din *Minerva* care încă se odihneau pe masă.

— Şi asta are de a face cu articolul ăla.

> Dintre toţi marii exploratori, Cristofor Columb este cel mai enigmatic. Naşterea, caracterul, cariera, realizările lui sunt toate nişte mistere. Nu există nici un portret autentic de-al lui. Cele care împodobesc acum galeriile de artă din lume au fost pictate la zeci de ani după moartea lui şi se contrazic în cele mai evidente moduri. Se ştie că s-a căsătorit în 1478 şi că i s-a născut un fiu, Diego, în 1480. Fie prima lui soţie a murit, fie Columb l-a luat pe el şi a abandonat-o pe ea. Nimeni nu pare să cunoască soarta ei reală. A avut apoi o aventură cu o

femeie din Castilia, care i-a născut un fiu nelegitim, pe Fernando, în 1488. Întreaga lui viaţă a fost apropiat de copiii lui. Bineînţeles că cel din urmă susţinea originea spaniolă a tatălui său, în vreme ce Diego pe cea italiană. Din nefericire, nu există nimic care să ateste locul de naştere al lui Columb. Personajul însuşi vorbea puţin despre trecutul propriu şi nu a scris nimic despre acesta câtă vreme a trăit. Deşi data morţii lui este certă – 20 mai 1506 anul naşterii este subiect de dezbateri intense. Columb a declarat o dată că acesta ar fi 1447, altă dată că ar fi 1453. Cea mai bună apreciere ar fi undeva între 25 august şi 31 octombrie 1451. Fernando a cercetat legăturile lui Columb în Genova, Italia, dar nu a găsit nici una. În mod evident, preferinţa lui pentru Spania natală ar fi putut influenţa aceste investigaţii. Cu toate astea, istoria îi datorează mult lui Fernando. În casa lui de pe malurile râului Guadalquivir, în Sevilla, el a strâns una dintre cele mai mari biblioteci din Europa. De asemenea, a moştenit documentele personale ale tatălui său. Fernando s-a asigurat, prin testamentul propriu, ca biblioteca şi documentele să supravieţuiască morţii sale, dar, în ciuda acestei precauţii, dreptul de proprietate a fost contestat, decenii la rând, până ce cărţile şi documentele au ajuns în mâinile Catedralei din Sevilla. Din

păcate, mii de documente originale s-au pierdut înainte de transfer. Ceea ce a rămas, aproximativ şapte mii de obiecte, a primit denumirea de Biblioteca Colombina şi încă există în Spania.

Istoria notează cum Columb a ţinut un jurnal zilnic al primei sale expediţii, *Diario de a bordo, Jurnalul de bord.* Acesta i-a fost prezentat reginei Isabela, la întoarcerea lui din călătorie, iar ea i-a poruncit unui scrib să pregătească o copie identică. Însă până în anul 1554, atât originalul, cât şi copia dispăruseră. Din fericire, înainte de a dispărea pentru totdeauna, copia a trecut prin mâinile episcopului Bartolome de las Casas, care a folosit-o pentru a scoate *El libro de la primera navegacion, Cartea Primei Navigări* – sau, cum este cunoscut la modul general, *Jurnalul lui Columb.* Numai că, iarăşi, nu avem de unde şti dacă creaţia lui de las Casas este completă sau corectă. Pe scurt, nu există nici o relatare la prima mână, autentică, despre primul voiaj al lui Columb. Şi, mai rău, harta pe care a folosit-o ca ghid de călătorie s-a pierdut şi ea, nemaifiind văzută de la începutul secolului al XVI-lea.

Nici tinereţea lui Columb nu este documentată în întregime. Descendenţa italiană nu concură cu realitatea, de vreme ce el scria mereu în castiliană şi nu în italiană. Columb nu poseda un trecut

educaţional concret, deşi în mod clar era şcolit. Fernando a scris o biografie în care declara că tatăl lui a urmat cursurile Universităţii din Pavia, dar Columb în sine nu a menţionat niciodată acest fapt.

Această omisiune este curioasă, dat fiind faptul că şi-a petrecut cea mai bună parte a vieţii de adult încercând să convingă monarhii din Europa că era calificat pentru a le cheltui banii într-o călătorie spre vest, dincolo de o mare necunoscută. Faptul că poseda o diplomă universitară ar fi însemnat o modalitate excelentă de a-şi creşte prestigiul în rândurile învăţaţilor pe care diverse monarhii îi numeau ca să evalueze propunerea lui.

Ca o ironie, întreaga aventură pe ocean se baza pe o eroare – anume că marginea de vest a Europei conducea către insulele estice ale Asiei. Ceea ce credea contemporaneitatea, că oamenii acelor vremuri erau convinşi că pământul este plat, e pură ficţiune. Încă din epoca grecilor, toţi marinarii ştiau că planeta noastră este o sferă. Necunoscutul însemna ceea ce se afla dincolo de orizontul apusean, dincolo de orice posibilitate de vedere de pe uscat, acolo unde nu se regăsea nimic altceva în afară de apă. În realitate, Columb nu a descoperit America, deoarece milioane de oameni locuiau deja acolo. El nu a fost primul european care a pus piciorul pe solul Americii, căci vikingii

îndepliniseră deja acest vis cu secole înainte. În schimb, a fost primul european care a aşezat Lumea Nouă pe hartă, deşi, conform modului său de a gândi, el a plasat America în Asia.

Am ascultat poveşti despre Columb de la o vârstă fragedă. Atât bunicul, cât şi străbunicul meu erau fascinaţi de el. Acest om este asociat cu multe legende, dar nici una nu este mai romantică decât ideea că el a sosit în Lumea Nouă cu alte scopuri decât profitul. A sa *La Empresa de las Indias, întreprindere a Indiilor,* era, în mod public, îndreptată către câştig. Ideea fusese descoperirea şi apoi exploatarea a ceea ce avea să găsească acolo. Unii susţin însă că el avea alte motive. Opiniile despre acestea diferă. S-a speculat mult pe marginea faptului că, în primul său voiaj istoric, Columb nu a fost însoţit de nici un preot. Cu toate astea, a luat cu el un translator de ebraică pe nume Luis de Torres. Istoria nu a reuşit niciodată să furnizeze o explicaţie adecvată pentru acest fapt, iar asta a dat apă la moară adepţilor teoriei conspiraţiei.

O altă poveste care a câştigat mulţi susţinători de-a lungul secolelor este cea pe care am auzit-o de mică, privitor la mina de aur pierdută a lui Columb. În jurul anului 1600, Spania triplase cantitatea de aur european aflat în circulaţie faţă de cea existentă

înainte de prima expediţie a lui Columb. Aşa s-a născut o poveste legată de descoperirea unei mine de aur, în Jamaica, dar al cărei loc a fost ascuns întregii omeniri, inclusiv Coroanei spaniole. Bunicul meu era fascinat de poveste şi mi-a spus-o, odată cu iniţierea mea în misterul semnăturii lui Columb.

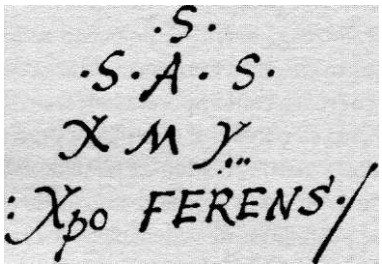

Aceasta este cel puţin neobişnuită – un cifru care nu a fost niciodată decodificat. De ce nu se semna simplu cu numele? De ce o serie triunghiulară de litere care puteau însemna aproape orice? Şi de ce X-urile cu cârlig care apar în două locuri? Bunicul meu făcea mereu aluzie la asta, dar nu mi-a explicat niciodată semnificaţia. La fel ca în multe alte cazuri, pur şi simplu nu cunoaştem povestea adevărată. Însă e greu să nu devii fascinat de ea. Eu una sunt. În asemenea măsură încât subiectul Cristofor Columb a format baza pregătirii mele academice.

Zachariah se opri din citirea articolului lui Alle Becket. Îl scosese din geantă ca să-şi împrospăteze amintirile.

Din fericire pentru el, deţinea o reţea de supraveghere la nivel mondial legată de orice menţionare a numelui Cristofor Columb. Google Alerts şi alte servicii de referinţă similare îl ţineau

la curent cu orice lucru care apărea legat de subiect.

Într-o zi, sistemul de alertă îl anunţase despre articolul din *Minerva.*

În cea mai mare parte, nu spunea nimic nou, însă trei cuvinte îi atrăseseră atenţia.

X-uri cu cârlige.

Doar câţiva oameni din lume ştiau să folosească aceste cuvinte în legătură cu Cristofor Columb.

Ca atare, o localizase pe Alle Becket.

Iar acum îl găsise pe Tom Sagan.

În mod cert, se afla în locul potrivit.

Iar mâine avea să deschidă mormântul Levitului.

Capitolul şaispre zece

Tom intră în casa lui, singurul loc de pe planetă unde se simţea cât de cât confortabil. Stătea acolo majoritatea timpului, cu ferestrele închise şi uşa încuiată. Încercase să locuiască într-un apartament şi într-o vilă, dar îi deranjase proximitatea vecinilor. Nu dorea să cunoască pe nimeni şi nici ca cineva să-l cunoască. Îi plăcea singurătatea, iar locuinţa lui, situată în capătul unei străzi lungi din partea de sud a oraşului Orlando, exact asta îi oferea.

Vizita la mormântul lui Abiram continua să-l enerveze. La fel ca şi maşina care sosise şi apoi dispăruse. Pe drumul înapoi spre casă, gândurile lui se întorseseră la actul de proprietate pe care îl primise. Documentul din căsuţa poştală includea un alt lucru trimis de avocat. O notă scurtă, scrisă de mână.

Simţea acum nevoia să o recitească, aşa că deschise sertarul unde aruncase actul şi documentul, cu trei ani în urmă. Desfăcu paginile şi le citi pentru a doua oară.

> Casa e a ta. Ai crescut acolo, aşa că ţie ar trebui să-ţi rămână. Eu m-am născut ca simplu evreu. Credinţa şi religia au fost importante pentru mine. Pentru tine, nu. Nu pot spune că înţeleg acest lucru. Din păcate, deşi avem acelaşi sânge, suntem străini unul de celălalt. Ne-am irosit o mare parte a vieţii din pricina asta. Lucrurile se

schimbă. Din nefericire, nu există cale de a o lua de la capăt. Totul s-a terminat. Dacă mai contează la ceva, ştiu că nu ai greşit cu intenţie. Oricare ar fi explicaţia pentru cele petrecute, nu ai inventat acea ştire. Vreau să ştii că am simţit durerea distrugerii tale, deşi îmi dau seama că am ţinut asta doar pentru mine. Fiule, am ţinut multe doar pentru mine. Lucruri care te-ar surprinde. Acum iau aceste secrete cu mine în mormânt. Te rog să înţelegi că am încercat mereu să fac ceea ce se cuvine. Sper ca şi tu să faci la fel.

Nici vorbă de *îmi pare rău.* Nici vorbă de *te iubesc.* Nici măcar un *du-te naibii.*

Doar fapte.

Iar acele ultime două rânduri… Ce *se cuvine.*

Tipic pentru Abiram.

Cu moralitatea lui sus până la capăt.

Cu trei ani în urmă nu înţelesese bine fraza: *Acum iau aceste secrete cu mine în mormânt.* O crezuse mai degrabă o exprimare parentală dramatică. Acum nu mai era aşa de sigur. Cum putea şti Zachariah Simon că în mormânt s-ar găsi ceva? Singura explicaţie posibilă era că Alle îi povestise despre asta.

Oare ce ştia ea?

Se duse la fereastră şi aruncă o privire afară. Strada era pustie, iar cartierul era afundat în somnul lui zilnic. Pe acolo nu prea locuiau copii. Tot mai mulţi pensionari se bucurau de soarele din Florida şi de lipsa taxelor.

De ce să îl urmărească cineva?

Simon avea acum ce-şi dorise. Dar de ce apăruse la cimitir?

Să fi fost altcineva care să fi ştiut despre afacerile lui Abiram sau ale lui Simon? Gândea din

nou ca un reporter. Mintea lui curioasă era până de întrebări. În definitiv, fusese al naibii de bun în meseria lui. În aparenţă suficient de bun ca cineva să decidă să-l distrugă.

Cine?

Ştia destule.

Dar nu putea întreprinde nimic în privinţa asta.

Nici atunci, nici acum.

Absolut nimic.

Alle se uită la articolul din *Minerva,* care zăcea pe masa din cafenea. Lucrase la el săptămâni întregi, păstrând lungimea articolului în limitele ghidului primit de la revistă şi scriindu-l într-o manieră logică, astfel încât un public larg să-i poată aprecia punctul de vedere. O plătiseră cu 300 de euro, iar ea fusese încântată de publicare, mai ales că avea douăzeci şi cinci de ani, proaspăt absolventă de facultate. O scurtă biografie la sfârşitul articolului explica cine era ea şi dădea şi o adresă de e-mail pentru contact.

Aşa o găsise Zachariah.

— E ceva sinistru în articolul ăsta, rosti ea, aşezându-se la loc. Pur şi simplu descrie misterele din jurul lui Columb.

— Cu toate acestea, un miliardar discret face toate eforturile să te găsească, replică Brian. Apoi te convinge să-ţi înşeli tatăl, ca el să poată deschide mormântul bunicului tău.

Alle era curioasă.

— De unde ştii toate astea?

— Nu mi-ai răspuns. Ce i-ai făcut tatălui tău a fost o greşeală.

Lui Alle nu-i plăcea atitudinea lui. Individul habar n-avea cât de tare le rănise Tom Sagan pe ea şi pe mama ei.

— Relaţia dintre mine şi tatăl meu nu te priveşte deloc.

Privirea lui se plimbă de jur împrejurul încăperii, apoi se concentra din nou asupra ei.

— Eşti folosită. Simon vrea să pună mâna pe ceea ce ţi s-a încredinţat spre păstrare în siguranţă. Nu te îngrijorează faptul că mormântul bunicului e pe cale să fie deschis?

O preocupa mai tare decât ar fi crezut oricine.

Cu toate astea…

„Bunicul tău deţinea un mare secret, îi zisese Zachariah. Un secret important pentru noi toţi."

„Dar deschiderea sicriului? E singura cale?"

„Ce se găseşte în el este crucial, Alle. El era Levitul. Nu din casa lui Levi, ci ales pentru o misiune şi numit Levit. Unul dintre cei câţiva oameni din vremurile lui Columb care cunoşteau adevărul."

„Care adevăr?"

Ascultase ce avusese el de spus şi în cele din urmă fusese de acord că deschiderea sicriului reprezenta singura cale.

„Evreii din întreaga lume te vor lăuda, zisese Zachariah. Ce a fost ascuns timp de aproape două mii de ani va vedea din nou lumina zilei. Profeţiile noastre se vor îndeplini. Şi totul mulţumită ţie."

Alle nu visase niciodată că se va afla într-o asemenea postură unicat. Noua ei religie, moştenirea ei adoptată – toate astea însemnau ceva pentru ea, la fel cum însemnaseră pentru bunicul ei. A da o mână de ajutor în acest caz, în orice fel, era important.

— Mormântul lui trebuie deschis, îi spuse ea lui Brian.

Acesta clătină din cap.

— Eşti o femeie naivă. Şi mai zici că *tatăl tău* e problema. El e un participant *fără voie.* Tu nu.

— Şi tu cine eşti? De ce ar conta ceva din toate astea?

— Spre deosebire de tine, eu cunosc realitatea. Zachariah Simon este un extremist. Iar extremiştii reprezintă o problemă pentru noi toţi.

Privirea ei trecu pe lângă Brian, înspre uşa de la intrare a cafenelei.

Rocha şi Midnight dădură buzna înăuntru.

Brian îi zări şi el şi se ridică de la masă.

— E timpul să plec.

Oamenii lui Zachariah se apropiară.

Brian trecu pe lângă ei.

Rocha îl prinse pe Brian de haină. Doi bărbaţi de la una dintre mese se ridicară imediat, fiind evident faptul că se aflau acolo pentru Brian. Rocha păru să evalueze situaţia, apoi dădu drumul hainei.

— Inteligentă mişcare, îi zise Brian, după care el şi cei doi însoţitori ai lui plecară.

— Cine era ăsta? îl întrebă Alle pe Rocha.

— Tu să-mi spui. Tu eşti cea care mâncai cu el.

— A venit peste mine. Îşi spunea Brian.

— Trebuie să stai departe de el.

Asta îi atrase atenţia.

— De ce?

Pe chipul bronzat al lui Rocha se vedea iritarea.

— Să mergem.

— Eu rămân.

O prinse de braţ. Cu putere. Ridicând-o de pe scaun.

— Ia-ţi mâna de pe mine sau ţip.

— Trebuie să mergem, insistă el, cu voce joasă. E pentru siguranţa ta.

Alle îşi dădea seama că vorbea serios.

— Cine era tipul ăla? întrebă ea din nou.

— O problemă. Una despre care domnul Simon trebuie să afle de îndată.

Tom şedea întins pe pat, îmbrăcat. În dimineaţa asta decisese să moară. Mâine la ora aceasta avea să vadă un leş.

Ce inversare de situaţie!

„O să-şi revină, îi spusese Michele. E tatăl tău. Te iubeşte. În cele din urmă o să înţeleagă că trebuie să faci propriile alegeri, chiar şi atunci când e vorba de religie.”

„Nu-l cunoşti pe Abiram. El a ales. E rândul meu acum. Eu trebuie să fac mutarea următoare.”

„De ce îi spui pe nume? E tatăl tău.”

„Totul s-a întâmplat când eram la colegiu, când am început să ne îndepărtăm unul de celălalt. Asta îmi conferă o oarecare distanţă.”

„Tot tatăl tău e.”

Tom ridicase din umeri.

„Pentru mine e doar Abiram.”

Ea îl îmbrăţişase.

„Nu sunt de acord cu modul în care au evoluat lucrurile, dar te iubesc pentru ceea ce faci. Renunţarea la credinţa ta e mare lucru.”

„Dacă asta te face fericită, atunci şi eu sunt fericit.”

Ea îl sărutase.

Erau căsătoriţi de mai puţin de un an.

„Am noutăţi”, zisese ea.

El o privise fix în ochi.

„Şi tu o să fii tată.”

Opt luni mai târziu se născuse Alle. Ce copil frumos! În primii ei ani de viaţă, Alle însemnase totul pentru el, după care universul începuse să însemne mai mult. Perioada în care era departe de casă crescu treptat, până ce ajunse să fie mai mult plecat decât acasă. Ispitele începuseră să apară şi el le cedase. Oare la ce se gândise? Asta era. Nu se gândise deloc.

Şi Abiram. Un Levit?

Îşi aminti Deuteronomul, binecuvântarea lui Moise către israeliţi.

Despre Levi, el le-a zis tatălui şi mamei lui: „Nu am respect pentru ei”. Nu şi-a recunoscut fraţii şi nici copiii, dar a avut grijă de cuvântul vostru şi a păzit legământul. Vă predică preceptele lui Iacov şi legea voastră Israelului. Vă oferă tămâie şi ofrande arse pe altarul vostru.

Era uluitor că încă îşi amintea cuvintele, dar Abiram nu se oprise din predat învăţături. Îşi mai aminti, de asemenea, că după păcatul viţelului de

aur, când israeliţii au adorat în mod greşit un idol fals, leviţii, care se abţinuseră de la acel act, au fost aleşi ca să aibă grijă de Templu.

Dar ce legătură avea ceva din toate astea cu Abiram?

Nimeni din familia lui nu menţionase că rădăcinile lor evreieşti se trăgeau din leviţi.

Înainte ca Tom să ajungă la liceu, el şi Abiram fuseseră apropiaţi. A fi singurul copil la părinţi însemna avantajul – şi dezavantajul – de a beneficia de atenţie constantă din partea lor. În anii de adolescenţă, părinţii lui începuseră să se înstrăineze de el. Prăpastia se adâncise în colegiu. Întâlnirea lui cu Michele şi îndrăgostirea de ea confirmase ceea ce el ştia deja.

Nu era evreu.

Indiferent de naştere, moştenire, tradiţii sau datorie.

Toate astea nu însemnau nimic pentru el.

Mama lui încercase să-l convingă altfel. Poate că ştia ce va face soţul ei. Însă Tom nu se lăsase convins. Aşa că renunţase la drepturile lui din naştere şi, ca să-şi mulţumească soţia, devenise creştin. Timp de câţiva ani, el, Michele şi Alle participaseră la slujbele bisericii episcopale. Povestea se repeta tot mai rar, pe măsură ce el călătorea din ce în ce mai mult. În cele din urmă, îşi dăduse seama că nici creştinismul nu însemna nimic pentru el. Pur şi simplu nu avea chemare pentru spiritualitate.

Socotise asta drept un alt eşec.

„Repară lucrurile cu tatăl tău”, îi spusese Michele.

„E prea târziu pentru asta.”

„Eu am ieşit din joc. Suntem divorţaţi. Ar trebui să fie fericit pentru asta.”

„Lucrurile nu sunt aşa de simple cu Abiram.”

„Nu i-a păsat niciodată de mine. Amândoi ştim asta. Ura faptul că ai fost botezat şi mă învinuia pe mine. Îi pasă doar de Alle. Asta-i tot.”

„Poate că nu”, gândi el.

Poate că îi păsase de ceva despre care nimeni nu îşi dăduse seama.

Tom, păstrez multe pentru mine însumi.

Lucruri care te-ar surprinde.

Acum iau aceste secrete cu mine în mormânt.

Capitolul şaptesprezece

Zachariah era gata de odihnă. A doua zi se putea dovedi a fi cea pe care o aşteptase toată viaţa. Oare îl găsise pe Levit? Pe păstrătorul secretului? În sfârşit, după cinci sute de ani?

Columb fusese un tip inteligent că transmisese secretul Levitului.

În 1504, amiralul se întorsese în Spania, după cea de-a patra şi ultima expediţie şi îşi petrecuse următorii doi ani încercând să-i forţeze pe Ferdinand şi pe Isabela să-şi onoreze promisiunile. În 1506 el murise şi fiii lui preluaseră cauza. Când şi aceştia muriseră, căzuse în sarcina uneia dintre văduvele lor să încheie, în sfârşit, afacerea cu Coroana, o afacere care oferea familiei Columb controlul total asupra insulei Jamaica pentru următorii 150 de ani.

Luis de Torres, translatorul din ebraică al lui Columb din prima expediţie, nu se întorsese niciodată în Europa.

Rămăsese pe insulă.

Şi cu motive întemeiate.

Numele de botez al lui de Torres fusese Yosef Ben Ha Levy Haivri – Joseph, fiul lui Levi evreul – ceea ce îl făcea prima persoană de origine evreiască aşezată definitiv în Lumea Nouă. Fusese obligat să se convertească la creştinism ca să fie eligibil pentru expediţie, dar, la fel ca în cazul multor altor *conversos,* rămăsese un evreu toată viaţa lui. Istoriei îi plăcuse să minimizeze faptul că de Torres fusese, cel mai probabil, prima persoană care debarcase pe Hispaniola în octombrie 1492. De vreme ce era translatorul expediţiei, probabil că

el ar trebui să fie cel care s-ar fi confruntat primul cu băştinaşii. Ce idee! Primele cuvinte rostite în Lumea Nouă fuseseră, probabil, evreieşti.

Unii istorici susţineau că de Torres a murit în 1493, pe insula Hispaniola, unul dintre cei 39 de oameni lăsaţi acolo de Columb, la finalul primei expediţii, ca parte a acordului denumit La Navidad. Toţi acei oameni fuseseră măcelăriţi de băştinaşi înainte de întoarcerea lui Columb, luni de zile mai târziu, cu ocazia celei de-a doua expediţii.

Numai că de Torres nu murise.

În schimb, cu ocazia primei expediţii, avusese grijă de trei cufere care traversaseră Atlanticul, depozitate pe insulă pentru siguranţă.

Prima persoană, denumită Levitul, fusese însărcinată cu acea datorie.

Urmase o succesiune de alţi leviţi. Fiecare dintre ei păzind secretul şi rămânând ascuns.

Până la Abiram Sagan.

În fine, o greşeală.

Sagan îi povestise diverse lucruri nepoatei lui. Lucruri de neînţeles pentru ea şi pentru majoritatea oamenilor.

Dar nu şi pentru un Simon.

Acolo unde leviţii depuneau toate eforturile ca să-şi păstreze secretele, Simonii făceau şi mai multe eforturi ca să le expună public. Tatăl şi bunicul lui făcuseră cercetări, aflând bucăţele de adevăr din documente vechi, mai ales din cele descoperite într-o arhivă uitată. Doreau să ofere noului stat Israel un cadou magnific – restaurarea trezoreriei Templului. Însă ambii eşuaseră. Istoria contează, după cum spunea de multe ori tatăl lui. Slavă cerului pentru internet! Această resursă nu fusese disponibilă înainte de generaţia lui. Cu ajutorul ei putuse să descopere unica greşeală comisă de Abiram Sagan.

Acum avea să profite de pe urma acelei erori.

Se urcă în pat.

Telefonul lui vibră. Îi verifică display-ul. Rocha.

— Ce e?

Ascultă cum acolitul lui îi povesteşte despre Alle Becket şi despre cele întâmplate în cafeneaua vieneză.

— El era, zise Rocha. Brian Jamison. E aici.

Asta însemna necazuri.

Îşi petrecuse ultimele luni cocoloşind-o pe Alle Becket, ascultând tâmpeniile ei progresiste şi gândindu-se, în tot acest timp, că ea înţelesese complet greşit starea curentă a iudaismului. Era naivă până la limita stupidităţii. Însă acest contact direct neaşteptat semnala o problemă.

Nu-şi putea permite să facă greşeli.

— Unde e ea acum? îl întrebă pe Rocha.

— Înapoi la apartament. S-a dus acasă. Ţin apartamentul sub observaţie.

— Ce a spus că s-a întâmplat?

— A apărut el. A presat-o cu informaţii despre tine. Ea i-a zis să plece de câteva ori, după care am ajuns noi.

— A dezvăluit ceva?

— A spus că nu.

Numai că Zachariah se îndoia.

Brian Jamison lucra pentru Bene Rowe. Era pentru Rowe ceea ce Rocha era pentru el. Faptul că Jamison se afla în Viena şi luase legătura cu Alle însemna un mesaj clar că partenerul lui jamaican era bine informat şi supărat.

Îl ignorase pe Rowe.

Numai că Rowe nu-l ignorase pe el.

Din fericire, el şi Rocha discutaseră despre măsurile de urgenţă, înainte să părăsească Austria pentru a merge în Florida. Una dintre aceste măsuri se referea la ce se va întâmpla atunci când Alle Becket devenea inutilă.

— Ocupă-te de ea aşa cum am convenit. Fără urme.

— E posibil să nu coopereze.

Ştia la ce se referea Rocha. *La ce se petrecuse cu transmisia video.*

— Mă voi asigura că o face. Lasă-mă o oră. Şi încă ceva. După cascadoria pe care ai făcut-o azi, nu executa tu însuţi acţiunea. Nu va merge nicăieri cu tine din proprie voinţă. Foloseşte pe altcineva.

După care puse capăt convorbirii.

Alle era furioasă şi confuză. Rocha o urmărise până acasă, cu Midnight alături. Omul care îşi spunea Brian dispăruse, dar avertismentul lui îi rămăsese în minte. Rocha o interogase asupra celor întâmplate, iar ea îi mărturisise adevărul, în cea mai mare parte.

„Zachariah Simon este un extremist. Iar ăştia reprezintă o problemă pentru noi toţi."

Cum să fie adevărat? Zachariah părea atât de sincer. Petrecuseră mult timp împreună. Îi separau treizeci de ani, dar îl considera interesant şi fermecător. În afară de câteva complimente directe, care şi ele păreau sincere, Zachariah rămăsese un gentleman perfect şi îşi concentrase atenţia doar asupra afacerii lor. Nu că ar fi deranjat-o un avans sau două din partea lui. Zachariah fusese deschis şi sincer în discuţiile lor, fără a da vreodată un indiciu de înşelăciune şi părea să-i pese cu adevărat de religia lor.

Stătea singură în apartamentul ei de trei camere, cu ferestrele deschise pentru a pătrunde aerul răcoros al nopţii. Viena era încântătoare după lăsarea serii, iar poziţia îi permitea să aibă o privelişte impresionantă asupra acoperişului de ţiglă luminat strălucitor şi bogat ornamentat al Catedralei Sf. Ştefan.

Se gândi la Mount Dora, amintindu-şi toate verile petrecute cu bunicii ei. Ce loc pitoresc, cu drumurile mărginite de copaci, felinarele în stil victorian, parcurile, magazinele şi galeriile de acolo. De-a lungul timpului, îşi dăduse seama cât de mult semăna oraşul cu Noua Anglie. Se întindea pe un teren cu văi care părea de-a dreptul muntos pentru centrul Floridei. Străzile numerotate se

întindeau de la est spre vest şi coborau abrupt către lacul Dora – atât oraşul, cât şi apa fuseseră numite după Dora Ann Drawdy, primul proprietar de casă de acolo. Alle fusese mereu fascinată de Drawdy; citise despre ea şi auzise poveşti de la localnici. O interesau femeile independente. Se considera una dintre ele, aşa cum fusese mama ei. Se auzi un semnal de la laptopul ei, indicând sosirea unui e-mail. Alle se duse la birou şi văzu că mesajul era de la Zachariah.

> Toate merg bine aici, dar am nevoie de ajutorul tău. Vom călători mult săptămâna următoare, aşa că ai putea să-ţi faci bagajul?
>
> Rocha va aranja transportul tău la aeroport. Îmi imaginez că eşti supărată pentru cele petrecute în timpul transmisiei video. Şi eu sunt şi voi rezolva personal chestiunea cu Rocha. Avionul tău decolează peste trei ore, cu o escală la New York. Voi fi în aeroportul din Orlando, aşteptându-te mâine după-amiază. Îmi cer scuze pentru acest anunţ din scurt, dar îţi voi explica totul când ajungi aici. Ai grijă!

Alle se întrebă care era urgenţa, dar prefera să plece. Rocha mersese prea departe. Ca să nu mai vorbim de Brian care apăruse din senin. Avea să se simtă mai în siguranţă alături de Zachariah. Cu toate astea, dorea să ştie ceva, aşa că răspunse la mesaj:

> Azi am fost contactată de un bărbat pe nume Brian. Rocha mi-a spus că reprezintă o ameninţare, dar n-a vrut să-mi dea detalii. Ce se petrece?

Replica veni rapid.

> M-a informat. Există persoane care ar vrea să pună capăt lucrurilor pe care noi încercăm să le realizăm. Astfel de oameni au existat întotdeauna. Pentru siguranţa ta, e mai bine să fii aici, cu mine. Îţi voi explica totul când ajungi.

Alle decise să nu insiste şi începu să-şi facă bagajul. Ajunsese acolo cu o lună înainte, din Spania, cu doar câteva haine la ea, neaşteptându-se să stea mult. Garderoba ei de vară nu prea era adecvată vremii din Austria, aşa că Zachariah o dusese la cumpărături. Alle se simţise puţin stingherită de generozitatea lui, însă el o asigurase că era cel mai neînsemnat lucru pe care îl putea face pentru ea.

„Consideră asta ca o compensaţie pentru munca ta", zisese el.

„Dar n-am făcut nimic."

„Aici greşeşti. Ai făcut multe."

Acea zi petrecută cu Zachariah în Viena îi amintise lui Alle de o alta, cu ani de zile în urmă, când avea doar unsprezece ani. Tatăl ei fusese acasă şi o dusese la mall. Şcoala începea peste câteva săptămâni şi el dorise să meargă acolo ca Alle să-şi aleagă câteva haine noi. Se plimbaseră prin magazine, cercetând rafturile şi probând articole de îmbrăcăminte. În cele din urmă, plecaseră de acolo cu câteva sacoşe pline.

Fusese una din acele zile magice pe care ea nu avea să le uite niciodată.

Tată-fiică.

Ce se întâmplase cu ei?

Cum se putea ca ceva atât de firesc să devină atât de urât?

Alle nu-şi dorea neapărat să-l urască, dar ajunsese să creadă că trebuia să o facă. Era modul ei de a evita să fie rănită, deoarece amintirile rele erau mai multe decât cele bune.

Iar ea pur şi simplu nu-l *plăcea* pe tatăl ei şi nici n-avea încredere în el.

Zachariah?

Nu numai că îl plăcea, dar nici nu avea vreun motiv să se îndoiască de el.

Aşa că îşi făcu mai departe bagajele.

Capitolul optsprezece

Bene era tulburat de confruntarea cu văduva lui Felipe. Nu putea uita privirea ei distantă, dar sfredelitoare. Însă soţul ei îl trădase şi aproape compromisese totul. Iar dacă Bene s-ar fi bazat exclusiv pe acel agent dublu că i-ar fi dat informaţii corecte, n-ar fi ştiut aproape nimic despre mişcările lui Simon. Din fericire, nu comisese acea greşeală. Învăţase cu multă vreme în urmă care e valoarea unui spion, mai ales a unuia aflat în poziţia de a fi martor la toate. Cu toate astea, încă nu era sigur ce urmărea Simon.

S-ar fi presupus că era vorba de mina pierdută a lui Columb.

Însă el se îndoia.

Documentele pe care le obţinuse din casa lui Felipe l-ar fi putut ajuta să găsească răspunsul la această întrebare. Ca să le descifreze, apelase la un om în care avea încredere, iar astfel de persoane erau foarte puţine în lume.

Omul lui îl duse cu maşina la câţiva kilometri est de Spanish Town, prin traficul oribil din Kingston, la Universitatea Indiilor de Vest, cel mai bun colegiu din Jamaica. Bene îl absolvise cu aproape douăzeci de ani înainte şi îşi amintea cu drag de timpul petrecut în campus. În vreme ce mulţi dintre prietenii lui se alăturaseră bandelor sau se complăceau în statutul de şomer, el îşi dorise foarte mult o educaţie. Nu fusese cel mai strălucit student, dar se dedicase studiilor, fapt care o mulţumise pe maică-sa. Îi plăcea mai ales istoria. Îşi dăduse seama de timpuriu că nu va fi niciodată un lider politic – reputaţia tatălui său l-ar fi tras

prea mult în jos – însă asta nu însemna că nu putea realiza ceva din viaţa lui. Actualmente controla aproape un sfert din parlamentul naţional şi majoritatea cabinetelor ministeriale. Banii lui erau apreciaţi, la fel ca şi atitudinea permanent veselă. Jamaica era împărţită în paisprezece zone administrative, iar el avea influenţă în toate cele care contau pentru afacerile lui. Devenise o persoană respectată atât de săraci, cât şi de bogaţi. De asemenea, era temut, ceea ce nu însemna neapărat ceva rău.

Paznicul de la intrarea în universitate îi făcu semn să treacă, zâmbindu-i.

Omul pe care venise să-l vadă îl aştepta în apropiere de terenul de rugby, unde studenţii jucau un meci intern. Lui Bene îi plăcea enorm acest sport pe care îl practicase şi el în timpul studiilor. Echipa universităţii era pe primul loc în liga colegiilor de pe insulă. Bene era un important susţinător financiar al universităţii, atât din punct de vedere educaţional, cât şi sportiv.

Profesorul Tre Halliburton conducea Departamentul de Istorie şi Arheologie. Avea părul blond şi faţa pătrată, cu buze subţiri şi ochi inteligenţi. Nu se născuse pe insulă, dar Jamaica devenise casa lui. Bene îl cunoscuse la o întâlnire de la universitate, cu câţiva ani înainte şi cei doi se împrieteniseră. Halliburton îi cunoştea reputaţia, la fel şi cea mai mare parte a administraţiei şcolii, însă Bene nu fusese niciodată măcar arestat, darămite condamnat. Zvonurile rămăseseră tot zvonuri. În realitate, universitatea profita de sponsorizarea lui Rowe, iar lui îi plăcea să ofere bani şcolii.

Se dădu jos din maşină, în după-amiaza târzie. Un lucru era de remarcat în Jamaica – vremea era mereu la fel, iarnă sau vară. Fie caldă, fie fierbinte, dar nu altfel. Ceasul arăta aproape ora şase seara, iar soarele începea să se retragă în spatele munţilor, la nord de Kingston. Rowe trebuia să se

îndrepte într-acolo în curând, căci era aşteptat acasă la el, la cină.

— Bene, ai fost în junglă azi, îi zise Halliburton.

Hainele îi erau îmbibate de sudoare şi pământ, iar el încă simţea mirosul împuţit al casei lui Felipe.

— Am fost ocupat, prietene, răspunse Bene. Ridică documentele pe care le ţinea în mână. Am nevoie să arunci o privire peste astea.

Vorbi într-o engleză corectă. Aici patois n-avea ce căuta. Profesorul răsfoi rapid foile.

— Ce mai descoperire, Bene! Astea sunt documente spaniole originale. Unde le-ai găsit?

— Nu mă întreba, replică Bene, adăugând un zâmbet.

— Spaniolii au condus insula asta timp de 150 de ani, zise Tre. Când au plecat, în 1655, au îngropat cele mai multe documente, gândindu-se că vor reveni. Evident că nu s-au mai întors, motiv pentru care avem atât de puţine relatări scrise din acea epocă.

Bene prinse mesajul subliminal, dar puţin îi păsa de acesta.

— Presupun că vrei să-ţi spun ce e în ele, zise Tre.

— M-ar ajuta. Limba pare spaniolă, dar nu pot citi prea mult de acolo.

Urmări cum academicianul studiază documentele, îndreptându-le către soare pentru a putea vedea mai bine scrisul greu lizibil.

— E castiliană. Limba s-a schimbat mult din secolul al XVI-lea încoace. Îţi dai seama că pergamentele astea n-ar trebui să stea în lumină strălucitoare.

Însă Bene nu era preocupat nici de conservarea scrierilor vechi.

— Ce sunt?

Tre cunoştea interesul lui pentru mina pierdută. Discutaseră amănunţit despre asta, de multe ori.

— E uimitor, Bene, chiar s-ar putea să găsim ceva aici.

Extremiştii din ambele tabere scăpaţi de sub control
de Tom Sagan, *Los Angeles Times*

HEBRON, West Bank – Ben Segev locuieşte într-o casă modestă la periferia oraşului, împreună cu soţia şi cei doi copii. Segev este american, din Chicago, pe vremuri bancher de investiţii, acum, războinic autoproclamat.

„Vom alunga târfele astea arabe de pe pământul lui Israel, spune Segev. Dacă guvernul nu ne va descotorosi de gunoaie, atunci o vom face noi."

Casa este un întreg arsenal. Arme automate. Muniţie. Explozivi. În această zi, Segev îşi duce opt compatrioţi pe dealuri, unde vor exersa pentru următoarea bătălie.

— E nevoie doar de o scânteie pentru aprinderea unui foc uriaş aici, spuse unul dintre colonişti. Oraşul este blestemat.

Hebron este un oraş antic, disputat de mii de ani şi socotit a fi locul unde este înmormântat profetul Avraam. Actualmente, trăiesc 450 de evrei de extremă dreapta printre 120 000 de palestinieni. Timp de secole, arabii şi evreii au trăit aici paşnic, însă o răscoală din 1929 a dus la moartea a mai mult de 60 de evrei. Britanicii, care guvernau ceea ce pe atunci se numea Palestina, i-au

mutat pe evreii rămaşi altundeva. În 1967, după ce Israelul a capturat West Bank, evreii s-au întors. Numai că aceia care au venit aici erau extremişti din punct de vedere ideologic. Şi, mai rău, politicile guvernamentale ale acelor vremuri îi încurajau să se reaşeze în West Bank. Israeliţii au pretins un drept biblic asupra oraşului şi au cerut ca arabii să plece. Apoi, în 1997, armata israeliană s-a retras din aproape 80 la sută din oraş şi a cedat controlul asupra oraşului autorităţii palestiniene. Restul de 20 la sută a rămas acolo pentru protecţia coloniştilor. Mulţi dintre aceştia, precum Segev şi colegii lui, se pregătesc acum de atac.

„Este o reţetă a dezastrului, spune Segev. Şi nimeni, în orice poziţie de autoritate s-ar afla, nu pare dornic să dea o mână de ajutor."

Undeva între dealuri, departe de oraş, sub cerul limpede, oamenii exersează încărcarea şi descărcare puştilor automate. Li se explică cum să maximizeze efectul fiecărui glonţ tras, scopul fiind acela de a ucide cât mai mulţi oameni cu cantitate minimă de cartuşe.

„Ţintiţi spre centrul corpului, îşi învaţă Segev oamenii. Este cea mai mare ţintă, cu cea mai mică şansă de ratare. Continuaţi să trageţi până ce omul cade. Apoi treceţi la celălalt. Fără milă. Nici un fel de milă. Este un război şi ei sunt duşmanii."

Temerile lui Segev nu sunt întru totul nejustificate. În ultimul an, aproape zilnic s-au auzit focuri de armă trase în colonia lui de către lunetişti palestinieni. Violenţa asupra coloniştilor evrei reprezintă un eveniment banal. Cel puţin 30 de oameni au fost ucişi de palestinieni. Autorităţile guvernamentale arabe nu întreprind aproape nimic pentru a stopa atacurile. În cele din urmă, ca răspuns, Israelul a ordonat instaurarea unei stări de asediu non-stop asupra a 30 000 de palestinieni ale căror case înconjoară colonia evreiască. Asediul le interzice palestinienilor să-şi părăsească locuinţele, chiar şi pentru a se duce la doctor sau la şcoală, iar încălcarea dispoziţiei se pedepseşte cu închisoarea. Starea este ridicată de două ori pe săptămână, ca rezidenţii să aibă timp de cumpărături.

„Chestia asta a funcţionat, zice Segev. Pentru o vreme."

După care sute de soldaţi israelieni, sprijiniţi de zeci de tancuri şi buldozere, au năvălit în Hebron şi au distrus clădiri identificate ca fiind folosite de lunetiştii palestinieni. Însă atacurile au început din nou câteva zile mai târziu.

Segev şi oamenii săi continuă să se pregătească.

„Ne simţim abandonaţi de guvernul israelian, spune un colonist care preferă să rămână

anonim. Suntem hotărâţi să eliminăm arabii din West Bank.”

Nici unul dintre ei nu se consideră vreun membru al organizaţiei rasiste. Oficialităţile palestiniene şi cele israeliene confirmă că problema extremismului există în ambele tabere. Fanatismul evreiesc a mai apărut şi înainte. În 1994, colonistul american Baruch Goldstein a ucis 29 de arabi într-o moschee. În 1995, un fanatic de extremă dreapta l-a asasinat pe prim-ministrul Yitzhak Rabin. Însă noul val este mai amplu, a confirmat un oficial israelian, iar Hebronul a devenit epicentrul violenţei. Dar cât de extinsă este această problemă?

„Nu e aşa de rău cum s-ar putea crede”, spun analiştii de la Universitatea Tel Aviv. Aceştia estimează că doar 10 la sută din cei 177 000 de colonişti din regiunile West Bank şi Gaza sunt extremişti. Numai că acea minoritate se socoteşte drept păzitoarea Hebronului, considerat de mulţi ca al doilea oraş sfânt al iudaismului, după Ierusalim. Şi chiar dacă acolo se află câteva mii de soldaţi israelieni şi poliţişti pentru protecţia lor, oamenii nu socotesc asta suficient.

Segev şi oamenii lui îşi încheie pregătirea. El şi prietenii lui vorbesc cu dispreţ despre grupurile care luptă pentru drepturile omului, care susţin că aceşti colonişti stârnesc adesea violenţe, însă

oficialii palestinieni spun o altă poveste. Spre deosebire de ei, coloniştii sunt liberi să iasă când doresc din casele lor. Există relatări conform cărora extremiştii atacă în mod regulat magazinele palestiniene, în vreme ce palestinienii, care sunt forţaţi să stea în case din pricina asediului, pot doar să privească ceea ce se petrece. Mahmoud Azam, de 67 de ani, este palestinian. Chioşcul lui a fost jefuit de trei ori. De asemenea, a fost lovit în spate cu o cărămidă şi bătut în mod repetat cu pumnii. Magazinul lui este acum închis, iar el supravieţuieşte cerşind mâncare şi bani.

„Dacă aş putea, spune Azam, aş riposta. Nu trebuie să li se îngăduie să ne alunge din casele noastre."

Însă coloniştii nu sunt de acord cu afirmaţia lui. „Vrem ca Israelul să recâştige controlul asupra acestei zone, spune Segev în vreme ce îşi pune armele în maşină. Israelul trebuie să reocupe întregul Hebron. Până când se va întâmpla asta, întreprindem acţiuni preventive ca să oprim focurile de armă palestiniene."

Pasiunea din declaraţia lui Segev se desluşeşte cu limpezime. Oamenii de aici sunt extrem de supăraţi din pricina împuşcăturilor zilnice, a crimelor şi a hărţuielilor practicate de palestinieni. Oamenii de aici se simt abandonaţi de guvern. Dacă nu luptăm, vom muri.

Tom lăsă articolul jos. Păstrase tăietura de ziar în portofel, timp de opt ani.

Ca o amintire a sfârşitului.

„Care a fost sursa articolului? îl întrebase şefa lui. Spune-mi, te rog, că există mai mult în povestea asta decât a fost dezvăluit."

Robin Stubbs nu fusese doar şefa, ci şi prietena lui. Pe măsură ce apăreau acuzaţiile împotriva lui, ea îl apărase. Când se alcătuise un comitet de foşti reporteri şi redactori *L.A. Times,* pentru a investiga acuzaţia împotriva lui, Tom se bucurase de acţiune. N-avea nimic de ascuns.

Însă dovezile îl trădaseră.

„Pot spune doar că descoperirile comitetului sunt greşite. Tot ce a apărut în articolul ăsta este adevărat."

„Nu merge aşa, Tom. Sursa ta, Segev, nu există. Israelienii au făcut cercetări. Noi am efectuat cercetări. Palestinianul Azam murise cu mai bine de un an înainte de presupusul tău interviu cu el. Iar ăsta e un fapt. Haide! Ce se petrece aici?"

Comitetul revizuise toate cele 1458 de articole scrise de el pentru *Los Angeles Times,* în timpul celor nouăsprezece ani petrecuţi la ei. Nici unul nu generase un semnal de alarmă, cu excepţia unuia.

Extremiştii din ambele tabere scăpaţi de sub control.

„Am aprobat folosirea «sursei tale anonime» şi sursa guvernamentală neidentificată, zisese Robin. Am profitat de politica editorială la maximum în această privinţă. Acum e şi numele meu în joc în povestea asta, Tom. Nimic din articol nu e adevărat. Nu există colonişti care să atace taxiuri. Nu există o conspiraţie de masă. Sigur, în zona aia sunt violenţe, dar nu atât de dramatice precum le-ai descris tu."

Tom realizase personal toate interviurile, faţă în faţă cu intervievaţii. Rapoartele sale privind cheltuielile confirmau faptul că fusese prezent fizic în locurile specificate.

Însă asta nu era îndeajuns.

„Îţi spun, Robin, am discutat cu Azam acum două luni."

„Era mort, Tom."

O fotografie a lui Mahmoud Azam, care îi fusese arătată, se potrivea cu imaginea omului cu care petrecuse împreună o oră şi ceva în Hebron.

Numai că acel om nu fusese Azam.

„Ţi-am spus de ani de zile să înregistrezi audio discuţiile", zisese Robin.

Însă el ura reportofoanele. Sursele lui erau mai dispuse să vorbească fără o maşinărie în faţă, iar cele asupra cărora insistase să fie înregistrate deveneau suspicioase.

„Ai notiţele mele, rostise el, ca şi cum acestea ar fi fost suficiente."

„Şi astea sunt inventate."

Nu, nu erau. Consemnau amănunţit şi exact ceea ce i se spusese. Numai că asta nu conta dacă nimeni nu îl credea.

Credibilitatea lui de reporter îi conferise posibilitatea de a scrie ştiri explozive, fapt care explica de ce organizaţiile media din întreaga lume i le foloseau ca referinţă. Rezultatul acelui articol fusese suspendarea unei noi runde de negocieri de pace, o rundă care înregistra progrese. Într-una dintre mutările lui rare, guvernul palestinian îşi deschisese arhivele şi permisese israelienilor să verifice faptul că persoana citată – Mahmoud Azam – era de mult moartă. În aceeaşi manieră, Israelul cooperase şi permisese palestinienilor să fie prezenţi la căutarea lui Ben Segev care nu putuse fi niciodată găsit.

Concluzia fusese inevitabilă.

Reporterul părea să fi inventat întreaga poveste.

„Tom, revenise Robin cu voce joasă. Nu vei fi singurul care va suferi de pe urma poveştii ăsteia.”

Ea lucra pentru *Times* de peste două decenii, ajungând pe poziţia de editor al ştirilor internaţionale. Era respectată în branşă, iar numele ei fusese menţionat pe lista de promovare pentru poziţia de editor-şef sau chiar director. Fusese întotdeauna precaută cu mediul în care se învârtea.

Avusese încredere în el.

Tom ştia asta.

„Comitetul a declarat, fară îndoială, că articolul este o invenţie. Poţi dovedi că se înşală?”

În întrebarea ei se simţea rugămintea.

Nu, nu putea.

Tom se uitase la ea fix.

Al doilea soţ o părăsise cu ceva vreme înainte. Mai avea doar doi câini, o pisică şi cariera de la *Times.*

Carieră care luase sfârşit.

La o lună după concedierea lui, Robin demisionase.

Nu încercase să o mai contacteze. Ce să-i fi spus? *Îmi pare rău? Totul s-a înţeles greşit? Nu am fost eu de vină?*

Cine ar fi crezut aşa ceva?

Cele patru nominalizări ale lui la premiul Pulitzer, precum şi premiul câştigat o dată îi fuseseră revocate, iar numele lui şters din toate arhivele oficiale. Îi retrăseseră toate premiile pentru jurnalism, indiferent că le câştigase sau erau doar nominalizări. În arhiva sa online, ziarul pusese un avertisment pe toate articolele lui, astfel asigurându-se că, deşi scrisese 1458 de materiale, dintre care 1457 perfecte, articolul-problemă avea să reprezinte adevărata lui moştenire. Alte ziare continuaseră investigaţiile chiar şi după ce *Times* se oprise, atacându-i atât pe el, cât şi pe editorii publicaţiei, pentru politicile delăsătoare şi managementul neglijent.

Atacând-o mai ales pe Robin.

Dumnezeu să o ajute!

Fusese distrusă. Uimitor, dar ea reuşise să-şi găsească de lucru la un mic lanţ de ziare locale, însă numele ei n-avea să mai fie legat de scandalul lui. Adesea se întreba ce mai făcea.

Oare ar fi plâns la moartea lui?

Se uită fix în tavanul dormitorului. Lumina de afară scădea în intensitate. Ar fi trebuit să doarmă, dar în ziua asta îl vizitaseră o mulţime de fantome. Mai multe decât anticipase vreodată. Fiica lui. Abiram. Fosta lui şefă. Trecutul.

O singură întrebare se ridică.

Mâine, când îi vor înapoia arma şi după ce se asigura că Alle era în regulă, să termine ce începuse?

Alle îşi târî geanta de voiaj afară din clădire, înspre o maşină care aştepta.

— Sigur nu ţi-ar plăcea să rămâi? întrebă Rocha, cu un rânjet răutăcios. Abia dacă am vorbit unul cu celălalt.

Alle îşi puse geanta în portbagajul deschis. Simţea nevoia să afle ceva.

— M-ai urmărit aseară? De unde ştiai unde mă aflu?

— Îmi făceam datoria. Aceea de a te proteja.

— Să mă protejezi de ce anume?

Rocha îndreptă un deget spre ea.

— Eşti o femeie foarte deşteaptă. Crezi că dacă îmi pui destule întrebări, îţi voi răspunde. Domnul Simon mi-a zis că va discuta cu tine despre toate acestea când ajungi în Florida. Datoria mea este să te duc în siguranţă la aeroport, nu să-ţi răspund la întrebări. Rocha deschise portiera din spate ca ea să urce. Acest om te va conduce.

Alle îl zări pe Midnight la volan şi se strâmbă.

— Nu mă poate duce altcineva? întrebă ea.

— Ce? Încă supărată? Juca un rol, ca şi tine. Asta-i tot. Acum trebuie să te grăbeşti. Avionul

decolează în două ore şi jumătate. Te rog să-ţi iei biletul de la punctul de check-in Lufthansa.

Alle trecu pe lângă el, aşezându-se pe bancheta din spate, iar el închise portiera.

— Un mic sărut de despărţire? întrebă Rocha prin fereastra deschisă.

Ea îşi adună curajul de a-i arăta degetul mijlociu.

— Cred că nu. Drum bun!

Maşina porni pe strada îngustă, la capătul căreia se găsea şoseaua. Ajuns acolo, Midnight viră stânga şi mări viteza către aeroport.

Capitolul nouăsprezece

Zachariah nu mai putea dormi. Situaţia cu Alle Becket ridicase prea multe probleme. Bene Rowe era mult mai ingenios decât îşi putuse el imagina. Din fericire, ca şi în cazul lui Tom Sagan, îl verificase pe jamaican.

Ce mai caracter!

Mama lui era jumătate taino, jumătate africană, cu rădăcini care ajungeau la sclavii importaţi pentru a lucra plantaţiile. Tatăl lui era african pur, atât de pur cât putea ajunge un descendent jamaican din sclavi, considerând amestecul de rase care avusese loc. Ambii părinţi ai lui Rowe erau marooni care se trăgeau din sclavi fugari ce se organizaseră în munţi şi duseseră suficiente războaie contra proprietarilor de plantaţii, încât britanicii să opteze în final pentru încheierea unei păci.

Îi studiase pe marooni, încercând să-i înţeleagă. Primii sclavi fuseseră aduşi în Jamaica de către spanioli în 1517, ca să-i suplimenteze pe băştinaşii taino care erau din ce în ce mai puţini. Africanii deveniseră păstori, vânători şi agricultori şi erau oarecum liberi. Învăţaseră pământurile, devenind familiari cu terenul dens şi foarte împădurit. Spaniolii şi britanicii se luptau de ani de zile, iar africanii s-au aliat celor dintâi. În 1660, spaniolii au părăsit insula definitiv, însă africanii au rămas, devenind primii marooni. Guvernatorul englez din acea vreme a prezis că, într-o bună zi, aceşti marooni vor deveni o mare problemă.

Avusese dreptate.

Maroonii controlau interiorul insulei. Orice colonist care îndrăznea să se aventureze departe de coastă plătea un preţ.

Apăruseră alţi sclavi, pe măsura dezvoltării comerţului cu trestie-de-zahăr. Revoltele au devenit evenimente banale şi mulţi africani au început să evadeze către munţi, ca să se alăture altora care se găseau deja acolo. Fermierii britanici doreau lichidarea acestor oameni. Primul război maroon avusese loc în anul 1731, apoi un al doilea în 1795, care se sfârşise cu câteva sute de marooni deportaţi. Supravieţuiseră doar câteva familii, în satele lor muntoase izolate.

Familia Rowe se număra printre acestea.

Bene însemna „marţi" în limba maroon, ziua din săptămână când el se născuse, conform tradiţiei oferirii de nume copiilor. Rowe provenea de la numele unui proprietar britanic de plantaţie. Un nume deloc nefiresc, aşa cum era notat în raportul genealogic al lui Bene. Rowe îşi ura numele de familie, deoarece îi amintea zilnic de ceea ce înduraseră strămoşii lui. Deşi sclavia luase sfârşit în Jamaica în 1834, amintirile ei continuau să bântuie oamenii. Insula constituia ultima oprire pe ruta negustorilor de sclavi din Africa, care începea în America de Sud, apoi se îndrepta spre nord, către sudul insulelor Caraibe şi în final ajungea în vest, în Jamaica. Până ce negustorii ajungeau în portul Kingston, toţi africanii buni şi docili erau cumpăraţi. Rezultase o populaţie constituită din negrotei agresivi, unii dintre ei suficient de îndrăzneţi ca să evadeze şi apoi să se războiască cu foştii stăpâni. Asemenea lucruri nu se mai petrecuseră niciodată în alte părţi ale lumii vestice.

Bene Rowe era un produs direct al acelei populaţii războinice. Tatăl lui fusese gangster, însă suficient de deştept ca să-şi implice familia în producţia de cafea Blue Mountains. Şi Bene era un om de afaceri isteţ. Deţinea staţiuni turistice împrăştiate prin Caraibe şi controla câteva dintre

minele jamaicane de bauxită, pentru care companiile americane plăteau milioane pe an ca să le exploateze. Era deţinătorul unei imense zone de lucru din munţi, unde erau angajaţi aproape o mie de oameni. Avea puţine vicii. Ceea ce era surprinzător, dat fiind faptul că scotea bani din atât de multe dintre ele. Dispreţuia drogurile şi consuma cantităţi mici de rom şi vin. Nu fuma, iar în viaţa lui nu se găseau alte femei în afară de mama lui. Nu avea copii, nici măcar nelegitimi.

Singura lui obsesie părea mina pierdută a lui Columb.

Motiv care îi adusese pe cei doi împreună.

În prima lui expediţie dincolo de Atlantic, amiralul comandase trei nave încărcate cu hrană şi apă pentru un an. De asemenea, îşi adusese echipament de navigaţie, tinichele pentru comerţ cu băştinaşii şi trei cufere din lemn nemarcate. Pentru acestea avusese nevoie să se facă loc în cala navei *Santa Maria.* Fuseseră încărcate la bord de câţiva membri ai echipajului care erau *conversos* – evrei obligaţi de către Inchiziţie să se convertească la creştinism. Din nefericire, *Santa Maria* eşuase pe coasta insulei Hispaniola, în ziua de Crăciun a anului 1492. Fuseseră depuse toate eforturile pentru salvarea navei, în zadar însă, astfel că încărcătura ei fusese descărcată pe insulă. Cele trei cufere fuseseră îngropate, noaptea, de către amiral şi translatorul lui, Luis de Torres. Cam atât se cunoştea cu certitudine, deoarece, cu zeci de ani în urmă, tatăl lui Bene descoperise nişte documente păstrate într-o arhivă privată, care descriau evenimentele.

După aceea, povestea devenea neclară.

Cele trei cufere dispăruseră.

Şi aşa se născuse legenda comorii pierdute a lui Columb.

Bene aşteptă cu răbdare ca Halliburton să-i explice şi îi plăcea zâmbetul înfloritor de pe chipul

prietenului său.

— Sper că pergamentele astea nu lipsesc acum din arhivele naţionale, îi zise Tre.

— O să fie păstrate la loc sigur. Zi-mi ce spun.

— Ăsta care seamănă cu o donaţie cu sigiliu de ceară chiar asta e. O donaţie de 420 de acri. Descrierea terenului e vagă, aşa cum erau toate pe atunci, dar cred că putem găsi coordonatele. Sunt menţionate câteva râuri ca graniţe şi ele încă există.

Estul Jamaicăi era înţesat de sute de cursuri de apă în care se aduna ploaia aproape continuă de pe înălţimi şi se scurgea către mare.

— Poţi localiza terenul?

Halliburton dădu din cap.

— Cred că putem afla. Însă va arăta altfel decât acum trei sute de ani. Pe atunci cele mai multe terenuri însemnau junglă şi pădure deasă. De atunci s-au făcut defrişări masive.

Bene se simţi încurajat. Jamaica avea aproape 11 000 de kilometri pătraţi. De pe suprafaţa insulei se ridicau cei mai înalţi munţi din Caraibe, iar terenul era străpuns de mii de peşteri. Bene credea de multă vreme că orice comoară pierdută trebuia să se afle în Munţii Albaştri sau Jim Crow, care reprezentau jumătatea estică a insulei. Actualmente, o parte din acele teritorii se găseau în proprietate privată – el însuşi fiind unul dintre proprietari – însă cele mai multe se transformaseră într-un parc naţional sălbatic, aflat sub controlul guvernului.

— Chestia asta e importantă pentru tine, nu? întrebă Tre.

— E importantă pentru marooni.

— Nu se poate pune problema de bogăţii. Eşti multimilionar.

Bene chicoti.

— Chestie căreia nu trebuie să-i facem reclamă.

— Nu cred că e un secret.

— Aici nu e vorba de bani. Dacă blestematul ăla de italian a găsit o mină, atunci i-a fost arătată de populaţia taino. Era a lor. El n-avea nici un drept asupra ei. Vreau să le-o dau înapoi.

— Taino a dispărut, Bene.

— Noi, maroonii, suntem cei mai apropiaţi de ei.

— E posibil să aveţi o şansă cu aşa ceva, zise Tre, arătând înspre documente. Chestia asta e unică.

Bene îl ascultă pe Halliburton explicându-i despre Abraham Cohen şi fratele lui, Moise Cohen Henriques. În mai 1675, cei doi s-ar fi dat în judecată reciproc. Documentul pe care Felipe îl furase din arhivă reprezenta o reglementare a acelui proces, prin care Abraham era de acord să-i dea lui Moise patruzeci de ferme de animale în schimbul dreptului de a avea grijă de proprietatea lui jamaicană pe timpul absenţei sale.

— Ce face povestea interesantă, continuă Halliburton, este că procesul nu s-a judecat la o instanţă inferioară. În schimb, instanţa supremă, care pe acea vreme era guvernatorul Thomas Modyford, a înregistrat decizia în arhive.

— Afacerea era prea mică pentru el ca să fie judecător?

— Exact. În afara cazului că mai era vorba şi de altceva. Dacă îmi amintesc bine, în 1675 fraţii Cohen ar fi avut şaptezeci şi ceva de ani.

Tre îi explică modul prin care fraţii au ajutat la colonizarea insulei. Abraham Cohen fusese alungat de pe insulă în 1640, însă, în aparenţă, revenise în 1670, cumpărând 420 de acri de teren de care se ocupase fratele lui, până în 1675, când cei doi se certaseră în privinţa plăţilor legate de acea activitate.

— O văd în ochii tăi, îi zise Bene lui Halliburton. Mai e şi altceva. Ce e, prietene?

— În acordul final, Moise s-a oferit să renunţe la proces dacă Abraham îi furniza nişte informaţii.

Comoara, Bene. Pe asta se băteau, de fapt, cei doi bătrâni.

Alle şedea pe bancheta din spate. Se simţea mai bine că pleca din Austria. Aeroportul se afla la nouăsprezece kilometri sud-est de oraş, într-o localitate denumită Schwechat. Nu ştia drumul, dar observă că indicatoarele pe care le urmau includeau simbolul european al unui avion, marcând ruta către aeroport. Traficul era lejer pe autostrada cu patru benzi – de înţeles, dat fiind faptul că se apropia de miezul nopţii. Era obosită şi spera să doarmă în avion. Zburase de multe ori noaptea, iar călătoria care se apropia nu ar fi trebuit să constituie o problemă. Urma să doarmă şi să se pregătească pentru ceea ce avea Zachariah nevoie a doua zi.

Era din nou de capul ei.

De ce o dezamăgiseră bărbaţii atât de tare? Mai întâi, tatăl ei. Apoi, o succesiune de relaţii eşuate. Mai târziu, un mariaj dezastruos. Când venea vorba despre toate astea, nimic nu funcţionase vreodată bine. Cu Zachariah însă, lucrurile păreau altfel. Era el o figură paternă? Fiinţa de care ei îi fusese întotdeauna dor? Sau era vorba de altceva?

Greu de spus.

Ştia doar că îl respecta, iar după moartea bunicului ei, nu mai fusese în stare să spună asta despre vreun alt bărbat.

O irita faptul că se afla în maşină cu Midnight. Se simţea murdărită doar pentru faptul că e la câţiva centimetri de el. „Mai sunt câteva minute”, îşi spuse ea, după care avea să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată.

O parte din ea se simţea rău pentru ceea îi făcuse tatălui ei. N-ar fi vrut nici în ruptul capului ca vreun eventual copil să-i facă ei la fel. Însă fusese necesar. Din fericire, situaţia evoluase bine şi el cooperase. Faptul că fusese chemată de Zachariah însemna că se întâmplase ceva

important. Ceea ce, poate că nu implica nici un fel de întâlnire faţă în faţă cu tatăl ei.

Alle îi spusese tot ce avusese de zis.

Maşina viră pe o rampă de ieşire, pe care nu se vedea nici un indicator către aeroportul Schwechat.

Ciudat.

— Ce faci? întrebă ea.

Midnight nu răspunse.

Virară la stânga, pe o şosea cu două benzi mărginită pe ambele părţi de o cărare care părea să ducă înspre o pădure neagră. Nici o lumină nu sclipea în spatele maşinii sau pe sensul opus.

Viteza maşinii crescu.

— Unde mergem? întrebă ea din nou, devenind neliniştită.

Midnight încetini şi viră pentru a doua oară, înspre nişte copaci şi mai negri. Farurile luminau un drum de pământ cu hopuri.

— De ce faci asta? Unde mergem?

Intrase în panică. Încercă să deschidă portiera, dar era blocată. Apăsă pe buton ca să deschidă fereastra. Blocată. Zări ceva ivindu-se în raza vizuală. O maşină. Parcată într-un loc unde drumul de pământ dădea într-un spaţiu deschis. De jur împrejur nu era decât beznă.

Un bărbat coborî din vehicul.

În lumina unduitoare a farurilor, Alle zări un chip.

O cuprinse groaza.

Brian.

Capitolul douăzeci

Tom tresări. Ceasul de pe noptieră arăta 6.30 p.m. Sprâncenele îi erau transpirate. Respira greu. Încercă să-şi amintească visul, dar nu reuşi. Fusese legat de Robin Stubbs, cumva. Cum se gândise la ea mai devreme, nu era deloc surprins că rămăsese în mintea lui. Cu câteva luni înainte, cheltuise 125 de dolari pe o căutare pe internet şi aflase că încă lucra în Ohio, pentru acelaşi ziar local care o angajase cu opt ani în urmă. Fusese uimitor că îşi găsise de lucru, dar Tom îşi amintea că mai mulţi oameni cu greutate din presă o apăraseră. Articolul pentru care el fusese acuzat de falsificare părea legitim la lecturare. Greşelile deveniseră evidente abia la o investigaţie atentă. Şi nici un editor nu făcea o asemenea analiză detaliată. Preferau să aibă încredere în oamenii care lucrau pentru ei.

„Cum a pornit totul? o întrebase el pe Robin. Cum de a ajuns un articol de-al meu în atenţia ta?”

„Mi s-a trimis o anonimă. Mi se spunea că povestea era falsă şi îmi indica unde să mă uit.”

„Şi tu ai crezut asta?”

„Nu, Tom. N-am crezut. În tonul ei apăruse furia. Dar sunt editorul tău, aşa că trebuia să mă uit.”

„Fapt care dovedeşte că mi s-a înscenat totul. Un bilet anonim? Fii serioasă, Robin. Nimic nu poate face mai evidentă înscenarea.”

„Tot ce ştiu este că ceea ce scria în anonimă s-a dovedit adevărat şi tot ce ai scris tu era fals. Ţi-am cerut în mod repetat să oferi dovezi în schimb. Orice fel de dovadă. Nu poţi s-o faci, Tom.”

Văzuse îngrijorarea din ochii ei.

„Sunt aici de multă vreme, zisese el. Am muncit mult. N-am făcut aşa ceva.”

„Din nefericire, faptele spun altceva.”

Fusese ultima dată când vorbiseră.

Ieşise din biroul lui, iar el fusese concediat o oră mai târziu.

Ea demisionase după o lună.

Şi nu aflase niciodată adevărul.

Lui Bene nu-i venea să creadă ce auzea.

— Ce spune documentul? Spune-mi, Tre.

Soarele se stinsese dincolo de crestele ascuţite, iar el simţi izul de sare în briza sudică dinspre oceanul apropiat. Se simţea mai bine după călătoria în munţi. Ziua asta devenea tot mai frumoasă.

— L-ai furat din arhive? întrebă Halliburton.

— Altcineva a făcut-o.

— Asta-i problema, Bene. Prea multe furturi dintr-un loc important.

— Îl putem pune la loc, după ce aflăm ce spune.

— Nu eşti singurul care curăţă arhiva aia. N-a mai rămas aproape nimic acolo din epoca spaniolă. Documentele au dispărut. Mă uimeşte că astea încă erau acolo.

Pentru o clipă, atenţia lui Bene fu atrasă spre terenul de rugby, unde jucătorii se strângeau laolaltă. Îşi amintea senzaţia pe care o simţise atunci când se uneau unii cu alţii, în rânduri, cu braţele prinse unele de altele, cu muşchii forţaţi la maximum şi trăgând de alţi muşchi. Trebuia să fii atent. Auzise cum oasele pârâiau. Dar ce distracţie! Iubea jocul ăsta. Era intens. Rapid. Riscant ca naiba.

La fel ca viaţa.

— Trebuie să ştiu, Tre. Ce dezvăluie documentele astea?

Tom fusese uluit de acel om.

Căutase prin secţiunea istorică de la Barnes & Noble, petrecându-şi acolo altă după-amiază de sâmbătă. Îşi dăduse seama că petrece multă vreme prin librării. Însă niciodată de două ori în aceeaşi. Mersese prin întregul Orlando, variind locurile. Făcea parte din manifestarea conştiinţei de sine care simţea nevoia de trezire după un an de şomaj. Suporta cu greu concedierea. Îi venea şi mai greu atunci când întreaga lume îl urmărea.

Omul care stătea acum în faţa lui era de vârstă mijlocie şi tuns scurt. Purta pantaloni de bumbac gros şi o haină subţire. Nimic neobişnuit, având în vedere că afară era răcoare pentru miezul lui decembrie, în Florida. Însă privirea lui ridica semne de alarmă.

O privire de recunoaştere.

„Am venit să discut cu tine”, zisese bărbatul.

„Probabil că m-ai confundat cu altcineva.”

„Eşti Thomas Sagan.”

De mai bine de un an nu mai auzise pe nimeni rostindu-i numele în mod direct. Chiar dacă credea că toată lumea ştia cine e, în realitate nu-l cunoştea nimeni. Chipul lui fusese pe vremuri o constantă pe ecranul televizorului, însă ultima apariţie avusese loc cu mai bine de un an înainte. Iar memoria publicului se estompa rapid.

„Ce vrei?” întrebase el.

„Să-ţi spun ceva.”

Îl surprinse vocea. Aproape şoptită. Nu-i plăcea privirea războinică. Oare individul ăsta era gata să-i spună cât de mult îl ura pentru minciună? Imediat după concediere, primise sute de mesaje electronice. Citise doar câteva dintre ele, ştersese restul şi închisese contul de e-mail.

„Nu cred”, rostise el, întorcându-se către ieşire.

„Ştiu cine ţi-a înscenat totul.”

Se oprise.

Nu mai auzise pe nimeni, nici măcar sugerând, că fusese tras pe sfoară, darămite să şi formuleze explicit ideea.

Se întorsese spre el.

Individul se apropiase.

„Când s-a terminat totul, noi am decis să nu-ţi spunem până când nu va trece suficient timp ca să nu mai poţi face nimic.”

„Ce înseamnă «noi»?”

Individul se apropiase şi mai mult. Tom rămăsese pe loc.

„Te-ai gândit vreodată la consecinţele celor scrise de tine? Ştii că au murit oameni din pricina ta? Ţi s-a cerut să te opreşti, dar ai refuzat să asculţi.”

I se ceruse să se oprească? Scormoni trecutul. De către cine?

Atunci îşi amintise.

West Bank. Cu doi ani înainte. Un oficial palestinian care consimţise la un interviu, după care o luase la fugă în mijlocul lui, nu înainte de a-i spune: „Trebuie să te opreşti, domnule Sagan. Înainte de a fi prea târziu”.

„Aşa e, zisese omul. Ţi-ai amintit.”

În acea clipă îşi dăduse seama că ştie cine sunt „ei”.

„În primul rând, n-avem nici o legătură cu vreun guvern. Suntem un organism independent. Funcţionăm în cadrul legii. Facem lucrurile care nu pot fi făcute altfel sau nu se doresc făcute. Întâmplător, tu faci parte din ambele categorii.”

„Aşa că m-aţi distrus?”

„Te-am redus la tăcere. Nu e întotdeauna nevoie să ucizi oameni. Uneori e chiar mai bine să nu întreprinzi ceva atât de drastic, în cazul tău, ţi-am distrus credibilitatea şi asta a fost îndeajuns.”

Tom se gândise la articolul care îl costase totul.

„Voi mi-aţi dat informaţiile alea. V-aţi asigurat că mă duc la sursele israeliene şi palestiniene inventate de voi. Mi-aţi livrat marfa pe tavă, m-aţi lăsat să public materialul, apoi aţi şters totul.”

Individul încuviinţase din cap.

„Am avut nevoie de câteva luni de pregătire. Erai un profesionist. Foarte bun în meseria ta. Trebuia să fim prudenţi. Dar, în cele din urmă, ai muşcat din momeală. Era mult prea suculentă, nu?”

Da, fusese.

Extremişti din ambele tabere scăpaţi de sub control.

„Ai călcat câţiva oameni importanţi pe bătături, rostise individul. Se săturaseră. Aşa că ne-au angajat pe noi ca să rezolvăm problema.

Îţi spunem toate astea acum ca să ştii că, dacă vei încerca o revenire, vom fi acolo, gata să te doborâm din nou.”

„Spui că palestinienii şi israelienii şi-au dat mâna să mă distrugă pe mine ca reporter?”

„Într-un fel. I-am abordat şi pe unii şi pe ceilalţi, separat, le-am lansat ideea, după care ambele tabere ne-au plătit ca să rezolvăm problema. Nici una nu ştia de implicarea celeilalte. Te doreau eliminat, fiecare din motivele ei particulare.”

„Nu voi mai fi atât de idiot data viitoare.”

„Serios? Cum ai să ştii? Atunci n-ai avut habar. Ţi-am spus că suntem pricepuţi în ceea ce facem. Gândeşte-te la asta dacă decizi să revii. Te vei întreba în privinţa fiecărei surse pe care o vei interoga, fiecărui pont care îţi iese în cale. O fi reală? S-au întors? O să se întâmple din nou?”

Nemernicul avea dreptate. Avea să se întrebe întotdeauna. Tot ce se întâmpla îi distrusese viaţa şi nu numai.

Avantajele lui.

„Te-ai luat de cine nu trebuia, continuase bărbatul. Am venit să-ţi spun, ca să ştii. Ascultă bine mesajul ăsta şi continuă ce faci acum. Să scrii fără semnătură. E perfect câtă vreme rămâi o fantomă.”

După care individul plecase.

Bene asculta cum îi răspundea Halliburton la întrebări.

— Moise Cohen era pirat. Unul dintre cei mai buni. Făcea ravagii printre navele spaniole. Fratele lui, Abraham, era antreprenor. Nu fuseseră niciodată apropiaţi. Se duceau la sinagogi diferite şi în documente sunt prea puţine lucruri care să-i unească cu ceva. De-asta documentul tău este atât de interesant. După toate relatările, celor doi nu le păsa unul de altul şi aici avem dovada prin faptul că Moise l-a dat în judecată pe Abraham. Frate împotriva fratelui.

— De ce e important? Pare o chestie banală.

— Ba deloc. De fapt, ar putea fi critică.

Oliver Cromwell a murit în 1658 şi, aşa cum comenta un cronicar, „N-a plâns nimeni după el, în afara câinilor”. Puritanismul lui exacerbat nu le lăsase oamenilor prea multe de făcut, în afară de contemplarea propriilor păcate şi de rugăciunile pentru iertare. După ce se săturase de atâta mizerie, Anglia îl aştepta acum pe moştenitorul exilat, Charles al II-lea. Acesta s-a întors în 1660 şi a avut parte de o primire magnifică, una pe care, interesant, el a comparat-o cu „întoarcerea evreilor din captivitatea babiloniană”.

A revenit pe tron cu o mare problemă, însă.

Coroana era frântă.

La fel ca şi Anglia.

Lordul protector Cromwell falimentase naţiunea.

Ca să rezolve problema, Charles a apelat la evrei.

Eduard I îi alungase, cu 370 de ani înainte, iar aceştia fuseseră practic neexistenţi până în 1492, când Spania şi Portugalia au emis decretele de expulzare. În cele din urmă, evreii şi-au găsit refugiu în Anglia şi un protector în Cromwell care le-a permis să stea acolo. Odată cu revenirea regelui, mulţi negustori englezi au cerut scoaterea evreilor, din nou, în afara legii. Numai că şi Charles era tolerant şi a aranjat ca parlamentul să scoată o lege prin care evreii să fie protejaţi.

Regele era mai inteligent decât credeau mulţi. Îşi dăduse seama că expulzarea evreilor ar fi garantat negustorilor englezi controlul asupra comerţului, ceea ce însemna că puteau fixa preţurile după cum aveau chef. Negustorii evrei contracarau o asemenea putere. De asemenea, prin toleranţă, Charles şi-a dobândit un grup de prieteni cu bani şi resurse.

Abraham Cohen se afla în Olanda atunci când Charles şi-a redobândit tronul. A urmărit cu mare interes politica regală faţă de evrei. Jamaica era pe atunci sub control britanic, spaniolii plecaseră de acolo, aşa că Abraham a decis că venise vremea să-l abordeze pe rege. La data de 5 martie 1662, Cohen şi alţi doi evrei olandezi bogaţi – Abraham şi Isaac Israel, tată şi fiu – s-au întâlnit cu Charles.

Israel senior i-a povestit regelui cum a aflat de mina pierdută a lui Columb, de la evreii din Jamaica,

atunci când stătuse închis acolo. Asta se întâmplase cu puţin înainte ca britanicii să invadeze insula, în 1655. El era pe punctul de a fi eliberat, aşa că tovarăşii lui de captivitate i-au încredinţat mesajul legat de situaţia lor mizerabilă.

Puterea familiei Columb asupra insulei dispăruse. Spaniolii recâştigaseră controlul, iar Inchiziţia era pe drum, înspre insulă.

Nimeni nu avea să-i mai protejeze pe evreii jamaicani. Din fericire, comunitatea de evrei îşi luase măsuri de precauţie, secretizându-şi bogăţiile într-un loc cunoscut doar de un om numit Levitul.

— Este mina marelui amiral, îi spusese un deţinut evreu lui Israel.

Columb însuşi descoperise locul, iar averea lor avea să rămână ascunsă până ce spaniolii părăseau insula. Evreii aflaţi atunci în închisoare l-au încurajat pe Israel să promoveze o invazie străină a Jamaicăi, considerând-o singura lor speranţă. Ceea ce s-a şi întâmplat. Anglia a pretins insula în 1655.

— Ştii unde e situată mina? întrebase regele.

— Credem că da, răspunsese Cohen. Însă Jamaica este o insulă mare.

Charles fusese vrăjit de poveste. Având încredere în abilităţile lui Cohen, îi acordase omului putere şi autoritate deplină ca să „caute, descopere, sape şi ridice o mină de

aur, fie că aceasta era deschisă sau nu”. Două treimi din ceea ce se găsea acolo aveau să-i revină lui Charles, restul de o treime, partenerilor lui evrei. Şiret, Cohen şi-a asigurat şi cetăţenia engleză şi un monopol comercial pe lemn şi mirodenii locale, cele două produse majore de export ale insulei în acea vreme.

S-a întors în Jamaica, în 1663, alături de cei doi Israel, gata să caute. După un an însă, fară vreo mină găsită, cu toţii au fost acuzaţi de fraudă şi alungaţi de pe insulă.

— Cohen l-a ameţit pe Charles al II-lea cu visuri legate de aur, zise Tre. În realitate, el dorea acele monopoluri comerciale. În acel an, în vreme ce ar fi trebuit să caute mina, el a făcut bani mulţi din exporturile de lemn şi mirodenii.

— Toate astea se regăsesc în pergamentul ăla? întrebă Bene.

— Povestea despre Abraham Cohen şi despre modul cum l-a manipulat el pe rege este un fapt istoric. Din aceste documente aflăm că Moise l-a forţat pe Abraham să dezvăluie amănunte despre mină, în cursul procesului. Asta explică implicarea guvernatorului.

— Spuneai că am putea găsi ceva.

Prietenul lui zâmbi.

— Pentru ceea ce i-a făcut lui Charles, Abraham Cohen a fost alungat din Jamaica în anul 1664. Dacă ar fi fost găsit pe insulă, ar fi fost trimis la închisoare. Tre dădu din mână cu unul din pergamente. Cu toate astea, el s-a întors în 1670 şi a devenit proprietarul unui teren, cu acte în regulă. Acte pe care fratele lui, Moise piratul, le credea foarte importante.

Bene înţelese care era ideea.

— Crezi că în acel an în care a făcut bani Abraham a descoperit ceva şi s-a întors pentru asta?

— Este foarte posibil.

Lui Bene îi plăcea Halliburton. Cei doi întotdeauna păreau să se înţeleagă, iar din punctul de vedere al lui Bene, pe insulă existau puţini oameni care să se încadreze într-o astfel de categorie. Ca atare, nu simţea deloc nevoia să-şi ascundă interesul.

— Poţi căuta prin arhive? întrebă el. Ca să găseşti mai mult?

— E haos acolo, dar o să încerc.

Îl prinse pe Tre de umăr.

— În seara asta. Te rog. E important. Mai aproape de atât n-am ajuns niciodată.

— Ştiu că e important pentru tine, Bene.

Era mai important decât îşi dădea el seama.

Mult mai important.

Capitolul douăzeci şi unu

Alle urmări cum Midnight opreşte maşina şi Brian vine pe partea ei.

— Dă-te jos, îi ceru acesta.

Ea clătină din cap.

Midnight opri motorul şi coborî în noaptea austriacă, lăsând farurile aprinse.

Brian deschise portiera.

Ea se dădu înapoi, pe banchetă.

— Te rog. Lasă-mă în pace! O să ţip. Numai apropie-te şi ţip.

Brian rămase afară şi se ghemui, ca ea să-i poată vedea faţa.

— Nu sunt duşmanul tău.

Midnight se ghemui şi el.

— Povesteşte-i, îi ceru Brian bărbatului.

— Mi s-a spus să te ucid.

Alle fusese în Viena aproape o lună de zile şi îl văzuse pe negru aproape zilnic. Era pentru prima dată când îi auzea vocea.

— De către cine? întrebă ea.

— Simon i-a dat ordin lui Rocha. Vor să dispari. Nu există nici un avion către Florida, cel puţin nu pentru tine.

Se uitară amândoi la ea cu priviri îngrijorate.

— Ţi-am spus, zise Brian, că eşti implicată prea mult. Simon a terminat cu tine. Orice ar fi avut nevoie de la tatăl tău, se pare că a obţinut. Nu mai faci parte din planurile lui.

— Nu te cred.

Clătină din cap.

— Ascultă, îmi asum un mare risc dezvăluindu-ţi faptul că dispun de ochi şi urechi în tabăra lui Simon. Acest om, de faţă, îşi riscă viaţa ca să o salveze pe a ta. Ai putea măcar să fii recunoscătoare.

— De ce faci asta?

Se ţinu bine de scaun, la un metru depărtare de portiera deschisă, dându-şi seama că nu prea are de ales. Cea din spatele ei probabil că nu se deschidea. Era singură, în codru, la mila lor.

— Alle, rosti Brian. Ascultă-mă. Ai fi fost deja moartă dacă nu eram eu. Am cerut să fii adusă aici. Midnight…

— E numele tău real? întrebă ea. Credeam că aşa îţi spune Rocha.

Negrul ridică din umeri.

— Am primit numele ăsta de mic.

— M-ai pipăit.

Nu uitase.

— Iar dacă n-aş fi făcut-o, Rocha s-ar fi enervat. Mi-a spus să o fac, aşa că am jucat rolul. Ca şi tine, dom'şoară.

Atunci Alle îşi dădu seama.

— Tu i-ai povestit lui Brian despre toate cele care se întâmplă.

Midnight încuviinţă.

— Da, doa'nă. E treaba mea.

— Dă-te jos, îi ceru iarăşi Brian.

Ea clătină din cap şi nu se mişcă.

Brian respiră adânc, dădu din cap şi se ridică în picioare. Îşi duse mâna în spatele hainei şi scoase o armă.

— Dă-ţi fundul ăla amărât jos din maşină. Acum. Dacă n-o faci, te vom scoate cu forţa. Ca să fie mai bine înţeles, introduse arma în maşină. Nu am chef de aşa ceva.

Creierul ei părea paralizat şi trupul incapabil de orice mişcare.

Nu se confruntase niciodată cu ţeava unei arme.

Se lăsă să alunece încet către portiera deschisă.

— E târziu, zise el. Sunt obosit şi ne aşteaptă un drum lung.

— Unde mergem?

— Undeva unde poţi fi moartă, cel puţin din punctul de vedere al lui Simon. Midnight trebuie să se întoarcă şi să raporteze că nu mai respiri.

— De ce mă vrea moartă Zachariah?

— Pen'că, dom'şoară, răspunse Midnight. Omul ăla te joacă pe degete de săptămâni de zile. Îţi spune ce vrei să auzi, iar tu crezi fiecare cuvânt al lui. Te-a adus unde a vrut. Acum îi stai în cale.

— Pe cine urmăreşte?

— Pe tatăl tău, zise Brian. Simon îşi doreşte peste măsură orice ar fi ascuns bunicul tău în acel sicriu. Iar tu l-ai ajutat să obţină ceea ce vrea.

Alle încă nu era pregătită să accepte faptul că Zachariah i-ar fi putut face rău.

— De ce îţi pasă ce se întâmplă cu mine? întrebă ea, continuând să stea lângă portiera maşinii.

Brian se apropie cu arma în mână.

— Am veşti pentru tine. Nu-mi pasă. Îmi pasă doar de ceea ce ştii. Însă, spre deosebire de marele tău binefăcător, eu ţi-am salvat viaţa.

— Şi asta ar trebui să mă facă recunoscătoare?

Brian clătină din cap şi îndreptă din nou arma spre ea.

— Ai idee câte necazuri ai provocat?

Alle încerca cu greu să-şi stăpânească junghiurile de panică din piept. Ar fi vrut să se retragă în maşină, dar îşi dădea seama că era inutil.

— Ai de gând să cooperezi? întrebă Brian cu o expresie de speranţă pe faţă.

— Nu mi se pare că aş avea de ales.

Brian se întoarse spre tovarăşul lui.

— Întoarce-te în oraş şi spune-le că a murit. Apoi ţine-ţi ochii şi urechile deschise. Am senzaţia că se vor întâmpla multe pe acolo.

Midnight dădu din cap şi întinse mâna spre mânerul portierei din faţă.

— Va trebui să te dai jos, îi spuse Brian lui Alle.

Fata coborî.

Deschise portbagajul şi Brian îi scoase geanta pe care o aruncă pe jos. Midnight se urcă în maşină şi plecă, luând şi lumina din jur cu el. Alle şi Brian rămaseră în bezna răcoroasă. Dinspre copacii din jurul lor nu se auzea nici un sunet.

— E timpul să plecăm, anunţă el.

După care porni spre maşina lui, ignorând cu bună ştiinţă geanta ei.

Alle o ridică şi îl urmă.

Capitolul douăzeci şi doi

Tom se trezi pe la şapte dimineaţa, după ce dormise aproape şase ore. Un record pentru el. De obicei era norocos dacă se odihnea timp de trei ore, deoarece anxietatea îl privase de un somn nocturn bun, în ultimii opt ani. Odinioară crezuse că o să scape de acest obicei sau, cel puţin, să se mai schimbe, dar lucrurile se înrăutăţiseră. Ultimele lui gânduri înainte de a adormi se îndreptaseră către acea zi din librărie când aflase cine şi de ce îi provocase drama vieţii.

Fapt care îi intensifica dilema.

Mesagerul avusese dreptate. Nu putea face nimic. Nimeni nu l-ar fi crezut fără dovezi. Iar găsirea lor ar fi fost aproape imposibilă. Dacă reuşea să convingă pe cineva să-l angajeze, nu putea întreprinde nimic împotriva repetării unei asemenea acţiuni de către duşmanii lui.

În plus, n-avea cum să prevadă lovitura.

Nu dispunea de opţiuni.

De absolut nici una.

Era terminat.

Dar poate nu în întregime.

Făcu un duş şi îmbrăcă nişte blugi, un tricou polo, se încălţă cu adidaşi, după care mâncă vreo două felii de pâine albă prăjită. Mâncarea era o altă plăcere faţă de care îşi pierduse interesul cu multă vreme în urmă. Drumul spre est, către Mount Dora, apoi până la cimitir, îi luă mai puţin decât prevăzuse. În Orlando, traficul era un coşmar, dar acum ieşea din oraş şi astfel evita fluxul de

miercurea dimineaţa, care l-ar fi făcut să parcurgă drumul în treizeci de minute.

Ajunse cu puţin înainte de ora zece şi zări o echipă de muncitori, după zidul jos, de cărămidă, printre pietrele funerare, în dreptul mormântului tatălui său. Soarele strălucitor inunda terenul sacru, iar aerul umed era plin de mirosul pământului răscolit. Îşi croi drum către acel loc, unde piatra funerară fusese îndepărtată şi se uită în groapa de dedesubt.

Nici un sicriu.

În aparenţă, Zachariah Simon obţinuse ordinul de deshumare şi se grăbea.

Se duse către sala de ceremonii. Era o clădire cu un singur etaj, cu părţile laterale din lemn şi cu un acoperiş ascuţit. Ferestrele numeroase erau umbrite de jaluzele din lemn. Îşi amintea că, pe când era copil, intrase aici de câteva ori, cu ocazia înmormântărilor – dintre care cele mai notabile fuseseră cea a maică-sii şi cele ale unchilor săi. Şi Abiram fusese depus acolo. Acum se întorcea.

O femeie ieşi în lumina soarelui, pe uşa întredeschisă a clădirii. Era scundă, îndesată şi îmbrăcată ca un avocat. Tom presupunea că era reprezentantul lui Simon. Inteligent din partea lui Simon să nu fie pe acolo. Mai puţini martori care să-i vadă chipul şi să îi audă conversaţiile.

Se apropie şi se prezentă. Femeia îi întinse mâna, iar el acceptă gestul şi i-o strânse, schiţând un zâmbet şi spunând:

— Haideţi să terminăm cu povestea asta.

— Legea specifică prezenţa unui moştenitor. Puteţi, evident, satisface cerinţa pur şi simplu aşteptând afară, câtă vreme medicul legist ştie că vă aflaţi aici. E înăuntru şi aşteaptă să sosiţi.

— Mă descurc cu toată tărăşenia.

Nu era foarte sigur, dar ştia că n-avea de gând să aştepte afară. Se gândise la asta pe drumul spre cimitir. Simon depusese multe eforturi ca să obţină ce se găsea în sicriul ăla. Odată ce punea mâna pe

pradă, nu exista nici o garanţie că avea s-o elibereze pe Alle. În fond, de ce ar fi făcut-o? Fata s-ar fi putut duce direct la poliţie ca să depună mărturie contra lui. Bineînţeles că acelaşi lucru era posibil şi în privinţa lui. Însă presupunea că pe Simon nu-l îngrijorează o astfel de ameninţare. Ultima persoană din lume pe care poliţiştii ar fi crezut-o ar fi fost un reporter căzut în dizgraţie.

În plus, oricum Tom s-ar fi putut sinucide înainte de sfârşitul acestei zile.

Sau poate că nu.

Ideea rămânea în dezbatere.

Pătrunse în clădire şi parcurse un hol scurt care ducea către o uşă deschisă. Decorul din interiorul încăperii nu se schimbase mult. Acelaşi covor ponosit, aceiaşi pereţi goi, acelaşi iz de igrasie.

Pe masa simplă de pin – aceeaşi care se găsea acolo de zeci de ani – se odihnea un sicriu solid din pin. Exteriorul era destul de intact, având în vedere că zăcuse îngropat trei ani în solul umed al Floridei. Un bărbat într-un costum albastru, pe care scria MEDIC LEGIST, se prezentă şi îi ceru actele care să certifice că era Tom Sagan. Scoase permisul de conducere, în vreme ce privirea îi rămăsese lipită de sicriu. Oare chiar dorea să vadă acel cadavru descompus? Nu chiar. Însă trebuia să afle ce dorea Zachariah Simon. Alle depindea de el. Ca atare, se îmbărbătă şi îşi dădu acordul de deschidere a sicriului.

A fost nevoie de câteva minute pentru a da la o parte capacul. La prinderea acestuia fuseseră folosite cuie lungi. Asta era conform tradiţiei, căci Abiram ar fi păstrat astfel de obiceiuri. Tom ascultă cum fiecare cui scârţâia când era tras în sus. Avocata stătea lângă el, fără nici o emoţie, ca şi cum ar fi deschis sicrie în fiecare zi.

În fine, scoaseră şi ultimul cui.

Medicul legist se dădu la o parte. Acum era vremea ca moştenitorul să facă ultimul pas pentru

a încheia operaţiunea. Cum Tom era acea persoană, toate privirile se fixară asupra lui.

Însă domnişoara avocat porni spre masă.

Tom o prinse de braţ.

— Mă ocup eu.

— Cred că ar fi mai bine să mă ocup eu.

Privirea ei transmise un mesaj şi mai dur: *Nu te băga în chestia asta.*

Numai că ea nu era bărbatul din librăria Barnes & Noble.

— Sunt fiul lui. Cel care a semnat cererea. Mă ocup eu.

Ea rămase pe poziţie, în vreme ce privirea lui îi transmise un alt mesaj.

Nu te juca cu mine.

Ea surprinse acea privire şi bătu în retragere.

— În regulă, zise. Ocupaţi-vă.

Zachariah îşi verifică ceasul.

10.20 a.m.

Avocata pe care o angajase să obţină ordinul de deshumare şi să fie la locul faptei sunase cu douăzeci de minute înainte ca să-l anunţe de sosirea lui Sagan. Acum ar trebui să fie înăuntru, iar lucrurile să se desfăşoare cu repeziciune. Raportul primit de la Viena era bun. Alle Becket nu mai constituia o problemă. Nimeni nu avea să afle ceva de la ea. Rocha şedea alături de el în maşină, abia venit cu un zbor de noapte din Austria până în Orlando, via Miami. Luase avionul în care Alle crezuse că va urca.

Mai trebuia gestionată problema Tom Sagan.

Fără vreo fată pe care să i-o aducă după încheierea deshumării, singura modalitate era de eliminare a ultimului martor rămas în viaţă.

De fapt, i-ar face o favoare.

Omul dorea să moară.

Ca atare, Rocha va fi fericit să-l servească.

Izul înţepător de putreziciune ajunse până la Tom. Medicul legist îl sfătui să se mişte rapid, căci lucrurile aveau să se înrăutăţească.

Tom se apropie şi privi în sicriu.

Nu rămăsese prea mult. Alle părea să fi ţinut la tradiţie şi nu îmbălsămase mortul. Leşul era înfăşurat într-un giulgiu alb, în cea mai mare parte dezintegrat, expunând puţinul care mai rămăsese dintr-o faţă. Orbitele goale ale ochilor arătau ca nişte găuri negre – dispăruse de acolo privirea aspră, uneori ostilă, de care îşi amintea Tom. Carnea şi muşchii se topiseră. De gât atârna o bucată de piele, ca nişte solzi de şopârlă. Tom încercă să-şi aducă aminte ultima oară când văzuse acel chip viu.

Cu cinci ani în urmă?

Nu, mai degrabă nouă. Înainte de căderea lui. La înmormântarea mamei sale.

Trecuse atâta vreme?

În anii care se scurseseră, Abiram nu încercase niciodată să îl contacteze. Nici o scrisoare, nici un bilet, nici o carte poştală, nici un e-mail, nimic. În vreme ce presa şi vulturii îl distruseseră, singurul lui părinte rămas în viaţă tăcuse. Abia după moarte, în ultimul lui bilet, trimis împreună cu actul de proprietate al casei, primise din partea lui Abiram o oarecare consolare – *Am resimţit durerea distrugerii tale,* însă asta nu fusese îndeajuns. Adevărat, îl putea suna el, însă nu făcuse aşa ceva. Amândoi erau de vină. Nici unul nu fusese dispus să lase orgoliul deoparte.

Şi amândoi pierduseră.

Începu să se lupte cu valuri de teamă, apatie, resentimente şi resemnare. Reuşi să se adune şi îşi recăpătă o oarecare demnitate.

Un pachet sigilat se odihnea pe ceea ce odinioară fusese pieptul lui Abiram. Părea sigilat în vid, acest lucru fiind evidenţiat de dungile ambalajului. Tom întinse mâna după el, dar medicul se dovedi mai rapid şi îl luă.

— E mai bine aşa, zise acesta, arătându-şi mâinile înmănuşate. Pe cadavre mişună bacteriile.

Pachetul era subţire, mic şi uşor. Medicul îl întrebă dacă mai era vorba şi de altceva. Tom nu văzu nimic altceva înăuntru şi clătină din cap.

Capacul fu pus la loc.

Pe un perete se afla o chiuvetă – folosită, din câte îşi amintea Tom, pentru spălarea mâinilor. Medicul curăţă pachetul şi i-l aduse.

Domnişoara avocat făcu un pas înainte.

— Iau eu asta.

— Pe dracu iei, o repezi Tom. Din câte ştiu, eu sunt cel care a făcut cererea.

Mânia îl încuraja.

— Şi, apropo, continuă el. Ai ceva pentru mine?

Femeia păru să înţeleagă şi se duse la o sacoşă care zăcea pe podea. Dinăuntru scoase un pachet mic FedEx, pe care i-l dădu. Apoi se întoarse către medic şi ceru din nou pachetul.

Însă Tom puse mâna pe el, primul.

— Ăsta e al meu.

— Domnule Sagan, zise avocata. Ăsta trebuia să-mi fie înmânat mie.

Tom nu avea chef de ceartă.

— O să presupun că dumneata habar n-ai ce se petrece aici. Hai să spunem că nu vrei să ştii. Aşa că ce-ar fi să taci din gură şi să stai departe de mine?

Decisese că orice s-ar fi aflat în mormânt constituia singurul lui avantaj în negocieri şi n-avea de gând să renunţe la asta. Trebuia să se asigure că Alle era bine. Nu crezuse niciodată în rai sau în viaţa de apoi, sau în altceva, în afară de faptul că atunci când mureai, precum Abiram, te transformai într-o pastă, apoi în praf. Însă, ca să nu rateze şansa ca părinţii lui şi Michele să-l aştepte, după ce, în fine, îşi zbura creierii, voia să le poată spune că făcuse ceea ce trebuia.

Porni înapoi spre uşă.

Avocata veni spre el.

Tom spuse:

— Presupun că ştii ce e în coletul ăsta FedEx.

Femeia se opri. Probabil că ştia. De asemenea, părea să nu aibă chef de cine ştie ce conversaţie în faţa medicului legist.

— Spune-i clientului tău că îl voi contacta în legătură cu un schimb. Va şti la ce mă refer.

— Cum îl vei găsi?

— Prin tine. La ce firmă lucrezi?

Ea îi spuse.

Apoi el plecă.

Capitolul douăzeci şi trei

Alle urmărea transmisia video. Stătea cu Brian, într-o casă, dincolo de graniţa austriacă, în Cehia. Ajunseseră aici cu o noapte în urmă, din Viena. Era încă nesigură în privinţa celor întâmplate şi îşi petrecuse ziua în camera ei, cu mintea plină de tot felul de gânduri. Acum, în vreme ce urmărea imaginile din Florida, noi motive de îngrijorare o asaltau.

Recunoştea locul unde fusese înmormântat bunicul ei. Imaginile pe care le vedeau erau captate printr-un parbriz de maşină, de la distanţă. Cimitirul era situat în Lake County, ţinut care dispunea de unele dintre cele mai înalte terenuri din Florida. Avea chiar dealuri, precum şi peste o mie de lacuri. Omul lui Brian alesese o pantă deluroasă din apropiere de cimitir, drept punct de observaţie. Alle îşi amintea locul. O ridicătură împădurită cu stejari, pini şi palmieri. Văzuse, cu o oră înainte, cum muncitorii îl exhumau pe bunicul ei, cum duceau sicriul în sala de ceremonii, aceeaşi clădire cu lemn pe părţile laterale, unde ea stătuse la priveghi după moartea lui. Camera de luat vederi oferea o privelişte clară a uşii frontale.

— De ce filmezi chestia asta? întrebă ea.

— Ca să încerc să aflu ce naiba e în sicriul ăla.

— Ce vrei să faci? Să furi?

— Nu sunt sigur ce o să fac, dar dacă pot pune mâna pe ce e acolo, o voi face.

Prim-planul imaginii era dominat de pietre funerare, iar o porţiune de zid din cărămidă mărginea terenul vizibil. În vizitele ei din timpul

verii la bunici, Alle se dusese adesea la cimitir, ajutând-o pe bunica ei să întreţină mormintele.

Încă nu-l vedea pe Zachariah, aşa că zise ceva despre asta.

— Îi pune pe alţii să-şi asume toate riscurile, replică Brian. Aşa procedează el. Însă e acolo. Priveşte totul.

Tatăl lui Alle şi o femeie dispăruseră în interiorul clădirii, cu circa douăzeci de minute înainte.

— Nu ştii nimic despre familia mea, se simţi ea nevoită să-i spună lui Brian.

— Ştiu doar că tatăl tău nu merita porcăria de ieri. Te crede în pericol. Fiecare decizie pe care o va lua se bazează pe minciuna asta.

— Noi nu doream decât să semneze actele. N-ar fi făcut niciodată aşa ceva dacă îl rugam eu, pur şi simplu.

— Ce vrei să spui cu acest *noi?* Ai legătură cu chestia asta întreprinsă de Simon?

— Vorbeşti de parcă ar fi o crimă.

— Te asigur eu că nu e vorba doar de semnarea unor acte. Simon te vrea moartă. Îl vrea şi pe tatăl tău mort. De aceea am un om acolo.

Chestiile astea erau greu de crezut.

— Nu te deranjează, întrebă Brian, că tatăl tău era pe punctul să se omoare noaptea trecută?

— Bineînţeles că da. Ce am făcut l-a oprit.

Brian părea sceptic.

— Şi asta e justificarea ta? Habar n-aveai ce făcea. Doar voiai să-l ajuţi pe Simon cu orice preţ.

Lui Alle îi displăceau tonul şi acuzaţiile lui.

Tatăl ei apăru pe ecran, ieşind în grabă din clădire şi ţinând în mâna dreaptă ceva care semăna cu un colet albastru cu alb şi în mâna stângă un pacheţel pe care Alle îl recunoscu. Cel pus de ea în sicriu.

— Aţi văzut asta? rosti o voce în computer.

— O, da, replică Brian. Fii gata să pleci.

Zachariah aşteptase destul. Treizeci de minute însemna timp suficient. De ce dura atât? El şi Rocha parcaseră la un kilometru distanţă, suficient de departe ca nimeni să nu ştie că erau aici, dar şi destul de aproape ca să intervină. O instruise pe avocată ca, imediat ce punea mâna pe pachet, să-i dea lui Sagan numărul unui telefon prin intermediul căruia îl putea atrage în locul unde Rocha l-ar fi lichidat.

Cu puţin noroc, Sagan avea să-i scutească de tot deranjul şi să se omoare singur. De aceea îi înapoiase arma. O sinucidere ar uşura enorm lucrurile. Ar fi trebuit să o ţină pe Alle Becket în viaţă măcar până azi, dar, cu Brian Jamison în Viena, nu putea risca nimic. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Bene Rowe să afle detalii despre treburile lui. Îi spusese jamaicanului strictul necesar şi trebuia să continue aşa. Nu ajunsese atât de departe ca să i se fure totul de sub nas. Mai ales de către un bandit din Caraibe interesat doar de nişte aur legendar.

Îi sună telefonul.

— Sagan a luat pachetul şi a plecat, rosti vocea feminină.

— Şi tu i-ai dat voie?

— Cum puteam să-l opresc?

Inutilă.

— I-ai dat numărul de telefon?

— N-am avut timp. A spus că te va contacta prin mine.

— Când o face, dă-i numărul.

Puse capăt convorbirii şi se întoarse spre Rocha.

— Se pare că domnul Sagan a decis să facă ce vrea el. Ar trebui să treacă pe aici în scurt timp. Ai grijă de el înainte de a ajunge prea departe.

Alle urmări cum tatăl ei fuge către o maşină din parcarea pietruită, chiar în spatele zidului exterior.

— Spune-mi care e aranjamentul acolo, îi ceru Brian.

Ea se holbă la el.

— Aranjamentul, repetă el cu voce mai tare. Drumul de intrare şi ieşire. Unde duce? Ce e pe el?

Alle se gândi.

— Cimitirul se află la circa cinci kilometri de autostradă. De aici se face un drum pavat pe lângă ferme şi portocali. Câteva lacuri de-a lungul drumului, o oarecare distanţă.

— Case?

Alle clătină din cap.

— Nu prea. E cam pustiu. De aceea e şi cimitirul acolo.

— Ai auzit toate astea? întrebă Brian înspre computer.

— Mă ocup.

Tatăl ei intrase în maşină, iar acum dădea cu spatele şi se pregătea să plece. Femeia de mai devreme apăru în uşa clădirii cu un telefon mobil în mână.

— Ştii pe cine sună, zise Brian din nou computerului. Urmăreşte-l.

Mişcările de pe ecran arătară faptul că maşina cu camera de filmat îşi abandona poziţia.

— Ce se petrece? întrebă Alle.

— Tatăl tău încearcă să salveze ce ai ascuns. Probabil îşi închipuie că păstrarea pachetului are mai multă logică decât predarea lui. Şi are dreptate. Numai că are o problemă. Rocha e acolo.

Inima ei o luă razna.

Fapt care o surprinse.

— Rocha a zburat în locul tău azi-noapte. Tatăl tău a intrat într-o mare belea.

Tom se îndepărta în viteză de mormânt.

Reuşise să evadeze.

Acum iau secretele alea cu mine în mormânt.

Tatăl lui scrisese toate astea intenţionând să procedeze astfel la propriu, iar acele secrete se regăseau, probabil, în pachetul care se afla acum pe scaunul din dreapta. Tom ar fi vrut să-l desfacă

şi să vadă ce e înăuntru, dar nu în acea clipă. Trebuia să fugă de acolo. Apăsă pe pedala de acceleraţie şi o văzu în oglinda retrovizoare pe avocată, ieşind din sala de ceremonii.

Vorbea la telefon.

Cu Simon?

Cu cine altcineva?

Avea să aştepte circa o oră, apoi să stabilească un contact prin intermediul femeii. El nu avea telefon mobil. Nu avea nevoie. Cine să-l caute? Găsea el un telefon public undeva. Să se întoarcă acasă nu era o opţiune, de vreme ce Simon ştia unde locuia.

Se grăbi de-a lungul aleii mărginite de pâlcuri de stejari. Izul putred al morţii îi rămăsese în nări. Ajuns la autostradă, viră stânga şi se îndreptă spre Mount Dora. Dâra de asfalt şerpuia de-a lungul acelui ţinut al portocalilor. Cele mai multe livezi din centrul Floridei dispăruseră, căci cultivatorii le schimbaseră de mult pe cultivarea de pepeni, varză, salată sau căpşuni.

În acel loc însă, rămăseseră citricele.

În oglinda retrovizoare apăru o maşină.

Apropiindu-se cu repeziciune.

Zachariah şedea pe scaunul din dreapta, în vreme ce Rocha era la volan. Se apropiau de Tom Sagan. Ce enervare neaşteptată! Nu anticipase rezistenţă. Schimbul trebuia să fi avut deja loc, Sagan acceptând faptul că nu poate face altceva decât să coopereze. În loc de asta, idiotul decisese să schimbe regulile.

— Trebuie să-l oprim înainte de a găsi următoarea autostradă, îi spuse el lui Rocha.

Erau la mai puţin de cinci sute de metri depărtare.

— Forţează-l să iasă de pe drum, în câmp.

Capitolul douăzeci şi patru

Bene coborî din camionetă şi se îndreptă spre intrarea în muzeu. Venise singur. Nu aducea niciodată oameni sau arme aici. Nu era nevoie. Micuţa aşezare Charles Town se odihnea în valea râului Buff Bay, un petic paşnic de pământ, la câţiva kilometri sud de ţărmul nordic al insulei. După ce secta maroon Windward, condusă de căpitanul Quao, i-a învins pe britanici în 1793, tratatul de pace semnat între foştii sclavi şi foştii stăpâni le-a garantat 1000 de acri de teren maroonilor din Charles Town, fără a plăti impozite, pe viaţă. Pe acele pământuri, la umbra munţilor, lângă râu, luptându-se cu şomajul şi cu sărăcia perpetuă, continuau să trăiască circa 1200 de marooni. Cultivarea solului cu diverse plante rămânea principala lor sursă de venit, obţinut de pe urma unor pante montane minuscule, închiriate de la proprietarii lor absenţi, unde cultivau cafea, nuci şi scoteau cărbune. Însă acolo mai existau o firmă de construcţii, un magazin de mobilă, o şcoală şi câteva baruri.

Bene cunoştea toate familiile mai bune. Dean, Duncan, Irving, Hartley, Shackleford. Cele mai multe deţineau poziţii în Consiliul înţelepţilor. Frank Clarke era conducătorul maroonilor, ales cu trei ani în urmă, având sarcina de a gestiona comunitatea.

Lui Bene îi plăcea de el, un om educat, experimentat şi prudent. Absolvent al Universităţii Indiilor de Vest şi născut în apropiere de Charles Town, Clarke lucrase treizeci de ani în Statele

Unite ca agent bursier, înainte de a se redescoperi pe sine şi de a se întoarce acasă, în Charles Town. Acum promova cauze la nivel insular, devenind aproape un purtător de cuvânt pentru marooni.

— A, Bene, *tu nu mort înc'?* îi zise tare Clarke.

Bene zâmbi auzind varianta patois a formulei de salut *ce-ai mai făcut.*

— Nu sunt încă mort, prietene. Nu că n-aş fi încercat.

Frank zâmbi. Se apropia de şaptezeci de ani, dar în părul lui castaniu tuns scurt se vedeau doar câteva fire albe. Prea puţină grăsime îi îngreuna trupul armonios. Purta ochelari cu lentilă groasă şi ramă metalică rotundă, ce confereau un aspect intens privirii ochilor săi negri. Era îmbrăcat cu blugi zdrenţuiţi la ambii genunchi şi o cămaşă neagră murdară, care atârna pe afară. Într-o mână, ţinea o macetă ruginită.

— Munceşti azi? întrebă Bene, arătând spre hainele jerpelite.

— Duc nişte oameni sus, pe munte. La ruine. O să-i învăţ chestiile vechi.

Frank Clarke era pasionat de istoria maroonilor. Fusese şi el învăţat de către o străstrămătuşă, fostă şefa a comunităţii locale. Cu un an înainte, Clarke înviase acea moştenire istorică deschizând Muzeul Maroon din Charles Town. Bene ajutase cu bani la construcţia unei clădiri, ridicată în stil vechi, din pereţi de cherestea îmbinată, tablă şi un acoperiş din stuf.

— Cum mai merge pe aici? întrebă el.

Nu mai fusese pe acolo de câteva luni.

— Vin oameni. Nu mulţi, dar câţiva tot vin. Îi aduc aici ghizii turistici. Vin rar şi constant. Fiecare dolar pe care îl scoatem ajută la menţinerea acestui loc.

Coloneii conduceau diverse comunităţi maroon din insulă. Bene ştia că aceştia se întruneau cel puţin o dată pe lună, într-o formulă locală de parlament. Teritoriul maroon nu era supus taxării

jamaicane sau altor reguli. Oamenii se autoguvernau, tratatele încheiate cu multă vreme în urmă asigurându-le independenţa.

Lui Bene îi plăcea să vină aici, să discute despre chestiile vechi şi aflase multe despre comoara pierdută de la Frank Clarke.

O legendă taino spunea povestea a două peşteri. Una se numea Amayauna, însemnând „fără importanţă". Cealaltă, Cacibajagua, adică „de mare importanţă". Nici una nu fusese descoperită vreodată. Legenda, pe care maroonii o adoptaseră, descria modul în care taino îi arătaseră lui Columb un loc în munţi, o peşteră, unde filonul de aur era gros de peste şapte centimetri. Însă după cinci sute de ani de căutări, nu fusese descoperită nici urmă de vreo comoară. Un mit? Poate că nu. Ceva ce spusese Tre Halliburton, cu o zi înainte, îl determinase să-şi frământe creierii întreaga noapte.

Dreptul de deţinere a insulei de către familia lui Columb dispăruse. Spaniolii recâştigaseră controlul, iar Inchiziţia urma să ajungă în scurt timp aici. Nimeni nu avea să-i mai protejeze pe evreii jamaicani. Din fericire, comunitatea îşi luase precauţii, secretizându-şi averea într-un loc cunoscut doar de un om identificat ca Levitul.

Ca atare, Bene venise cu maşina peste munţi, de la proprietatea lui de pe versanţii sudici până aici, în nord, ca să se întâlnească cu un om care avea habar.

— Trebuie să aflu mai multe despre comoară, îi spuse el lui Clarke.

— Încă o mai cauţi? Nu renunţi?

— Nu acum.

Frank îi povestise odată o altă legendă. Despre o peşteră presupus păzită de o poartă de fier şi în care nici un maroon nu reuşise vreodată să pătrundă. Oamenii îi spuneau Cacibajagua, loc important, la fel ca şi taino. Mulţi încercaseră să treacă prin poartă şi cu toţii eşuaseră. Bene îşi dădea seama că, la fel ca şi taino, maroonii îşi

iubeau propriile legende. Cu cât erau mai fantastice, cu atât mai bine. Jamaicanilor le plăcea să spună cât de mândri erau ei de marooni, dar puţini ştiau amănunte legate de aceştia. Şi mai ciudat, chiar maroonii cunoşteau puţine despre ei înşişi. Ca şi taino, nu lăsaseră în urmă istorii scrise, edificii sau altceva care să amintească de ei, cu excepţia cântecelor, proverbelor, numelor de locuri şi urmelor de poteci în păduri. Bene spera ca această veche legendă să aibă la bază nişte fapte.

Aşa că întrebă:

— Evreii. Cum se comportau ei cu maroonii?

Era un subiect pe care nu-l abordase niciodată, însă acum dorea să ştie.

— Evreii erau altfel, răspunse Frank. Nu erau spanioli sau englezi. Nu erau africani. Nici taino. Însă erau persecutaţi la fel ca noi. Sigur, deţineau cele mai multe afaceri şi făceau bani, dar nu erau egali cu spaniolii sau englezii. Erau situaţi mai jos. Fuseseră date multe legi împotriva lor. Ştiai că evreii puteau deţine doar doi sclavi şi nu mai mulţi? În afara cazului în care posedau o plantaţie, dar aşa ceva se întâmpla foarte rar. Şi mai puteau avea alţi evrei ca servitori casnici.

Nu, nu ştiuse asta.

— Însă nici o lege nu-i oprea pe evrei să facă afaceri cu sclavi, continuă Frank. Le vindeau bunuri sclavilor şi albii urau asta. Spuneau că îi încurajează să fure de la stăpâni, de vreme ce evreii le ofereau o modalitate de a cheltui banii. Asta a dus la multe resentimente faţă de ei. De asemenea, evreii vindeau muniţie maroonilor. Era un lucru pe care nu ni-l puteam face noi înşine. Armele le furam de la soldaţii britanici morţi, dar muniţia trebuia cumpărată.

— Nu mi-ai povestit nimic despre toate astea până acum.

— Bene, sunt multe lucruri despre care n-ai întrebat niciodată.

— Unde e locul ăsta cu poarta de fier?

Frank zâmbi.

— Sunt lucruri despre care nu pot să vorbesc.

— Sunt maroon.

— Aşa e. Şi tu ar trebui să ştii că sunt lucruri despre care nu putem vorbi.

— Atunci spune-mi mai multe despre evrei.

Colonelul se uită la el cu o privire sceptică.

— Cum am zis, ei ne vindeau praf de puşcă atunci când ne-am luptat cu englezii. Însă le dădeau şi englezilor. Ambele tabere nutreau resentimente faţă de ei. Oamenii de culoare au dobândit drepturi depline în acest loc, în 1830. După aceea, evreii au fost singurii oameni liberi fără drept de vot. Li s-a acordat ani de zile mai târziu, iar cei care s-au bătut împotriva egalităţii cu evreii au fost oamenii de culoare. Făcu o pauză. Mereu am considerat chestia asta o ciudăţenie. Însă vina nu poate fi aruncată asupra evreilor. Ei erau oameni de afaceri. Se temeau că englezii vor renunţa la toleranţă şi le vor confisca proprietăţile, alungându-i de pe insulă. Ca atare, au jucat cu ambele tabere.

Bene luă maceta de la Clarke şi folosi lama ca să deseneze un simbol în ţărână.

— Ce e asta? îşi întrebă el prietenul.

Dimineaţa liniştită era deranjată doar de cântecele păsărelelor şi de zgomotele insectelor.

— Unde ai văzut imaginea asta? Cuvintele au fost aspre, dure şi răguşite.

— Ce este?

Frank se holbă la el.

— Cheia către poarta de fier.

Capitolul douăzeci şi cinci

Alle se uita la transmisia video, în vreme ce maşina străbătea cu viteză o autostradă cunoscută. Livezi de portocali se întindeau pe kilometri întregi, de o parte şi de alta a şoselei, printre ferme de cai şi dealuri împădurite.

— Ce are de gând să facă omul tău? întrebă ea.

— Bună întrebare, replică Brian.

— E o maşină pe urmele lui Sagan, anunţă vocea din computer. Se apropie repede.

— Unde eşti?

— În spatele ei. Dar mult în urmă.

— Nu mai e nevoie de ascunzişuri. Ajută-l. Ştii cine e pe urmele lui!

Privirea lui Brian confirma ceea ce ea ştia deja.

Zachariah şi Rocha.

I se puse un nod în gât, pe care îi fu greu să-l înghită. Nu se gândise niciodată că tatăl ei ar fi putut să aibă de suferit.

Şi totuşi, venise.

Rezoluţia camerei de filmat de la bordul celeilalte maşini nu era suficient de bună ca ei să vadă mult în faţă, iar vibraţiile provocau tulburarea imaginii.

Ce făcea tatăl ei? Nu trebuia decât să le dea ce doreau indivizii.

Chestia asta nu ar fi trebuit să se întâmple.

— Simon îl atacă, rosti vocea din computer.

Zachariah coborî geamul din partea lui, în vreme ce Rocha manevră maşina paralel cu cea a lui Sagan, mergând pe contrasens. Din faţă nu se

vedea venind nici o maşină. Tom ţinea mâinile strâns pe volan, iar chipul îi era încordat. La început ignoră cealaltă maşină, apoi se uită spre cei doi.

— Opreşte maşina, urlă Zachariah.

Sagan clătină din cap.

Tom nu mai condusese niciodată aşa de repede. Se apropia de 150 de kilometri pe oră. Din fericire, drumul era drept, cu doar câteva curbe line. Se uită în stânga şi în dreapta şi nu văzu decât portocali cu frunzele de un verde aprins, plini de flori primăvăratice. Când era copil, muncea vara şi toamna pe câmpurile din Lake County; ca să câştige nişte bani în plus. Pe atunci, câteva familii din partea locului, prietene între ele, deţineau cele mai mari livezi. Tom ştia unde se află şi ce se întindea în jurul lui. Una dintre regulile pe care un bun reporter o ştia era aceea de a se orienta în locul în care se afla.

Maşina din spatele lui vină stânga, pe contrasens şi veni lângă el.

Simon.

Cerându-i să tragă pe dreapta.

Nu avea cum să se eschiveze de privirea lui intensă, de ochii lui reci şi plini de încredere în sine, aşa că întinse mâna spre scaunul din dreapta, luă coletul cu arma şi îl aşeză pe genunchi.

Simon îi făcea semne să se oprească.

Mâinile prinseră coletul şi îl sfâşiară.

Prinse din nou volanul, bine, cu dreapta, în vreme ce stânga găsi arma şi o răsuci către fereastra portierei.

— Încetineşte, strigă Zachariah.

Sagan îndreptă arma spre el.

Rocha apăsă cu putere frâna, încetinind suficient ca Sagan să ţâşnească înainte.

Nebunul intenţionase să-l împuşte.

— Dă-i drumul, ordonă el. Forţează-l să iasă de pe şosea.

Tom era bucuros că nu fusese nevoie să apese pe trăgaci. Nu trăsese niciodată cu o armă, iar folosirea uneia, în vreme ce şofa cu 150 de kilometri pe oră, nu i se părea deloc un mod bun de a începe.

Însă fusese pregătit să o facă.

Avea să se ocupe de Zachariah Simon, dar conform propriilor reguli. Ce avea de pierdut? Se îndoia că Simon îi va face rău lui Alle, cel puţin nu înainte de a pune mâna pe ceea ce dorea. Iar lui Tom nu-i păsa de sine însuşi. Ar fi trebuit să fie mort deja, aşa că orice clipă suplimentară reprezenta un bonus. Cu toate astea, era ciudat cum, în febra acestei curse de maşini, nu se gândise la moarte. Nu dorea decât ca Alle să nu păţească nimic. Iar pachetul sigilat de pe scaunul din dreapta era asigurarea că lucrurile vor sta aşa.

Ceva se lovi de bara din spate, făcându-i volanul să vibreze.

Îşi recăpătă controlul şi menţinu roţile din faţă drepte. Era pe cale să iasă de pe drum, căci această şosea de ţară urma să dea într-o autostradă mai intens circulată.

O altă lovitură.

Zachariah îl lovea din spate, ferindu-se de vreun posibil glonţ tras asupra lui. Tom văzu în oglinda retrovizoare cum maşina lui Simon încetineşte puţin, apoi ia viteză spre el, de această dată virând stânga pe contrasens şi lovindu-l în partea laterală. Se luptă să menţină vehiculul pe şosea, după care îşi zise: *Ce naiba! Hai să o facem.* Un viraj dreapta şi roţile părăsiră asfaltul. Viteza propulsă maşina peste un mic şanţ de scurgere paralel cu drumul, într-o livadă de portocali.

Partea din faţă a maşinii lovi solul, apoi se echilibră, în vreme ce roţile din spate continuau să o propulseze înainte. Apăsă cu putere pe frână,

încetini, apoi viră pe un drum de pământ mărginit de două şiruri lungi de pomi.

Şi goni mai departe.

Simon era impresionat.

Ce manevră!

Tom Sagan se dovedea un duşman de calibru.

Rocha opri maşina, răsuci de volan şi întoarse spre locul de unde Sagan părăsise şoseaua.

— Fă-o, îi ordonă Simon.

Rocha întoarse din nou, acceleră cu putere, sări peste şanţ şi ateriză dur pe cealaltă parte. Atinse solul mai întâi cu roţile din stânga, apoi cu cele din dreapta, după care găsi acelaşi drum de pământ dintre pomi folosit de Sagan. Un nor de praf le împiedică vizibilitatea.

Erau obligaţi să meargă mai încet.

Dar înaintau.

Bene aştepta ca Frank Clarke să se explice.

Cheia către poarta de fier?

Ştia că maroonii erau înverşunaţi în privinţa secretelor. Întreaga lor societate se născuse în criză, fusese crescută în frustrări şi exista de patru secole aproape total ascunsă. Oamenii fuseseră războinici străluciţi, cu un moral de excepţie, iar întreaga lor existenţă se baza pe amintirea marilor fapte de arme, poveştile fiind transmise de la o generaţie la alta pe cale orală.

O poartă de fier?

Bene nu era interesat de poveşti.

El dorea recompense.

Şi colonelul ar fi trebuit să vrea asta.

— Frank, trebuie să mă ajuţi. Încerc să găsesc comoara aia. E pe aici pe undeva, în munţii ăştia. Ştii că aşa e. Nu e o legendă. Locul ăla şi bogăţia de acolo aparţin maroonilor. Sunt ale noastre.

Vorbea fără ocolişuri, folosindu-se de o engleză perfectă şi astfel lăsând clar să se înţeleagă că era vorba de o soluţie modernă la o problemă veche.

— Nu sunt sigur în privinţa asta, Bene.

— Spaniolii au furat-o de la taino. Noi suntem cele mai apropiate rude de taino. Gândeşte-te ce am putea face dacă legenda se adevereşte.

Prietenul lui nu replică nimic.

— De ce e simbolul ăla atât de important?

Frank îi făcu semn să intre cu el în muzeu.

Clădirea părea de fapt o baracă similară cu cea unde trăia Felipe. Era o construcţie maroon autentică, cu excepţia faptului că, în loc de cherestea tăiată, se folosiseră bârne îmbinate. Podeaua era în stil tradiţional, lut şi cenuşă amestecate bine, până ce căpăta consistenţa betonului. Folosise el însuşi acel amestec la proprietatea lui pentru şoproane, hambare de lucru şi încăperi de procesare a cafelei. De-a lungul pereţilor clădirii rectangulare se aliniau artefacte, toate extrase din munţii din apropiere. Fiecare avea o inscripţie care explica semnificaţia lui. Nimic spectaculos, o chestie simplă şi directă. Asemenea unor înscrisuri despre oameni care trebuie să rămână în memoria colectivă.

Trecură pe lângă mese de lemn unde erau prezentate vase şi ustensile. *Junges* stăteau în picioare, cu lamele suliţelor ruginite încă ascuţite. Un *abeng* ocupa un loc proeminent, aşa cum s-ar fi şi cuvenit, de altfel. Bene învăţase de mic să sufle în cornul de vacă – pe vremuri, versiunea maroon a internetului – generând sunete speciale care se transformau în mesaje pe distanţe lungi. Se mai aflau acolo tobe, capcane de păsări, ceaune, ba chiar şi o replică a unui cort de vindecare folosit de învăţatul fiecărei comunităţi în tratarea bolnavilor.

— N-am mai fost pe aici de ceva timp, zise el. Sunt mai multe obiecte afişate decât erau pe vremuri.

Frank se întoarse spre el.

— Ar trebui să vii mai des. Cum ai spus, eşti maroon.

Totul era legat de naştere. Dacă un părinte era maroon, atunci copiii erau la fel.

— Nu ai nevoie de mine aici, replică el.

— Nu-i adevărat, Bene. Nimănui nu-i pasă că tu faci bani din jocuri de noroc sau curve. Ştim cu toţii, aşa că să nu-ţi fie ruşine. Nouă nu ne e. Uită-te de unde am venit. Cine suntem.

Se opriră la o scenă de lemn care ocupa un colţ din spate şi pe care se aflau trei tobe. Bene ştia că muzica reprezenta o parte importantă a specificului muzeului. Unii dintre toboşarii locali erau cei mai buni de pe insulă. Spectacolele aveau loc aici în mod regulat, atrăgând atât marooni, cât şi turişti. Bene avea şi el o tobă, confecţionată dintr-o singură bucată de lemn special descoperit în munţi. Frank se aplecă şi trase de sub scenă o cutie de lemn fără capac. Înăuntru se vedea o piatră, cam de treizeci de centimetri pătraţi, pe care era înscris acelaşi simbol descoperit de el în cimitirul părăsit. Bene se uită fix la prietenul lui.

— Ai habar de chestia asta?

— Două linii, înclinate, încrucişându-se, una cu un cârlig în vârf. A fost găsit în mai multe locuri sacre.

Studie inscripţia, aproape identică în dimensiuni şi formă cu cea din cimitir.

— Vrei să vezi încă una? întrebă Frank. În munţi.

— Credeam că ai vizitatori.

— O să-i preia altcineva. Noi doi trebuie să discutăm.

Capitolul douăzeci şi şase

Tom continuă să gonească cu maşina prin livadă. Drumul era liber pe mai bine de opt sute de metri. Dacă Simon luase decizia să-l urmărească, nu avea să-i fie uşor, deoarece cauciucurile lui lăsau un nor de praf în urmă. Cel puţin instinctul lui se dovedise corect. În Simon nu putea avea încredere. Şi încă un lucru. Când aruncase o privire în lateral, către cealaltă maşină, surprinsese faţa şoferului – oase ascuţite, păr negru cârlionţat, piele întinsă – unul dintre indivizii care o atacaseră pe Alle.

Datoria avocatei fusese să pună mâna pe ceea ce se afla în sicriu. Ce căuta aici şoferul? Şi asta însemna că Alle era ţinută prizonieră undeva în apropiere? Cu toate posibilităţile internetului, Tom nu avea de unde să ştie locul în care era ea captivă. Însă faptul că unul dintre cei care o prinseseră era aici însemna că ea putea fi aproape. Ceea ce avea logică. Simon trebuia să o scoată de acolo, la un moment dat. Sau se gândise că ţinta lui era atât de slabă, de înfrântă, de debusolată, încât ar fi executat orice i s-ar fi cerut, fără să pună întrebări?

Poate că da.

Iar asta îl înfuria.

Acum el, Tom, avea atuurile. Îşi simţea sângele pulsând. Nervii îi erau întinşi. Trăia aceleaşi senzaţii pe care le cunoscuse cu ani în urmă, adulmecând istoria.

Şi îi plăcea.

Înaintea lui, un pod artizanal de bârne înnegrite de cale ferată mărginea un canal de irigaţie. Tom

ştia că livezile de portocali erau înconjurate de canalele care să absoarbă apa de ploaie. Pe vremuri, ele alimentau pompele de apă. Îşi petrecuse multe zile de vară curăţând şanţurile umede de iarbă şi mizerie.

Îi veni o idee.

Încetini, traversă podul menit tractoarelor şi echipamentelor de cules şi se opri de cealaltă parte.

Deschise portiera şi alergă înapoi.

Şanţul avea mai bine de şase metri lăţime. Bârnele erau lungi şi sprijinite pe un pilon central. Era aşezate una lângă alta, deoarece, aşa cum ştia şi Tom, se puteau muta din loc în loc către alte puncte de sprijin amenajate de-a lungul canalului. Îşi pierdu o vreme şi cu mutarea acestor bârne dintr-un loc în altul.

Praful de pe drum, de cealaltă parte a şanţului, începu să se limpezească.

Auzi un motor.

Apropiindu-se.

Groase de aproape cincisprezece centimetri, bârnele erau aranjate două câte două, la un metru şi ceva depărtare între ele, suficient cât pe ele să poată merge cauciucuri grele de pe fiecare parte a unui şasiu. Se duse în fugă pe pod şi dislocă o pereche de bârne lungi, din îmbinările de prindere, după care le aruncă în şanţ.

Procedă la fel cu cealaltă pereche.

Îl durură muşchii din pricina efortului.

Se retrase către marginea şanţului şi aruncă alte două bârne din locul lor.

Acum era despărţit de Simon de şase metri de hău.

Praful de pe cealaltă parte dispăru.

Văzu maşina.

Zachariah se uita cu atenţie înainte.

Rocha parcurgea drumul dintre pomi cât de repede se putea din pricina vizibilităţii reduse. Din

fericire, părea că norul de praf se disipa.

Apoi Simon privi în faţă.

Tom Sagan stătea în picioare pe malul îndepărtat al unui şanţ lat. Din mijlocul şanţului se ridica un stâlp. Şi Rocha văzuse asta, căci apăsă frâna cu putere, făcând cauciucurile să muşte din ţărână. Maşina se opri derapând. Cei doi au fost ţinuţi în loc de centurile de siguranţă.

Rocha înjură.

Simon privi fix înainte, prin parbriz.

— Opreşte motorul!

Tom se retrase la maşină şi luă arma. Ţinu portiera din dreapta deschisă, astfel încât maşina să se afle între el şi Simon. Cu siguranţă că unul dintre cei doi se putea aventura prin şanţ, dar îi putea omorî pe amândoi înainte să ajungă la el.

Poziţie de aşteptare.

Exact ce dorea el.

O adiere caldă de vânt îi mângâie faţa, făcându-i pielea de găină pe gât şi pe piept.

— Bine, rosti Simon tare, în direcţia lui. Ce vrei?

— Pe fiica mea.

Rămase ghemuit, privind prin cadrul deschis al portierei.

— Îmi dau seama că ai arma şi că ţi-ai ales cu grijă locul. Nu te voi provoca.

Celălalt bărbat se postă lângă Simon şi nu se mai mişcă.

— Ar trebui să-ţi împuşc prietenul, strigă Tom. A atins-o pe fiica mea.

Nici unul din cei doi nu făcu vreo mişcare.

— Îşi făcea treaba, replică Simon. Ce l-am plătit eu să facă. Avocata mea nu şi-a îndeplinit datoria.

— O vreau pe Alle, după care poţi avea ce e la mine.

— Nu e aici.

— Cum a ajuns aici nemernicul ăla pe care îl plăteşti?

— A zburat toată noaptea trecută.

Tom asculta cu atenţie.

— E în Viena. Dacă o vrei, va trebui să te duci acolo.

— Austria?

— Acolo locuiesc eu. Dar poate că ştiai deja. În definitiv, ai fost reporter.

— Du-te naibii!

Simon chicoti.

— Te asigur că încă pot să-i fac fiicei tale mult rău. Şi poate că o s-o şi fac, ca răsplată a problemelor în care m-ai băgat.

Tipul ăsta juca la cacealma, iar dacă ieri Tom ar fi ezitat, azi nu mai era cazul. Era Tom Sagan, jurnalist de investigaţie, câştigător al premiului Pulitzer, orice ar fi zis lumea.

— Atunci poţi să-ţi iei adio de la ceea ce am.

Tăcere în cealaltă tabără.

— Ce propui? întrebă în cele din urmă Simon.

— Un schimb.

Altă tăcere, apoi Simon zise:

— Nu o pot aduce aici.

— Cum intenţionai să-i dai drumul – asta dacă îţi trecea prin cap aşa ceva?

— Speram ca mijloacele electronice să ajute, cu un video al evenimentelor, poate o reuniune lacrimogenă după aceea.

— Nu merge.

— Evident că nu. Ce propui?

— Facem schimbul în Viena.

Oare Zachariah auzise bine?

— Vii acolo? rosti el tare.

— Şi tu la fel.

Putea ieşi bine. Zachariah avea o problemă serioasă, ştiind că Alle Becket era moartă. Însă tot era posibil să-şi atingă obiectivul în final.

— În regulă. Când?

— Mâine după-amiază, la ora cinci. Catedrala Sf. Ştefan.

Tom alesese cu mare atenţie. Vizitase Viena de câteva ori, stând acolo aproape o lună, în vreme ce relatase despre războiul din Sarajevo. Locul îi era cunoscut. Ştia catedrala gotică, aflată în inima oraşului. Un loc public. Mulţi oameni. O poziţie bună pentru un schimb. Ar trebui să fie în siguranţă acolo. Singura problemă era să plece înainte ca Simon să poată face vreo mişcare.

Dar avea să se gândească la asta mai târziu.

— Mâine la ora cinci, strigă el.

— Voi fi acolo.

Simon şi celălalt individ se retraseră la maşina lor şi plecară, stârnind un nor de praf în urmă.

Ieşi din spatele portierei şi lăsă arma jos. Cămaşa îi era îmbibată de sudoare. Îşi simţea măruntaiele arzând, iar aerul rece îl supăra. Pentru prima dată simţi mireasma portocalilor şi văzu pomii din jurul lui plini cu flori albe.

O mireasmă cunoscută din copilărie.

Cu atâta vreme în urmă.

Îşi trecu o mână peste barba nerasă de trei zile.

Nu-i dispăruse din minte nici unul dintre rateurile personale, dar pentru un individ care ar fi trebuit să fie mort se simţea mai viu ca niciodată.

Simon era mulţumit.

— Găseşte o cale să ieşim de aici, îi ceru el lui Rocha. Apoi mergi drept spre aeroport.

Trebuia să sune înainte, să i se pregătească avionul. Sosise aici cu unul privat şi avea să se întoarcă la fel în Austria. Ar fi trebuit să plece acolo cu secretul Levitului, dar avea să pună mâna pe el în curând.

Sagan se credea, probabil, suficient de inteligent ca să aleagă Catedrala Sf. Ştefan. Era adevărat că un loc public aşeza ambele tabere pe picior de egalitate. Nu era un loc rău pentru un schimb fiică-pachet.

În afară de cazul că…

Zâmbi triumfător când în minte îi veni o idee, iar forţa planului conceput îl uimi.

Tom Sagan tocmai comisese o greşeală fatală.

Iar faptul că Alle Becket era moartă nu mai conta.

Tatăl avea să i se alăture în curând fiicei.

Capitolul douăzeci şi şapte

Tom ieşi din livadă pe autostradă şi o luă la vest, spre Orlando. Apăsarea care îi îngreuna capul şi îi făcea gândurile confuze dispăruse. Din nefericire, pe măsură ce nivelul de adrenalină scădea, în faţa ochilor nu vedea decât trupul putrezit al lui Abiram Sagan. Copiii n-ar trebui să-şi vadă niciodată părinţii astfel. Abiram fusese ca un taur. Dur. Neobosit. Respectat în comunitate. Onorat în templu. Iubit de nepoata lui…

Şi de fiu?

Nu era pregătit să se gândească la asta, încă.

Se întâmplaseră prea multe între ei.

Şi toate din pricina religiei.

De ce contase dacă voia sau nu să fie evreu? De ce dusese acea decizie la o ruptură? Se gândise de multe ori la răspunsurile ambelor întrebări. Poate că ele se găseau în dreapta lui, în pachetul sigilat?

Nu avea de gând să mai aştepte.

Ieşi de pe autostradă, găsi o benzinărie şi parcă acolo. Înşfacă pachetul şi înfipse cheia maşinii în ambalajul lui, rupând plasticul gros, suficient cât să îl poată desface.

În interiorul pachetului vidat năvăli aerul.

Descoperi acolo trei lucruri.

Un plic din plastic sigilat cu bandă adezivă, o hartă şi un săculeţ din piele neagră cam de douăzeci şi cinci de centimetri.

Pipăi exteriorul ei.

Orice se găsea înăuntru era uşor, subţire şi metalic.

Desfăcu baierele şi scoase obiectul.

O cheie.

Lungă de vreo cincisprezece centimetri şi decorată cu trei stele ale lui David alăturate. O cheie-schelet. Numită aşa, după cum ştia el, pentru că era redusă doar la părţile ei esenţiale – în principal, câteva noduri în capăt cu care cheia putea activa elementele de siguranţă ale unei încuietori corespunzătoare. Nu prea se mai găseau astfel de chei. Îşi amintea că în copilărie văzuse una similară folosită la deschiderea ceremonială a sinagogii. Acea cheie era făcută din fier. Cea de acum era din alamă. Nici un pic de murdărie nu o întina.

Îşi îndreptă atenţia către plic. Deschise portiera ca să intre aer înăuntru. Trase cu degetele de banda adezivă până ce desfăcu plicul într-un capăt.

Înăuntru se găsea o foaie de hârtie împăturită în trei. Bătută la maşină. La un singur rând.

> Dacă citeşti asta, fiule, atunci mi-ai deschis mormântul. Eu sunt ultimul Levit. Nu sunt născut în casa leviţilor, ci ales. Primul, Yosef Ben Ha Levy Haivri, Joseph, fiul lui Levi evreul, a fost ales de Cristofor Columb. Josef era cunoscut de ceilalţi din vremea sa ca Luis de Torres. A fost primul evreu care a trăit în Lumea Nouă. De la de Torres linia de descendenţă a curs neîntrerupt, fiecare Levit fiind selectat de cel dinainte. Eu am fost numit de Saki al tău. El a fost ales de tatăl lui. A fost dorinţa mea ca tu să îmi succezi. Am muncit din greu când erai mic ca să te instruiesc în felul nostru de a fi. Am vrut să devii cineva căruia să îi pot încredinţa acest secret. Când m-ai anunţat decizia ta de a abandona

credinţa noastră, am fost devastat. Eram pe punctul de a-ţi dezvălui tot ce ştiam, dar hotărârea ta a făcut asta imposibil. Mă socoteai puternic şi de neclintit, dar în realitate eram slab şi fragil. Mai rău, mândria nu îmi permitea să repar răul pe care ni le-am provocat unul altuia. Am plâns botezul tău ca şi cum ai fi murit, ceea ce, într-un mod foarte real pentru mine, chiar s-a întâmplat. Îmi doream să fii ca mine, Levit, dar tu nu nutreai o asemenea dorinţă. Mai sunt atât de puţini evrei, fiule. Nu ne putem permite să pierdem nici unul. Alle face acum parte dintre noi. Poate ştii asta sau nu. Convertirea ei m-a mulţumit, deşi îmi dau seama că ar fi supărat-o pe mama ei. Alle a descoperit credinţa noastră pe cont propriu şi a ales să se convertească. Nu am exercitat nici un fel de presiune asupra ei. Este sinceră şi devotată. Însă Levitul trebuie să fie bărbat, iar eu nu am găsit pe nimeni capabil de misiune. Aşa că am luat secretul încredinţat mie în mormânt. Presupun că doar tu sau Alle aţi putea vreodată să deschideţi sicriul meu. Aşa că acum îţi las ţie ceea ce Saki mi-a transmis mie.

3. 74. 5. 86. 19.

Habar n-am ce înseamnă asta. Descifrările nu cad în sarcina Levitului. Noi suntem doar nişte păstrători. Până în vremea bunicului tău, levitul mai deţinea şi un alt

obiect, însă acesta a fost ascuns după cel de-al Doilea Război Mondial. Cheia de lângă acest bilet mi-a fost dată de Marc, dar nu mi-a explicat niciodată semnificaţia ei. A trăit într-o vreme când naziştii ameninţau orice le era drag evreilor. Mi-a spus că a avut grijă ca secretul să nu fie niciodată dezvăluit. Ceea ce protejăm noi, fiule, este locul comorii din templul evreiesc: menora de aur, sfânta masă şi trâmbiţele de argint. Au fost aduse în Lumea Nouă de către Columb, care era evreu şi ascunse tot de el. Marc a trăit să vadă evrei măcelăriţi cu milioanele. În parte, datoria unui levit este să se adapteze, aşa că el a ales să facă schimbări la ceea ce exista înaintea lui. Mi-a povestit puţine despre acestea, spunând că era mai bine aşa – doar că golemul protejează acum secretul nostru într-un loc sacru pentru evrei. Mi-a mai dat şi un nume. Rabbi Berlinger. Saki al tău era un om dur. Probabil că tu spui la fel despre mine. Însă el m-a ales ca să păstrez ce rămăsese din secret, iar eu nu l-am întrebat niciodată mai multe. Fiule, să faci la fel. Du misiunea mai departe. Menţine linia neîntreruptă. Poate că întrebi: ce mai contează toate astea? Levitul nu decide asta. Datoria noastră este pur şi simplu să menţinem vie credinţa tuturor celor care au fost înaintea noastră. Este cel mai neînsemnat lucru pe care îl putem face, având în vedere sacrificiul lor.

> Evreii au suferit atât de mult şi atâta vreme… Şi având în vedere ce se petrece zilnic în Orientul Mijlociu, poate că Saki a avut dreptate să facă acele schimbări şi să le păstreze pentru sine. Să ştii un lucru, fiule. Am fost extrem de serios în cele scrise ţie în biletul care însoţea actul casei. Niciodată n-am crezut că ai fi greşit cu ceva. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar ştiu că nu ai înşelat pe nimeni. Îmi pare rău că nu ţi-am putut spune asta cât trăiam, dar te iubesc.

Tom reciti ultimul rând.

Era pentru prima dată, din câte îşi amintea, de când era mic, când Abiram spunea că îl iubeşte.

Şi referirea la bunicul lui, Marc Eden Cross.

Saki.

O deformare a ebraicii. *Sabba,* de la bunic. *Savta,* de la bunică. Ca bebeluş, Tom începuse să-l cheme pe bunicul lui *Saki,* iar numele îi rămăsese până în ziua când bătrânul închisese ochii.

Tom cercetă al treilea obiect, o hartă Michelin a Jamaicăi. O despături cu atenţie şi văzu imaginea insulei cu întreaga topografie şi structura rutieră. Observă notiţa de copyright. *1952.* Apoi zări scrisul care apărea pe partea din faţă cu cerneală albastră estompată. Numere individuale. Socoti rapid în minte. Poate că o sută sau mai multe numere înşirate de la o coastă a insulei la cealaltă.

Se uită fix la conţinutul pachetului.

Comoara Templului?

Cum era posibil?

Alle stătea alături de Brian. Transmisia video se încheiase. Văzuseră cum bărbatul din imagine sărise peste un mic şanţ şi intrase într-o livadă, conducând pe un drum de pământ, printre portocali

înfloriţi. Apoi părăsise maşina şi o luase la fugă pe jos. Stătuse departe de maşină cam un sfert de oră, înainte să se întoarcă pentru a relata ce se întâmplase.

Stătuse la o distanţă de circa cincizeci de metri depărtare, dar îi auzise pe Simon şi pe Tom Sagan ţipând unul la celălalt. Sagan îşi voia fata, iar Simon îi spusese clar că e în Viena.

— Dar eu sunt moartă pentru el, îi zise Alle lui Brian. Minte?

— Şi încă foarte bine, deoarece tatăl tău n-are de unde să cunoască adevărul.

Alle ascultă, în vreme ce ochii şi urechile din Florida raportau locul de întâlnire pentru a doua zi – ora 5.00 p.m. la Catedrala Sf. Ştefan.

— Tatăl tău crede că va fi în siguranţă acolo, zise Brian.

Alle vizitase catedrala cu câteva săptămâni înainte.

— Sunt mulţi oameni acolo.

— Chiar tu ai spus-o. Pentru Simon eşti moartă. Ştie că nu poate face un schimb.

Şi totuşi, Zachariah fusese de acord cu schimbul. Privirea ei trăda îngrijorarea.

— Corect, rosti Brian. Tatăl tău se duce exact acolo unde vrea Simon. Întrebarea e: îţi pasă?

Capitolul douăzeci şi opt

Bene îl urmă pe Frank Clarke în susul potecii, printre ferigi şi peste grohotişurile alunecoase din pricina noroiului. Din fericire, se îmbrăcase bine pentru acest drum până în Charles Town, cu blugi vechi şi bocanci. Colonelul era înarmat cu o macetă pe care o folosea ca să reteze diverse hăţişuri joase care le împiedicau calea. Sunetul răguşit al unui papagal răsună în pădurea înaltă, la fel cum răsunau şi zgomotele neîntrerupte ale ciocănitorilor. Nici vorbă de vreun pericol din partea şerpilor veninoşi. Mangustele importate din India, cu secole înainte, ca să se ocupe de şobolani, stârpiseră toţi şerpii de pe insulă.

Mai avea trei ani până să împlinească patruzeci şi era în formă fizică bună, dar urcuşul îl obosise. Faţa îi era scăldată în sudoare şi pe sub cămaşă îi curgeau şiroaie de transpiraţie. Colonelul era cu treizeci de ani mai în vârstă ca el, însă panta nu i se părea o problemă. Înainta cu paşi înceţi şi prudenţi, respirând calm. De fiecare dată când se aventura în munţi, Bene se gândea la strămoşii lui. Tribul eboe din Benin. Tribul mandingo din Sierra Leone. Populaţia papaw răpită din Congo şi Angola. Populaţia coromantee de pe Coasta de Aur.

Ultimii fuseseră şi cei mai duri.

Aproape toţi marii lideri marooni făcuseră parte din populaţia coromantee, inclusiv străstrăstrăstrăbunicul lui Bene.

Mama lui îi povestise de multe ori despre drumul chinuitor făcut de africani până în Lumea

Nouă. Mai întâi capturarea, apoi închiderea într-un fort sau într-un punct comercial. Urmase adunarea laolaltă cu alţi captivi, cei mai mulţi străini, unii dintre ei duşmani de trib. Apoi înghesuirea în nave supraaglomerate şi traversarea Atlanticului. Mulţi nu supravieţuiseră acelei călătorii, iar cadavrele fuseseră aruncate peste bord. Cei care mai trăiau stabiliseră între ei legături care aveau să dureze generaţii – urmau să îşi spună pentru totdeauna fraţi şi surori de navă. A cincea traumă se petrecea la sosire, când erau pregătiţi ca nişte vite, după care erau vânduţi. Chinul final, cunoscut sub numele de acomodare, avea loc atunci când alţii, aflaţi deja acolo şi obişnuiţi cu viaţa locală, îi învăţau cum să supravieţuiască.

Olandezii, englezii şi portughezii erau cu toţii vinovaţi.

Şi chiar dacă lanţurile fizice dispăruseră de mult, rămăsese o anumită formă de sclavie mentală, că unii jamaicani refuzau să-şi accepte trecutul african.

Maroonii nu intrau în această categorie.

Ei nu uitaseră.

Şi nici n-aveau să o facă vreodată.

Continuară să urce. Înaintea lor se auzea o apă curgând. Foarte bine. Lui Bene îi era sete. Copacii erau încărcaţi de focul-pădurii. Învăţase de copil despre florile roşii. Maică-sa îi povestise cum sucul lor pişcător era bun pentru infecţiile la ochi. Ca băiat, îşi imaginase cum trebuia să fi fost un războinic maroon, traversând cursurile de apă pentru a nu lăsa în urmă mirosul propriu. Mergând în direcţii greşite ca să indici piste false. Ademenind soldaţii britanici către prăpăstii din care nu exista scăpare sau îndemnându-i către trecători înguste şi lovindu-i cu bolovani, buşteni şi săgeţi. Caprele erau folosite pentru a testa rezervele de apă pe care duşmanul le-ar fi putut otrăvi, însă animalele nu erau niciodată primite în aşezări, deoarece behăitul lor le-ar fi putut trăda

poziţia. Războinicii erau maeştri ai ambuscadelor, înfăşurându-şi trupurile din cap până în picioare în viţe de plante cățărătoare. Nici măcar ochii nu erau expuşi. Chiar şi suliţa lor, *jonga,* era ascunsă sub un covor dens de frunze. Toate acestea îi făceau pe războinici complet invizibili în pădure. Imens avantaj. Nu se vorbea niciodată despre toate astea, căci reprezenta unul dintre secretele pe care maroonii le păstrau pentru ei înşişi.

După o bătălie, maroonii îi măcelăreau pe aproape toţi soldaţii inamici, lăsând unul sau doi în viaţă, pe care îi eliberau ca să poată relata despre înfrângere şi pericolul uriaş care îi ameninţa.

„Trimiteţi mai mulţi."

„Vă rugăm."

— Bătrânii îs cu noi azi, zise Frank.

— Auzi voci, Frank?

— Nu mă refer la spiritele rele. Doar bătrânii. Străbat pădurile şi au grijă de noi.

Auzise istorisiri despre voci. Spirite care vorbeau pe tonuri nazale ascuţite şi erau alungate cu sare. Dacă se găseau în apropierea ta, ţi se îngreuna capul şi îţi simţeai pielea fierbinte. Era chiar posibil să ţi se facă rău, motiv pentru care, atunci când era mic, maică-sa îl întreba mereu – dacă se rănea pe undeva – *ai dat de o cutie cu voce?*

Zâmbi gândindu-se la ea.

Ce femeie blândă, căsătorită cu un bărbat atât de violent! Însă şi unicul ei fiu era violent. Cu doar o zi în urmă, ucisese doi oameni. Se întrebă dacă vocile acestora nu cutreierau acum pădurea, căutându-l.

„Aprinde chibritul", îi spusese maică-sa.

El se conformase.

„Acum suflă în el, spune «unu» şi aruncă-l jos."

Urmase instrucţiunile ei. Se găseau în pădurea montană, mult deasupra Kingstonului. Amândurora le plăcea acolo, departe de ritmul

frenetic al oraşului. Aici ea îi povestea despre taino, africani şi marooni.

În noaptea aceea fusese vorba de voci.

„Fă-o din nou, îi ceruse ea. Şi spune «doi».”

Aprinsese chibritul, suflase în el, rostise cuvântul şi aruncase chibritul stins.

„La al treilea chibrit, îl instruise ea, suflă în el, spune cuvântul, dar păstrează chibritul. Vocea va fi păcălită. Îşi va petrece noaptea căutând al treilea chibrit, în vreme ce tu fugi.”

— Acolo e, zise Frank, aducând gândurile lui Bene înapoi, în prezent. Atenţie cu stâncile! Dacă aluneci, te prăbuşeşti.

Bene zări o crăpătură în creastă, chiar sub un curmal masiv, rădăcinile lui blocând intrarea ca nişte zăbrele.

— Peştera aia străbate creasta până dincolo, spuse Frank. Pe vremuri, maroonii o foloseau ca să fugă. Îi atacam pe englezi, le provocam ce daune puteam, apoi ne retrăgeam. Soldaţii veneau după noi, dar deja intram în piatră. Ce bine că englezilor nu le plăceau peşterile!

Jamaica era ca un labirint, cu mii de trecători interconectate de o reţea de tuneluri, râuri care dispăreau brusc într-o groapă şi se ridicau din alta. Cunoscând toate aceste ascunzişuri subterane, maroonii fuseseră capabili să supravieţuiască.

Frank îl conduse către intrare. Bene văzu că mai multe plăci lemnoase tăiate fuseseră modelate sub forma unei uşi artizanale, blocând drumul cam la o distanţă de jumătate de metru în interior.

— Ţine liliecii afară.

Dădură la o parte placa de lemn. Bene zări trei lanterne.

— E mai simplu să le ţinem aici.

Apucă fiecare câte o lanternă şi intrară. Tunelul îngust îi obliga să se aplece. Bene trebuia să fie atent la tavan, care era din calcar ascuţit. Terenul era alunecos şi umed. Cel puţin nu puţea a guano.

După câţiva metri, se opriră. Frank îşi plimbă fasciculul luminos pe zid şi Bene zări simbolul săpat în piatră.

Un X cu cârlig.

— E taino? întrebă el.

— Hai să mergem mai departe.

Tunelul se lărgi, în fine şi dădu într-o încăpere înaltă. Aerul de acolo era răcoros. În vreme ce îşi plimbau fasciculele pe pereţi, Bene numără patru deschizături care duceau în afară.

Apoi zări pictogramele.

Porumb, păsări, peşti, broaşte, broaşte-ţestoase, insecte, câini şi ceva ce părea a fi o căpetenie locală îmbrăcată complet.

Frank zise:

— Taino credeau că spiritele primilor lor strămoşi locuiau în peşteri şi ieşeau doar noaptea ca să-i mănânce p*ejobos.* Odată, prunele au avut un gust extraordinar, iar ei au continuat să mănânce până la răsăritul soarelui, care i-a transformat pe toţi în oameni.

Bene auzise aceeaşi poveste a creaţiei de la mama lui.

— Peşterile erau refugiul lor, zise Frank. Taino nu erau îngropaţi. Erau depuşi în locuri întunecate. Se spune că cenuşa lor încă acoperă podelele peşterilor.

Bene se simţea onorat să fie acolo, într-un loc paşnic precum o capelă.

— Taino îi urau pe spanioli. Ca să evite sclavia, se ascundeau în peşteri ca aceasta şi se înfometau până mureau. Unii mureau repede, bând otrava *cassava.* Alţii mai aşteptau o vreme.

Colonelul tăcu.

— Columb le spunea indieni. Oamenii de azi îi numesc în mod greşit arawak. Ei erau taino. Au ajuns aici cu şapte mii de ani înaintea spaniolilor, vâslind în canoe din Yukatan. Asta era casa lor. Cu toate acestea, europenii i-au distrus în doar o sută de ani. Şaizeci de mii de oameni măcelăriţi.

Bene simţi dispreţul din vocea celuilalt, pe care îl împărtăşea.

— X-ul ăla cu cârlig nu este taino, continuă Frank. Nu a fost niciodată descoperit în vreo peşteră pictată de ei. Este spaniol şi marchează un loc important. Maroonii cunoşteau acest simbol de multă vreme, dar noi nu vorbim despre el. Cei care caută mina pierdută caută şi acest simbol.

Exact ceea ce îi spusese Zachariah Simon, fără explicaţii suplimentare.

— Aşadar, comoara este reală? Nu te-am mai auzit vorbind aşa vreodată.

— Întreaga poveste n-are nici un sens. Taino nu preţuiau aurul. Acordau mai multă importanţă *guanin*-ului.

Bene cunoştea acel aliaj, un amestec de cupru, argint şi aur. Văzuse artefacte confecţionate din acel metal roşu purpuriu.

— Le plăcea la nebunie mirosul emanat de reacţia dintre uleiul de pe pielea lor şi *guanin-ul,* explică Frank. Aurul pur era alb-gălbui, fară miros şi neinteresant. *Guanin-ul* era altfel. A devenit special pentru ei, mai ales că nu îl puteau topi singuri. A fost nevoie să fie învăţaţi de oameni din America de Sud, care şi-au croit drum înspre nord. Pentru ei, aurul era ceva care venea din ape, în vreme ce *guanin-ul* venea din ceruri.

— Deci tu spui că n-ar fi avut o mină de aur?

— Nu ştiu, Bene. În mod cert foloseau aurul. Ca atare, o sursă de aur trebuia să fi fost importantă pentru ei. Ce ştiu e că două sute de tone de aur au fost trimise din Lumea Nouă în Spania, la o sută de ani după Columb. O parte din cantitate provenea din Jamaica şi zeci de mii de taino au murit din pricina asta.

Clarke tăcu şi se uită fix la desenele dezvăluite de lumina lanternelor.

Şi Bene era atras de ele.

— Înmuiau beţe în cărbune amestecat cu grăsime şi excremente de liliac. Vocea lui Frank

scăzuse în intensitate. Atât de simplu şi totuşi vezi cât de mult a durat opera lor.

— Cine ştie de locul ăsta?

— Nimeni din afara comunităţii noastre. Maroonii au venit aici de multă vreme.

Şi Bene simţea un soi de intimitate specială în acel loc.

Frank se întoarse şi îi dădu o bucată de hârtie. Înainte de a începe urcuşul pe munte, colonelul dispăruse, pentru scurt timp, în muzeu.

Bene se întrebase de ce.

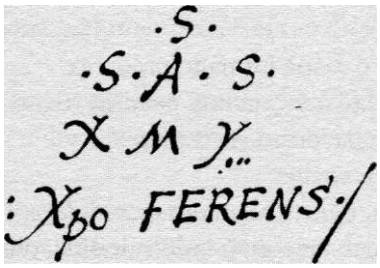

— Asta e semnătura lui Columb. Frank îşi aţinti lanterna asupra scrisului. Este o chestie complicată, care spune multe despre acel om. Importante sunt X-urile cu cârlig.

Bene le observase deja. Ambele X-uri. La fel ca cel din mormânt, din documentele spaniole, din muzeu şi de pe peretele de afară.

Se uită la Clarke.

— Nu mi-ai povestit niciodată despre asta.

— Am fi fost blestemaţi, Bene. La fel ca acum două sute de ani, maroonii se luptă prea mult între ei. Am devenit propriul nostru duşman. Guvernul ştie asta şi, la fel ca englezii odinioară, întreţine disputele dintre noi. Aşa nu mai e nevoie să ne asculte plângerile. Eu încerc, dar ceilalţi colonei sunt greu de mulţumit.

Bene ştia că ăsta era adevărul.

— Tu, Bene, eşti un om pe care coloneii îl respectă. Dar se şi tem de tine. Am aflat cu ce te ocupi. Îţi acceptă banii, dar ştiu că tu omori oameni.

— Doar când n-am de ales.

— La fel au justificat maroonii când am fugit pentru prima dată în munţi. Fiecare sclav fugar a spus acelaşi lucru. „Doar când n-am de ales.” Cu toate astea, am ucis atâţia oameni.

Stând aici, în peşteră, alături de acest om învăţat, Bene decise să fie sincer.

— Fac ce trebuie făcut. Unii ştiu doar de violenţă. Adevărat, fac bani din jocuri de noroc, curve şi filme murdare. Nimic nu e vândut către copii sau nu-i implică pe ei. Nimic. Femeile mele trebuie să meargă la doctor şi să fie curate. Am reguli. Încerc să procedez cum trebuie.

Clarke ridică o mână mimând predarea.

— Nu-i nevoie să mă convingi pe mine, Bene. Nu-mi pasă.

Însă el simţea nevoia să se justifice.

Oare îl afectau vocile?

— Fii tu însuţi, Bene. Nu putem face altceva.

În mod normal, nu s-ar fi îndoit de sine, dar acest loc, în mod sigur, îl afecta.

— Cred că X-ul cu cârlig este simbolul lui Columb, zise Frank. Un semn pentru un loc important. Poate chiar pentru însăşi comoara pierdută.

— În peştera asta?

Colonelul clătină din cap.

— Nu în asta. Au marcat acest loc cu un scop. Care anume? Cine ştie! Locul real e necunoscut.

Simon vorbise despre Columb, mina pierdută şi Levit, părând că dezvăluie tot ce ştie. Însă nu menţionase niciodată semnătura lui Columb şi nici altceva din cele rostite acum de Frank Clarke.

Oare pentru că nu avea habar de ele?

Imposibil.

Simon ştia multe. Suficient de multe ca să fie în Florida încercând ceva cu un bărbat şi fiica acestuia. O femeie care scrisese un articol de revistă despre Columb, pe care Bene nu-l citise.

Venise vremea să îndrepte acea greşeală.

— Toată lumea vrea să ne conserve, zise Frank. Vorbesc despre cultura maroon şi despre noi ca şi cum am fi dispăruţi. Dar suntem încă aici.

Bene aprobă.

— Dacă descoperi mina pierdută, Bene, poate că ai dreptate. Bogăţia aia poate fi folosită ca să ne schimbe situaţia. Banii înseamnă întotdeauna putere, iar noi n-avem de nici unele. Spre deosebire de alţi marooni, eu n-am dat niciodată vina pe evrei că ar fi profitat de noi. Aveam nevoie de provizii şi muniţie. Ei ne-au furnizat asta. Britanicii aveau nevoie de aceleaşi lucruri şi evreii le-au dat ce aveau nevoie. Aşa funcţionează lumea. Evreii ăia au dispărut, dar noi încă suntem aici.

Bene se gândi la ce-i spusese Tre despre fraţii Cohen şi despre avuţia ascunsă a evreilor din vremea spaniolilor.

Şi despre Levit.

Care le ştia pe toate.

— Crezi că evreii şi-ar fi putut ascunde şi ei avuţia în mină?

Frank ridică din umeri.

— E posibil. Toate legendele par să se fi unificat. Asta e chestia. Nimeni nu ştie nimic.

Bene era bucuros că venise acolo.

În fine. Răspunsuri.

Iar ceea ce spusese Clarke era adevărat. Banii însemnau, într-adevăr, putere. Bene avea legături strânse cu stânga politică şi cu Partidul Naţional al Poporului, dar prefera Partidul Muncii, de guvernământ şi de centru-dreapta. Telefoanele lui date oficialităţilor guvernamentale nu erau niciodată ignorate. Cererile lui nu erau respinse. Rareori cerea ceva de la vreun ministru, dar când o făcea, răspunsul era întotdeauna pozitiv.

În minte îi răsări o convingere a maroonilor.

Nev'novaţii şi p'oştii ar p'tea fi gemeni.

El nu era nici una, nici alta.

— O să găsesc mina, promise el, atât prietenului său, cât şi strămoşilor din peşteră.

Capitolul douăzeci şi nouă

Alle ura atitudinea de sfânt protector a lui Brian Jamison. Trecuseră două ore de la sfârşitul transmisiei video din Florida şi în tot acest timp Brian stătuse la telefon, în altă cameră, cu uşa închisă. Ea rămăsese în mica bucătărie a casei, cu o cană de cafea în mână. Afară se vedea un peisaj rural şi împădurit, fără drumuri sau alte case. Trecuse de ora şapte seara. Ora Cehiei, ceea ce însemna începutul după-amiezii în Florida. Tatăl ei părea că se îndreaptă spre Viena ca să încheie un târg pentru eliberarea sa.

Fapt care pe Alle continua să o surprindă.

Se deschise o uşă şi se auziră paşi pe podeaua de lemn. În încăpere se ivi Brian, încă purtând, o teacă de umăr cu arma în ea. Îşi turnă o ceaşcă de cafea din cafetieră.

— Povestea se schimbă rapid, îi spuse el.

— Nu-mi place de tine.

El râse.

— Ca şi cum mi-ar păsa. Dacă ar fi fost după mine, l-aş fi lăsat pe Simon să te ucidă.

Bravada lui începea să pălească.

— Ce se întâmplă acum?

— Nu eşti nici cât negru sub unghie îngrijorată de tatăl tău? Şi-a pus fundul la bătaie pentru tine. Ce facem acum?

Ea nu răspunse.

— O să intre într-o capcană în catedrala aia.

— Păi opreşte-l. Pune-ţi omul din Florida să-i spună ce se petrece.

— Şi cum sugerezi să fac asta? Habar n-avem cum intenţionează să vină la Viena. Omul meu l-a pierdut după episodul din livadă. În mod cert, n-are de gând să zboare din Orlando. Pun pariu că o să conducă până în Tampa sau Jacksonville sau chiar Miami. Şi nu e prost, contrar a ceea ce ai putea crede tu, ca să zboare direct către Viena. Va veni pe altă rută. Aşa că n-avem cum să interacţionăm cu el până când nu apare la catedrală.

— Nu-ţi pasă deloc de tatăl meu. Doar vrei ce are el.

— Desigur. Însă pe capul meu încă stă problema prezenţei lui în Viena. Şi, ca să fim înţeleşi, nu e tatăl *meu,* aşa că nu, nu dau doi bani pe el.

— Tatăl meu a fost unul dintre cei mai buni reporteri din lume, zise ea. Ştie ce face.

Alle nu mai rostise astfel de cuvinte înainte.

— Ăsta e modul prin care te autoconvingi ca să te simţi mai bine? Te asigur că tatăl tău n-a avut niciodată de a face cu un om precum Zachariah Simon. Brian sorbi din cafea. Vreau să aflu despre ce e vorba. Ai putea măcar să-mi explici ce se petrece acolo.

— Nu ştiu.

— Atunci povesteşte-mi ce i-ai spus şi lui Simon.

> În anul 71 e.n., după zdrobirea evreilor rebeli şi distrugerea Ierusalimului, Titus s-a întors la Roma. Tatăl lui, Vespasian, era acum împărat şi şi-a întâmpinat fiul cu cea mai mare sărbătoare la care Roma a fost martoră. Peste un milion de oameni muriseră în Iudeea, aşa că acum întreaga Romă ieşise pe străzi. Opt ani mai târziu, după ce el însuşi s-a ridicat la rangul de împărat, Titus a

imortalizat acea zi printr-un basorelief care îl prezenta pe el, cuceritorul, străbătând străzile în şaretă, cu comoara Templului evreilor – masa sfântă, trâmbiţele de argint şi o menora cu şapte braţe – întinsă în faţa lui.

Timp de 380 de ani, aceste comori au rămas la Roma. Apoi, în 455, oraşul a fost jefuit de vandali. Un istoric bizantin scria că liderul vandal „a intrat în Roma fără ca nimeni să-l oprească, a luat toţi banii şi toate podoabele oraşului, le-a încărcat pe navele lui, printre ele fiind aurul, comorile Templului şi vasele evreieşti pe care fiul lui Vespasian, Titus, le adusese la Roma după capturarea Ierusalimului".

Comoara Templului a fost dusă către sud, în oraşul african Cartagena, unde a rămas din 455 până în 533 e.n., până când bizantinii i-au cucerit pe vandali. Un alt cronicar descria întoarcerea triumfătoare a învingătorilor la Constantinopol, din anul 534. „Şi acolo era argint cântărind multe mii de talanţi, toată comoara regală şi printre acestea erau comorile evreilor pe care Titus, fiul lui Vespasian, le-a adus la Roma după ce a capturat Ierusalimul."

Împăratul Iustinian a afişat comoara evreiască în diverse locuri din oraş. Deşi a fost unul dintre cei mai mari conducători bizantini, Iustinian era extrem de nepopular, iar acea nemulţumire a dus în cele

> din urmă la revoltă deschisă. Un contemporan al acelor vremuri relata: „Iar unul dintre evrei, văzând acele lucruri, s-a apropiat de un cunoscut al împăratului şi i-a zis: «Comorile astea ale Templului cred că nu e înţelept să le duceţi în palatul din Bizanţ. Nu e posibil ca ele să fie în altă parte decât în locul unde Solomon, regele evreilor, le-a aşezat iniţial. Deoarece din pricina acestora vandalii au capturat palatul romanilor şi noi i-am capturat pe vandali». Când aceste lucruri au ajuns la urechile împăratului, Iustinian s-a temut şi a trimis iute totul la sanctuarele creştinilor din Ierusalim”.

— Iustinian era superstiţios şi paranoic, îi spuse Alle lui Brian. I-a permis unui curtean anonim evreu să-l sperie cu faptul că toate civilizaţiile care posedaseră comoara Templului, începând cu anul 70, s-au fărâmiţat. Mai întâi evreii, apoi romanii, apoi vandalii. Oare avea să urmeze el? Aşa că, undeva între 535 şi 554 e.n., el a ordonat trimiterea comorii Templului înapoi către Ţara Sfântă.

Brian îi aruncă o privire de îndoială.

— Simon caută comoara Templului?

Alle încuviinţă.

— Cele mai sfinte trei obiecte din întregul iudaism. N-au ajuns niciodată în Ţara Sfântă. Istoria le-a pierdut urma după ce au părăsit Constantinopolul. Zachariah spune că bunicul meu ştia unde au fost ascunse. Că el era Levitul, singura persoană în viaţă care cunoştea locul. Spunea că pachetul pe care l-am îngropat alături de el ne va duce acolo.

— Pentru ce? Doar nu caută bogăţia. E miliardar.

— Vrea să înapoieze totul evreilor.

— Şi tu l-ai crezut?

Alle dorea să afle ceva.

— Dar care e interesul *tău?*

— Povesteşte-mi şi restul. *Tu* ce treabă ai în povestea asta?

După ce Roma a distrus Ierusalimul în anul 70, iar cel de-al doilea Templu a fost ras, peste 80 000 de evrei au fost deportaţi din Iudeea în Peninsula Iberică – care, la acea vreme, se întindea la extremitatea vestică a Imperiului Roman. Cu timpul, acolo au emigrat şi mai mulţi evrei, până ce s-a format o comunitate care a ajuns să fie cunoscută sub numele de evrei sefarzi.

Viaţa de acolo era tolerabilă pentru evrei, de vreme ce recent apăruta Biserică Catolică întâmpina greutăţi să se extindă atât de departe spre vest. Conducătorii acelor ţinuturi, vizigoţii, nu s-au convertit la creştinism decât după anul 587 e.n. Acest fapt a dus la începuturile unui fenomen recurent în politica iberică – evreilor li s-a ordonat fie să devină creştini, fie să plece de acolo. Mulţi s-au convertit, devenind astfel primii *conversos* şi menţinându-şi identitatea evreiască în secret, dar susţinând public că sunt altceva. Zeci de mii dintre ei fie au plecat, fie au fost alungaţi. Au urmat perioade de toleranţă şi de intoleranţă. Confiscările de proprietăţi se petreceau adesea, mai ales când monarhii aveau nevoie de

bunurile evreieşti. Când maurii au invadat Iberia, în anul 711, evreii i-au primit ca pe nişte eliberatori. Viaţa sub domnia maură a devenit Epoca de Aur pentru evreii sefarzi. Numărul lor a crescut, căci mulţi au imigrat acolo.

Însă Reconquista a schimbat totul.

Creştinii au recucerit lent Iberia şi au forţat convertiri, angajându-se în pogromuri. Până în anul 1400, evreii deveniseră motivul urii spaniolilor. Ca să evite moartea sau persecuţiile, alte mii de evrei s-au convertit la creştinism, generând un nou val de *conversos.* Legile care induceau restricţii asupra activităţilor evreieşti au adus, în cele din urmă, comerţul pe butuci. Pământurile au rămas necultivate, iar comerţul a fost tulburat. Comunităţi întregi au fost distruse şi multe altele reduse la sărăcie. Ca să revigoreze economia spaniolă, Coroana a încercat să-i atragă pe evrei înapoi în ţară, oferindu-le privilegii.

Iar asta a funcţionat, dar a şi stârnit resentimentele creştinilor.

Când au ajuns pe tron şi au completat Reconquista, în 1492, după ce au alungat ultimii mauri de pe pământ spaniol, Ferdinand şi Isabela au emis un edict conform căruia toţi evreii erau obligaţi să se convertească sau să părăsească Spania.

Tot ei au reinstaurat Inchiziţia care să elimine falşii *conversos.*

165000 de evrei au ales să plece.

Mulţi au rămas şi au păstrat secretul.

Şi mai mulţi au fost măcelăriţi.

— Cât de mult din povestea asta îţi aparţine şi cât provine de la Simon? vru Brian să afle.

— Nu sunt o ignorantă în materie de istorie a evreilor, rosti Alle. Asta am studiat eu.

— N-am spus că ai fi aşa ceva. Trebuie doar să aflu ce încearcă nebunul ăla să facă.

— Mi-a spus o poveste. Nu ştiu dacă e adevărată. Dar a fost destul de uimitoare. O poveste despre evreii din Spania în timpul expediţiilor lui Columb.

— Povesteşte-mi.

— De ce aş face-o?

— Deoarece viaţa tatălui tău depinde de asta.

Capitolul treizeci

Tom conduse până în Orlando şi urmă o rută ocolitoare către casa lui. Trebuia să-şi recupereze paşaportul. Se oprise deja la o bibliotecă locală şi folosise unul dintre computerele de acolo ca să-şi rezerve un zbor de la New York care avea să-l ducă la Bratislava, Slovacia. Zborul de noapte peste Atlantic pleca din New York la ora opt seara. Ca să ajungă acolo, trebuia să ia un avion din Jacksonville. Se gândise că e mai sigur aşa decât să folosească aeroportul din Orlando pe care era posibil ca Simon să-l supravegheze. Drumul spre nord însemna doar autostradă şi avea să dureze circa două ore şi jumătate. Trebuia să schimbe din nou avionul la Londra, dar ar fi trebuit să ajungă în Slovacia la timp. De acolo avea să închirieze o maşină şi să treacă graniţa austriacă până la Viena, aflată cam la şaizeci şi cinci de kilometri depărtare de Bratislava.

Parcă maşina la o stradă depărtare şi se apropie de casă prin spate. Privi în jurul lui cu mare atenţie, ca să vadă dacă e totul în regulă, dar cartierul era liniştit. Intră prin uşa din spate şi îşi dădu seama că acel confort pe care îl simţise întotdeauna acolo dispăruse. Locul emana acum nesiguranţă, iar el nu dorea decât să plece de acolo. Se schimbă iute de haine, îşi găsi paşaportul şi luă o jachetă; înşfăcă cele câteva sute de dolari pe care le ţinea întotdeauna la îndemână şi plecă. Avea să-şi cumpere pe drum tot ce ar mai fi avut nevoie. Se simţea ca în zilele de odinioară, când vâna piste, punând cap la cap bucăţi de informaţii şi sperând ca punctele lipsă să se unească în final într-o poveste. Gestionase bine lucrurile, anticipând mutarea adversarului şi rămânând cu un

pas înaintea lui. Fiica lui conta pe el, iar de această dată nu avea s-o dezamăgească.

De asemenea, părea a fi părtaş la ceva extraordinar – un secret pe care familia lui îl păstra de multă vreme.

Fapt care, dincolo de orice altceva, îl stârnea.

Ieşi pe uşă şi se îndreptă spre maşină.

Însă un lucru îl deranja.

Zachariah Simon fusese de acord cu termenii lui mult prea uşor.

Sursele prea cooperante îl iritau mereu.

Se întrebă:

Oare comisese o greşeală?

Zachariah se urcă la bordul avionului închiriat. Nu deţinea avion. Risipă de bani. Era mult mai ieftin să închirieze. Avionul de acum îl aşteptase la Aeroportul Internaţional Sanford din Orlando, o mică facilitate aeroportuară la nord de oraş. Se întrebă de unde va lua Tom Sagan cursa lui. Cu siguranţă, nu din Orlando. Omul era mai inteligent de atât. Însă lui Zachariah nu-i păsa. Şi-l dorea pe fostul reporter în Viena şi n-avea să întreprindă nimic care să interfereze cu acest plan.

Se aşeză pe unul dintre scaunele de pluş şi îşi prinse centura de siguranţă. Motoarele avionului erau deja pornite. Aerul rece venea dinspre orificiile de deasupra capului. După ce aşeză bagajele amândurora, Rocha i se alătură.

— Ce păcat că e moartă! rosti Simon, referindu-se la Alle. Poate că m-am grăbit cu chestia asta.

Rocha ridică din umeri.

— Jamison a ştiut exact unde să caute.

Asta însemna o problemă care necesita atenţie. Un spion lângă el? Fără îndoială. De asemenea, trebuia să discute cu Bene Rowe şi să afle de ce îl urmărea jamaicanul. Subestimase dorinţa lui Rowe de a găsi mina pierdută a lui Columb. Îi oferise doar atâtea informaţii cât să dovedească faptul că ştia despre ce vorbeşte.

Dar poate că nu fusese îndeajuns.

„Caut un mormânt, îi spusese el lui Rowe. Asta trebuie să găsim. Mormântul Levitului.”

„Ăsta ce face?”

„Levitul este persoana care deţine secretul minei. Doar el cunoaşte locul ei. Transmite informaţia mai departe, altcuiva, înainte de moarte. Dar e posibil ca asta să nu se fi întâmplat. Tatăl meu a descoperit odată un indiciu în mormântul unui levit. Caută un urcior gravat pe piatra de mormânt. Ăsta era simbolul Levitului. Şi un X cu cârlig. Şi ăsta trebuie să fie acolo.”

Nu-i putea păsa de vreo mină pierdută a lui Cristofor Columb. El căuta ceva mult mai valoros. Dar dacă ideea descoperirii acelei mine îl determina pe Bene Rowe să treacă la acţiune, atunci de ce nu? Când îl abordase pentru prima dată căuta o cale de a ajunge la levit. Însă conversaţiile lui iniţiale cu acesta avuseseră loc cu mult înainte ca el să dea de Alle Becket şi să afle că actualul levit trăia nu în Jamaica, ci în centrul Floridei.

Şi avusese dreptate.

Secretul fusese luat în mormânt.

De fapt, uitase de Rowe. Făcuseră echipă cu mai bine de un an înainte, ca rezultat al încercărilor lui de a găsi în Jamaica pe cineva care să-i împărtăşească pasiunea pentru căutări. Îl cunoscuse pe Brian Jamison cu ceva vreme în urmă. Omul lui Rowe. Inteligent şi plin de resurse. American.

Avionul porni către pistă.

Din nefericire, nu-l mai putea ignora pe Rowe.

Bene şedea pe verandă şi se uita la proprietatea lui. Nori de furtună se apropiau dinspre nord, peste munţi, iar tunetele îndepărtate îi anunţau sosirea. Ploua mult acolo, ceea ce era bine pentru culturile de cafea.

Marea casă, o reşedinţă georgiană construită în stil creol, se odihnea în vârful unei pante blânde. Fusese construită între 1771 şi 1804 de un proprietar de plantaţie britanic. Zidurile din piatră albă contrastau puternic cu verdele pădurii din jur. Britanicul se numărase printre primii care cultivaseră cafea. Boabele fuseseră iniţial importate în 1728 şi înfloriseră rapid în mediul local. Deşi dura mai mult ca boabele să se coacă în aerul răcoros, rezultatul era calitatea mai bună a cafelei. Astăzi, doar 90000 de acri din întreaga Jamaică se mai găseau deasupra nivelului minim de 600 de metri cerut de standardele naţionale pentru ca soiul de cafea să se califice drept Blue Mountain Coffee. Tatăl lui Bene fixase acele standarde, ştiind că toată suprafaţa deţinută de familia Rowe se găsea deasupra acelei limite. Pe vremuri, pe câmpuri se aflau maşini de măcinat, ca boabele să fie procesate repede. Transporturile moderne le făcuseră inutile. Însă ceea ce ieşea din maşini continua să fie uscat, clasificat, apoi sortat, după doar şase săptămâni de îngrijire. Nici o altă cafea din lume nu era atât de bună. Bene era mândru de proprietatea lui, mai ales de casă, pentru care cheltuise milioane ca s-o renoveze. Nici un sclav nu mai lucra acolo. Cei mai mulţi lucrători erau marooni pe care îi plătea cu un salariu peste cel mediu.

Piatra de pe mormântul Levitului se odihnea pe o masă, în faţa lui. Bene o curăţase, spălând cu grijă resturile de pământ şi expunând vederii X-ul cu cârlig. Pe drumul înapoi din Charles Town, Bene căzuse pe gânduri. Frank Clarke îi spusese lucruri pe care nu le ştia. Era supărat pe faptul că prietenul lui le ascunsese de el atâta vreme, dar n-ar fi trebuit să fie surprins. Se întrebă dacă nu exista vreo legătură între legenda taino a peşterii, cea maroon a locului cu poarta de fier, presupusa comoară ascunsă a evreilor şi mina pierdută a lui Columb.

Patru poveşti.

Similare şi totuşi diferite.

Separarea uneia de cealaltă s-ar fi putut dovedi dificilă. Oare documentul găsit de Felipe putea indica drumul? Spera ca Tre Halliburton să fi avut succes în cercetarea arhivelor. Nu mai auzise nimic de la prietenul lui.

Mângâie piatra cu degetele.

Ce simbol ciudat!

Care era semnificaţia lui?

Simţi telefonul mobil că vibrează. Puţini aveau acel număr, în principal doar oamenii lui. Se uită pe display şi văzu că apelul era de la Zachariah Simon. Lăsă telefonul să sune de patru ori. Să aştepte. După cel de-al şaptelea apel, răspunse.

— Îmi dau seama că nu m-am purtat bine, zise Simon.

— M-ai minţit.

— Pur şi simplu am uitat să-ţi spun ce caut dincolo de Jamaica. Dar, de fapt, nici nu e treaba ta.

— Dacă e vorba de mina aia pierdută, atunci e şi treaba mea. Iar ce cauţi în Florida cu siguranţă mă priveşte.

— Ştiu că îmi cunoşti activităţile, replică Simon.

— M-ai minţit, repetă Bene.

— Miza e mult mai mare decât găsirea aurului pierdut.

— Nu şi pentru mine.

— Apreciez ce ai făcut atunci când eram în Jamaica. Informaţiile furnizate de tine erau interesante, dar nu ceea ce aveau nevoie. Am simţit că ofer mult mai mult decât îmi poţi oferi tu.

Bene se uită la munţi şi la furtuna care venea.

— Eu n-aş subaprecia ce am eu de oferit.

Simon chicoti la telefon.

— Haide, Bene, să fim realişti. Căutarea asta este mult mai extinsă decât insula ta. Este un secret păzit de cinci sute de ani. Poate că unele indicii se

găsesc acolo, dar răspunsul este în mod cert altundeva.

— În Viena?

Jamison sunase deja şi îl pusese la curent cu ceea ce se petrecuse în Florida. Bene presupunea că Simon se dusese de la acele livezi de portocali la un aeroport şi că acum era la bordul unui avion.

— Chiar *eşti* bine informat, zise Simon. Ce vrei, Bene?

— Să mi se spună adevărul. Să fiu tratat ca un egal. Să fiu respectat.

— Şi ce oferi în schimb?

— Ceva ce s-ar putea să ai mare nevoie.

— Şi ce ar putea fi asta?

— Alle Becket.

Capitolul treizeci şi unu

La mijlocul secolului al VI-lea, împăratul bizantin Justinian a ordonat scoaterea comorii din templul evreilor în afara oraşului Constantinopol. Socotea comoara ca blestemată şi dorea ca obiectele sacre să fie trimise înapoi în Ţara Sfântă. Simpla topire a aurului şi a argintului şi refolosirea acestora nu avea cum să alunge blestemul. Doar îndepărtarea lor de acolo ar fi fost îndeajuns. A încredinţat misiunea subordonaţilor lui care au încheiat contract cu comercianţii locali ca să transporte comoara cu barca spre sud. Toate acestea – menora de aur, masa sfântă şi trâmbiţele de argint – au fost încărcate la bord.

Însă odată trecuţi de orizont, căpitanul şi echipajul – cu toţii evrei – au virat spre vest şi au navigat în jurul Italiei, apoi spre nord, către Iberia. Cele trei comori au fost aduse la ţărm şi încredinţate sefarzilor. Mulţi erau descendenţi îndepărtaţi ai celor obligaţi de către romani să plece în exil, după distrugerea celui de-al doilea Templu. În fine, după 470 de ani, comorile Templului lor se întorseseră acasă.

Iar acei oameni nu aveau de gând să rişte să le mai piardă din nou.

Comorile au fost ascunse în munţi, unde au stat aproape o mie de ani, păzite de alţi descendenţi ai aceloraşi sefarzi.

Acel mileniu a fost plin de nelinişte. Un timp, evreii au trăit în siguranţă, dar la începutul

secolului al IV-lea, când creştinismul a cucerit în cele din urmă Imperiul Roman, evreii erau din nou persecutaţi. Cu toate astea, mulţi ajunseseră pe poziţii importante în domenii precum negoţul şi meşteşugurile, fiind colectori de taxe, finanţişti, trezorieri, bancheri şi astronomi. Regii se bazau pe ei. Biserica Catolică ajunsese să le urască influenţa şi a început o campanie de distrugere a lor. Se petreceau în mod curent pogromuri, cel mai crunt fiind în secolul al XIV-lea, când zeci de mii de evrei au fost masacraţi, iar avuţiile şi proprietăţile le-au fost confiscate. Ferdinand şi Isabela au ajuns în cele din urmă să alunge toţi evreii, forţându-i să-şi vândă casele, pământurile, magazinele şi animalele la preţuri mici. Nu li s-a permis să scoată din ţară aur sau argint, aşa că au fost obligaţi să schimbe avuţiile pe bunuri. O sută douăzeci de mii dintre ei au fugit în Portugalia, în urma unui acord încheiat cu regele acestei ţări, care în cele din urmă a uitat de promisiunea de a le oferi siguranţă şi i-a făcut sclavi. Alţii s-au dus în Africa de Nord, dar n-au găsit refugiu la mauri. Şi mai mulţi au încercat în Italia şi Turcia, dar au avut parte doar de durere şi amar. La 3 august 1492, ziua în care Columb a plecat din Spania în prima sa expediţie, situaţia evreilor sefarzi părea disperată.

— Aşa că au încercat ceva disperat, zise Alle. Singurul lucru care socoteau că ar putea funcţiona.

Brian asculta cu luare aminte.

— Lumea lor se prăbuşise. Nu aveau unde să se ducă. Europa, Africa. Nimeni nu îi dorea. Aşa că sperau să găsească un loc mai bun în Asia. Acolo se îndrepta Columb.

— Vrei să spui că Cristofor Columb căuta o patrie pentru evrei?

— Exact asta spun. În vremea aia circulau poveşti despre un loc înspre est, unde evreii trăiau liberi. Era adevărat? Nimeni nu ştia. Însă oamenii

aceştia nu mai aveau altceva în care să creadă, decât miturile. Trebuia să existe ceva mai bun decât locul unde se găseau. Ştii cine a finanţat, de fapt, prima expediţie a lui Columb? Nu Isabela, care şi-a vândut bijuteriile, aşa cum spune povestea. Monarhia spaniolă era falimentară. Nu existau bani pentru aventuri prosteşti, precum ideea cu care venise Columb. Voiajul a fost finanţat de evrei.

Brian era vizibil surprins.

— Luis de Santangel era un *converso,* un evreu din Aragon care se convertise ca să păstreze munca lui de o viaţă. Familia lui muncea în guvern, iar când Ferdinand avea nevoie de bani, mergea la ei. Din nefericire, familia s-a numărat printre primele ţinte ale Inchiziţiei şi Luis a fost supus procesului. Ferdinand însuşi a intervenit, într-un târziu, în ajutorul lui. Luis cunoştea cele mai ascunse secrete ale regelui. Se ocupa de cele mai dificile afaceri de stat. Ferdinand avea nevoie de el, aşa că a fost cruţat. Santangel a fost cel care i-a convins pe rege şi pe regină să-l sprijine pe Columb. Însă aceştia au fost de acord doar după ce Santangel a depus 17000 de ducaţi din averea personală pentru aventură. Alţi trei *conversos* au pus bani. Coroana spaniolă nu avea nimic de pierdut.

— De ce n-am auzit de toate astea până acum? întrebă Brian.

— Deoarece nimeni nu vrea să admită că Cristofor Columb putea fi evreu şi că evreii au plătit pentru descoperirea Lumii Noi. Dar e adevărat. Am văzut originalele jurnalelor de contabilitate ale lui Santangel în arhivele din Simancas. Acestea arată clar banii care au fost depuşi şi scopul lor.

Cu asta îşi petrecuse ea ultimii doi ani de viaţă. Era ceea ce bunicul ei sădise cu atâta vreme în urmă. Ceea ce Zachariah Simon părea atât de interesat să înţeleagă.

— Evreii au descoperit America, zise Brian clătinând din cap. Chestia asta ar putea schimba cumva lucrurile.

— Cu ocazia primului voiaj al lui Columb către Lumea Nouă, zise Alle, la bordul celor trei nave se găseau 87 de oameni. Contrar versiunii de la Hollywood, printre ei nu era nici un preot. Nici unul. Însă era un traducător de ebraică. Un om pe nume de Torres care a fost, probabil, prima persoană ce a debarcat la ţărm în acea zi din 1492. Columb a adus cu el un traducător de ebraică cu un motiv. S-a gândit că navighează spre India şi Asia, către un loc unde evreii trăiau în siguranţă. Aşa că trebuia să fie capabil să comunice cu ei. De asemenea, în cala *Santa Maria* se găseau trei cufere care conţineau comoara Templului. Când Santangel a finanţat expediţia, a făcut-o cu o condiţie secretă pe care i-a transmis-o lui Columb. „Ia comorile noastre cu tine şi ascunde-le. Spania nu mai e sigură."

— Deci comoara aia e undeva în Caraibe? rosti Brian.

— Cel mai probabil în Jamaica. Familia lui Columb a controlat insula aia timp de 150 de ani. Zachariah spunea că ai lui au căutat-o timp de generaţii şi a aflat cât de multe a putut. Însă Levitul e cel care ştie totul, iar acel om a fost bunicul meu.

Brian rămase tăcut câteva clipe, pe gânduri.

Alle se întrebă: Brian era prieten? Sau duşman?

Greu de spus.

— Vrei să-ţi ajuţi tatăl?

— Nu vreau să-l văd că suferă.

Vorbea serios.

— Ce pot face?

— Poate că foarte multe.

Capitolul treizeci şi doi

Tom lăsă cât putu de mult scaunul pe spate, încercând să stea cât mai bine, ca să poată dormi puţin. Ajunsese la New York şi se îmbarcase în cursa de noapte către Londra fără probleme. Decolaseră exact la ora opt seara şi aveau să ajungă, conform celor anunţate de pilot, cu circa o jumătate de oră mai devreme. Asta l-ar fi ajutat să prindă legătura către Bratislava, care era la limită. Toate scaunele erau ocupate. Luminile erau date la minimum, iar pasagerii din avion se aşezau confortabil pe locuri, după ce luaseră masa. Unii se uitau la filme sau ascultau muzică, alţii citeau.

Tom se gândea.

Pe drumul către aeroportul din Jacksonville trecuse pe lângă o filială a bibliotecii orăşeneşti. Avea timp la dispoziţie, aşa că folosise unul dintre computerele de acolo, navigând pe internet timp de treizeci de minute şi aflând tot ce putuse în acel răstimp despre Zachariah Simon.

Omul avea şaizeci de ani şi se născuse bogat. Era un burlac care ducea o viaţă retrasă. Se ştiau prea puţine despre el, cu excepţia eforturilor filantropice făcute de diversele sale fundaţii. Familia lui sprijinise mereu Israelul, iar articolele de ziar arhivate descriau modul în care tatăl lui Simon contribuise cu bani la formarea unui stat evreu. Tom nu găsise nici o informaţie legată de implicarea lui Zachariah Simon în politica din Orientul Mijlociu, iar cât stătuse el acolo numele individului nu apăruse nicăieri pe firmament. Simon avea o proprietate în Austria, în afara Vienei, unde se ţinea în fiecare an o adunare

sionistă în scopul strângerii de bani pentru fundaţiile lui.

Nimic politic, ci mai degrabă un eveniment social. Omul îşi ţinea în mod clar atuurile la piept, poate admiţând doar că lumea se schimbase. Cam atâtea se puteau afla despre cineva cu câteva apăsări pe un maus şi câteva afişări pe un ecran. Dacă nu aveai chef ca lumea să-ţi cunoască treburile, trebuia să stai departe de mass-media digitală.

Ceea ce Simon chiar făcea.

Biletul de la mormântul lui Abiram, harta jamaicană şi cheia se odihneau pe măsuţa din faţa lui, toate fiind luminate de lampa de deasupra ca pe o scenă. Luă cheia şi studie cele trei stele ale lui David de la un capăt al acesteia. Oare ce deschidea acea cheie? O răsuci printre degete. Alama din care era făcută reflecta lumina cu sclipiri tăioase. Tom nu o examinase îndeaproape în maşină, iar acum îi atrase atenţia o inscripţie. Minusculă. Gravată. Aduse metalul mai aproape de ochi şi studie ce vedea acolo.

Recunoscu primele două semne. Litere ebraice.

Po nikbar. Aici zace.

La fel ca pe piatra funerară a tatălui său. Însă acele litere împodobeau multe morminte evreieşti. Pe cel de-al treilea semn nu îl cunoştea. Un X având un capăt cu cârlig. Clătină din cap. Ce însemnau toate astea?

Femeia de lângă el aţipise învelită cu o pătură. Mai mulţi oameni din jur se pregăteau de culcare.

Ar fi trebuit să facă şi el la fel.

La bibliotecă, făcuse rost de o imprimantă. Însă mai avea nevoie şi de alte lucruri. Ce avea să facă a doua zi la Catedrala Sf. Ştefan?

Bună întrebare.

Avea nevoie de un răspuns.

Şi încă repede.

Bene îşi verifică ceasul: 9.30 p.m. în Jamaica însemna 3.30 a.m., a doua zi, în Viena.

— N-am avut de ales, îi spuse el lui Brian prin telefon. Trebuia să fie dată la schimb.

Tocmai îl informase pe Jamison despre conversaţia cu Zachariah Simon în cadrul căruia dezvăluise că Alle Becket încă trăia.

— Ţi-ai compromis omul din interior, îi replică Brian de la Viena.

— I-am spus deja să dispară. Simon şi câinele lui de pază sunt acum în avionul care se îndreaptă spre casă. Omul meu a dispărut deja.

— Ai idee ce ai făcut? ripostă Brian, pe un ton mai ridicat. Am lucrat cu tine deoarece *tu* aveai un om în interiorul afacerii lui Simon.

Era adevărat.

Brian Jamison apăruse neanunţat pe proprietatea lui, cu aproape un an în urmă. Era un agent de informaţii american, care lucra pentru o unitate denumită Magellan Billet şi venise să pună întrebări despre treburile lui Zachariah Simon în Jamaica. Bene îi oferise cafea şi prăjituri şi nu-i spusese nimic. Jamison se întorsese trei zile mai târziu, de această dată cu un dosar gros care conţinea mai multe informaţii despre activităţile ilegale ale lui Bene decât acesta credea că era posibil să fie adunate într-un timp atât de scurt.

„De fapt, informaţiile au fost strânse înainte de prima mea venire, zisese Brian. Şefa mea a vrut să-ţi ofer o şansă de a lucra cu noi din proprie voinţă."

Bene râse.

„Ca şi cum aş avea de ales."

Brian îndreptase un deget spre el şi râseseră amândoi.

„Exact asta i-am spus şi eu. Însă e şefa, aşa că a trebuit să mă conformez. Din fericire, ai spus nu, aşa că acum facem lucrurile aşa cum vreau eu."

Jamison lăsase clar să se înţeleagă că în dosar erau dovezi mai mult decât suficiente pentru sprijinirea unor acuzaţii pentru o serie de fărădelegi condamnate de Jamaica, Statele Unite, mai multe naţiuni sud-americane şi cele mai multe state din Caraibe. În aproape toate acele jurisdicţii se permitea confiscarea averii după condamnare, ceea ce însemna că toate posesiunile familiei Rowe puteau fi pierdute. Bineînţeles că o asemenea neplăcere putea fi evitată dacă Bene era dispus să facă un lucru simplu.

Să lucreze cu ei.

„Ai avea ceva de oferit?" îl întrebase Brian.

„Ce ziceţi de o sursă direct în tabăra lui Simon?"

Jamison fusese prezentat lui Simon ca omul lui Bene, iar relaţia strânsă dintre cei doi fusese clară. Brian ajunsese chiar să interacţioneze cu Simon şi cu oamenii lui de două ori în Jamaica, inclusiv cu omul lui Simon, Rocha. Cu siguranţă că apariţia lui la Viena îl speriase pe Simon. Destul că fusese ordonată uciderea lui Alle Becket. Bene ştiuse că americanului nu avea să-i cadă deloc bine faptul că îi dezvăluise că tânăra femeie încă trăia. Dar ce-i păsa? Chestia cu plăcutul nu făcuse niciodată parte din târgul lor.

— Dacă nu i-aş fi spus lui Simon despre ea, lămuri el, povestea s-ar fi terminat. Nu mai are nevoie de mine.

Pauza care urmă indică faptul că Jamison ştia că ăsta era adevărul. Într-un târziu, Brian întrebă:

— Ce vrei să fac?

— Rezolvă ca ea să fie disponibilă mâine pentru schimb. Încă mai crede că lucrezi pentru mine. Pe *tine* nu te-am deconspirat.

— Bene, habar n-ai cu cine te confruntţi. Simon e un om periculos şi e amestecat în chestii mult mai mari decât găsirea unei mine de aur pierdute. Mi-am dat seama că se petrece ceva foarte important aici.

— Presupun că n-ai de gând să îţi împărtăşeşti ideile.

— Fii serios!

Chicoti.

— Nici nu credeam. Dar să ştii ceva. Găsirea acelei mine pierdute încă reprezintă o chestie importantă pentru el. Am simţit asta în vocea lui. Din fericire pentru tine, încă mai are nevoie de mine. Sau şi mai bine, are nevoie de femeia aia.

— Aş putea pune să fii arestat.

— Dar n-o vei face. Faptele mele au păstrat interesul viu. Şi ştii asta.

— O să fiu nevoit să îi informez despre asta pe superiorii mei.

— Fă-o. Dar ţi-aş sugera să fii mâine la biserica aia, împreună cu fata. Simon o aşteaptă.

— Ştii bine că vrea să îi ucidă atât pe ea, cât şi pe tatăl ei şi probabil şi pe mine.

Bene râse din nou.

— E problema ta.

— Nu înghit chestiile astea, Bene. Simon ţi-ar fi putut spune să te duci naibii. Nu are nevoie aşa de mare de femeia aia. Trebuie să-i fi oferit mai mult.

— O, da. Ai atât de multă dreptate. În mod clar, am şi altceva dorit de el. Aşa că fii un agent de treabă şi fă-ţi meseria. Adu femeia acolo. Vezi ce se întâmplă. Ştii că pe urmă Simon o să vină după mine.

Făcu o pauză.

— Iar asta ne va permite amândurora să găsim ce căutăm.

Tom aţipea şi se trezea. Întotdeauna putuse să doarmă în avioane. Erau clipele lui de odihnă, în timpul mutărilor dintr-un loc în altul, pregătindu-se pentru ceea ce îl aştepta. Însă nu mai exersase asta de opt ani. Se gândi la Michele şi la dezastrul generat de el în vieţile amândurora.

„Mă înşeli, Tom. Femeile sunt slăbiciunea ta.”

„Sunt şi un fabricant de minciuni?”

Ea nu-i mărturisise niciodată gândurile legate de ceea ce i se întâmplase lui.

„Asta nu ştiu. Cu siguranţă ai chestia asta în tine, căci mincinoşii mint mereu. Dar trebuie să spun că am fost şocată de cele întâmplate."

Vocea ei fusese calmă şi cuvintele limpezi. Furia dintre ei se diminuase în anul scurs de la divorţ.

„Am cunoscut pe cineva, îi spusese ea. O să mă căsătoresc."

Nu fusese surprins. Bărbaţii o puteau observa repede.

„Mă bucur pentru tine."

„Cu Alle trebuie să te confrunţi. Ţi-am mai spus şi înainte, nu aştepta până când va fi prea târziu."

„Ştiu. Ştiu."

„Trebuie să plec acum, Tom. Şi am greşit cu câteva clipe în urmă. Eşti un soţ mizerabil şi un tată şi mai rău, dar ai fost un bun reporter."

Îşi aminti acum modul în care afirmaţia ei legată de nevinovăţia lui îl rănise şi mai tare.

Cât rău îi făcuse!

Şi totuşi, ea continua să creadă în el.

Fusese ultima dată când vorbiseră.

Îşi petrecuse următorii şapte ani înecat în autocompătimire, trăind singur. Ea se recăsătorise, dar îşi pierduse viaţa mult prea timpuriu.

Iar fiica lui nu-i îngăduise nici măcar să rămână la funeralii.

Îşi veni în fire.

Şi se întrebă: Ce avea să-i spună lui Alle după eliberare?

Capitolul treizeci şi trei

Zachariah se postă în faţa computerului. Ajunsese la Viena cu patru ore în urmă şi Rocha îl dusese cu maşina direct la reşedinţă. Aţipise şi se trezise de câteva ori, în timpul zborului transatlantic, din pricina anxietăţii.

Astăzi era ziua cea mare.

Levitul lăsase ceva în mormântul lui, aşa cum bunicul şi tatăl lui Zachariah preziseseră că s-ar putea întâmpla, iar el găsise acel ceva. Cascadoria lui Tom Sagan din Florida funcţionase de fapt în avantajul lui, de vreme ce, după încheierea zilei următoare, îi va fi mult mai uşor să se descotorosească de două cadavre, aici, decât în America. Reuşise chiar să încheie un târg cu Bene Rowe. Nu prea avusese de ales. Lucrurile aveau să decurgă mult mai lesne dacă o avea pe Alle Becket să i-o arate lui Sagan. Rămânea însă problema spionului din propria ogradă. Avea treizeci şi doi de angajaţi la proprietate, inclusiv pe Rocha. Identitatea trădătorului era evidentă, căci aflase, la întoarcere, că individul care se numea Midnight dispăruse.

Aşa cum trebuia să facă.

O parte a târgului încheiat cu Rowe stipula ca bunul acestuia să nu sufere daune.

În mod obişnuit, probabil că nu ar fi onorat o asemenea cerere, dar Rowe îl intrigase cu ceea ce fusese descoperit într-un alt mormânt de levit din Jamaica. Un X cu cârlig. Şi documente care puteau indica drumul către mina pierdută. Păstrarea tuturor opţiunilor părea importantă.

Cel puţin deocamdată.

Computerul se aprinse şi pe ecran apăru chipul unui bărbat.

Era de vârstă mijlocie şi purta barbă, cu perciuni lungi.

— Cum mai stau lucrurile prin Israel, prietene? întrebă el în direcţia ecranului.

— O nouă zi de negocieri. Facem, în sfârşit, progrese către o pace adevărată.

Iar Zachariah ştia şi cum.

— Ce vom ceda?

— Ce atitudine, Zachariah! Nu e nimic rău să vorbeşti cu duşmanul tău.

— Asta dacă nu cedezi.

— Ei, asta nu pot promite. Ieri, Knessetul se gândea la mai multe concesii. Statele Unite fac presiuni. Mai mult ca niciodată. Vor să ne mişcăm. Să facem mutări semnificative. Noi tragem de timp, dar, în cele din urmă, există sentimentul general că poate ar trebui să recurgem la concesii.

Individul de pe ecran conducea unul dintre cele şase partide israeliene mici. Acestea variau ca denumire, de la ultrareformist la ortodox. Partidul lui era mai moderat, motiv pentru care Zachariah menţinea deschisă comunicarea. În mod obişnuit, prezenţa celor şase partide era ignorată, dar parlamentul israelian era puternic divizat, iar în el se formau şi se dizolvau coaliţii de la o oră la alta. Fiecare vot conta.

— Din America vin miliarde ca ajutoare, zise omul. Pot fi ignorate o vreme, dar nu pentru totdeauna. E o realitate. Există chiar şi discuţii despre dărâmarea zidului de separare. Mulţi cred că a venit vremea.

Graniţa dintre Israel şi Palestina era definită de o barieră lungă de 760 de kilometri. Cea mai mare parte a ei era compusă din trei rânduri de sârmă ghimpată. Secţiunile care treceau prin centre urbane erau alcătuite din ziduri de beton. Posturi de observaţie montate din loc în loc şi porţi de acces controlau trecerile dintr-o parte în alta. Ideea

iniţială fusese aceea de definire a unei graniţe şi de prevenire a atacurilor teroriste. Bariera îşi îndeplinise scopurile din ambele puncte de vedere. Dărâmarea ei părea de neconceput.

— De ce ar fi luat în considerare un asemenea lucru?

— Ca să ai ce să cedezi.

Nu, nu era deloc aşa.

— Guvernul ăsta este la capăt de mandat. Alegerile parlamentare se apropie. Toată lumea ştie că va exista o schimbare. Care anume va fi aceea, rămâne de văzut. Nimeni nu ştie, Zachariah. Nesiguranţa alimentează compromisul.

Simon ura amestecul lumii în treburile Israelului. Un lider mondial după altul. În special preşedinţii americani îşi doreau rolul de aducători de pace. Însă evreii şi arabii erau în conflict de multă vreme. Diviziunea dintre ei era de nepătruns. Nimeni, în afara participanţilor direcţi la evenimente, nu putea înţelege pe deplin ruptura dintre ei.

El înţelegea.

Şi intenţiona să întreprindă ceva în privinţa asta.

Ceva ce nu implica vreo concesie.

— Duşmanii noştri nu sunt interesaţi de pace, rosti el clar. N-au fost niciodată. Vor să ştie doar de ce suntem dispuşi să cedăm în favoarea lor.

— Din pricina acestui mod de gândire ne aflăm acum în poziţia în care suntem.

Ba deloc. Indivizi precum cel de pe ecran şi alţii din Israel, care chiar credeau că pot negocia o încheiere a unei istorii de 5000 de ani de conflicte, erau motivul real.

Idioţi.

Cu toţii.

Era nevoie ca evreii să fie *forţaţi* să vadă.

Şi aveau să fie.

Tom străbătu în fugă piaţa din faţa Catedralei Sf. Ştefan. Ceasul lui arăta ora 12.25 p.m.

Ajunsese bine în Viena. Drumul spre vest, cu maşina, din Bratislava, nu durase decât patruzeci de minute şi autovehiculul închiriat se afla acum într-o parcare publică la câteva străzi distanţă. Îşi ridică privirea către catedrala masivă, cu turla înălţându-se ca o săgeată zdrenţuită către cerul azuriu. Deoarece Simon fusese atât de rapid de acord cu schimbul, Tom se gândise că ar fi putut avea nevoie de ajutor. Ca atare, în vreme ce naviga pe internet din biblioteca din Jacksonville, găsise o soluţie. O cunoscută de-a lui încă mai lucra la *Der Kurier,* unul dintre cele mai importante ziare din Viena. În trecut, ziarul apărea doar tipărit. Acum era un amestec de ziar electronic şi publicaţie tipărită, iar Tom zărise numele unuia dintre redactorii-şefi ai versiunii online.

Inna Tretyakova.

Ieşi din piaţă şi găsi un pasaj îngust care ducea către mai multe străduţe dosnice. După zece ani, încă îşi mai amintea locul. Era un talent al lui care nu-l părăsise. Nu ţinea minte nume, dar nu uita niciodată un chip sau un loc. Cafeneaua pe care o căuta fusese pe vremuri una dintre favoritele lui, fiind frecventată de ziarişti locali şi străini. Intră printr-o uşă de sticlă, iar privirea lui căzu asupra aceleiaşi fresce frumoase pictate pe tavan. Nu prea se schimbaseră lucrurile pe acolo. Recunoscu şi un chip în mulţimea pestriţă.

— Inna, eşti la fel de drăguţă ca întotdeauna, rosti el în engleză, ducându-se spre ea.

— Iar tu încă eşti un bărbat fermecător.

Era o femeie de patruzeci şi ceva de ani, cu păr blond care îi cădea în onduleuri largi până deasupra umerilor. Pe chipul ei, cu ochi de culoare albastru-deschis, nu se vedea nici un rid. Timpul fusese blând cu ea, iar silueta îi rămăsese mică şi zveltă, exact cum şi-o amintea. Relaţia lor nu trecuse niciodată dincolo de afaceri, căci ea era măritată, dar fuseseră prieteni. O sunase din Bratislava şi, deşi nu-şi mai vorbiseră de multă

vreme, a fost imediat de acord să se întâlnească cu el.

— Am nevoie de o favoare, Inna. Sunt amestecat într-o porcărie şi mă grăbesc, dar sper să mă poţi ajuta.

— Tu te grăbeai mereu, Thomas.

Era una dintre puţinele fiinţe care îi spuneau aşa.

— Fiica mea a dat de necaz aici, în Viena, iar eu trebuie să o ajut. Pentru asta, am nevoie de tine.

— Cum mai eşti?

Tom o lăsă să abordeze subiectul, căci părea în mod clar dornică să afle.

— Nu sunt deloc bine, Inna. Dar am reuşit să supravieţuiesc.

— Erai cel mai bun reporter pe care îl cunoşteam, zise ea. Am vrut să-ţi spun asta, după tot ce s-a întâmplat, dar n-am avut de unde să te iau.

— Am cam dispărut. M-am retras.

— Ceea ce, îmi închipui, n-a fost deloc bine. Ai prieteni, Thomas. Oameni care te-au respectat. Oameni care n-au crezut nici o clipă ce s-a spus.

Tom aprecia loialitatea ei. Însă prea puţini dintre aceşti prieteni săriseră în apărarea lui atunci când avusese nevoie.

— Thomas Sagan n-a fost niciodată necinstit cu mine.

El zâmbi. Nu mai auzise un compliment de ceva vreme.

— Acum eu îmi pun oamenii la treabă, rosti ea, aşa cum îmi dădeai tu sarcini pentru articolele pe care le făceam împreună. Ţin minte ce m-ai învăţat.

Cu un deceniu înainte, ea lucra la secţia externă a ziarului *Der Kurier* şi făcuseră de câteva ori echipă în Orientul Mijlociu. Inna era pricepută în chestiuni de organizare, era şi mai bună în materie de concizie, iar Tom Sagan întotdeauna crezuse că avea să ajungă un şef bun.

— Fiica ta e într-un mare necaz? întrebă ea.

— Mă tem că da. Noi doi nu suntem apropiaţi, dar trebuie să o ajut.

— Evident, doar e fiica ta.

— Copiii tăi sunt bine?

Avea doi, dacă ţinea bine minte.

— Cresc amândoi. Unul dintre ei ar putea ajunge într-o bună zi reporter.

Se simţeau la fel de bine împreună precum cu ani în urmă. Poate că greşise băgându-şi toţi foştii prieteni în aceeaşi oală.

Făcuse ce trebuia luând legătura cu ea.

Inna se aplecă peste masă.

— Spune-mi, Thomas, ce pot face ca s-o ajut pe fiica ta?

Capitolul treizeci şi patru

Alle ascultă clopotele de deasupra Catedralei Sf. Ştefan, anunţând ora 5.00 p.m. Ea şi Brian se apropiaseră de biserică dinspre vest şi se postaseră la marginea pieţei mari care se întindea în faţa porţii de acces în edificiu.

— Nu Simon e principala noastră problemă acum, zise Brian. El are nevoie de tine înăuntru, ca să te arate tatălui tău. Necazurile vor începe după ce primeşte ceea ce vrea.

Alle era speriată din pricina întregii situaţii şi deloc mulţumită că era folosită pe post de momeală.

— Trebuie să vă scot pe tine şi pe tatăl tău de aici, înainte ca Simon să facă vreo mişcare, continuă Brian. Căci va acţiona. Întrebarea e unde şi când.

Oamenii se mişcau în toate direcţiile. Acolo era inima Vienei, iar dimensiunile catedralei erau accentuate de şirurile compacte de clădiri joase din jur. Din piaţă plecau două dintre străzile renumite ale oraşului, pline cu nenumărate magazine. Privirea lui Alle se opri asupra unuia dintre multele restaurante deschise şi a unui cvartet de coarde care interpreta Brahms. Adulmecă un miros de pui fript de undeva în apropiere. Totul în jur era viu de sunete şi mişcare. Era imposibil să-ţi dai seama de unde putea veni o ameninţare.

— Ai ajutoare aici? întrebă ea.

— Lucrez singur.

— Ai avut ajutor în cafenea, când ne-am cunoscut.

El îi aruncă o privire.

— Atunci aveam nevoie de el.

— Îţi dai seama că te-ai putea înşela în privinţa lui Zachariah.

— Atunci nu va fi nici o problemă să te duci singură acolo.

Alle fu surprinsă.

— Nu pot merge cu tine, zise el. Lucrurile s-ar complica. Chestia asta este între voi trei. Tatăl tău a venit pentru tine şi Simon ştie că eşti la noi. Mai ştie că vii.

— I-ai spus?

Brian clătină din cap.

— Nu eu. Alţii.

Alle ar fi vrut să afle despre aceşti *alţii.*

Pentru cine lucra acest individ?

Se uită la Brian care studia cu privirea piaţa aglomerată. Apoi spre turnul sudic al catedralei, care se înălţa spre cer ca un jet de apă într-o ascensiune neîntreruptă, îngustându-se constant de la bază la vârf. Acoperişul principal, pe care turnul părea să îl străpungă, lucea în binecunoscutele nuanţe de negru şi galben ale ţiglelor. O priveliştе familiară, pe care ea o zărise de multe ori din apartamentul aflat nu departe de catedrală. Turnul nordic nu fusese niciodată terminat, fapt care conferea clădirii amprenta distinctivă de construcţie nefinisată. Ceva spus de Goethe îi reveni în minte: *Arhitectura înseamnă muzică încremenită.*

Brian scoase un telefon mobil şi apăsă un buton. Vorbi în ebraică cu persoana de la celălalt capăt. Alle înţelese convorbirea, în mare parte. Studiase ebraica atât la colegiu, cât şi la şcoală. Hotărî să nu-i spună că ştie că el are un om în vârful turnului sudic al catedralei, pe care puteai urca dacă plăteai o taxă. Urcase şi ea până acolo, căci priveliştea de sus era magnifică. Interesant era faptul că Brian dorea ca ea să creadă că Zachariah era un pericol, însă nu putea, sau nu avea chef, să fie cinstit cu ea.

În plus, discuţie în ebraică?
Cine era tipul ăsta?
Brian puse capăt convorbirii.
— A sosit vremea să te duci înăuntru.

Zachariah admira interiorul catedralei. Raze lungi şi triunghiulare aruncate de soarele de după-amiază târzie se furişau prin pădurea de coloane impunătoare spre altarul îndepărtat. Particule aurii de praf sclipeau în lumină, dansând în sunetele orgii catedralei. Pretutindeni se vedeau sculpturi ca nişte santinele de pază. Vitraliile aruncau culori vii din ferestrele înalte. Creştinii ştiau cum să-şi împodobească bisericile, asta era clar. Sinagogile erau şi ele decorate, dar nu cu imagini umane menite idolatriei. Zachariah se gândise adesea la contrastul dintre o asemenea simplitate şi cele două temple ale evreilor. Ambele ar fi rivalizat cu orice construcţie creştină.

Însă acestea dispăruseră, clădirile fiind rase de pe suprafaţa pământului.

Iar comorile lor fuseseră jefuite.

Vederea unei catedrale precum Sf. Ştefan îi făcea rău. Fusese construită cu opt sute de ani în urmă, apoi aproape redusă la grămezi de moloz, în ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial, după care fusese reconstruită în doar şapte zile.

Asta nu făcea decât să-i întărească determinarea.

Intrase în catedrală singur. Rocha aştepta afară, de unde i-ar fi putut urmări pe Sagan şi pe fiica lui după plecare. Nici unul din ei nu avea să părăsească viu Viena. Venise vremea ca această fază a operaţiunii să se încheie, ca să poată începe următoarea.

Grupuri de turişti se învârteau în jurul lui. Ziua era pe sfârşite, dar biserica rămânea deschisă până la 10.00 p.m. Poate că de aceea o alesese Sagan. Dar de unde să fi ştiut? În ultimii opt ani, individul

nu făcuse altceva decât să se acopere de ruşine. Fusese făcut bucăţi.

Şi totuşi reacţionase în Florida.

Dar cine să-l învinovăţească?

Singurul lui copil părea să fie în pericol.

Cu toate astea, se întrebă:

Cum ar fi reacţionat Sagan dacă ar fi ştiut adevărul?

Tom aştepta în faţa a ceea ce un indicator identifica drept Capela Sf. Katherine, care ieşea din turnul sudic al catedralei. De acolo, putea vedea intrarea vestică, întreaga navă a bisericii şi altarul principal.

Îl zări pe Zachariah Simon trecând spre altar. Mulţumită Innei, intrase printr-o uşă puţin folosită, din partea de nord, care nu era deschisă publicului. Aşa cum bănuise, Inna dispunea de relaţii şi dăduse un telefon din cafenea directorului de relaţii publice al diocezei. Povestea era simplă. Îi venise un prieten în vizită din America, un scriitor celebru, dar discret, care dorea să viziteze catedrala fără să atragă atenţia. Era posibil să intre în catedrală fără să treacă pe la intrarea principală? Cunoştinţa ei se arătase fericită că o poate ajuta, fapt care îi permisese lui Tom să ajungă devreme acolo şi să rămână ascuns privirilor.

După o cercetare rapidă, estima că acolo erau prezenţi circa o sută de oameni, cu aparate foto ale căror bliţuri sclipeau. Din când în când, vocile acopereau sunetul orgii. Catedrala era impresionantă. Zidurile sale erau alcătuite din pietre roşii şi purpurii, aşezate şi fasonate în forme îndrăzneţe, ca un soi de tapiserie. Tom se minuna, gândindu-se la timpul şi energia de care fusese nevoie pentru construirea unui edificiu atât de grandios. Invidia o asemenea răbdare. Universul lui fusese întotdeauna agitat, fară prea mult timp alocat altei preocupări decât următorului termen-limită.

Ducea dorul acelui ritm frenetic de viaţă.

Folosi una dintre coloanele masive, care susţineau acoperişul curbat, pe post de acoperire. Privi pe lângă marginea ei, urmărindu-l pe Simon. Se uită dincolo de coridor, către capătul îndepărtat, unde se găsea un grilaj deschis manevrat de un singur angajat al bisericii.

Intrarea în catacombe.

Tom ştia deja că aceasta se închidea la ora cinci după-amiaza. Angajata, o femeie în vârstă, verifica biletele, căci o vizită acolo presupunea o taxă. Inna îi dăduse un ghid şi el citise despre acele catacombe, gândindu-se că ele îi vor furniza ocazia de care avea nevoie.

Îşi făcuse temele şi acum se pregătea.

Simon se opri în faţa marelui altar.

Tom se întoarse către intrarea principală.

Alle intră în biserică.

Capitolul treizeci şi cinci

Bene lua curbă după curbă pe drumul sinuos. Mai întâi urcase pieptiş către vârful muntelui, însă acum cobora către o vale împădurită aflată la circa treizeci de kilometri nord-vest de proprietatea lui. În vârf zărise ţărmul de nord al insulei, cu apa albastră lucitoare şi sclipirile valurilor. Deasupra capului ardea soarele de amiază a cărui căldură era intensificată de altitudine.

Cu două ore în urmă primise, în sfârşit, apelul lui Tre Halliburton, iar cei doi hotărâseră să se întâlnească la sit – sau cel puţin acolo unde credea Tre că se află situl. Bene îşi dădea seama că în Viena se petreceau evenimente, dar acestea erau dincolo de posibilitatea lui de a le controla. Cu siguranţă că Brian Jamison încerca să mai salveze ce putea de la dezastru, dar lui Bene nu-i păsa. Nu dorea decât cooperarea lui Simon, iar aceasta nu putea fi obţinută decât prin prisma a ceea ce furniza el la schimb. Nu-i plăcuse că fusese obligat să lucreze cu americanii. Le ura dorinţa de a se amesteca în toate şi aroganţa. Însă cooperase. Ca atare, de ce nu erau mulţumiţi? Ar fi trebuit să-şi vadă de treburile lor şi să-l lase pe el în pace.

Îl zări pe Halliburton în faţă, deja coborât din vehicul şi ţinând în mână o geantă diplomat. Ajunse lângă el, opri vehiculul şi se dădu jos. Încă se găseau la o altitudine suficient de mare ca să se bucure de o panoramă excelentă a junglei dense, pe distanţă de mulţi kilometri în jur. În depărtare se vedea marea, cu valurile lungi spărgându-se de reciful care proteja ţărmul nordic.

— Documentul ăla găsit de tine, Bene, era o mină de aur în sine. M-a condus către diverse locuri.

Lui Bene îi plăcea ce auzea.

Tre fusese emoţionat la telefon şi părea la fel şi acum. Arătă înspre marea îndepărtată.

— În cursul celei de-a patra expediţii, din 1504, Columb a fost reţinut aici timp de aproape un an. Nava lui s-a avariat şi el a tras-o pe mal, undeva pe ţărmul nordic. A avut un an greu atunci. N-au fost trimise nici un fel de nave de salvare. Guvernatorul din Hispaniola îl ura pe Columb, aşa că a decis să-l lase să moară aici. Echipajul lui s-a revoltat, după care taino i-au devenit ostili, ascunzându-i hrana. Ai idee cum a rezolvat Columb problema?

Nu chiar.

— Avea la bord o lucrare, *Ephemerides,* tipărită în Nurenberg, în jurul anului 1490, care conţinea predicţii privind eclipsele făcute cu treizeci de ani înainte. A descoperit acolo că, peste trei zile, avea să fie o eclipsă totală. 29 februarie 1504. Ca atare, a chemat la el căpeteniile locale şi le-a spus că Dumnezeul lui din ceruri era furios pe ei pentru că ascundeau mâncarea. Le-a zis că luna avea să se ridice sângerie şi inflamată în acea noapte – fapt care, evident, s-a petrecut, datorită eclipsei. Apoi le-a spus că luna avea să dispară. Desigur că s-a întâmplat şi asta. Taino au intrat în panică şi l-au implorat pe Columb să oprească totul.

Bene îl ascultă pe Tre explicând cum Columb s-a retras în cabina lui, de presupus ca să se roage Dumnezeului său pentru iertarea lor. În realitate, el şi-a folosit instrumentul de măsurare a timpului ca să afle durata eclipsei şi astfel să poată calcula longitudinea insulei.

— S-a întors exact când eclipsa lua sfârşit şi le-a spus băştinaşilor că Dumnezeul lui îi iertase şi luna avea să revină la locul ei, în condiţiile în care ei îi ofereau hrană. Luna a reapărut şi aşa n-au mai fost

probleme cu localnicii. Iar calculul longitudinii a fost eronat cu doar o jumătate de grad, ceea ce reprezenta o performanţă pentru acele vremuri.

Bene se întreba care era morala poveştii. Ura tot ce avea de-a face cu spaniolii.

— Columb, reluă Halliburton, înţelegea navigaţia. Se pricepea la stele şi cunoştea relaţia lor cu timpul şi geografia. Noaptea trecută m-am întors la arhive şi am descoperit câteva lucruri pe care hoţul tău le-a ratat.

Tre deschise geanta şi scoase de acolo o hârtie.

— Am găsit astea scrise pe o altă foaie asociată primului document şi care priveşte concluzia procesului dintre fraţii Cohen.

> Intrare la teren deschis aproape de 01:94:01: a.01. Pe coasta 01.aa.94.66 a din dreapta contra Insula aa.01.94.61.01.94 66.13.01. Principalele formule apelate de cuvântul 24.19.p.p.000.nl pp.pp.66. pp sunt 11.61 94. 61.91 1 sau 22.4.85. sau portugalii vă vor duce acolo .61.61.01.60.nl 85.

— Asta trebuia să furnizeze Abraham Cohen fratelui său, Moise, ca parte a înţelegerii. Guvernatorul care a condus procesul a înregistrat informaţia într-un raport despre dispută trimis Spaniei. Se pare că spaniolii au nutrit un interes mare faţă de orice era legat de mina pierdută.

Bene îi povestise deja lui Halliburton despre X-ul cu cârlig din peştera arătată de Frank Clarke şi despre semnătura lui Columb.

Tre arătă înspre mare şi zise:

— Columb a pătruns în interior de undeva de pe ţărm şi a descoperit mina. Ca să-şi marcheze drumul a folosit indicii de navigaţie. Asta semnifică numerele astea. Însă n-avem de unde să ştim la ce se referă. E un cod. Ce ştim, Bene, e că

cei 420 de acri cumpăraţi de Abraham Cohen, în 1670, sunt acolo jos, sub noi, în valea aia. Am găsit o mulţime de repere geografice pe hărţi. Dacă există, mina e acolo.

Bene se uită la palmierii, ferigile şi vegetaţia luxuriantă aflată la câteva sute de metri mai jos, care se întindea până la mare. Nu se vedeau nici un fel de case, localităţi sau ferme.

— Chestia bună, zise Tre, e aceea că e vorba de teren maroon necultivat.

Asta însemna că nu prea existase vreun amestec din afară. Maroonii îşi păzeau terenurile cu o ferocitate recunoscută. Pentru explorare era nevoie de acceptul lor.

— Şi acum? întrebă el.

— Întocmesc o listă de peşteri pentru zona aceasta. Societatea Geologică din Jamaica le-a cartografiat pe cele mai multe. Vreau să văd ce e acolo.

Era o atitudine înţeleaptă.

— Dar nu poate fi vorba de o peşteră cunoscută, nu?

— E un punct de plecare.

— Nu mă mai crezi atât de nebun, nu? zise Bene.

— Tot ce ştiu, Bene, e că insula asta nu a fost remarcată pentru aur. S-a mai găsit aur ici şi colo, pe cursurile apelor, dar valoarea insulei a constat în sol şi aşezare. Ne-am aflat în mijlocul rutelor comerciale, iar pe solul ăsta poate creşte aproape orice. Spaniolii n-au recunoscut niciodată aşa ceva, iar Ferdinand n-a crezut niciodată în vreo mină pierdută. De aceea a dat insula moştenitorilor lui Columb. Considera locul ăsta lipsit de valoare. Legenda a apărut ulterior. Cedarea insulei reprezenta o cale facilă de a se descotorosi de familia Columb. Terminase cu ei. În sfârşit.

— Am oameni care pot pieptăna valea asta, zise Bene.

— Nu încă. Să vedem dacă putem îngusta zona de cercetare. Am verificat documentul găsit de tine. Râurile şi pâraiele menţionate sunt notate cu numele lor spaniole, dar ştim cum se traduc astăzi. Cred că pot limita aria de căutare.

Bene simţi şi altceva în vocea lui Halliburton.

— Ce mai e?

— Există o altă sursă de documente, Bene. De pe vremea spaniolilor. Noaptea trecută curatorul arhivei mi-a amintit de asta. Puţini au văzut acele documente şi e posibil ca ele să ne fie de ajutor. Se află în mâini private.

— Unde?

— În Cuba.

Capitolul treizeci şi şase

Alle intră în catedrală şi îl zări imediat pe Zachariah stând la câteva zeci de metri distanţă, în capătul îndepărtat al navei bisericii.

Se duse spre el.

Era îmbrăcat impecabil, ca întotdeauna, cu spatele drept şi fară nici o urmă de grijă pe chipul cu barbă. Alle se apropie la câţiva paşi şi se opri.

— Eşti bine? întrebă el imediat.

— De ce m-ai vrut moartă?

— Asta ţi s-a spus? Că te-am vrut moartă?

— Omul tău m-a dus în pădure cu ordinul de a mă ucide.

Zachariah clătină din cap.

— Alle, nu lucra pentru mine. Lucra pentru Brian Jamison. Omul ăla a dispărut ieri de pe proprietatea mea. Era spionul lui Jamison.

Alle ştia că era adevărat, dar se întrebă de unde ştia şi el asta.

— Mă aflu aici, reluă Zachariah, din pricina tatălui tău. Nu s-a ţinut de înţelegere în Florida şi a insistat să ne întâlnim. Şeful lui Jamison m-a contactat ieri şi mi-a spus că te au la ei. Voiau să ajungă la mine prin tine. Aşa că te-au luat şi au minţit în privinţa mea.

— Pentru cine lucrează Brian?

— Pentru un om pe nume Bene Rowe cu care n-ar fi trebuit să mă încurc niciodată, fie şi numai pentru că te-a pus pe tine în pericol.

— Unde e Rocha?

— Ştiu că eşti supărată din pricina acelei transmisii. O să am grijă de el în privinţa asta. Nu

va scăpa nepedepsit. Dar chestia asta l-a pus în acţiune pe tatăl tău.

Ceea ce era adevărat.

— Am vrut să-ţi spun de câteva ori că există oameni care vor încerca să stopeze căutările noastre. Bene Rowe şi Jamison se numără printre ei. Se amestecă în ceea ce facem noi.

— Am văzut ce s-a întâmplat în Florida, când te-ai dus după tatăl meu.

— Ai văzut?

— Era montată o cameră de filmat acolo.

— Nu aveam de ales. Trebuia să mă confrunt cu el. Dar, când a cerut o întâlnire *aici* ca să facă schimbul, am fost de acord.

— Unde e el? întrebă ea.

— Chiar aici.

Alle se întoarse, la fel ca şi Zachariah.

Tatăl ei stătea la câţiva paşi depărtare.

Tom îşi cercetă fata cu privirea. Părul ei negru era mai lung decât cu câţiva ani în urmă şi încă era ondulat. Pielea şi structura osoasă proveneau de la el, ca şi nasul teşit, pometii ridicaţi şi maxilarul rotund. Ochii căprui erau de la maică-sa. Ca şi el, Alle nu purta ochelari sau bijuterii. Era îmbrăcată în blugi, pulover şi cizme cu talpa plată. Văzând-o, Tom se gândi imediat la Michele. Semăna cu mamei ei.

— Domnule Sagan, rosti Simon. Iat-o aici, aşa cum am promis. Şi acum, pot să primesc ce e al meu?

Tom se întoarse spre Alle.

— Eşti bine?

Ea dădu din cap, dar nu scoase o vorbă. Pe Tom îl deranja faptul că ea şi Simon ajunseseră acolo separat şi discutaseră cu calm, ca şi cum se cunoşteau bine.

— Domnule Sagan, reluă Simon, vreau ce aveţi.

— Şi ce-o să faci dacă nu-ţi dau nimic?

— Fiica dumitale e aici, aşa cum am promis. Nu putem pune capăt afacerii noastre?

Ceva nu era în regulă. Alle nu afişa nici un fel de emoţie la care Tom s-ar fi aşteptat de la cineva care fusese legat de un pat şi molestat de străini. Se uită în ochii ei, căutând ceva care să-i explice senzaţia, dar nu zări nimic.

— Dă-i ce vrea, rosti ea într-un târziu.

— Bunicul tău nu ar dori să fac asta.

— De unde ştii?

— Am citit ce a lăsat în mormânt.

Tom zări curiozitatea ei, dar nu merse mai departe. În schimb, scoase o bucată de hârtie împăturită din buzunar şi i-o dădu lui Simon.

— Asta e. Un bilet adresat mie.

În vreme ce Simon citea, Tom se uită fix la Alle, care în mod clar nu se simţea confortabil.

— Asta e tot? întrebă Simon.

— Abiram nu era un om al cuvintelor multe. Pentru el asta însemna, de fapt, o conversaţie lungă. Cred că biletul lămureşte faptul că eu habar n-aveam că el era un soi de levit. Acum sarcina aia pare să fi căzut pe umerii mei.

— Aşa cum ţi-am spus în Florida, nu eşti demn nici măcar să rosteşti acel cuvânt.

— Am terminat?

Simon dădu din cap.

— Treaba noastră s-a încheiat. Poate că acum vei încheia ce ai început acasă la tatăl tău.

Tom rezistă nevoii imperioase de a-l împuşca chiar el pe nemernic.

— Sau poate te împuşc eu pe tine.

Simon se încruntă.

— Mai există o chestiune de care poate vrei să te ocupi. Ceva despre care fiica ta mă îndoiesc că îţi va povesti. Nu a fost răpită. Cel puţin nu de către mine. A participat de bunăvoie la şarada la care ai fost martor.

Tom se forţă să rămână calm.

— Spune-i, o îndemnă Simon pe Alle. Adevărul e întotdeauna cel mai bun.

Alle nu zise nimic, dar în mod clar era surprinsă de vorbele lui Simon.

— Spun asta deoarece chiar a fost răpită ieri de alţii şi eliberată astăzi datorită mie.

— Mi s-a spus că *tu* intenţionai să mă ucizi, rosti Alle.

— Te asigur că pericolul venea din partea lor, nu din a mea. Simon se uită la Tom. Răpitorii ei lucrează pentru un asociat de-al meu în afaceri, care a decis să modifice relaţia dintre noi. Am intervenit şi am încheiat o înţelegere pentru eliberarea ei. Menţionez asta deoarece omul care a luat-o prizonieră tocmai a intrat în biserică.

Alle se răsuci şi îl văzu pe Brian, stând în celălalt capăt al navei catedralei. Spusese că o să aştepte afară.

O altă minciună.

— Nu e nici prietenul meu, nici al tău, zise Zachariah. Îţi doresc toate cele bune.

— Vin cu tine, rosti ea.

— Tatăl tău n-ar îngădui aşa ceva. Discută cu el. Rezolvaţi ceea ce trebuie între voi.

O teamă nefirească se furişă în sufletul ei. O frică aşa cum nu mai simţise până atunci.

— De ce m-ai vândut?

— Adevărul nu e niciodată un lucru rău, nu-i aşa, domnule Sagan?

— Bănuiesc că o să descoperi singur.

Zachariah plecă şi se îndreptă spre locul unde aştepta Brian Jamison. Strecură pur şi simplu bucata de hârtie pe care i-o dăduse Sagan în buzunarul pantalonilor. Se opri la câţiva paşi distanţă de celălalt.

— Ai obţinut ce doreai? întrebă Jamison.

— Asta e între mine şi şeful tău.

— Deci dispari pur şi simplu de aici? Îi laşi să plece? Îi laşi pe mâna mea?

Zachariah se întoarse către locul unde stăteau Alle şi Tom Sagan.

— Nu chiar.

Tom urmări scena de la treizeci de metri depărtare, după care o întrebă pe Alle:

— E adevărat ce a spus?

Ea nu-i răspunse, dar el zări nesiguranţa şi frica de pe faţa ei. Amândouă îl alarmară.

— Omul de acolo, zise ea, se numeşte Brian Jamison şi m-a luat prizonieră ieri. Ce a spus Zachariah despre el ar putea fi adevărat.

Individul porni către ei, în timp ce Zachariah părăsea catedrala.

Slavă Domnului că Tom era pregătit.

— Să mergem.

— Unde?

— Afară de aici.

O duse pe Alle către poarta de fier manevrată de angajata catedralei. Biletele pentru catacombe nu mai erau verificate. Inna aranjase ca el să beneficieze de un tur privat, după ce zona de la subsol se închidea publicului. Discutase cu angajata mai devreme şi femeia îl aştepta. Le făcu semn amândurora să treacă. O privire scurtă înapoi şi Tom îl văzu pe individul pe nume Brian venind drept spre intrare. Tom păşi către locul unde se termina podeaua de gresie şi începea scara de piatră. Intră pe poartă, apoi apucă barele de fier şi le trase după el, asigurându-se că încuietoarea se închide în urma lui. Cu câteva ore înainte, când ajunsese acolo, observase că poarta avea nevoie de cheie ca să fie redeschisă. Cu siguranţă că angajata deţinea acea cheie, dar timpul câştigat astfel era critic pentru fuga lor.

Crezuse că Simon era duşmanul lui.

Acum exista o nouă ameninţare.

— Urmează-mă, îi spuse el lui Alle.

Coborâră în grabă treptele către cripte.

Zachariah ezită în dreptul porţii principale şi văzu cum Alle şi tatăl ei coboară în catacombe. Sagan părea să fi închis poarta de fier, fapt care oprea înaintarea lui Jamison, în vreme ce angajata catedralei încerca să redeschidă poarta. Zachariah se întrebase ce urma să întreprindă Rowe. În aparenţă, încă o mai voia pe Alle Becket – iar acum şi pe tatăl ei. O compromisese pe Alle deoarece dorise ca ea să plece cu taică-său. În felul acesta, Rocha se putea ocupa de amândoi. Evident că el presupusese că cei doi vor ieşi pe poarta principală.

Dar nu era aşa.

Şi îşi amintea ce-i spusese Sagan.

Bănuiesc că o să descoperi singur.

Ceva nu era în regulă.

Ieşi afară şi îl zări imediat pe Rocha. Îi făcu semn şi acesta veni repede, spunând:

— L-am văzut pe Jamison intrând.

— S-au dus toţi către catacombe.

Se întrebă dacă asta nu era o ocazie.

— Vino!

El şi Rocha intrară din nou în catedrală.

Capitolul treizeci şi şapte

Tom cobora repede treptele, cu Alle urmându-l îndeaproape.

Ajunseră la capătul scării.

Înaintea lor se întindea un labirint de coridoare, toate săpate în piatră cu secole în urmă. Acum, locul se transformase într-o necropolă elaborată, în stil baroc, unde erau îngropaţi episcopii şi înaintaşii. Tom studiase ghidul catedralei, în vreme ce aştepta întâlnirea cu ei şi învăţase aranjamentul, ştiind încotro trebuie să o ia. Când se întâlnise cu Inna, unul dintre favorurile cerute fusese să-l bage în catedrală neobservat.

Celălalt fusese să-l scoată de acolo.

— Într-acolo, arătă el.

Zachariah şi Rocha se opriră şi se ascunseră în spatele unei coloane. Brian Jamison o zorea pe angajată, care încă mai încerca să redeschidă poarta de fier. Agitaţia atrăsese atenţia câtorva turişti, dar nu foarte mult. Zachariah vizitase catacombele înainte. Multe morminte, cripte şi oase. Acum însă se întrebă: Oare mai exista o ieşire?

Angajata se chinuia cu cheile ei. Într-un târziu, reuşi să o introducă pe cea corectă în broască.

Jamison dispăru pe treptele care coborau.

Zachariah şi Rocha porniră în grabă mai departe, exact în clipa în care angajata începea să reînchidă poarta. Simon avu grijă să îşi ţină chipul ascuns faţă de femeie.

— *Entschuldigen sie bitte,* rosti el trecând pe lângă ea.

Femeia deschise gura să rostească ceva, dar Rocha trânti poarta de fier în urma lor.

Alle era confuză şi şocată. Nu avusese altă cale decât să îl urmeze pe tatăl ei. Zachariah o vânduse. Păruse iritat. Dar cum l-ar fi putut învinovăţi? Îl acuzase că încercase să o omoare. Dar nu cumva el o salvase? Şi oare Brian şi nu Zachariah, era cel care o minţea?

Habar n-avea.

Ştia însă despre catacombe. O serie de încăperi subterane închise. Mulţi preoţi erau îngropaţi aici, împreună cu trupurile, inimile şi viscerele celor din familia Habsburg, cei care, vreme de secole, conduseseră o mare parte a Europei. Mai existau acolo şi oasele a peste 11 000 de oameni, mutate din cimitirele de la suprafaţă, după izbucnirea unei epidemii de ciumă, la mijlocul secolului al XVIII-lea. Rămăşiţele lor zăceau în grămezi masive, imaginea fiind un pic macabră pentru gustul ei. Îşi amintea din turul făcut că încăperile subterane dădeau una într-alta, având becuri cu incandescenţă care făceau o lumină de culoarea chihlimbarului. Tatăl ei părea să ştie exact încotro se îndreaptă, ocolind principalele zone turistice care se întindeau din faţa scării şi o luă în stânga, către încăperile osuar. Trecură pe lângă mai multe monumente funerare remarcabile, construite pe nişte sicrie de cupru elaborate.

Alle se opri.

— Unde mergem?

Tom se întoarse.

— Ieşim de aici.

— De unde ştii că există o ieşire?

Alle surprinse iritarea de pe chipul lui.

— Contrar a ceea ce ai putea crede, nu sunt idiot. Mi-am luat măsuri înainte.

— De ce faci asta?

— Poate pentru că am fost nevoit să privesc cum fiica mea e pipăită de doi bărbaţi, în vreme ce e legată de un pat. Nu crezi că aşa ceva ar putea

oferi o motivaţie? Acum mi se spune că întreaga scenă era regizată. Era, Alle?

Nu mai simţise de multă vreme mânia tatălui ei, iar asta o enerva. Însă minciuna părea inutilă acum.

— Aşa a fost. A fost o scenă regizată.

El se apropie de ea.

— Şi mai ai tupeul să mă judeci.

Alle ştia la ce se referea. La toate clipele acelea în care ea îi spusese ce soţ şi tată mizerabil fusese, numindu-l mincinos şi ticălos, culminând la înmormântarea mamei ei, când îi ceruse să plece de acolo.

— N-ai nimic de spus? întrebă el.

— Doream să deschizi mormântul. Ştiam că n-o vei face dacă te rog frumos.

— N-aş fi făcut-o. Însă tot ar fi trebuit să mă rogi.

Se aflau într-o intersecţie unde coridorul principal continua înainte şi un altul în stânga. O plăcuţă indica faptul că osuarele se găseau în stânga. O mişcare dinspre dreapta îi atrase atenţia lui Alle.

Brian apăru la cincisprezece metri depărtare.

Îl văzu şi tatăl ei.

Urmăritorul lor îşi duse mâna sub haină. Alle ştia ce se găsea acolo.

Teaca de armă.

Scoase o armă.

Tom reacţionă la vederea armei, hotărând instantaneu că nu puteau fugi drept înainte, căci individul ar fi avut o ţintă sigură. Mai devreme, când efectuase recunoaşterea catacombelor, Inna îi arătase cel mai scurt drum de ieşire – care, din nefericire, se afla pe acolo pe unde ei nu puteau ajunge.

N-aveau de ales.

O prinse pe Alle de mână şi porniră în fugă pe coridorul lateral către osuare.

Zachariah coborî treptele care duceau în catacombe. Lumina de dedesubt ilumina tavanul şi surprinse mişcarea vagă a cuiva care dispăru în stânga lui.

Îl prinse pe Rocha de braţ şi îi făcu semn să încetinească.

Mai făcu un gest cu capul şi Rocha îşi găsi arma cu un amortizor de zgomot deja prins de ţeava scurtă. Zachariah spera să prindă câteva minute liniştite acolo jos. Problema numită Brian Jamison îl irita rău, la fel ca oricare alta.

Oare Sagan îi dăduse totul?

Ajunseră la capătul scării, într-o încăpere lungă cu strane. Un soi de biserică subterană. Un crucifix baroc atârna deasupra unui altar. Zachariah privi cu mare atenţie pe după marginea unui zid. Un coridor ducea înspre afară. Jamison stătea la cincisprezece metri depărtare, cu o armă în mână, cotind stânga pe după un alt zid.

El şi Rocha îl urmară.

Tom era îngrijorat. Lucrurile nu se desfăşurau aşa cum fuseseră planificate. Ar fi trebuit să intre în catacombe cu Alle, iar poarta de fier să se zăvorască în urma lor, ca să-l ţină la distanţă pe Zachariah Simon. Nu se gândise la apariţia unui terţ şi cu siguranţă nu se aşteptase ca propria fiică să fie în cârdăşie cu partea adversă. După diagrama catacombelor din ghid, Tom ştia că drumul pe care îl urmau ei acum avea să ducă în cele din urmă la ieşirea planificată pentru utilizare, doar că pe o cale mai lungă şi mai întortocheată.

Acolo aştepta Inna, în capătul altei scări de dincolo de faţada estică a catedralei. Ieşirea lor dădea într-o alee laterală, aflată acolo de secole şi foarte rar folosită. Intrarea era protejată de o uşă metalică ce se putea deschide doar din interior, însă Inna reuşise să convingă persoana pe care o cunoştea să-i permită vizitatorului american să

plece pe acolo, după încheierea turului privat al catacombelor. Inna însăşi îşi asumase responsabilitatea închiderii uşii, după plecarea oaspeţilor. Persoana de la relaţiile publice ale diocezei fusese mai mult decât dornică să-i fie pe plac, ştiind că astfel obţinea un favor din partea presei care putea fi util cândva.

Tom înţelegea prea bine o astfel de monedă de schimb.

Odinioară, fusese expert de talie mondială în astfel de poveşti comerciale.

Ajunseră la capătul coridorului şi se întoarseră.

În dreapta şi în stânga lor se deschideau nişe, fiecare blocată de gratii de fier. Dincolo de ele, luminate de alte becuri cu incandescenţă, oasele erau stivuite pe o înălţime de doi metri şi jumătate. Unele în grămezi ordonate, altele în stive dezorganizate, ca şi cum ar fi fost aruncate acolo. Priveliştea era neliniştitoare şi suprarealistă. Atât de multă moarte împachetată atât de strâns. Cine fuseseră acei oameni? Cum trăiseră? Care erau poveştile lor?

Tom observă că şi privirea lui Alle era atrasă de oase.

Dorea doar să iasă de acolo. Însă coridorul care traversa osuarele era lung şi drept. Avea poate douăzeci de metri de la un capăt la altul, cu arcade de piatră şi bare de fier aliniindu-se pe ambele laturi. Nu oferea deloc adăpost. Asta nu era bine.

— Rămâneţi chiar acolo, rosti o voce în spatele lui.

El şi Alle se opriră şi se întoarseră.

Urmăritorul lor stătea la şapte metri în urma lor.

Cu o armă aţintită spre ei.

Capitolul treizeci şi opt

Bene şedea în cabina de pasageri a avionului King Air C90B, un mic turbopropulsor pe care îl închiria oricând călătorea pe undeva prin Caraibe. Din fericire, fusese disponibil şi el se urcase la bordul lui, împreună cu Tre Halliburton, în Montego Bay. Tre spusese că ar putea exista nişte informaţii în Cuba, aşa că Bene sunase şi obţinuse pentru amândoi accesul în ţară. Făcea afaceri în mod regulat cu cubanezii. Aceştia îl cunoşteau şi fuseseră dornici să coopereze. Avionul putea lua la bord până la şapte pasageri, însă cum erau doar doi, spaţiul pe care îl aveau la dispoziţie era mai mult decât suficient. Lui Bene îi plăcea mai ales serviciul de la bord. Bucătăria era întotdeauna aprovizionată cu mâncăruri fine, iar barul cu băuturi dintre cele mai scumpe. Pentru el nu prea conta asta, căci oricum bea puţin, dar era important pentru oaspeţii lui. Tre savura un rom cu cola.

— Arhiva asta se află în mâini private, zise Tre. Am vrut mereu să arunc o privire acolo, dar n-am putut intra în Cuba.

— De ce crezi că ne-ar fi de ajutor?

— E vorba despre ceva ce am descoperit noaptea trecută. În documentele spaniole lăsate în Jamaica există referiri constante la Cuba. Eu şi arhivarul am mai discutat şi înainte despre această arhivă cubaneză. El chiar a văzut-o. Spunea că acolo sunt mai multe documente din vremea spaniolilor decât oriunde altundeva.

— Nu cunoaşte ce cauţi, nu?

— Nu, Bene. Ştiu ce fac. Presupun că putem obţine o maşină după ce aterizăm.

— Ne aşteaptă deja.

— Se pare că ai mai fost acolo.

— Cu toate defectele lor, cubanezii sunt oameni cu care lucrezi uşor.

— Seara trecută, când am fost în arhivă, zise Tre, unul dintre funcţionari mi-a povestit despre un coleg de-al lui care a dispărut. Se cheamă Felipe. El este omul care a furat acele documente pentru tine?

— Nu pentru mine. Pentru altcineva.

— E mort, nu?

Bene nu avea de gând să recunoască asta. În faţa nimănui. Niciodată.

— De ce mă întrebi?

— Funcţionarul mi-a spus că omul n-a lipsit niciodată de la lucru. E tânăr. Deştept. Acum a dispărut.

— E cam mare saltul de la aşa ceva la mine.

— De ce o faci, Bene? De ce nu mergi pe calea legitimă?

Bene se întrebase adesea acelaşi lucru. Poate că de vină erau genele tatălui său răsucindu-se în interiorul lui. Din păcate, ispita banilor câştigaţi uşor şi puterea adusă de ei erau imposibil de ignorat, deşi uneori îşi dorea să fi putut face asta.

— Ar trebui să avem conversaţia asta? întrebă el.

— Suntem doar noi doi aici, Bene. Sunt prietenul tău.

Poate că era, dar nici el nu era prost.

— Nu fac nimic care să dăuneze cuiva. Absolut nimic. Îmi cultiv cafeaua şi încerc să mă ţin de ale mele.

— Omul acela, Felipe. S-ar putea să nu fie de acord cu asta.

Bene încă simţea furia din privirea nevestei lui Felipe, când el aruncase banii pe pat. Îi distrusese viaţa. De ce? Din mândrie? De mânie? Nu. Pur şi simplu trebuia să o facă. Jamaica era o ţară dură, cu bande multe şi puternice. Adevărat, oficial,

Bene nu făcea parte din acel sistem – îi plăcea să creadă că se ridicase deasupra lui – dar ca să-şi menţină acest statut trebuia să inspire frică. Uciderea acelui traficant de droguri făcuse parte din plan. Felipe? Nu chiar, căci nimeni nu avea să ştie cu adevărat ce se întâmplase, cu excepţia oamenilor care lucrau pentru el. Însă asta fusese şi ideea. Dacă un funcţionar mărunt îl putea minţi fară să suporte vreo consecinţă, atunci ce-ar *face* oamenii lui?

Acum ei ştiau care era preţul greşelii.

— Mare păcat că omul e dat dispărut, rosti el în cele din urmă.

— Am citit despre tatăl tău, zise Tre. Era un om aparte. Putea să creeze de unul singur întreaga industrie a cafelei Blue Mountain.

Bene era tânăr când murise tatăl lui, dar îşi amintea de el, iar mama lui îi povestise câte ceva. Ea părea să fi ţinut minte doar lucrurile bune. Tatăl lui simţise nevoia să reglementeze cea mai valoroasă resursă de export a insulei. Evident, de pe urma acestui fapt beneficia familia Rowe. Însă ce era rău în asta?

— Tatăl meu dorea să găsesc această mină, îi spuse el lui Halliburton. A fost primul care mi-a povestit despre ea.

Bene dorea să schimbe subiectul. Drumul acela avea legătură cu mina, nu cu familia sau cu afacerile lui. Însă îi plăcea destul de mult de Halliburton ca să nu se înfurie din pricina diversiunii.

— Şi ce vei face dacă locul ăla există cu adevărat? întrebă Tre.

Avionul fu zguduit de o turbulenţă. Se aflau la şase mii de metri deasupra Mării Caraibilor, îndreptându-se nord-est către Santiago de Cuba, un oraş populat de pe coasta sud-estică. Zborul era de scurtă durată şi aveau să aterizeze în curând.

— Oare există? replică el.

— Cu două zile în urmă aş fi spus că nu. Acum nu mai sunt aşa de sigur.

„Este acolo, îi spusese Zachariah Simon. Familia mea a căutat multă vreme mina asta."

„De ce e importantă pentru tine?"

„Este importantă pentru religia mea."

Asta îl surprinsese.

„În ce mod?"

„Cristofor Columb a fost evreu. S-a convertit la creştinism în urma ameninţărilor cu represalii. Însă în sufletul lui a rămas evreu."

Bene nu mai auzise aşa ceva.

„Numele lui real era Christoval Arnoldo de Ysassi."

Făcuse un efort considerabil să-şi ascundă neîncrederea.

„E adevărat, întărise Simon. Familia lui şi-a luat numele Colon după convertire."

„Şi de ce contează toate astea?"

Bene chiar voia să ştie.

„Contează enorm pentru familia mea. Contează şi mai mult pentru evrei. Cunoşti povestea morţii lui Columb?"

— Cum a murit Columb? îl întrebă el pe Halliburton.

— De ce mă întrebi asta?

— Mă gândeam la ceva. Cum s-a întâmplat?

— A murit în Spania, în mai 1506, după o lungă suferinţă. Nimeni nu ştie ce l-a ucis. Interesantă nu e moartea lui, ci ceea ce s-a întâmplat după aceea.

Bene îl ascultă pe Halliburton, explicându-i modul în care Columb a fost înmormântat mai întâi într-o mănăstire din Valladolid. Apoi, în 1513, nora lui a cerut ca rămăşiţele să fie aduse în catedrala din Sevilla. În anul 1537, familiei i s-a acordat permisiunea să aducă trupul înapoi, în Lumea Nouă, iar Columb a fost înhumat în interiorul unei biserici nou-construite din Santo Domingo.

1537.

Bene cunoştea semnificaţia acelui an.

Era anul în care aceeaşi noră – văduva unuia dintre fiii lui Columb – dobândea controlul asupra insulei Jamaica de la Coroana spaniolă.

Columb a rămas pe Hispaniola până în 1795. Când Spania a pierdut controlul insulei în favoarea francezilor, rămăşiţele au fost transferate la Havana. La începutul secolului XX, la sfârşitul războiului hispano-american, când Cuba şi-a câştigat independenţa, osemintele au fost duse înapoi în Sevilla, unde au şi rămas.

— Aici e o singură problemă, zise Tre. E posibil ca osemintele să nu îi aparţină lui Columb. Către sfârşitul secolului al XIX-lea, câţiva muncitori care făceau săpături în biserica din Santo Domingo au dat peste o cutie de plumb plină cu oseminte. Pe exterior era scris FAIMOSUL OM DON CRISTOBAL COLON. Asta i-a făcut pe toţi să creadă că era posibil ca spaniolii să fi deschis un mormânt greşit în 1795.

— Am fost la biserica din Santo Domingo, zise Bene. Există un monument dedicat lui Columb şi un mormânt.

— Care conţine acele oseminte din cutia de plumb. Guvernul a făcut toate astea în 1992, ca să celebreze a cinci suta aniversare a primei expediţii. Însă există un mormânt magnific şi în Sevilla. Au fost efectuate câteva teste ADN, dar nu s-a rezolvat nimic. Osemintele alea au fost mutate de atâtea ori, împrăştiate, încât Columb ar putea fi peste tot. Sau nicăieri.

„Familia mea caută mormântul lui Columb, îi spusese Simon. Noi credem că osemintele au fost transportate în secret către Jamaica şi ascunse în mina pierdută. Familia părea să fi avut încredere în acel loc, de vreme ce însuşi amiralul îl descoperise.”

Însă Bene nu-l crezuse pe Simon atunci şi nu-l credea nici acum. Aici nu era vorba de găsirea unui mormânt. Nicidecum. Simon urmărea cu totul

altceva, suficient de important ca să atragă atenţia agenţilor de informaţii americani. Lui Bene nu-i păsa defel de osemintele lui Columb. Omul ăla fusese un invadator. Un distrugător. Sosirea lui însemnase moartea a zeci de mii de taino şi în cele din urmă dusese la sclavie, care însemnase durere şi suferinţe suplimentare. Maroonii se răsculaseră împotriva acestei situaţii, devenind primii africani care îşi cuceriseră libertatea în Lumea Nouă. Dacă exista vreo mină pierdută, atunci în mod cert le aparţinea lor.

— Ce e, Bene?

Zgomotul motorului se diminuă, semn că avionul îşi începea coborârea. Pe fereastră zări Cuba şi bastionul verde al munţilor care străjuiau coasta. La Sierra Maestra. Ştia că sclavii folosiseră acel ţinut aspru ca adăpost, atunci când evadau de pe plantaţiile de trestie. Nu-şi dobândiseră un renume precum maroonii, dar fuseseră la fel ca ei.

Şi Halliburton privea pe fereastră.

— Acolo a început revoluţia cubaneză. Castro şi oamenii lui s-au ascuns în munţii ăia.

Bene ştia că aici se cultiva cafea. Un soi tare care nu prea concura cu boabele lui nepreţuite.

— Vreau să găsesc mina aia, zise el cu voce joasă. Dacă nu e nimic acolo, foarte bine. Dar vreau s-o găsesc. Am nevoie de tine ca să mă ajuţi la asta. Se întoarse spre Tre şi întrebă: O vei face?

— Sigur, Bene. Pot face asta.

Îşi dădu seama că prietenul lui sesiza imperativul situaţiei. Văzu şi altceva. Apăsare. Nu mai zărise niciodată aşa ceva în ochii lui Halliburton. Ura faptul că prietenul lui s-ar fi putut teme de el, dar nu întreprinse nimic ca să diminueze acel sentiment.

Nu avea de gând să mai tolereze alte minciuni şi greşeli.

Nici de la duşmani, nici de la prieteni.

Capitolul treizeci şi nouă

Tom se uită fix la armă şi întrebă:

— Ce vrei?

Omul pe care Alle spusese că îl cheamă Brian veni spre ei.

— Ştiam eu că tu eşti problema, zise Alle.

— Fiica ta ţi-a povestit ce mare actriţă e?

Tom îşi ţinu privirea aţintită asupra armei. Ciudat. Cu două zile în urmă nu se temuse de moarte. Astăzi situaţia era un pic diferită. Nu că ar fi vrut în mod cert să trăiască, ci doar că, în acel moment, nu-şi dorea în mod special să moară. Cele două mesaje ale lui Abiram şi trădarea lui Alle ridicau întrebări.

Şi nu mai fusese curios de multă vreme.

— Care este implicarea ta în povestea asta? întrebă el.

— Lucrează pentru un individ care încearcă să-l oprească pe Zachariah, rosti Alle.

Brian se uită la el.

— Tu şi cu mine trebuie să vorbim.

Zachariah mergea în faţă, împreună cu Rocha şi îşi croiau drum de-a lungul coridorului, trecând pe lângă morminte vechi de sute de ani ale cardinalilor şi preoţilor. Ajunseră la o intersecţie, unde Brian se făcuse nevăzut şi Zachariah zări un coridor lung poate de zece metri şi construit din piatră, care se sfârşea într-un alt unghi drept. Un bec ilumina coridorul mai mult spre capătul unde se aflau ei decât în celălalt. Auzi voci de după colţul îndepărtat şi făcu semn de păstrare a tăcerii. Se strecurară amândoi până la un punct de unde

Zachariah putea arunca o privire pe după colţ. Conta pe faptul că Sagan, Alle şi Brian nu se aşteptau să fie acolo.

— Tu şi cu mine trebuie să vorbim.

Vocea lui Jamison.

Înainte de asta îi auzise pe Sagan şi pe Alle. Referirea ei la Zachariah sunase aproape ca o apărare. Poate că o nedumerise suficient de mult încât prin dezvăluirile lui despre Jamison să capete o nouă şansă în mintea ei. Riscă o privire rapidă şi îl văzu pe Brian, la cincisprezece metri depărtare, cu spatele la el, ţinând o armă, îndreptată spre locul unde stăteau Sagan şi Alle.

El şi Rocha se retraseră.

Arătă spre stânga lui şi şopti:

— Am mai fost aici. Coridorul unde stau ei se va intersecta cu ăsta. Sunt câteva ocoluri, dar totul e doar un cerc mare. Eu mă duc acolo ca să aştept.

Rocha dădu din cap în semn că a înţeles.

Apoi Zachariah îi explică ce dorea de la Rocha.

Alle ştia un singur lucru. Trebuia să fugă atât de lângă tatăl ei, cât şi de lângă Brian. Amândoi păreau să creadă că Zachariah era duşmanul, dar singura persoană care o pusese până atunci în pericol stătea chiar alături, ţinând o armă.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă ea pe Jamison.

— Să ieşim de aici. Domnule Sagan, presupun că ai coborât cu un motiv.

Alle se uită la tatăl ei care tăcea. În cele din urmă, zise:

— Ştie o ieşire.

— Aşa mă gândeam şi eu. De aceea v-am urmat. Hai să mergem atunci, după care vă explic totul.

Tatăl ei părea nesigur şi chiar mai iritat decât ea.

— Sugerez să mergem, zise Brian. E posibil să vină încoace oameni care sunt sus.

— Nu. N-o vor face, replică Sagan. Am avut eu grijă de asta. Poarta este încuiată pentru restul

nopţii.

— Atunci haideţi să ieşim de aici. Vă asigur că ceea ce am de zis e important.

Tom se postă înaintea lui Alle, cu faţa spre Brian.

— Nu mergem nicăieri. Dacă vrei să mă împuşti, n-ai decât. Nu-mi pasă.

— Ştiu ce s-a întâmplat în Florida. Că erai pe punctul de a te sinucide. Dar n-ai făcut-o. Eşti aici. Am privit şi noi, ca şi Simon. Am trimis un om la cimitir să te sperie cu o maşină, când te-ai dus la mormântul tatălui tău, dar tu n-ai dat înapoi. Nu sunt duşmanul tău, domnule Sagan. Sunt un agent de informaţii american care lucrează pentru o unitate denumită Magellan Billet. Suntem pe urmele lui Zachariah Simon şi avem nevoie de ajutorul dumitale.

Alle surprinse o mişcare dincolo de umărul lui Brian.

Îl văzu pe Rocha cu o armă în mână.

Făcu ochii mari.

Brian zări surprinderea ei şi se întoarse.

Tom îl văzu pe individ şi se repezi imediat spre Alle. Îi acoperi trupul cu corpul lui şi se aruncară amândoi la podea.

Se auziră două pocnete.

Trupul lui Brian tresări şi braţele lui se ridicară. Omul pierdu controlul asupra armei, care căzu zăngănind pe jos.

Un alt pocnet.

De pe buzele lui Brian ţâşni sângele. Apoi trupul deveni inert şi se prăbuşi în convulsii.

Tom se rostogoli de două ori şi se întinse după arma de pe podea. Îşi strecură degetul în jurul trăgaciului. Îşi îndreptă braţul şi trase. Zgomotul răsună cu putere printre zidurile de piatră.

Glonţul ricoşă. Instinctiv, Tom îşi acoperi capul cu mâinile.

Când îşi ridică privirea, individul din capătul coridorului dispăruse.

La fel ca şi Alle.

Zachariah continua să meargă, îndreptându-se către locul unde coridorul se intersecta cu un altul. Auzi împuşcături şi speră că asta însemna sfârşitul lui Brian Jamison. Cu siguranţă că Bene Rowe avea şi alţi oameni care să lucreze pentru el, dar pierderea acestuia însemna eliminarea celei mai valoroase perechi de ochi şi urechi a lui Rowe din Austria. Citise biletul lui Abiram Sagan, care fusese clar, dar nu într-atât de explicit pe cât sperase el, având în vedere faptul că Levitul trebuia să transmită mai departe tot ce ştia. Oare schimbase Sagan biletul? În definitiv, fusese scris la maşină. Cât de greu ar fi putut să fie? Mai ales pentru un om acuzat de falsificarea ştirilor.

Planul lui original dispăruse în neant.

Acum avea nevoie să fie câteva clipe singur cu Alle.

O împuşcătură zgomotoasă, apoi alte pocnete înfundate dinspre catacombe.

Cu siguranţă că măcar o problemă fusese eliminată.

Alte două erau pe punctul de a fi rezolvate.

Alle văzu cum Brian este împuşcat de trei ori şi cum trupul lui încetează, într-un târziu, să se mai zbată. Tatăl ei încerca să găsească arma lui Brian, iar ea folosi acele clipe ca să se ridice şi să o ia la fugă înainte. Găsi capătul coridorului şi coti. Habar n-avea încotro se îndrepta, dar era în direcţia în care o dusese tatăl ei.

Cuvintele lui Brian încă îi răsunau în urechi.

Sunt un agent de informaţii american.

Ce naiba?

În spatele ei răsună o împuşcătură mai tare decât celelalte. Încetini puţin, dar îşi păstră un ritm alert, răsucindu-şi capul în toate direcţiile şi verificându-

şi spatele. Zări o scară, la cincisprezece metri în faţă, în capătul unui coridor bine iluminat.

Încă o privire înapoi.

Alte pocnete de împuşcături prin amortizor.

Umerii ei fură prinşi din faţă şi corpul răsucit pe călcâie.

Atacul neaşteptat o şocă. Vru să ţipe, dar o mână i se lipi peste gură şi atunci văzu chipul lui Zachariah.

Tom era ţintuit la podea, înghesuit în interiorul unei arcade care încadra o grilă metalică cu o poartă ce separa coridorul de osuarele de pe fiecare parte a acestuia. Se ţinea de bare, ferindu-şi trupul, când îşi dădu seama că poarta nu era încuiată. O deschise şi se rostogoli în încăperea îngustă, lipindu-se de o stivă de oase înnegrite. Privi înapoi, încercând să-l zărească pe cel care trăgea în el.

Atunci văzu.

Osuarele nu erau încăperi individuale. Nişele formau o alee lungă, cu arcadele separându-le de coridorul principal. Nişele şi oasele erau luminate de becuri. Putea scăpa de cel care trăgea în el, ţinându-se departe de coridor, iar coloanele şi arcadele îi ofereau o mulţime de ascunzători.

Se ghemui şi începu să meargă.

Un alt pocnet.

Oasele de la câţiva centimetri depărtare fură zgâlţâite, când un glonţ izbi stiva.

Se întinse pe podea şi rămase nemişcat.

Proastă idee.

Îşi spuse că trebuie să se calmeze şi să respire mai lent. Să gândească. Încă ţinea arma în mână. Focul tras de el, cu câteva clipe înainte, primul din viaţa lui, reprezentase un mesaj că era înarmat. Ciudat că se întâmplase aici, printre atâtea vestigii ale morţii, când ar fi trebuit să fie cu două zile înainte. Se târî pe podeaua abrazivă, paralel cu oasele. În nări îi pătrundea un iz de putreziciune şi

murdărie, care îi amintea de mirosul sicriului deschis al lui Abiram. Îşi continuă târâşul, rămânând cât mai aproape de podea.

Auzi mişcare în urma lui.

Se rostogoli pe spate şi se uită în urmă printre bare şi arcade.

O umbră devenea tot mai mare.

Cineva se apropia.

Zachariah o ţinea strâns pe Alle, cu mâna peste gură. O simţea tremurând de frică.

Îi dădu drumul.

— Eşti bine? şopti el, vădind îngrijorare în voce şi privire.

Alle dădu din cap.

— Sunt bine. Brian a fost acolo. A fost împuşcat. Cineva e acolo cu o armă.

— Ascultă-mă, Alle. Am nevoie de ajutorul tău. Rocha va avea grijă ca tatăl tău să fie bine. Nu va păţi nimic. Dar am nevoie să te duci cu el. Să afli ce ştie.

— Ţi-a spus.

Zachariah clătină din cap.

— Ţine lucrurile pentru el. N-are nici un motiv să aibă încredere în mine. Eu n-am cum să verific informaţiile şi el ştie asta.

— De ce ar minţi?

— Poate că se simte ataşat sau simte că are o datorie faţă de tatăl lui. Trebuie să aflu dacă este sincer.

— Brian era agent guvernamental.

Inima lui bătu mai repede.

O auzise bine?

— A spus că lucrează pentru spionajul american.

Cum era posibil? Însă Zachariah îşi stăpâni surpriza şi decise să folosească informaţia.

— Exact asta spuneam şi eu. Americanilor nu le-ar plăcea nimic mai mult decât să mă oprească.

— De ce?

— Îţi voi explica mai târziu. Acum află ce ştie tatăl tău. Sunt multe în joc pentru noi toţi.

— De ce m-ai vândut?

— Am vrut să te duci cu el. Am socotit că e singura cale să mă asigur că nu vei veni cu mine.

O minciună, dar bine spusă.

O privi în ochi, căutând confirmarea ei.

— Bine, acceptă ea. Mă duc cu el şi aflu.

— Ştiam că o s-o faci. Trebuie să ştii că n-aş fi îngăduit niciodată să păţeşti ceva. Mi-am asumat un mare risc coborând aici. Brian reprezenta un pericol, dar trebuia să fiu sigur că eşti bine. Zachariah îi dădu lui Alle telefonul lui mobil. Ia ăsta. Numărul meu de acasă e trecut în memorie. Sună-mă când afli ceva.

— Tu l-ai ucis pe Brian? întrebă ea.

— Nu eu. E altcineva aici. De aceea tu şi tatăl tău trebuie să plecaţi. Rocha va avea grijă de asta. Avem duşmani pretutindeni.

Alle nu ştia ce să mai răspundă. Zachariah o cuprinse blând de ambii umeri.

— E mare păcat că s-au petrecut toate astea, dar foarte multe depind de tine. Te rog, află ce trebuie să ştim.

Capitolul patruzeci

Bene vizitase Santiago de Cuba, un oraş cu jumătate de milion de locuitori, de câteva ori. După Havana, care se găsea la nouă sute de kilometri spre vest, era cel de-al doilea oraş ca mărime din insulă. Golful adânc îl făcea un oraş extrem de valoros, căci pe acolo Cuba îşi importa şi exporta majoritatea mărfurilor. Nu ştiuse însă istoricul oraşului în ceea ce îi privea pe spanioli. Chestia asta nu fusese niciodată importantă, până astăzi.

Tre îi spuse că unul dintre primii conchistadori spanioli, Diego Velasquez de Cuellar, fondase oraşul în 1514, înainte de a asedia insula. De aici îşi începuseră Cortez cucerirea Mexicului şi de Soto explorarea Floridei. Acesta fusese centrul puterii spaniole asupra Cubei, fiind capitala insulei până în 1589. De dată mai recentă, bătălia de la San Juan Hill avusese loc nu departe de acolo, una care pusese capăt atât războiului hispano-american, cât şi prezenţei europene în Cuba.

— Castro a proclamat victoria revoluţiei cubaneze din balconul primăriei acestui oraş, continuă Tre.

Se urcară într-un Range Rover care îi aştepta la aeroport. Bene găsise acel vehicul prin intermediul contactelor pe care le întreţinea pentru afacerile lui de export.

— Columb a ajuns aici cu ocazia primei sale expediţii, în octombrie 1492, zise Tre. Credea că a venit în Asia, pe un nou continent, aşa că l-a căutat pe Marele Han. Avea la bord un om pe nume Luis de Torres care slujea drept translatorul navei.

Omul vorbea ebraică şi puţină arabă. Columb i-a trimis pe de Torres şi pe un alt om pe insulă ca să-l caute pe han. Evident că tot ce au găsit au fost băştinaşi pe jumătate goi, care duceau un trai simplu. Însă de Torres tot a descoperit ceva. Tre făcu o pauză. Localnicii i-au arătat cum să răsucească frunze în nişte rulouri pe care ei le numeau *tabacos*. Aprindeau chestia aia la un capăt şi trăgeau câteva fumuri. De Torres îi urmărise cum îşi iau rulourile cu ei la vânătoare, oprindu-se la cam din oră în oră ca să mai tragă din ele. Graţie acelor rulouri, erau în stare să parcurgă distanţe mari. Astăzi noi le spunem rulourilor trabucuri, iar frunzelor tutun. E posibil ca de Torres să fi fost primul european care a fumat. Însă la mai puţin de o sută de ani după aceea, tutunul s-a răspândit în Europa.

Părăsiră aeroportul, cu Bene la volan, îndreptându-se către o comunitate mică la vest de oraş. Tre îi spusese unde se afla arhiva şi o hartă era gata pregătită în vehicul.

— De Torres nu s-a mai întors în Spania, zise Tre. A rămas în Lumea Nouă şi în cele din urmă s-a aşezat aici, în Cuba. A pus bazele unei plantaţii şi a fost primul european care a cultivat tutun. Mai mult decât Hispaniola, insula asta a devenit cartierul general al spaniolilor în Lumea Nouă. Ca atare, este logic ca aici să fie găsite cele mai multe documente din acea perioadă.

Fapt care probabil le-a şi salvat, gândi Bene. Ca stat socialist, Cuba se închisese faţă de cea mai mare parte a lumii din 1959. Situaţia se schimbase de-abia de câţiva ani.

— Mi s-a spus, reluă Tre, că această arhivă se află într-un mic muzeu dedicat epocii spaniole din Cuba.

— Eu îl dispreţuiesc pe Columb.

Bene se simţea suficient de confortabil în prezenţa lui Halliburton ca să se exprime deschis, cel puţin pe marginea acestui subiect.

— Nu eşti singurul. 12 octombrie. Ziua lui Columb în America, o zi care nu mai e sărbătorită în altă parte. În Mexic este numită ziua unei singure rase, *Raza,* iar în cadrul ei nu prea se face menţiune la Columb. În Uruguay, localnicii o sărbătoresc ca pe ultima lor zi de libertate. Multe alte naţiuni sud şi central americane simt la fel. În mod clar, ce s-a întâmplat în 1492 a schimbat lumea, dar a şi creat o eră de genocid, cruzime şi sclavie fără precedent.

Merseră în tăcere o vreme, străbătând kilometri printre câmpuri plantate cu trestie. Bene se gândi la informaţiile furnizate de Simon, care nu erau prea consistente. Nu-i împărtăşise totul lui Halliburton despre existenţa austriacului. Povestea asta era doar pentru el. Însă ceea ce menţionase Tre despre Luis de Torres, că acesta era *translator de ebraică,* i se întipărise în minte.

— De ce se găsea o persoană vorbitoare de ebraică pe nava lui Columb?

— Nimeni nu ştie, Bene. Sunt unii care cred că era evreu şi că a venit aici în căutarea ţării promise unde evreii să trăiască în pace.

Adică exact ce credea şi Simon.

— E posibil?

Tre ridică din umeri.

— Cine naiba să ştie? Cunoaştem atât de puţine lucruri despre Columb, încât orice e posibil. Este cert că n-a adus preoţi cu el în prima expediţie, ceea ce este un fapt ciudat în sine. Columb a fost o enigmă atunci şi rămâne şi azi. Cine s-ar fi gândit că el a descoperit o mină de aur taino pierdută? Dar poate că aşa e.

Şoseaua îi duse într-o localitate mică, cu clădiri în stil colonial, un loc unde lucrurile păreau refolosite, reparate şi reciclate de nenumărate ori. Trei magazine alimentare ofereau produse fermierilor, dar mai erau acolo o fierărie, o tutungerie şi ceea ce părea a fi o biserică. Bene parcă vehiculul în apropiere de o piaţă pavată

înconjurată de alte clădiri în stil colonial. Aerul fierbinte mirosea a fructe coapte şi a sudoare umană. Adierile de vânt erau ca şi inexistente, lăsând în loc un amestec de mirosuri neplăcute. Trecuseră de destinaţia lor, aflată mai jos pe stradă, unde pe un indicator scria MUSEO DE AMBIENTE HISTORICO CUBANO, deschis până la ora 4.00 p.m. Bene nu venise nepregătit. Ţinea o armă semiautomată ascunsă cu măiestrie sub haina subţire. În ciuda presupusei sale inocenţe, Cuba rămânea un loc ostil, unde trebuia să fii prudent. Se vedeau doar câţiva oameni. Un câine murdar veni să-i cerceteze. Dintr-o cafenea se auzea nişte jazz cubanez.

Se întoarse spre Tre.

— Spuneai că locul ăsta se află pe proprietate privată. Al cui?

— Evreilor din Cuba.

Informaţia îi stârni interesul.

— M-a surprins şi pe mine, zise Tre. Odinioară, aici erau zeci de mii de evrei. Au venit după Columb. După aceea au plecat în Brazilia, în secolul al XVII-lea, din pricina Inchiziţiei. S-au întors după 1898, când insula şi-a câştigat independenţa faţă de Spania. Acum mai sunt doar aproximativ 1500. Uimitor e faptul că au fost lăsaţi în pace de Castro. În ultimul deceniu şi-au construit un renume din conservarea istoriei insulei. Unii dintre ei sunt descendenţi îndepărtaţi ai unor *conversos* care au imigrat aici la începutul secolului al XVI-lea împreună cu de Torres. Au cheltuit bani şi timp ca să adune documente şi artefacte din acea perioadă. Slavă zeilor că au binefăcători generoşi. Cum eşti tu faţă de marooni.

Bene se îndepărtă de maşină, dorindu-şi ceva rece de băut.

— Nu ştiam că există oameni bogaţi în Cuba. Cei cu care am eu de-a face susţin că sunt săraci.

— Acest om e de peste mări. E vorba de o fundaţie. E finanţată de un austriac bogat pe nume

Zachariah Simon.

Capitolul patruzeci şi unu

Tom şedea întins pe podea şi urmărea umbra care se vedea. Decise să aştepte până ce persoana se apropia, înainte să tragă. Înclină arma către nişte bare dintr-o nişă aflată la şase metri distanţă. Cotul lui drept atinse oasele stivuite în dreapta, iar Tom şi-l retrase instinctiv. Apoi văzu ceva pe zid, la stânga lui, la un metru şi ceva deasupra solului, în interiorul nişei, ascuns vederii dinspre coridor.

Un comutator.

Un cablu de oţel urca de-a lungul zidăriei, apoi mergea paralel cu îmbinarea dintre zid şi tavan. Alte fire care plecau din acel cablu duceau la becurile care iluminau nişele. O privire rapidă şi Tom văzu că acel comutator închidea toate luminile din nişe, de la un capăt la celălalt.

Sări în picioare şi îşi trecu palma dreaptă peste comutator, cufundând acea parte din catacombe în beznă. Lumina continua să se reverse din nişele de dincolo de coridorul central, după barele metalice, dar acum era acolo destul întuneric ca să poată scăpa.

Rămase pe podea şi se îndreptă târâş spre capăt, unde spera ca o altă poartă de fier din interiorul unei arcade să fie deschisă, iar pe acolo să poată fugi.

Două împuşcături cu amortizare îl blocară.

Însă gloanţele nimeriseră oasele din spatele lui.

Atacatorul îl căuta, dar el reuşise să ia un avans.

Ajunse în capăt.

Poarta de fier din interiorul arcadei se deschise. Tom privi cu atenţie în dreapta şi înapoi către

coridorul principal aflat în semiîntuneric. Nu era nimeni acolo. Se întrebă dacă urmăritorul lui intrase în nişe, aşa cum procedase el. Aşadar, se ridică prudent şi o luă la fugă de-a lungul coridorului, către ieşirea despre care îi spusese Inna.

Ajunse la baza unei scări şi aruncă o privire înapoi.

Nu-l urmărea nimeni.

Urcă treptele câte două odată. Ajuns sus, coti stânga, gonind de-a lungul unui hol scurt către lumina zilei.

Două persoane îl aşteptau.

Inna şi Alle.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Inna.

— Nu acum. Trebuie să mergem.

Alle părea zdruncinată, dar şi el era la fel.

Ieşiră într-o alee aflată între două şiruri de clădiri. Tom socoti că se găseau undeva la est de catedrala a cărei turlă înaltă era blocată vederii de acoperişuri.

— Cine era acolo? întrebă Inna.

— Musafiri nepoftiţi.

Inna păru să înţeleagă. Dădu din cap şi spuse:

— Urmaţi-mă!

Zachariah se ghemui în capătul scării, lângă uşa aflată la zece metri depărtare şi ascultându-l pe Tom Sagan cum vorbeşte cu o femeie.

Rocha i se alăturase.

Uşa de la ieşire se trânti.

Întunericul şi liniştea reveniră.

Trebuia să plece de acolo. Era posibil ca împuşcăturile să fi fost auzite în catedrală şi Zachariah nu avea chef să fie prin preajmă atunci când ar fi apărut cineva să cerceteze. Din fericire, acumulaseră câteva minute avans care se dovediseră productive. Putea spera doar că Alle va face ce fusese rugată.

— Jamison e mort? şopti el.

— Da. Dar trebuie să ştii ceva.

Îl ascultă pe Rocha povestindu-i ce rostise Jamison înainte de a fi împuşcat, ceea ce îi spusese şi Alle. Acum Zachariah îşi punea întrebări în privinţa lui Bene Rowe. Oare totul şi toată lumea fuseseră compromise?

Mai întâi însă, urgenţa:

— Du-te să iei cadavrul şi curăţă mizeria rămasă.

Aşteptă câteva minute ca Rocha să revină cu Jamison atârnat pe un umăr. O luă înainte spre ieşire şi deschise cu grijă uşa. Lumina zilei se transforma în umbre.

— Stai aici.

Păşi afară şi merse relaxat către o alee. Un tomberon îi atrase atenţia. Mic, dar suficient de încăpător. Se întoarse la poarta metalică şi observă că pe dinafară nu existau încuietoare sau broască. Era o poartă cu sens unic. Tom Sagan planificase dinainte lucrurile.

Din nou.

Ceea ce îi întărea convingerea că îl minţise.

— Eu plec. Aruncă trupul în tomberonul de după colţ, apoi vino la maşină.

Alle se trezi tremurând. Să fi fost frica? Îndoiala? Confuzia? Nu era sigură. Femeia care se prezentase drept Inna Tretyakova, aparent o cunoştinţă de-a tatălui ei, îi condusese către o staţie de metrou apropiată. Luaseră metroul până într-o zonă rezidenţială plină de apartamente. Vedea de acolo turla catedralei care se proiecta pe cerul care se întuneca. De la peste un kilometru jumătate depărtare. Un ceas din staţia de metrou îi arăta lui Alle că se făcuse aproape şapte seara.

Tatăl ei nu scosese o vorbă în metrou, adresându-se doar scurt Innei. Femeia părea să aibă patruzeci şi ceva de ani, era atrăgătoare, cu ochi albaştri care o măsuraseră pe Alle cu o privire penetrantă. Se prezentase ca editor al *Der Kurier,*

despre care Alle ştia că e unul dintre ziarele vieneze.

Îşi spuse să rămână calmă, dar nu-şi putea scoate din minte priveliştea cu Brian Jamison împuşcat. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Individul fusese un pericol, o persoană pe care ea nu o acceptase niciodată şi în care nu avusese încredere. O minţise în faţa catedralei că era singur. Vorbea ebraică, avea armă – nimic din toate astea nu avea sens.

Ce se petrecea aici?

Alle era o absolventă de facultate în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, interesată de Columb, care scrisese un articol pentru o revistă britanică. Azi se găsea în Sevilla cercetând documente vechi de 500 de ani, iar a doua zi se trezise în Austria, alături de un bărbat care căuta comoara Templului. Acum fugea alături de tatăl ei, un om pe care îl ura profund şi care se comporta ca un spion.

Inna îi duse către o clădire modestă, apoi la un apartament de la etajul trei, nu cu mult mai mare decât cel pe care i-l asigurase Zachariah ei. Apartamentul îi avea ca locatari pe Inna şi pe cei doi copii ai ei, ambii adolescenţi, pe care Alle îi cunoscu imediat. Nici un soţ, explică Inna, căci cei doi divorţaseră cu cinci ani înainte.

— N-ai spus asta mai devreme, rosti tatăl lui Alle.

— Era important? Mi-ai cerut ajutorul şi ţi l-am acordat. Acum povesteşte-mi ce s-a întâmplat acolo.

— A fost ucis un om.

Alle dorea să afle altceva.

— Ce i-ai dat lui Zachariah?

— Ai idee la ce cazne m-ai supus? întrebă tatăl ei. Credeam că eşti în pericol. Am văzut cum bărbaţi…

— Asta a fost reală.

Şi vorbea serios. Încă le simţea atingerile dezgustătoare.

— Mi-am asumat o grămadă de riscuri pentru tine, rosti Tom.

— Mi s-a spus că erai pe punctul de a te sinucide.

— Câteva secunde în plus şi n-aş mai fi fost niciodată o problemă pentru tine.

— Nu-mi pare rău pentru ce am făcut. Trebuia să o fac. Sunt multe lucruri în joc aici.

— Luminează-mă şi pe mine.

Alle nu intenţiona aşa ceva, mai ales în faţa unui străin despre care nu ştia absolut nimic. Aşa că întrebă din nou:

— Ce ai găsit în mormântul bunicului?

Capitolul patruzeci şi doi

Zachariah se dădu jos din maşină şi îi spuse lui Rocha să aştepte la volan. Părăsiseră centrul Vienei şi ajunseseră în zona de vest a oraşului, lângă palatul Schonbrunn. Pe vremuri, reşedinţă a împăraţilor habsburgi, acum, palatul în stil baroc reprezenta o atracţie turistică.

Şi încă una populară.

Zachariah vizitase odată palatul, de unul singur, admirând câteva din cele 1 400 de încăperi şi fiind impresionat mai ales de Sala Oglinzilor, unde, aşa cum i se spusese, ţinuse un concert Mozart, care avea atunci şase ani. Magnifica galerie a palatului fusese locul unde delegaţii la Congresul de la Viena din 1815 dansaseră toată noaptea, după ce împărţiseră imperiul înfrânt al lui Napoleon. Zachariah admira o asemenea tărie de caracter.

Interiorul palatului era închis vizitelor în acea zi, dar grădinile erau deschise. Promenade lungi se întindeau pe lângă şiruri de arbuşti perfect tăiaţi şi o mare de flori târzii de iarnă. Un obelisc se ridica spre cer. Apă înspumată ţâşnea din fântâni sculptate. Zachariah se afundă în acel amestec de culoare şi stil, lăsând ambientul să-i liniştească nervii încordaţi, aşa cum se întâmplase, mai mult ca sigur şi cu împăraţii de odinioară.

Spera ca Alle Becket să facă ce i se ceruse. Zachariah deviase deja toate apelurile telefonului de la reşedinţă către mobilul lui Rocha, acţiune pe care o întreprinsese înainte de a se da jos din maşină. Dacă Alle suna, el avea să fie instantaneu disponibil. Îl preocupa acum identitatea lui Brian

Jamison. Ca atare, dăduse un alt telefon şi aranjase o întâlnire.

Cunoştinţa lui din cadrul ambasadei Israelului era un subsecretar care îi furnizase o grămadă de informaţii valoroase. Era un om tânăr, ambiţios şi lacom. Însă pe banca din capătul îndepărtat al grădinii palatului şedea acum o femeie de vârstă mijlocie. Înaltă, bine făcută, păr lung şi negru.

Ambasadoarea Israelului în Austria.

La apropierea lui femeia se ridică şi rosti în ebraică:

— Mi-am zis că e timpul să vorbim între patru ochi.

Zachariah se sperie şi vru să plece.

— Linişteşte-te, Zachariah. Sunt prietena ta.

— Lămureşte-mă.

Vorbea şi el în ebraică.

Femeia zâmbi.

— Eşti întotdeauna aşa de prudent, nu? Atât de pregătit. Cu excepţia zilei de azi.

Se ştiau. Dat fiind statutul lui de unul dintre cei mai bogaţi evrei din această parte a lumii, era de înţeles că ajunsese o persoană cunoscută.

Iar femeia îl curtase de-a lungul timpului.

Pe vremuri, fusese profesoară şi intrase în corpul diplomatic, fiind mai întâi trimisă în Asia Centrală. Predase la Colegiul Naţional de Apărare şi fusese consilier politic al Knessetului, fapt care, cu siguranţă, o adusese în contact cu o mare parte din elita politică a Israelului. Fusese descrisă ca dură, directă până la aroganţă şi sclipitoare.

— În ce fel nu am fost prudent? întrebă el.

— Ştiu ce faci. Te-am urmărit.

Acum Zachariah era îngrijorat.

— Spune-mi, Zachariah, cine crezi că va fi noul nostru prim-ministru?

Înţelese ideea.

— Numele tău n-a fost niciodată menţionat.

Ea zâmbi.

— Şi aşa şi trebuie să fie. Vedeta de azi este învinsul de mâine.

Aprobă, dar rămase în stare de alertă.

— Planul tău e îndrăzneţ, zise ea. Şi ingenios. Şi, mai presus de toate, s-ar putea să funcţioneze. Dar contează cu adevărat ce vine *după aceea,* nu-i aşa?

— Şi *tu* eşti ceea ce vine după aceea?

— Israelul are nevoie de o altă Doamnă de Fier.

Zâmbi auzind referirea la Golda Meir şi la termenul folosit pentru descrierea ei, cu mult înainte ca britanicii să ataşeze acelaşi termen lui Margaret Thatcher. Prima şi singura femeie, până acum, care ajunsese prim-ministru al Israelului, Meir, era socotită de mulţi drept „cel mai bun om din guvern". Avea o voinţă puternică, vorbea direct, iar părul ei cărunt îi adusese şi o altă poreclă: bunica poporului evreu. Zachariah îşi amintea că tatăl şi bunicul lui vorbeau despre ea cu profundă reverenţă. Meir fusese unul dintre cei douăzeci şi patru de semnatari ai Declaraţiei de Independenţă a Israelului din 1948. A doua zi izbucnise războiul şi ea se bătuse ca toţi ceilalţi. Ordonase vânarea şi uciderea tuturor teroriştilor care masacraseră atleţii evrei cu ocazia Jocurilor Olimpice din 1972. În plus, fusese la cârma Israelului în timpul războiului de Yom Kippur, luând decizii inteligente care salvaseră statul.

— De ce îmi spui toate astea?

— Aşa cum am zis, ai comis o greşeală mai devreme. Omul pe care l-ai ucis era un agent al serviciilor americane. Te urmăresc şi pe tine.

— Şi de ce anume?

Ea chicoti.

— Bine, Zachariah. Fii prudent! Ai grijă la fiecare cuvânt. Dar să ştii ceva. Suntem doar noi aici. Dacă aş fi fost duşmanul tău, puteai fi arestat. În schimb, am trimis oameni care să cureţe mizeria ta. Cadavrul abandonat în tomberonul ăla? A dispărut. Nu-mi plac americanii. Nu-mi place să-i

văd amestecaţi în treburile noastre. Nu-mi place să fiu nevoită să le dau informaţii.

Nici lui nu-i plăcea asta.

— Jamison lucra cu unii dintre oamenii noştri – asta e neoficial. Eu am mulţi prieteni, aşa că am avut grijă ca nici acelor agenţi să nu le placă americanii. Poţi să verifici. Cadavrul lui Jamison a dispărut şi nu va fi nici o menţiune despre moartea lui în presă. Nici americanii nu vor afla despre aceasta decât peste câteva săptămâni. Ia asta ca pe o demonstraţie de bună credinţă.

Gândurile îi erau confuze, o stare de spirit pe care încerca din greu să o evite întotdeauna. Însă se ţinu tare, nu spuse nimic şi ascultă.

— Mă întorc curând acasă, zise ea. Ca să particip la alegerile pentru Knesset. De acolo, mă voi pregăti pentru postul de prim-ministru. Sprijinul meu creşte cu fiecare zi şi să sperăm că va exploda după ce vei realiza ce ai plănuit.

— De unde ştii ce plănuiesc?

Ea îşi miji ochii.

— Jamison a aflat câte ceva de la Alle Becket. A avut o zi întreagă ca s-o interogheze, aşa cum bine ştii. A relatat informaţia superiorilor lui, *înainte* ca tu să-l ucizi.

— Deci ai relaţii cu americanii?

Ea dădu din cap.

— Chiar excelente. Cu ce ştia Jamison şi cu ce bănuiam eu, a fost uşor de pus restul cap la cap. Trebuie să mărturisesc că îmi doresc să fi gândit eu asta.

— Şi cum rămâne cu americanii? Vor deveni o problemă peste câteva săptămâni?

Ea ridică din umeri.

— Aş spune că nu mai sunt o ameninţare şi voi avea grijă ca situaţia să rămână aşa.

Zachariah surprinse ameninţarea din tonul ei.

Femeia îşi putea permite să joace pe ambele fronturi.

— Zachariah, după ce îţi atingi obiectivul, vreau ca eu să fiu cea care preia ştafeta. Se potriveşte perfect cu ceea ce intenţionez să fac. Aşa vom avea cu toţii ce vrem *noi.*

— Ca să îmi fie limpede, ce anume vrem *noi?*

— Un Israel puternic şi hotărât şi o singură voce determinată. Un sfârşit la problema arabă, fără concesii. Şi, cel mai important, ca lumea să nu ne spună nouă cum să fim.

Zachariah continua să fie profund suspicios. Însă, în afară de verificarea acelui tomberon, nu exista altă cale de a testa credibilitatea ei.

— Ai dreptate, zise ea. Scânteia de care e nevoie pentru redeşteptarea Israelului nu poate veni din procese oficiale. Nu va funcţiona niciodată. Trebuie să fie spontană şi externă, fară nici o legătură cu politica; să se adreseze inimilor, în mod profund şi să genereze un răspuns emoţional fără echivoc. Când am înţeles în sfârşit ce ai plănuit, am ştiut imediat că asta e calea dreaptă.

— Şi dacă reuşesc, vei merge până la capăt şi vei face tot ce trebuie?

Era un test ca să vadă dacă ea înţelegea ce însemna asta, iar răspunsul părea afirmativ.

— O, da, Zachariah. Evreii vor ţine minte luna lui Av.

Era clar că ştia.

— E mai mult decât o coincidenţă faptul că cel de-al doilea Templu al nostru a fost distrus în ziua a noua a lunii lui Av din anul 70, zise ea. Aceeaşi zi în care soldaţii babilonieni ai lui Nabucodonosar au distrus primul Templu, cu şase secole înainte. Întotdeauna am socotit asta drept un semn.

Zachariah era curios.

— Şi ai aliaţi care gândesc la fel ca tine?

Putea fi important.

— Sunt doar eu, Zachariah. Dacă am prieteni? Pe poziţii de putere? Mulţi. Dar ei nu ştiu nimic. Pur şi simplu îi voi folosi. Doar tu şi cu mine facem parte din povestea asta.

— Vei merge până la capăt cu *tot* ce avem nevoie?

Zachariah văzu că ea înţelege.

— Stai liniştit, Zachariah. Evreii vor avea cel de-al treilea templu, îţi promit.

Capitolul patruzeci şi trei

Bene şi Halliburton intrară în muzeu, o clădire care părea să fi fost pe vremuri o casă cu două etaje, cu interior de lemn, podele de marmură şi pereţi cu fresce. Influenţele maure se vedeau în ornamente şi stucaturi, iar prin ferestre se putea zări o curte înverzită, încăperile de la parter, care dădeau una într-alta, erau pline cu exponate şi cutii umplute cu pietre, fosile, fotografii, cărţi şi artefacte. Explicaţiile erau tipărite doar în spaniolă, fapt care nu îl deranja deloc pe Bene. Un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu faţa plină de riduri, stătea în apropiere de exponate. Tre se prezentă pe el şi pe Bene, explicând că era un academician de la Universitatea Indiilor de Vest, venit ca să vadă colecţia de documente din vremea colonizării spaniole. Bărbatul, care se recomandă drept custodele muzeului, le întinse mâna, apoi le spuse că acea colecţie de documente era privată şi pentru examinarea ei era nevoie de o aprobare.

— De la cine? întrebă Bene.

Dezvăluirea lui Tre conform căreia Zachariah Simon avea legătură cu locul ăsta îl iritase. Aici nu era Jamaica. Aici nu era Bene Rowe. Era doar un străin şi nu-i plăcea deloc acea senzaţie de neajutorare. Adevărat, era înarmat şi era în stare să-şi croiască drum înapoi la avion cu arma, dacă se dovedea necesar, dar îşi dădea seama că aşa ceva s-ar fi putut dovedi inutil. Aici jocul inteligent se baza pe diplomaţie. Ceea ce în Cuba însemna mituire. Exact motivul pentru care adusese bani gheaţă cu el.

— Spune-mi, prietene, îi zise el custodelui. Dolarii americani sunt acceptaţi pe aici?

— O, da, *senor.* Sunt foarte apreciaţi.

Cu toată atitudinea lor de sfidare, autorităţile cubaneze erau subiective când venea vorba de bani americani. Bene îşi scoase portofelul şi extrase cinci bancnote de 100 de dolari.

— E posibil să obţin aprobarea aia? Repede?

Lăsă banii pe o tejghea din apropiere.

— *Si, senor.* Voi da un telefon la Havana.

Tom se uită urât la Alle. Îl dispreţuia, asta era clar, dar el voia răspunsuri.

— Te-ai convertit?

— Cum ai aflat?

— Mi-a spus Abiram.

— În biletul scris de el?

Tom dădu din cap.

Ea continua să pară surprinsă.

— Am făcut asta pentru religia mea.

— A fi evreu înseamnă să trăieşti în minciună? Tom clătină din cap. Maică-ta n-ar fi aprobat niciodată convertirea.

— Mama m-a iubit. Întotdeauna.

— Şi totuşi ai minţit-o fără probleme. Te-ai convertit înainte de moartea ei, dar ai ţinut-o pentru tine.

Revelaţia o surprinse şi pe ea.

— De unde ştii asta?

El ignoră întrebarea.

— Eşti o ipocrită. Îmi spui ce tată şi soţ lipsit de valoare am fost, dar tu însăţi nu eşti altceva decât o mincinoasă.

Stăteau singuri în living. Cei doi copii ai Innei erau în camerele lor. Ar fi trebuit să se ducă afară ca să vorbească, dar se simţea mai în siguranţă înăuntrul unuia dintre nenumăratele apartamente de pe acea stradă.

— Cine e femeia din bucătărie? întrebă Alle.

— O prietenă.

— Ai avut o mulţime de *prietene.*

— Asta ar trebui să fie o insultă?

— E ceea ce e. Am văzut durerea de pe chipul mamei. M-am uitat la ea cum plângea, cum avea inima sfâşiată. Nu eram copil.

Alle vorbea despre o realitate pe care el învăţase să nu o nege.

— Am fost o persoană rea. Am făcut lucruri rele. Dar n-am încetat niciodată să o iubesc pe mama ta. Încă o mai iubesc.

— Asta e o glumă.

În răbufnirea ei auzi tonul amar al lui Michele şi îi citi disperarea în ochi. Ştia că în mare parte era responsabil pentru acea izbucnire de mânie. Nu urmase sfatul lui Michele şi nu reparase relaţia stricată cu fiică-sa. În loc de asta, se complăcuse în autocompătimire, în vreme ce unicul lui copil învăţa să-l urască.

— Ai de gând să-mi spui ce ai găsit în mormântul bunicului? întrebă ea.

Tom decise să o lase să citească singură. Găsi o altă copie a hârtiei pe care i-o dăduse lui Simon şi i-o dădu. După ce citi, Alle îşi ridică privirea. Avea multe întrebări.

— Ţi-a povestit totul despre mine.

Tom dădu din cap.

— Chiar şi bătrânul Abiram a avut regrete, la final.

— Asta e ce i-ai dat lui Zachariah?

Folosirea prenumelui însemna mai mult decât un indiciu că în această tânără femeie nu se putea avea încredere.

— Da.

Refăcuse originalul în Jacksonville, folosind computerul bibliotecii şi imprimanta ca să printeze două copii. Îi fusese uşor să scoată părţile legate de numele rabinului, direcţiile codificate şi toate referirile la cheie. Nu fusese sigur de ceea ce s-ar fi putut întâmpla în Austria, dar se pregătise.

— Chestia asta nu spune aproape nimic, zise ea.

— Atunci hotărăşte tu. A meritat efortul?

Alle nu era sigură dacă tatăl ei minţea sau nu. În mod cert, bunicul ei lăsase un mesaj. Existau referiri la comoara Templului şi la un mare secret păstrat de un levit. Dar oare nu ar fi dezvăluit acel secret? Nu ar fi lăsat scris tot ceea ce ştia? Nu ar fi explicat totul? Oare avea Zachariah dreptate? Schimbase ceva din ce fusese scris acolo?

— Nu te îngrijorează că un om a murit ceva mai devreme? întrebă tatăl ei.

— Bărbatul ăla m-a răpit. A ameninţat de mai multe ori că mă ucide.

— Spunea că e agent american.

— Mie mi s-a zis că lucra pentru un individ pe nume Bene Rowe.

— Cine ţi-a spus asta?

Alle hotărî să nu răspundă.

— Iarăşi Zachariah? Tom clătină din cap. De ce crezi că omul ăsta, Brian, te-a lăsat să te duci la Simon, în biserică? Dacă ar fi vrut să-ţi facă rău, ţi-ar fi făcut cu mâna lui.

— L-ai auzit şi tu. Zachariah a încheiat un târg pentru eliberarea mea.

— Şi tu crezi orice îţi spune?

Alle ura atitudinea lui condescendentă, dar nu se putea gândi la vreo metodă de apărare.

— Eu n-am avut deloc aceeaşi impresie, rosti Tom. Omul ăla, Brian, nu dorea să-i facă rău nici unuia din noi. Era acolo ca să ne ajute.

Inna ieşi din bucătărie şi le spuse că pregătise ceva de mâncare. Tatăl lui păru să aprecieze gestul, dar lui Alle nu-i păsa. Continua să ţină biletul în mână.

— Şi ce-o să faci acum? întrebă ea.

— Mă întorc de unde am venit.

— Nu eşti câtuşi de puţin curios în privinţa întregii poveşti?

— Am venit deoarece am crezut că ai necazuri. Las salvarea unei religii pe umerii tăi.

— Chiar că eşti lipsit de orice valoare.

— Iar tu eşti o mică ticăloasă obraznică, îi zise Inna.

Alle simţi că înţepeneşte.

— Tatăl tău a venit aici crezând că ai probleme mari. A făcut asta ca să te salveze. Şi-a riscat viaţa. Iar asta e tot ce poţi spune?

— Chestia asta nu te priveşte.

— A început să mă privească atunci când v-am ajutat să ieşiţi din biserica aia.

— Nu ştiu de ce ai făcut asta şi nici nu-mi pasă. Nu eu ţi-am cerut ajutorul. *El* a făcut-o.

Femeia mai în vârstă clătină din cap.

— Sper doar că nu vor ajunge şi copiii mei să mă urască în asemenea hal.

Brian încercase să o păcălească, atât îşi dădea şi ea seama. Totodată îi luase apărarea tatălui ei, făcând-o să se simtă prost pentru faptele ei. Şi toate astea, din raţiuni controversate. Ascultând acum un alt străin care îi apăra tatăl, simţea că era prea mult.

Zachariah va trebui să găsească o altă cale.

— Eu plec, anunţă ea.

Tom aprecie atitudinea Innei. Ar fi trebuit să spună acele lucruri el însuşi, dar nu se putuse aduna. Suportase abuzurile lui Alle multă vreme, socotind totul ca o penitenţă pentru toate greşelile comise faţă de ea. Interesant cât de mult îl ura lumea pentru ceva ce nu făcuse – falsificarea unui articol – şi totuşi, aproape nimeni nu avea habar de adevărata lui greşeală.

O greşeală care îi aparţinea în întregime.

Şi tot aşa era şi pedeapsa.

Sărise în ajutorul lui Alle deoarece trebuia să o facă. Acum ştia că totul fusese o înscenare. Un fals. La care fiica lui participase de bunăvoie şi faţă de care nu nutrea nici un fel de regrete.

Se uită fix la uşa închisă pe care ieşise Alle.

— Îmi pare aşa de rău, zise Inna.

Tom clătină din cap.

— E vina mea.

— Sunt multe probleme între voi doi.

— Mai multe decât îşi dă seama oricare dintre noi.

— Se duce înapoi la Zachariah Simon, zise Inna.

— A pus stăpânire pe mintea ei.

— A luat cu ea ce i-ai dat.

Tom încuviinţă.

— Biletul era destinat ei.

Inna îi aruncă o privire nedumerită.

— Am rescris biletul tatei înainte de a veni aici şi am scos părţile importante. Habar n-aveam ce urma să fac, dar aveam nevoie de opţiuni. Fiecare reporter bun trebuie să aibă opţiuni.

Ea zâmbi.

— Îmi amintesc de regula asta. Mă bucur că îţi aminteşti şi tu.

— Încă n-am murit. Vorbea serios.

— Deci, ce-o să faci de fapt?

— Nu ceea ce i-am spus ei.

Capitolul patruzeci şi patru

Zachariah o urmări pe ambasadoare părăsind grădinile palatului Schonbrunn. La ora opt se înserase deja, soarele dispărând de pe cer şi aerul răcorindu-se.

O întorsătură cu totul neaşteptată.

Avea să-l pună pe Rocha să verifice tomberonul ăla.

Însă ştia deja că ea spusese adevărul.

Nu-i păsa de politică. După cum observase, nu ieşise nimic bun din aşa ceva. Politica nu însemna altceva decât discuţii nesfârşite care duceau la compromisuri, toate menite obţinerii de sprijin popular pentru alt ciclu de alegeri. El dorea rezultate, nu voturi. Acţiune, nu discuţii. Schimbare, nu menţinere de statut.

Iar operarea în secret fusese aliatul lui.

Se sfârşise cu asta.

Cel puţin o altă persoană gândea la fel ca el.

Telefonul îi vibră în buzunar.

Îl scoase şi văzu că nu era nici un număr afişat. Era telefonul lui Rocha, aşa că socoti că e mai bine să răspundă.

— *Senor,* aici e Mateo din Cuba.

Cunoştea acel nume.

— Sunt Zachariah, Mateo. *Buenos tardes.*

Îşi dădu seama că e după-amiază în Cuba. Nu mai auzise nimic de la omul lui de acolo de multă vreme.

— *Senor* Simon, avem problemă.

Ascultă relatarea despre un negru pe nume Bene Rowe şi un alb pe nume Halliburton veniţi acolo

ca să vadă arhivele. Se bucura că omul lui respectase indicaţiile. Trebuia să fie imediat informat despre prezenţa oricărui om care întreba ceva de arhive. Bunicul lui le descoperise primul, iar tatăl său le protejase printr-o contribuţie financiară care dusese la crearea unui muzeu local. O cale ca evreii din Cuba să deţină ceva important şi care funcţionase.

— Ce fac? întrebă Mateo.

— Lasă-i să caute ce vor. Te voi suna eu înapoi în scurtă vreme.

Alle ieşi din clădire şi se îndepărtă suficient de mult ca să fie sigură că era singură. De ce nu fusese tatăl ei în stare să-i predea pur şi simplu ceea ce lăsase bunicul ei? Nu ceruse fapte de eroism. Nu solicitase implicarea lui. Aici era vorba de îndreptarea unei greşeli care avusese loc cu mii de ani în urmă. Nu de repararea unei relaţii. Sau de încercarea lui de a face ceea ce trebuia, măcar o dată în viaţa lui jalnică.

Era nouă în religia ei, dar nu şi în modul de viaţă evreiesc. Îşi urmărise bunicii ducând acea viaţă şi dorea să le imite dedicarea. Cu atât mai bine dacă prin asta putea ajuta la restaurarea a ceea ce atâţia oameni socotiseră drept sacru atâta vreme.

Însă se întreba.

De ce nu dorise acelaşi lucru şi bunicul ei? De ce să ţină comoara Templului secretă? De ce să nu-i spună ei? Oare din pricina *acelor* oameni despre care o avertizase Zachariah?

Nu ştia cu certitudine decât că nu se putea înţelege cu tatăl ei.

Aşa că scoase telefonul mobil din buzunar şi apelă primul număr memorat.

Lui Bene nu-i plăcea deloc situaţia. Bineînţeles că nu-i putea spune nimic lui Halliburton, de vreme ce îngrijorarea lui ar fi generat întrebări la

care nu dorea să răspundă. Custodele revenise după ce dăduse telefon, tot un zâmbet şi îi condusese într-o încăpere fără ferestre, plină cu rafturi de lemn şi cutii de plastic, fiecare cu jurnale, pergamente şi registre. Sistemul nu părea ordonat, iar containerele erau identificate după dată şi loc. Tre nu fusese impresionat de eforturile de conservare, dar părea interesat de conţinut.

— Patru cutii conţin multe scrieri din secolul al XVII-lea. E cea mai mare cantitate de înscrisuri pe care am văzut-o într-un singur loc.

— Verifică-le rapid.

— Ar putea dura ore întregi.

— Nu avem atâta timp la dispoziţie. Cercetează ce poţi.

— S-a întâmplat ceva, Bene?

— Mda, Tre. Aici e Cuba. Fii iute!

Tom şedea în bucătărie şi mesteca o felie de pâine neagră. Inna pregătise nişte orez cu roşii coapte care mirosea minunat, însă nu avea poftă de mâncare.

— În ultimii câţiva ani am scris cărţi, îi zise el. Fără să le semnez. Unele de ficţiune, altele de nonficţiune. Au fost toate succese comerciale. Câteva au ajuns pe locul întâi.

Răspundea la întrebarea ei despre ceea ce mai făcuse după incidentul din viaţa lui.

— Mă pricep la asta, iar scriitorii pentru care lucrez mă vor complet invizibil.

Inna avea în faţă o ceaşcă de cafea şi o farfurie cu mâncare.

— Ai fost întotdeauna bun în ceea ce ai făcut.

Lui Tom îi plăcea de această femeie practică. Ca atare, decise să-i mărturisească adevărul.

— Mi s-a înscenat totul, Inna. Articolul ăla despre extremiştii israelieni a fost fabricat. Am fost condus pe piste greşite, mi s-au trimis informaţii, apoi mi s-a tăiat craca de sub picioare. Au fabricat sursele principale şi cele mai multe fapte. Au fost

buni. Nu am suspectat nimic. Totul se potrivea. Era o chestie solidă. Nu mi-am dat seama ce mi se pregătea.

— Cine a făcut-o?

— Un grup de oameni care se ocupă cu aşa ceva. Se pare că am iritat ambele tabere din Orientul Mijlociu cu relatările mele. Ca atare, ambele tabere m-au faultat.

— N-ai nici o cale să dovedeşti cele petrecute?

Tom clătină din cap.

— Cum am spus, au fost buni.

— Mereu am zis că există o explicaţie. Thomas Sagan nu e un mincinos.

El aprecie loialitatea ei.

— Nu ţi-a ţinut nimeni partea, Thomas?

Se gândi la Robin Stubbs. Ea îi fusese alături. O vreme.

— Dovezile erau copleşitoare, iar eu nu aveam altă explicaţie în afară de *nu am făcut-o.* Înscenarea perfectă. Nici un capăt de care să te agăţi. Am aflat cine mi-a copt-o abia după un an şi ceva.

Îi povesti despre acea dimineaţă de sâmbătă din librăria Barnes & Noble. Era pentru prima dată când vorbea cu cineva despre asta.

— Îmi pare aşa de rău, zise ea din nou.

— Şi mie.

— Fiica ta e o problemă.

El chicoti.

— Ce ţi-a lăsat impresia asta?

— Habar n-are ce face, dar crede că le ştie pe toate.

— Semănăm mult cu ea când aveam douăzeci şi cinci de ani. Eram însurat şi credeam că nu pot greşi.

— De ce ai lăsat-o să plece?

— O să se întoarcă.

Zări privirea curioasă de pe chipul Innei, care se transformă în înţelegere.

— Crezi că a trimis-o Simon?

— E singurul lucru care are logică. Vorbeau în biserică precum doi vechi prieteni. Ea a vrut să se ducă cu el, până ce el a vândut-o.

Iar Tom se întrebă acum dacă nu cumva şi asta făcuse parte din regie.

— Când Alle te-a găsit în catacombe, fugea sau mergea lejer?

— Mergea. De ce?

— Era calmă?

Inna dădu din cap.

— Se trăsese asupra noastră. Ea a fugit. Însă apoi vine pur şi simplu mergând lejer către tine, o străină şi mă aşteaptă?

Tom sesiză că ea pricepea ideea.

— Şi ce ai de gând să faci? întrebă ea.

Tom întinse mâna după o altă felie de pâine.

— N-am de ales. Scoase o bucată de hârtie împăturită din buzunar şi i-o dădu Innei. Ăsta e mesajul complet pe care l-am găsit în mormânt.

Ea îl citi.

— Am făcut o căutare pe internet. Partea aia unde spune: *Golemul protejează acum secretul nostru într-un loc demult sacru pentru evrei.* Şi numele. Rabinul Berlinger. Se leagă de un singur loc din lume.

— Praga.

Tom era impresionat.

— Cunosc legenda golemului, zise ea. E destul de faimoasă acolo, însă n-am auzit niciodată de Berlinger.

— A fost şeful congregaţiei câteva decenii. E posibil să-i fi cunoscut pe Abiram şi pe Saki, tatăl mamei mele. Marc Eden Cross. Berlinger încă mai trăieşte.

— Ciudat că îi spui tatălui tău doar pe nume.

— Aşa mă gândesc eu la el. Distant. Un străin. Acum tot ce pot să văd în faţa ochilor este chipul lui putrezit. L-am judecat greşit pe bătrân, Inna. Am fost amândoi mult prea închişi în noi.

Încăperea era liniştită. Cei doi copii ai Innei plecaseră în vizită la un vecin. Ea îi spusese deja lui Tom că el îşi va petrece noaptea acolo, pe canapea. A doua zi puteau folosi maşina lui închiriată. Bărbatul era prea obosit ca să se opună. Diferenţa de fus orar îl dăduse peste cap.

— Secretul ăsta, zise el aproape în şoaptă. A venit vremea să fie dezvăluit.

— Dacă n-o faci tu, atunci Simon pare hotărât să o facă el.

— Un motiv în plus ca să găsesc această comoară a Templului.

Tom se gândi la Brian Jamison.

— De ce ar putea fi interesate serviciile secrete americane de povestea asta? Omul spunea că lucrează pentru ceva numit Magellan Billet. Poţi afla despre ce e vorba?

Inna dădu din cap.

— Am contacte la ambasada americană.

Se bucura că apelase la ea.

— În catacombe a rămas un cadavru. Însă ceva îmi spune că a dispărut de mult de acolo. Cu toate astea, cineva ar trebui să arunce o privire.

Ea dădu din cap.

Stătură aşa câteva clipe. El se uita la ea cum îşi mănâncă porţia de orez cu roşii.

— Mă duc la Praga, anunţă Tom. Şi o s-o iau pe Alle cu mine.

— Asta ar putea conduce la mari necazuri.

— Probabil. Dar e fiica mea, Inna şi asta trebuie să fac.

Ea zâmbi, apoi se întinse spre el şi îi mângâie mâna.

— Thomas, te subestimezi. Eşti un tată mai bun decât tu şi fiica ta credeţi.

Capitolul patruzeci şi cinci

Zachariah mai rămase în grădinile palatului. Îşi imagină acel loc liniştit aşa cum fusese cu două sute de ani înainte, când în interiorul palatului locuia unicul fiu al lui Napoleon. Sau împăratul Franz Joseph, care se luptase de acolo ca să menţină Imperiul Austriac întreg în faţa războiului mondial. Sau în 1918, când Carol I renunţase la tron şi părăsise palatul pentru ultima dată, punând capăt monarhiei.

Însă pe el nu-l interesa istoria Austriei. Pentru poporul lui, această ţară nu reprezentase decât un impediment. Nu-i păsase niciodată de evrei, persecutându-i şi măcelărindu-i, de-a lungul istoriei, cu zecile de mii. Şi chiar dacă austriecii ajunseseră să-l urască pe Hitler, nu fusese din pricină că el ura evreii. Puţine dintre sinagogile distruse de nazişti au fost reconstruite. Din evreii care locuiseră odinioară aici rămăsese doar o mică parte. Familia lui reuşise să se strecoare prin furtuni. „De ce?" întrebase el când era copil. „Deoarece aici este casa noastră."

Telefonul vibră în mâna lui. De această dată, numărul afişat era cunoscut. Era chiar al lui.

Îl suna Alle.

Răspunse:

— Sper că ai veşti bune.

Ascultă cum ea îi povesti ce vorbise cu tatăl ei. Îi ceru să-i citească biletul primit şi îşi dădu seama că era vorba de acelaşi lucru pe care i-l dăduse Sagan şi lui.

Acum era convins.

— Ţine adevărul pentru el însuşi. Nu ţi-a arătat nimic nou.

— Poate că asta e tot.

— Nu se poate. E incomplet.

Însă Zachariah înţelese că Sagan îşi bănuia fiica.

— Alle, cel mai probabil, tatăl tău crede că eşti spioană. Însă rămâne tot tatăl tău. Nu te va respinge.

— Ce să fac?

Ar fi vrut să o întrebe despre Brian Jamison şi despre ce discutaseră, dar se răzgândi. *Las-o aşa.* În schimb, îi zise:

— Du-te înapoi. Fii ochi şi urechi. Ai spus-o tu însăţi… americanii sunt acum implicaţi. Brian era un agent. Nu le putem îngădui să găsească ceea ce căutăm noi. Asta e pentru noi*, All*e.

Spera ca tăcerea de la celălalt capăt să însemne că era de acord cu el.

— O să încerc, rosti ea în cele din urmă. Vrei să ştii unde e el?

— Nu-i nevoie. Zachariah avea ceva mai bun decât o adresă. Dacă ţii telefonul pornit, îl pot urmări. Dar economiseşte bateria. Poţi face asta?

— Bineînţeles.

— Atunci întoarce-te. Şi fie ca zeiţa norocului să te însoţească.

Bene intră înapoi în încăperea unde Halliburton continua să caute prin cutiile de plastic, cercetând pergamente şi examinând jurnale vechi şi fragile, registre, hărţi şi desene.

— Chestiile astea trebuie sigilate în vid, zise Halliburton. Se destramă.

Bene verifică uşa, după ce o lăsase deschisă suficient de mult cât să audă dacă se petrecea ceva la intrarea în clădire. Urmărise din capătul unui hol scurt cum custodele ieşise şi dăduse un telefon. Nu se putea apropia mai mult ca să nu fie văzut, aşa că nu auzise nimic din conversaţie. Însă observase că individul se întoarce şi încuie uşa. Se uitase la

ceas, care indica puţin peste ora două după-amiaza. Ora închiderii era departe – aşa că, de ce să fi încuiat uşa? Se întrebă dacă paranoia lui era justificată, dar încă de când aflase cine controla muzeul avea o senzaţie neplăcută.

— Uită-te la asta.

Tre ţinea un volum vechi, cu legăturile destrămate şi paginile de culoarea prafului.

— Chestia asta a fost legată în 1634. Este o relatare despre viaţa de aici, de pe insulă. Tre deschise cu blândeţe cartea. Este în castiliană, dar o pot citi.

Bene auzi un sunet dinspre intrarea în clădire şi se furişă înapoi, pe uşă, de-a lungul holului scurt. Curatorul răspundea la un apel pe mobil şi îi spunea apelantului, în spaniolă, să aştepte.

Omul ieşi afară şi închise uşa după el.

Bene decise să rişte de data asta şi îşi croi drum până la o fereastră, de care îşi lipi urechea.

Zachariah vorbi cu curatorul muzeului cubanez. Se ocupase de Brian Jamison, Tom Sagan şi Alle Becket. Acum era pregătit să se ocupe şi de Bene Rowe.

— Mai sunt acolo? întrebă el.

— Se uită la colecţia privată. Sunt interesaţi de ce avem mai vechi din vremea lui Columb. Dar unele materiale sunt încuiate în altă parte, cum aţi ordonat. Pe-alea nu le-am menţionat.

Zachariah habar n-avea cum reuşise jamaicanul să găsească arhiva, dar asta nu făcea decât să complice problema. Rowe îi spusese la telefon că aflase informaţii noi. Oare la asta se referise? Dacă da, documentele n-aveau nici o valoare, de vreme ce familia Simon le controla de multă vreme, iar originalele erau socotite în siguranţă, în spatele restricţiilor impuse de cubanezi şi de socialiştii zeloşi din fire.

Venise vremea să pună capăt problemei.

— Vreau să-i mai ţii acolo o vreme. Fii amabil. Prietenos. Nu-i supăra cu nimic. Pricepi?

— *Si, senor Simon.* Pot face asta.

Puse capăt convorbirii şi se duse înapoi la maşină, unde îl aştepta Rocha. Se urcă pe scaunul din dreapta şi îi dădu telefonul.

— Rowe se află la arhivele din Cuba. A sunat curatorul. Mai ai contacte la Policia Nacional Revolucionaria?

PNR era Poliţia Naţională Cubaneză.

Rocha încuviinţă.

— Am păstrat relaţiile cu ei. Mi-au zis mereu că dacă am nevoie de ceva, e suficient să cer.

— Atunci cere. Apoi foloseşte GPS-ul şi urmăreşte-mi telefonul. Vreau să ştiu exact unde este Alle Becket în oraş. N-am de gând să risc tot ce este în joc din cauza toanelor unei fete naive.

Bene auzi numele.

Simon.

Un fior îi străbătu şira spinării.

Curatorul nu suna ca să primească aprobare de la Havana. Ci pentru ordine de atac. Bene avea sute de oameni ca acest amărât. Ochi şi urechi în întreaga Jamaică, care îl ţineau permanent informat. Iar banii erau combustibilul care menţinea constant traficul informaţiilor.

Plecă de la fereastră şi se duse înapoi în camera de depozitare.

— Trebuie să plecăm, îi spuse el lui Halliburton.

— Dar de-abia am ajuns. Mai am nevoie de timp.

— Trebuie să plecăm, Tre.

— Ce se petrece?

— Curatorul ne vinde.

Tre făcu ochii mari.

— De unde ştii?

— Aşa cum ai spus şi tu în avion, am experienţă în astfel de lucruri. Trebuie să plecăm.

— Câteva minute, Bene. Pentru numele lui Dumnezeu, aici sunt chestii adevărate. Tocmai ce am dat peste nişte referiri la Luis de Torres. Sesiză imperativul din vocea celuilalt şi îşi dădu seama de importanţa mesajului. De asemenea, îşi aminti de ceva spus de curator. „Însă alte materiale sunt puse în altă parte, cum aţi ordonat.”

Ajunseseră până aici. Câteva minute în plus nu dăunau.

Pe de altă parte, se puteau dovedi o problemă reală.

Tom era singur în încăpere. Inna se afla în dormitorul ei, dând telefoane, strângând informaţii şi făcându-şi treaba de reporter. Evident că nu tot ceea ce afla putea fi adevărat sau relevant – treaba cea mai grea era să sapi suficient de mult ca să ajungi la chestiile reale. Trecuse multă vreme de când nu numai alcătuise un material de ştiri, dar nu uitase cum se procedează. Ceea ce făcea el acum nu era deloc atipic, iar lucrurile începeau să se limpezească. Levitul. O cheie. Un om pe nume Berlinger. Golemul. Comoara Templului. Bătrânul Abiram.

Şi, cea mai mare problemă dintre toate, Alle.

Rămânea de văzut cum se potriveau toate aceste elemente în imaginea de ansamblu.

Auzi o uşă deschizându-se şi Inna apăru dinspre hol. Copiii ei păreau nişte fiinţe care îşi iubeau şi respectau mama. Tom o invidia şi o admira pentru asta.

— Ce s-a întâmplat cu soţul tău? întrebă el. Din câte ţin minte, aveai un mariaj bun.

— Asta credeam şi eu. Însă el avea alte idei. Într-o zi a venit acasă şi a spus că pleacă. Asta s-a întâmplat acum cinci ani. Nu prea l-am mai văzut de atunci.

— Nu-şi vizitează copiii?

— Nu sunt importanţi pentru el.

„Mare greşeală”, îşi zise el.

— Ei cum se simt?

— Pare să nu le pese, dar eu ştiu mai bine. Copiii au nevoie de părinţii lor.

Asta aşa e.

— Am aflat, zise Inna, că există ceva numit Magellan Billet. Este o divizie secretă a Departamentului American de Justiţie. Doisprezece agenţi care se ocupă de misiuni speciale primite de la procurorul general sau de la Casa Albă. E condusă de o femeie pe nume Stephanie Nelle. Am reuşit să aflu că unul dintre cei doisprezece agenţi se numeşte Brian Jamison.

— Trebuie să ştiu de ce sunt interesaţi de Zachariah Simon.

— Încerc, dar s-ar putea dovedi greu de aflat. În definitiv, Thomas, oamenii ăştia nu recunosc nimic.

— Ar putea să o facă dacă ar afla că agentul lor e mort.

— Asta e o altă problemă. Nu s-a raportat nimic neobişnuit în preajma catedralei. Nici un fel de activitate poliţienească. Cu siguranţă n-a fost găsit nici un cadavru.

Tom nu era surprins. Ca şi cu opt ani înainte, era pe cont propriu.

— O să găsesc comoara aia a Templului.

— De ce? Nu e lupta ta.

— A devenit a mea atunci când am citit scrisoarea din mormânt.

— Nu te-ai mai implicat într-o luptă de multă vreme, nu?

— Aşa e, admise el în şoaptă.

— Şi acum vrei o bătălie.

El o privi pe Inna drept în ochi. Femeia părea să-i simtă durerea.

— Am nevoie de aşa ceva.

— Nu-ţi va aduce liberarea. Ce ai păţit nu poate fi refăcut.

Poate că nu, dar…

Se auzi o ciocănitură în uşă.

Tom ştia cine se întorsese.

Inna deschise uşa şi o invită pe Alle înăuntru.

— Uite ce e, îi zise Alle lui Tom. Îmi cer scuze pentru atitudinea mea. Am avut câteva zile grele. Ştiu că şi tu ai avut. Chestia asta e importantă pentru mine. A fost importantă pentru bunicul. Am făcut ce am crezut că e mai bine. Înţeleg de ce eşti furios. Pricep, dar vreau să fac parte din chestia asta.

Minţea. Însă Tom se bucura de întoarcerea ei.

Alle era singura fiinţă care îi mai rămăsese pe lume.

— Mâine plec la Praga, o anunţă el. Tu vii cu mine.

Alle dădu încet din cap.

— Bine.

— Ţi-e foame? o întrebă Inna.

— Ceva de mâncare mi-ar prinde bine.

Cele două femei se retraseră în bucătărie.

Tom rămase singur.

Ce porcărie incredibilă! Ar fi trebuit să o lase pe Alle acolo. Însă ajunsese până în acest punct şi voia să fie în siguranţă. Mai bine să o ţină sub supraveghere câtă vreme ea alegea să stea cu el. Şi să o ierte pentru că minţise. Aşa cum spusese Inna. Aşa procedau taţii.

Capitolul patruzeci şi şase

Bene se uită la ceas. Trecuse aproape o jumătate de oră. Îl verificase de două ori pe curator şi-l văzuse ghemuit în spatele unui birou şi citind o carte. Halliburton parcursese toate cele patru containere etichetate SECOLELE XVI şi XVII şi pusese deoparte câteva articole care păreau promiţătoare, iar acum le studia mai amănunţit. Bene observase alte două uşi în hol – ambele încuiate – şi se întrebă ce anume protejau.

— Ai găsit ceva? îl întrebă el pe Tre.

— Astea sunt acte de permisiune şi rapoarte coloniale trimise înapoi în Spania. Şi câteva jurnale. Toate sunt în formă proastă. Abia se pot citi.

Bene decise că un pic de adevăr nu avea cum să strice.

— Tre, ai spus că această arhivă e controlată de Zachariah Simon. Îl cunosc. Este un *bad bwai. Pyaka.* Ştia că prietenul lui vorbea suficient patois ca să înţeleagă. „Om rău. Criminal.” Trebuie să plecăm.

Mincinoşii păreau să fie pretutindeni. Felipe. Simon. Curatorul. Rezolvase prima problemă. Cu a doua rămânea de văzut. Însă de a treia se putea ocupa chiar în acel moment. Băgă mâna în haină şi scoase arma.

Tre fu surprins la vederea ei.

— Pentru ce avem nevoie de asta?

— Sper să nu. Stai aici.

Se retrase către intrarea în casă. În sala de expoziţii era linişte, iar omul continua să citească

din cartea lui. Bene strecură mâna în care ţinea arma în buzunarul de la pantaloni şi se duse spre el.

— Ne poţi ajuta? întrebă el în spaniolă.

Curatorul zâmbi şi se ridică de pe scaun. Bene îl lăsă să o ia înainte, apoi scoase arma şi înfipse ţeava în ceafa bărbatului. Pe urmă îşi puse braţul în jurul gâtului acestuia şi strânse bine.

— Eşti un mincinos, rosti el în spaniolă. L-ai sunat pe Simon, nu la Havana. Te-am auzit. Ce ţi-a spus?

Omul nu scoase o vorbă. Clătină din cap.

Trupul individului începu să tremure.

Bene îl strânse şi mai tare.

— O să te împuşc. Chiar acum şi aici. Ce ţi-a spus?

Apăsă cocoşul pistolului.

Prizonierul lui auzi zgomotul.

— Mi-a zis doar să vă ţin aici. Să vă ţin aici. Să vă las să vedeţi ce vreţi. Să vă ţin aici.

— Spuneai că lucrurile importante sunt închise în altă parte. Unde?

Auzi zgomot de motoare de afară.

Continuând să-l ţină strâns pe bărbat, cu arma îndreptată asupra lui, îl trase înspre ferestre. Două maşini Peugeot cu lumini albastre, fiecare inscripţionată cu cuvântul PATRULLA, opriră cu un scrâşnet de frâne mai jos, pe stradă.

Din ele coborâră trei ofiţeri PNR.

Să vă ţin aici.

Acum Bene ştia de ce.

Poate că reuşeau să scape prin spate, dar şansele de a ajunge la Range Rover şi de a pleca fără să atragă atenţia poliţiei păreau minuscule. Nu. Cei trei poliţişti aveau să plece din proprie voinţă.

— Ascultă-mă bine, *senor,* îi zise el curatorului. Ca să se facă mai bine înţeles, apăsă arma mai tare pe gâtul lui. Voi fi chiar acolo, pe holul ăla. Vreau să trimiţi poliţia de aici. Spune-le că am plecat.

Ne-am îndreptat spre vest, în afara oraşului, cu un Mercedes. De culoare galbenă. Ai auzit?

Omul încuviinţă.

— Dacă le faci vreun semn, te împuşc mai întâi pe tine, apoi pe ei. Dacă rosteşti un singur cuvânt care să indice vreo problemă, te împuşc. *Comprende?*

O altă încuviinţare.

— Şi ca să ştii. Dacă faci ce-ţi spun, nu numai că vei continua să respiri fără găuri în trup, dar voi dubla suma de 500 de dolari pe care ţi-am dat-o.

— *Si. Si.*

Slăbi strânsoarea şi se dădu înapoi de la fereastră, dar nu înainte de a arunca o ultimă privire către cei trei ofiţeri în uniformă care se apropiau de uşă. Se ascunse pe coridor şi se uită cu mare prudenţă la ce se întâmpla, de după colţ.

Curatorul părea să îşi fi venit în fire. Bene spera ca promisiunea măririi sumei de bani să-l împiedice pe nemernic de la a întreprinde vreun gest prostesc. Vorbise serios. I-ar fi ucis pe toţi, dar prefera să nu facă asta. Ca să-şi demonstreze intenţia, când cubanezul furişă o privire nervoasă în direcţia lui, Bene îi arătă arma aţintită drept spre el.

Broasca încuiată se zdruncină.

Urmă o bătaie în uşă.

Curatorul deschise, iar ofiţerii intrară pe rând. Era înarmaţi. Faptul în sine era interesant, căci Bene îşi amintea că mai văzuse mulţi poliţişti statali înainte, dar nici unul înarmat. Se întrebă cât plătea familia Simon pentru acest serviciu special.

Bene îşi ţinu propria armă pregătită.

Surprinse o mişcare în spatele lui şi îl zări pe Tre în cadrul uşii. Îi făcu repede un gest ca să stea locului şi să păstreze tăcerea.

Halliburton dădu din cap şi dispăru înapoi în încăperea de unde venise.

Bene ascultă cum ofiţerii întreabă despre doi bărbaţi, unul negru, celălalt alb, din Jamaica, veniţi

să vadă muzeul. Curatorul le spuse că oamenii fuseseră acolo, dar plecaseră brusc. Încercase să-i oprească, dar nu-l ascultaseră. Ieşiseră din oraş, înspre vest, cu un Mercedes galben, posibil cu vreo zece minute înainte.

Lui Bene îi plăcea ultima parte. Frumoasă adăugire. Asta însemna că cei doi puteau fi prinşi.

Însă poliţiştii nu păreau să se grăbească.

Unul începu să se plimbe printre exponate.

Bene nu era sigur dacă interesul acesta era autentic sau mimat. Oare simţea o minciună? Ceilalţi doi poliţişti erau încă în faţa uşii de la intrare. Curatorul rămase tăcut, uitându-se la toţi trei. Ofiţerul care se plimba se apropie periculos de mult de coridor. Bene se ghemui şi mai tare, cu arma îndreptată în sus şi cu ţeava chiar sub propriul nas, cu degetul strâns pe trăgaci. Nu putea să rişte să arunce o privire. Îşi ţinu respiraţia, închise ochii şi se concentră asupra sunetelor de paşi scoase de ofiţerul care se plimba prin încăpere.

— Ce se află acolo, în spate? întrebă unul dintre poliţişti.

— Camere de depozitare. Nimic. În perioada asta a anului avem puţini vizitatori.

Urmară câteva momente de tăcere.

Alţi paşi venind înspre Bene.

Apoi, paşi care se îndepărtează.

Respiră şi privi de după colţul coridorului. Toţi trei poliţiştii se aflau la uşa din faţă. Curatorul le mulţumea cu o voce calmă pentru că veniseră.

Oamenii plecară.

Bene ieşi din ascunzătoare şi se repezi la uşă, pe care o încuie. Se uită pe fereastră şi îi văzu pe ofiţeri îndreptându-se către maşinile lor. Auzi motoarele pornind şi urmări cum se îndepărtează. În clipa următoare sări asupra curatorului şi îl trânti pe jos, înfigându-i arma în faţa uluită. Omul făcu ochii mari şi încremeni de frică.

— De cât timp deţine familia Simon locul ăsta?

Nici un răspuns.

— De cât timp?

Bene ţipa acum.

— Familia plăteşte de multă vreme. *Senor* Simon, în special, a fost generos cu noi.

— El ţi-a spus să chemi poliţia?

Omul clătină din cap, deşi arma era lipită de faţa lui.

— Nu. Nu. Nu. El spune doar să vă ţin aici.

Tre îşi făcu apariţia din hol.

— Bene, Dumnezeule, ce faci?

— Nu te amesteca.

Îşi menţinu privirea furioasă înfiptă în ochii cubanezului şi trase de cocoşul armei.

— Bene, strigă Tre. Ai înnebunit? Nu face asta.

— Acest *mus mus* aproape că ne-a omorât.

Bene ura turnătorii la fel de mult ca mincinoşii.

Privirea lui îi spuse cubanezului că îi trecuse timpul.

— Tai zis lui Simon că lucrurile importante sunt bine păstrate. Unde?

— Prima uşă, pe hol.

Bene îl ridică pe individ în picioare şi îl împinse de la spate până ce ajunseră la uşa respectivă.

— Deschide!

Curatorul scoase cheile din buzunar, cu mâini tremurânde. Bene observă că uşa din lemn se deschidea în interior, aşa că o lovi cu piciorul drept. Încă două lovituri şi tocul se rupse. Balamalele cedară şi uşa se deschise, dezvăluind o altă încăpere fără ferestre.

Trei cutii de plastic se aflau pe o masă.

— Verifică-le, îi zise Bene lui Halliburton. Ia ce poţi de aici şi din cealaltă încăpere. Plecăm.

— Le furăm?

— Nu, Tre. O să le las un card de credit pentru pagube. Bineînţeles că le furăm. Şi-acum ia ce vrei.

Halliburton se grăbi să intre în încăpere.

Bene îl trase pe curator înapoi la intrarea în muzeu.

— Ai noroc, zise el, că ştii să minţi bine, de vreme ce, unu, poliţiştii te-au crezut şi doi, dacă te-aş împuşca, aş atrage prea multă atenţie.

— Şi trei, *senor.*

Auzise bine? Prostul ăsta îl provoca?

— Nu vreţi să mă omorâţi în faţa *amigo.*

Lui Bene nu-i plăcu deloc modul încrezut în care îi fusese servită observaţia.

— De fapt, al treilea motiv ar fi fost altul. Vreau să-i spui lui Simon că eu şi cu el o să avem o discuţie serioasă. În curând.

După care îl lovi pe curator cu patul armei în moalele capului, lăsându-l inconştient.

Capitolul patruzeci şi şapte

„Anul a fost 1580. Da. Ăla a fost, exact”, zisese Saki.

Tom ascultase. Pentru un puşti de zece ani nu exista nimic mai bun decât o poveste bună, iar el iubise poveştile spuse de bunicul lui.

„S-a petrecut în Praga, zisese bătrânul. Loew era rabinul-şef al cartierului evreiesc. Asta însemna că el conducea. Deasupra uşii lui, săpat în piatră, se găsea un leu cu un strugure care să indice faptul că se trăgea din regele David însuşi.”

„M.E., strigase bunica lui. Nu-i umple băiatului capul cu poveşti.”

Saki se numea Marc Eden Cross. Numele de fată al străbunicii lui Tom era Eden şi îi fusese adăugat unicului său fiu doar din respect.

„Lui Tommy îi plac poveştile mele, răspunsese bunicul lui. Nu-i aşa, băiete?”

Tom dăduse din cap.

„Îi place să îi povestesc despre lume.”

Bătrânul se apropia de optzeci de ani şi Tom se întrebase cât o să mai fie prin preajmă. În ultima vreme, conceptul de moarte devenise îngrozitor de real, odată cu dispariţia a două mătuşi.

„Totul s-a întâmplat în Praga, rostise din nou Saki. Un alt preot fanatic decisese că noi, evreii, suntem o ameninţare. Creştinii se temeau de noi, în timp ce regii se bazau pe noi. Aşa că, pentru a-şi mări puterea, trebuiau să ne distrugă. Obişnuiau să spună că noi omorâm copii de creştini şi le folosim sângele ca parte a ritualului nostru. Îţi poţi imagina asemenea minciuni? Noi numim asta defăimare de

sânge. Însă minciuna a funcţionat. La fiecare câţiva ani, creştinii se strângeau în gloate şi măcelăreau evrei. Pogromuri, aşa se numesc acum, Tommy. Nu uita niciodată cuvântul ăsta. Pogromuri. Naziştii l-au instituit pe cel mai mare dintre toate."

Tom îşi propusese să nu uite niciodată cuvântul.

„Rabinul Loew ştia că trebuie să-şi protejeze oamenii de pericole şi a descoperit cum să facă asta într-un vis. *Ata bra golem dewuk hachomer w'tigzar zedim chewel torfe jisrael."*

Ştia ceva ebraică şi înţelesese câteva cuvinte.

„Vei crea un golem din lut care să distrugă gloata rea antisemită. Asta visase el. Şi asta a făcut. A creat un trup viu din lut, folosind focul, apa, aerul şi pământul. Din primele trei, ultimul a prins viaţă."

Putea fi adevărat? Incredibil!

„A făcut creatura reală inserând *shem*-ul. O bucată mică de pergament, pe care scrisese numele Domnului, pusă în gură. Apoi a zis: *Domnul a făcut un om din lutul pământului şi a suflat suflarea vieţii în gura lui.* Golemul s-a ridicat în picioare. Rabinul Loew i-a spus acestuia că misiunea lui era să-i protejeze pe evrei de persecuţii. Numele lui va fi Iosif şi el va trebui să se supună comenzilor rabinului, indiferent ce i s-ar cere."

Tom îl ascultase pe bunicul lui explicând cum rabinul Loew îi dădea golemului instrucţiuni, în fiecare vineri, iar Iosif le punea în practică săptămâna următoare, protejând evreii. Într-o zi de vineri, a uitat să îi dea directivele şi golemul, neavând altceva de făcut, a plecat să distrugă totul. Oamenii au fost îngroziţi, până ce rabinul Loew i-a ordonat să se oprească. Din acea zi, n-a mai uitat să-i dea golemului instrucţiuni săptămânale. Până în anul 1593, ameninţările la adresa evreilor se împuţinaseră. Rabinul Loew a decis că venise vremea să-l expedieze pe Iosif din această lume.

„I-a spus golemului să-şi petreacă noaptea în podul Vechii Sinagogi Noi din Praga. După miezul nopţii, rabinul şi alţi doi oameni au urcat în pod şi au început să facă opusul a tot ceea ce întreprinseseră ca să dea naştere creaturii. Dacă la început stătuseră la picioarele creaturii, acum erau la capul ei. Toate cuvintele au fost recitate pe invers. Când au terminat, golemul ajunsese din nou o masă de lut, care a fost abandonată acolo. Din acea zi, s-a interzis accesul tuturor oamenilor în podul Vechii Sinagogi Noi."

Tom şedea pe canapea, în apartamentul Innei şi se gândea la Saki. Iubise acel suflet blând. Când citise biletul lui Abiram şi dăduse de textul care se referea la golem, îşi amintise imediat de acea zi de odinioară când auzise povestea pentru prima dată.

Căci asta fusese.

O poveste.

Ca adult, scrisese un articol pentru *LA Times* despre Praga şi legenda ei. Golemul nu reprezenta o invenţie a cehilor. Creatura era menţionată pentru prima dată în Egiptul antic. Textele cabalistice vorbeau despre aceste creaturi. Biblia chiar folosea termenul. Creaturile n-au fost niciodată asociate oraşului Praga, până în secolul al XIX-lea. Şi nimic din vreo arhivă istorică referitoare la marele rabin Judah Loew ben Bezalel, care a trăit în secolul al XVI-lea, cunoscut ca rabinul Loew, nu îl lega pe acesta de vreun golem. Povestea a fost scrisă pentru prima dată într-un obscur ghid de călătorie, refăcut sub forma unei cărţi populare despre legendele evreieşti tipărite în 1858 şi denumite *Sippurim.* După aceea, golemul a devenit parte din folclorul ceh. Au urmat romane şi alte cărţi care au inclus povestea, fiecare apariţie crescând doza de fantastic a poveştii.

„Cartea asta e una dintre favoritele mele, îi zisese Saki. Este un roman publicat în 1915. Eram

mic când mi s-a dat exemplarul ăsta. L-am păstrat de atunci."

Tom se uitase la volumul subţire, tipărit în altă limbă.

„Cehă, rosti Saki. Se numeşte *Golemul* şi a fost scris de un om pe nume Gustav Meyrink. Un mare succes pentru epoca lui. E despre Praga magică. Chestii mistice."

„O poţi citi?"

„Mama mea era de acolo. M-a învăţat ceha de mic."

Când scrisese articolul, Tom îşi pusese în minte să afle mai multe despre romanul lui Meyrink, care evoca legenda şi în cele din urmă determinase oameni din întreaga lume să vină în vizită la Praga. Cortina de Fier oprise acele pelerinaje zeci de ani, dar Revoluţia de Catifea le redeschisese. Articolul lui pentru *Times* relata că sute de mii de evrei veneau acolo anual.

Golemul ajută la protejarea secretului nostru într-un loc de multă vreme sacru pentru evrei.

Asta scrisese Abiram. Bunicul lui, socrul lui Abiram, părea că se folosise de o ficţiune ca să ascundă un fapt.

Se uită la cheia din mormânt, cu însemnele ciudate de pe ea.

Oare ce deschidea?

Alle dormea într-unui din dormitoare. Copiii Innei se înghesuiseră în celălalt. El şi fiica lui vorbiseră puţine lucruri după revenirea ei. Alle rămăsese tăcută, calmă, înfrânându-şi furia obişnuită. Iar asta îl făcuse şi mai bănuitor. În acel moment, se găsea cu cel puţin doi paşi înaintea lui Zachariah Simon şi intenţiona ca lucrurile să rămână aşa.

Cel puţin până ce rezolva acest mister.

Şi decisese să facă asta.

Toată dezbaterea asta despre leviţi, comori ale Templului şi mari secrete menţinute timp de secole. Dacă era ceva de găsit, atunci el avea să

găsească. Adevărat, nu ar fi onorat ceea ce dorise Abiram, dar ce dacă? Acum el era la conducere. Un om murise cu puţin timp în urmă. Se întrebă câţi alţii muriseră înaintea lui. Odinioară, relatase despre probleme, expusese fapte rele. Informase oamenii despre ceea ce aceştia aveau nevoie să ştie. Secretele însemnau ceva contrar acelei misiuni. Cu siguranţă că Abiram ştiuse asta atunci când alesese să transmită datoria.

Se aşeză în faţa computerului Innei. Apartamentul dispunea de internet de mare viteză – un lucru esenţial, după cum ştia şi el, pentru oricine lucra în domeniul presei. Când începuse meseria asta, spaţiul virtual nu prea exista. Acum devenise ceva indispensabil. Cu siguranţă că scrierea de romane era mult mai facilă odată cu apariţia a miliarde de site-uri care puteau fi vizitate. Nici nu mai trebuia să iasă din casă. Tastă „Vechea Sinagogă Nouă” pe Google şi se apucă să selecteze câteva din cele 2 610 000 de posibile ţinte.

Cea mai veche clădire din cartierul evreiesc din Praga. Cea mai veche sinagogă existentă în Europa. Rezista de 700 de ani, practic netulburată. Războiul trecuse pe lângă ea şi nici măcar Hitler nu o distrusese. Când fusese construită, exista deja o Sinagogă Veche. Ca atare, aceasta fusese etichetată Noua. Apoi, în secolul al XVI-lea, a fost construită o altă sinagogă şi denumită Noua Sinagogă. Cum Vechea continua să existe, cineva a venit cu denumirea Vechea-Nouă şi aceasta prinsese. Celelalte două clădiri fuseseră distruse la începutul secolului XX. Însă Vechea Sinagogă Nouă supravieţuise.

Găsi o imagine a acesteia.

Un simplu patrulater alungit cu un acoperiş în formă de şa şi cornişe gotice, cu faţa spre est. Căpriori sprijineau zidurile exterioare, întrerupte de ferestre înguste şi ascuţite. Părţile joase ale clădirii erau înconjurate de anexe pe trei laturi.

Sinagoga fusese terminată în 1270, dar suferise tot felul de renovări până în anul 2004.

Selectă alte imagini şi găsi poze din alte unghiuri, una dintre ele înfăţişând faţada estică a clădirii. Podul părea spaţios, iar acoperişul era construit în unghi abrupt. Nouăsprezece bare de fier în formă de U se extindeau de pe latura estică a clădirii, formând o cale de urcare până la uşa podului. Un text de sub imagine spunea că acea scară de incendiu fusese instalată în 1880, ca să permită accesul la acoperiş în caz de urgenţe, dar prima treaptă se găsea la mai bine de patru metri deasupra solului. O altă imagine, o poză de aproape a uşii podului din capătul scării de fier, arăta o stea a lui David care împodobea exteriorul uşii. Tom observă broasca şi gaura cheii. Arcuită în capăt, plată în partea de jos. Cheia din mormânt se afla pe măsuţa de lângă computer.

O ridică.

Oare se potrivea? Posibil.

Deşi încă afectat de diferenţa de fus orar, Tom nu se mai simţea obosit. Oricum nu îi venea să doarmă în noaptea asta. Se uită la ceas. 9.40 seara. Se ridică şi se duse la uşa dormitorului în care se retrăsese Alle. Ciocăni. Nici fiica lui nu părea obosită, căci uşa se deschise repede.

Luminile erau aprinse, iar Alle era încă îmbrăcată.

— Plecăm, anunţă el. La Praga.

Capitolul patruzeci şi opt

Bene scoase un oftat de uşurare când avionul decolă de pe Aeroportul Internaţional Santiago de Cuba. Fusese îngrijorat ca nu cumva curatorul să alerteze poliţia, după trezirea din starea de inconştienţă, mai ales că Bene nu-i lăsase ceilalţi 500 de dolari promişi. Nu îi spusese bărbatului că veniseră pe calea aerului, dar era posibil ca aeroportul să fi fost pus sub supraveghere. Când ajunseseră acolo însă, nu văzuseră nici un fel de poliţişti, aşa că plecaseră fără impedimente.

Tre umpluse cu documente două cutii de plastic, luate din ambele încăperi de depozitare şi le luase cu el. Singurele repercusiuni potenţiale în urma furtului aveau să implice familia Simon, iar Bene abia aştepta acest lucru.

Trebuia să se răzbune pe Zachariah.

— Bene, zise Tre, ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat acolo? Păreai gata să-l ucizi pe omul ăla.

Bene avea nevoie de ajutorul prietenului său, aşa că hotărî să spună:

— Simon şi cu mine am lucrat împreună la găsirea minei.

— Fapt pe care nu mi l-ai menţionat niciodată.

— De ce aş fi făcut-o? înţelese că prietenul lui îşi dădea seama de faptul că exista o linie de demarcaţie care nu trebuia încălcată. Însă adăugă: Hai să spunem că am ajuns să realizez că nu e genul de persoană cu care vrei să lucrezi.

— Poliţiştii ăia veniseră pentru noi?

Bene dădu din cap.

— I-a trimis Simon. Curatorul i-a dat telefon. Nu avea de gând să ne lase să plecăm vii din Cuba.

Halliburton păru şocat – proximitatea morţii proprii. Bene nu avusese timp să-i explice toate astea cât fuseseră pe insulă. Înşfăcaseră ce putuseră şi fugiseră înapoi la aeroport, în tot acest timp uitându-se permanent în oglinzile retrovizoare.

— De ce vrea Simon să ne ucidă?

— Caută mina. Nu doreşte ca eu să aflu ce ştie el.

Tre răsfoia un volum încă de când se urcaseră la bord. Părea nerăbdător să-l examineze.

— Ce e aia? întrebă Bene.

— Un soi de jurnal. O poveste.

Tre îi arătă paginile. Erau scrise cu cerneală groasă neagră. Se aflau între douăsprezece şi cincisprezece rânduri pe pagină.

— S-a conservat foarte bine, dacă ţinem cont de modul în care a fost depozitat, zise Tre. Şi e scris în castiliană.

— E important?

— S-ar putea.

Însă Bene dorea să ştie un singur lucru.

— Am obţinut ce căutam?

Numai că Tre începuse deja să citească.

Decise să-l lase în pace. Avionul continua să urce, îndreptându-se spre sud, către Montego Bay, departe de Cuba. Puterea familiei Simon era mult mai mare decât îşi imaginase el, iar interesul pentru mina pierdută, mai intens decât anticipase.

— Bene, rosti Tre, ascultă chestia asta:

> Găsim sensul misiunii noastre în cuvântul sacru. Numerele arată clar că „şi cu tine adu-l şi pe fratele tău, tribul lui Levi, tribul tatălui tău, ca ei să ţi se poată alătura şi să aibă grijă de tine, în vreme ce tu şi fiii tăi staţi în faţa cortului mărturisirii.

> Ei vor sta de pază pentru voi şi pentru întregul cort. Vi se vor alătura şi vor păzi cortul la toate serviciile lui şi nici un străin nu va veni aproape de voi. Şi veţi păzi sanctuarul şi altarul, astfel ca niciodată să nu mai fie ură în poporul lui Israel. Şi ţineţi minte că i-am luat pe fraţii voştri, leviţii, din rândul poporului lui Israel. Ei sunt un dar pentru voi, oferit Domnului, ca să îndeplinească serviciul cortului de întâlniri". Cartea lui Ieremia spune şi mai multe. Aşa cum casa cerurilor nu poate fi măsurată, nici nisipul mării nu poate fi numărat. Aşa că voi înmulţi sământa lui David, servitorul Meu şi leviţii care Mă slujesc."

Tre îşi ridică privirea de pe pagină.

— Asta provine din încăperea încuiată. A fost scrisă de un om pe nume Yosef Ben Ha Levy Haivri – Joseph, fiul lui Levi evreul. Spune asta la început. Mai spune şi că numele lui creştin era Luis de Torres, unul pe care a fost forţat să şi-l ia, dar pe care acum îl respinge.

— De ce e important?

— Mai e ceva.

> Deşi nu suntem născuţi din casa lui Levi, Dumnezeu ne-a auzit rugăciunile şi ne-a ales. Dumnezeu este binefăcător şi iertător. Dumnezeu e plin de compasiune. Dumnezeu îi protejează pe cei simpli. Eu m-am născut şi El m-a mântuit. Sufletul meu se odihneşte căci Dumnezeu a fost bun cu mine. El m-a salvat de la moarte, mi-a

> eliberat ochii de lacrimi şi picioarele de piedici. Am încredere în Dumnezeu. Dintr-o mare suferinţă am vorbit şi am rostit la mânie: „Toţi oamenii sunt falşi”. Cum îl pot răsplăti pe Dumnezeu pentru tot ceea ce mi-a oferit? Îmi voi depune jurămintele în prezenţa poporului Său, în mijlocul Ierusalimului. Îmi voi îndeplini datoria, aşa cum mi-a fost încredinţată. Maleahi a zis despre leviţi: „Legea adevărului era în gura lui şi strâmbătatea nu era de aflat pe buzele sale. El a mers alături de Mine în pace şi dreptate şi a întors pe mulţi de la nedreptate. O, Israel, ai încredere în Dumnezeu. El este ajutorul şi scutul tău. Pentru cei care îşi vor asuma această mare datorie, tu vei fi Levitul, la fel de adevărat precum unul născut, căci misiunea ta vine de la Domnul. Către Levit: încrede-te în Domnul. El este ajutorul şi pavăza ta.

Tre se aplecă şi îi arătă paginile, însă Bene sesizase deja rândul important.

Pentru cei care îşi vor asuma această mare datorie, tu vei fi Levitul.

— De Torres a scris asta pentru cei care au venit după el. Instrucţiuni legate de ceea ce trebuie să facă şi de ce. Columb i-a spus lui, iar el transmitea succesorului său.

> Marele Amiral al Oceanului, omul care în mod fals e numit Cristobal Colon, dar care s-a născut Christoval Arnoldo de Ysassi, nu a uitat niciodată de unde venea. A

fost un om foarte înţelept care şi-a acceptat datoria. Şi-a condus oamenii într-o mare călătorie şi cu ajutorul Domnului a reuşit acolo unde toţi credeau că va eşua. Mi-a spus înainte de a pleca că trebuie să ne îndeplinim misiunea. Atunci nu mi-am dat seama de importanţa spuselor lui, dar acum da. Curva de Biserică şi Inchiziţia ei au decis să îi măcelărească pe toţi cei care nu se roagă conform dictatului ei. Vorbesc de Domnul, dar nu ştiu nimic despre căile Lui. Îndeamnă la iubire şi iertare, dar nu oferă decât durere şi mizerie. Mulţi au suferit în mâinile lor. Unii au fost forţaţi să renunţe la credinţa lor, alţii au fugit. Iar alţii au fost ucişi în numele unei credinţe false. Dumnezeu să mă ierte, căci am fost obligat să mă convertesc, dar în inima mea nu am cedat niciodată. Acum şi aici, pe acest pământ nou, departe de tot ce e rău în căile omului, trăiesc în pace. Pentru mine vine vremea când nu va mai fi nici noapte, nici zi. Dumnezeu o va anunţa, căci ziua e a Lui şi la fel şi noaptea. Amiralul m-a pus să jur că un levit care vine după vremea noastră ne va lumina într-o zi, când întunericul se va face lumină. El m-a ales ca primul, iar eu îl voi alege pe următorul. Împreună ne vom îndeplini datoria. Marea comoară a Domnului e ascunsă şi acum e în siguranţă faţă de toţi cei care îi fac rău. Binecuvântat este El, cel care îşi ţine promisiunea faţă de Israel. Căci

> doar cel Sfânt, binecuvântat fie El, a socotit sfârşitul a ceea ce e de făcut aşa cum El i-a promis lui Avraam, strămoşul nostru. Aşa cum este spus, „Şi El i-a zis lui Abram: «Să ştii bine că fiii tăi vor fi străini într-o ţară care nu e a lor şi vor fi făcuţi sclavi şi oprimaţi, dar eu voi judeca naţiunea pe care ei o vor sluji şi, în final, ei vor merge liberi, cu mare bogăţie»”. Aceasta este promisiunea care va dura. Aceasta este promisiunea pe care noi o vom păstra. Căci nu s-a ridicat un singur om care să ne distrugă, ci la fiecare generaţie se vor ridica oameni împotriva noastră, ca să ne distrugă. Iar cel Sfânt, binecuvântat fie El, ne va mântui din mâinile lor.

Bene îşi aminti ce îi spusese Simon despre Columb. Anume că amiralul se convertise la creştinism sub ameninţare, dar rămăsese un evreu în sufletul lui. Îi ştia chiar şi numele real.

Christoval Arnoldo de Ysassi.

Bineînţeles că ştiuse asta.

Documentele erau acum în mâinile lui.

— Sunt mult mai multe lucruri aici, Bene. Am nevoie de timp ca să le parcurg.

— Începe să citeşti, zise el. Vreau să ştiu fiecare detaliu.

Capitolul patruzeci şi nouă

Tom şi Alle trecură în grabă pe lângă marele ceas astronomic ce împodobea primăria veche a oraşului Praga. Limbile şi cadranele afişau ora, data, zodiacul şi poziţiile soarelui, ale lunii şi ale planetelor într-o ordine generatoare de confuzie. Cea mai bună aproximare care se putea face era aceea de vineri, 8 martie, în jurul orei patru după-amiaza.

Trecuse o altă zi şi el era încă viu.

Prima jumătate a drumului de la Viena înspre nord fusese străbătută pe o şosea cu o bandă pe sens, printr-o pădure densă din Cehia şi pe lângă şiruri de sate tăcute. Urmase autostrada, cu un trafic lejer chiar şi pentru mijlocul nopţii. Piaţa istorică a oraşului vechi era pustie. Din vizitele anterioare, Tom ştia că piaţa gemea, de obicei, de lume. Statuia lui Ian Hus rămânea la fel de proeminentă. Marele reformator religios fusese ars pe rug, cu cinci sute de ani în urmă. Biserica Tyn continua să domine o latură a pieţei, cu turlele gemene spiralate aprinse în cursul nopţii. Aerul rece purta în el ultimele şfichiuiri ale iernii, iar Tom era bucuros că îşi luase la el o haină mai groasă.

Un şir întreg de clădiri viu colorate încadrau piaţa. Aveau ferestrele întunecate şi uşile închise. Arhitectura şi faţadele lor variau – Renaştere, Baroc, Rococo, Art Nouveau. Tom cunoştea modul în care Praga scăpase de distrugerile din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, după ce liderul ţării fusese chemat la Berlin de către Hitler şi i se

spusese că fie semnează un document prin care cere Germaniei să ia sub protecţia ei populaţia Cehiei, fie bombardierele Reich-ului vor reduce oraşele ceheşti la ruine. Bătrân şi bolnav, preşedintele Emil Hacha leşinase auzind ameninţarea. Odată readus în simţiri, semnase documentul, astfel că Praga fusese ocupată fără să opună rezistenţă.

Însă ţara plătise un preţ prea scump, în special când vine vorba de populaţia de origine evreiască.

Nouăzeci la sută din evrei muriseră.

După război, Stalin preluase controlul asupra ţării, iar oraşul stagnase zeci de ani în timpul Cortinei de Fier.

Însă oraşul vechi supravieţuise.

Alle nu vorbise aproape deloc timp de patru ore cât făcură pe drum. Nici el. Păreau amândoi mulţumiţi că se aflau acolo, nici unul nefiind încă dispus să cedeze. Înainte de a părăsi Viena, Tom printase o hartă a oraşului vechi Praga, incluzând cartierul evreiesc, pe care notase reperele majore.

Legenda spunea că evreii veniseră în Praga după distrugerea celui de-al doilea Templu, în secolul I. Istoria consemnează secolul al X-lea ca fiind debutul ocupaţiei lor. Evreii numeau Praga *ir va'em b'Yisrael.* Oraşul şi maica Israelului. Un loc cât se putea de apropiat de Ierusalim. Un alt mit susţinea că îngerii aduseseră pietre pentru sinagogă din templul distrus, cu împrumut, până ce un alt templu avea să se înalţe pe muntele din Ierusalim. Până în secolul al XIII-lea, evreii îşi înfiinţaseră propriul oraş şi li se interzisese să locuiască altundeva. Mişcările le fuseseră restricţionate, iar afacerile limitate, în cele din urmă, se mutaseră de pe un mal al râului Vltava pe celălalt, într-o enclavă la graniţa cu oraşul vechi, care a fost anexată oraşului mare în 1851 şi redenumită Josefov, astfel devenind cel de-al cincilea cartier din Praga. Spaţiul nu era prea mare. Doar aproximativ 90000 de metri pătraţi. Un labirint de

străzi, case, curţi şi pasaje de trecere în cadrul căruia trăiau, în momentele de apogeu, circa 2000 de persoane.

Iar acel cartier înflorise.

Evreii îşi înfiinţaseră şcolile lor, o administraţie proprie, o cultură specifică. Îşi făuriseră o identitate.

Identitate care începuse să se erodeze în 1848, când evreilor li s-au acordat aceleaşi drepturi ca tuturor celorlalţi cetăţeni cehi, inclusiv posibilitatea de a locui unde vor.

Bogaţii au părăsit repede cartierul, lăsând locul săracilor, care l-au transformat în ghetou. Până la sfârşitul secolului al XIX-lea, colapsul generat din punct de vedere social, sanitar şi igienic a dus la nevoia de redezvoltare urbanistică. În anii 1920, faţadele Art Nouveau şi blocurile de apartamente cu mai multe etaje au înlocuit clădirile joase cu magazine la parter şi apartamente de locuit la etajele superioare. Zidurile cu porţi la stradă au fost dărâmate, străzile fiind acum legate de restul oraşului. Acolo unde odinioară se ridicau deasupra tuturor clădirilor, sinagogile au ajuns să se piardă printre acoperişurile înalte. Tom îşi amintea articolul pe care îl scrisese şi cât de trist fusese să te plimbi prin acel loc. Rămăseseră doar şase sinagogi şi primăria, toate fiind acum mai degrabă atracţii turistice decât locuri de rugăciune. Şi cimitirul.

De cimitir îşi amintea cel mai bine. Probabil cel mai trist loc pe care îl văzuse vreodată, în apartamentul Innei, Alle vorbise despre noua ei religie şi despre datoria pe care o resimţea faţă de aceasta. Tom se întrebă dacă ea avea habar de suferinţele evreilor. Aici, în Praga, fuseseră alungaţi de două ori în cursul istoriei. Pogromurile – cuvântul pe care Saki i-l întipărise în memorie – se petrecuseră şi mai des. În articolul pe care îl scrisese, indusese cele întâmplate cu ocazia Paştelui din 1389, când se presupunea că tineri

evrei ar fi aruncat cu pietre într-un preot care se ducea să împărtăşească un muribund. Creştinii au luat foc, ura lor fiind alimentată de preoţi ultrazeloşi. Trei mii de evrei, bărbaţi, femei şi copii, au fost măcelăriţi. Alţii s-au sinucis ca să evite atrocităţile. Cartierul a fost jefuit şi ars. Nu a scăpat nici sinagoga, căci bandiţii au pătruns acolo şi au ucis oamenii care se ascundeau înăuntrul acelui loc sacru. Timp de secole după aceea, sângele victimelor a rămas pe ziduri ca amintire, înăuntrul Vechii Sinagogi Noi.

La al cărei exterior se uita el acum.

Austeritatea sinagogii părea intenţionată, îngăduind credincioşilor să se concentreze asupra lui Dumnezeu, fără a fi distraşi de altceva. Faţadele dinspre vest şi est dădeau în străzi diferite, cea din est fiind cu spatele către un bulevard de dată mai recentă, mărginit de copaci, plin de magazine. Sinagoga se afla la doi metri sub nivelul acelui bulevard, la nivelul străzii de acum 700 de ani. Zidurile erau luminate de felinare care confereau pietrei de construcţie un ciudat luciu cenuşiu. Se apropiaseră de clădire dinspre est, departe de porţile principale, de unde se vedea accesul către pod. Tom numără cele optsprezece bare de fier care duceau în sus către uşa arcuită cu steaua lui David. Cu mâna dreaptă simţea cheia din buzunar. Însă nu-i povestise despre asta lui Alle.

— Trebuie să mă caţăr acolo sus, zise el.

— Nu te poţi ascunde. Dacă vine cineva pe strada asta, te va vedea.

Tom îşi dădea seama de asta.

— Tot trebuie să o fac.

— De ce? Ce e acolo sus?

— Nu eşti foarte la curent cu noua ta religie, nu-i aşa? Aici este teren sacru. Cea mai veche sinagogă încă în picioare din Europa. Evreii se roagă aici de secole.

— Dar ce e în pod?

— Nu ştiu. Trebuie să mă duc să văd.

Veniseră pe jos, din piaţa veche a oraşului până aici, fară să se întâlnească cu vreo persoană. Însă la ora patru dimineaţa asta nu era o surpriză. Nici maşini nu trecuseră pe lângă ei. Aerul era răcoros şi linişte totală, ceea ce era ciudat pentru un oraş de peste un milion de locuitori. La fel ca în imaginea pe care Tom o studiase mai înainte, primul inel de fier ieşea din zid, la cinci metri deasupra solului. Pe lângă inele se ridica unul dintre căpriorii care susţineau zidul exterior. O anexă de la nivelul inferior al sinagogii ieşea în afară, acoperită cu ţiglă.

Tom străbătu aleea laterală, aflată la doi metri deasupra temeliei sinagogii şi folosi o balustradă metalică, paralelă cu marginea aleii, ca să se urce pe acoperişul anexei. Ţiglele erau alunecoase din pricina umezelii. Îşi croi drum cu mare prudenţă către căpriorul de sprijin al zidului. Îşi prinse braţul drept de o latură care ieşea în afară şi îşi roti corpul, încercând să apuce cu braţul stâng inelul de fier care se afla la circa douăzeci de centimetri, însă prea departe pentru a putea ajunge.

Îşi dădu seama ce trebuia să facă.

Se încurajă, inspiră adânc şi se rugă să iasă bine. O cădere de la cinci metri pe piatra rece de jos i-ar fi lăsat urme serioase. Se roti înapoi şi dădu drumul strânsorii, pivotând pe picioare şi sărind către inel. O mână se prinse de fierul umed, apoi cealaltă, în vreme ce trupul i se legănă pe lângă zidul sinagogii. Simţi impactul în tălpile picioarelor.

Se ţinu bine.

Se întinse după următorul inel şi se trase în sus. Încă un efort şi picioarele lui atinseră inelul.

Se răsuci.

Alle îl urmărea de pe alee, după ce se retrăsese în umbră, dincolo de fasciculul luminos al celui mai apropiat felinar.

Tom se căţără mai departe.

Inel după inel.

Acestea erau îngust, de circa patruzeci de centimetri, aşa că trebuia să-şi ţină picioarele lipite şi să fie atent la metalul alunecos. Cu fiecare inel se forţa ca strânsoarea să fie şi mai tare. Îşi ridică privirea, în vreme ce urca pe scara improvizată, încercând să-şi imagineze care fusese ultima persoană care se căţărase astfel.

Aruncă o privire înapoi şi nu văzu nimic. Bine. Era complet expus privirilor de jos. Spera doar ca acea cheie din buzunarul lui să deschidă uşa de sus, astfel încât să ajungă înăuntru, ascuns privirilor, înainte de apariţia cuiva.

Golemul ne ajută la păstrarea secretului într-un loc de mult sacru pentru evrei.

Dacă era adevărat, atunci creatura fusese văzută ultima dată în podul de deasupra lui. Îşi dădea seama că era o legendă, dar bunicul lui folosise în mod clar povestea ca să ascundă ceva important.

Ajunse la ultimul inel.

Atârna acum la doisprezece metri în aer. O cădere de acolo l-ar fi omorât. Se ţinu bine cu mâna stângă, cu picioarele aşezate pe inelul de jos şi scoase cheia cu mâna dreaptă. Încuietoarea părea că acceptă o astfel de cheie.

Introduse capătul acesteia.

Însă nu se răsuci nimic.

Întoarse cheia mai tare. În stânga şi în dreapta.

Încuietoarea nu ceda.

O reaşeză în broască.

Nici un fel de succes.

— Tu! Cel de sus!

O voce masculină de dedesubt.

Privi în jos.

Doi tineri stăteau pe dalele de la piciorul scării.

Ambii aveau arme de foc ascunse în teci de umăr.

Alle văzu doi bărbaţi apropiindu-se, printr-un pasaj îngust, pietruit, care separa sinagoga de un

grup de clădiri. Aleea lega artera unde se găsea Alle de o altă stradă care pătrundea mai adânc în cartierul evreiesc. Îl urmărise pe tatăl ei cum urcă pe inelele de fier, iar privirea i se furişase din când în când către pasaj, atentă la orice posibil trecător. O mişcare îi atrăsese atenţia atunci când două umbre apăruseră în capătul îndepărtat şi se grăbiseră în direcţia ei.

Se retrase într-un intrând întunecat al unui magazin închis şi se uită cum tatăl ei bagă mâna în buzunar şi scoate ceva ce semăna cu o cheie. O introduse în broasca uşii de la pod şi încercă în zadar să o deschidă. Cele două umbre se transformară în doi tineri care se postară la baza scării, uitându-se fix în sus. Nu păreau să fie poliţişti, căci fiecare din ei era îmbrăcat în blugi şi jachetă neagră. Ambii erau înarmaţi. Unul dintre ei strigă:

— Tu! Cel de sus!

Tatăl ei întoarse capul.

— Vino jos, ordonă tânărul. Înainte de a păţi ceva.

Tatăl ei nu se mişcă. Însă n-avea unde să se mai ducă. Acoperişul sinagogii era atât de înclinat, încât nu putea fi folosit, iar uşa podului părea imposibil de descuiat.

Singurul lucru care îi mai rămânea era să coboare.

Ceea ce şi făcu.

Ajunse la inelul de jos.

Cei doi tineri se postară sub el.

— Ţine-te de inel şi sari. Te prindem noi.

Tatăl ei execută ceea ce i se ceruse. Căzu pe sol, iar braţele tinerilor îi atenuară căderea. Apoi unul dintre ei îi lovi pe tatăl ei peste picioare, făcându-l să cadă lat. Celălalt îl fixă de sol, îi duse un braţ la spate şi îi înfipse un genunchi în şira spinării.

— Stai nemişcat, veni ordinul.

Alle trebuia să plece. Atenţia lor nu era îndreptată asupra ei. Se putea strecura nevăzută,

folosind magazinele şi intrândurile ascunse. Maşina era parcată în capătul îndepărtat al pieţei, însă cheile erau la tatăl ei. Dar oriunde ar fi fost mai bine decât acolo.

Merse cu grijă înapoi, uitându-se încontinuu la cei doi tineri aflaţi la nouă metri depărtare şi doi metri sub ea. Înclinarea clădirilor avea s-o ascundă, în curând, de privirile lor.

Se izbi de ceva.

Uluită, tresări şi se răsuci pe călcâie.

La un metru distanţă se găsea un alt tânăr.

Şi acesta avea o armă în teacă.

Capitolul cincizeci

Zachariah stătea la o distanţă de treizeci de metri de locul unde Tom Sagan şi Alle Becket erau acostaţi de cei trei bărbaţi. Ştia exact cine erau. Nu poliţişti, ci o patrulă privată angajată de către consiliul evreiesc local pentru a păzi locurile. Şi mai ştia şi de ce. Bigotismul nu dispăruse.

În Praga mai erau doar aproximativ 1500 de evrei practicanţi, o cifră tristă pentru un loc care odinioară fusese un epicentru al iudaismului european. Regii şi împăraţii le influenţaseră declinul, încet şi constant, dar naziştii îi terminaseră. Aproape 100000 de evrei fuseseră exterminaţi. Tot ce mai rămăsese dintr-o comunitate religioasă altădată înfloritoare dispăruse. Zachariah îi cunoştea pe câţiva dintre liderii locali şi ştia provocările cu care se confruntau. Aproape săptămânal, ceva era pângărit. Deşi vechiul cimitir era înconjurat de un zid de piatră, asta nu îi împiedicase pe vandali să arunce animale moarte peste el. Mâzgălituri de tip graffiti apăreau regulat. Poliţia nu prea făcea nimic ca să-i oprească sau să-i aresteze pe profanatori. Ca atare, comunitatea îşi asumase această sarcină. Una dintre fundaţiile ei, implicată în conservarea monumentelor evreieşti din întreaga lume, contribuise cu bani ca să finanţeze atât achiziţia de camere de supraveghere, cât şi personalul de pază.

Rocha îi urmărise după telefonul care era la Alle, până într-un cartier rezidenţial din Viena. Zachariah postase imediat un om acolo, iar acesta îi raportase că ea şi tatăl ei plecaseră pe neaşteptate către o maşină parcată nu departe de Catedrala Sf.

Ştefan. Zachariah îşi petrecuse noaptea în oraş şi găsi rapid aceeaşi autostradă, spre nord, pe care o luaseră Sagan şi Alle. Omul lui îi urmărise şi îi telefonase periodic ca să raporteze. În cele din urmă, reuşiseră să-i prindă din urmă şi ajunseseră aici, în Praga, la Vechea Sinagogă Nouă. Zachariah ştia că acea clădire este supravegheată video cu camere ascunse şi că e monitorizată douăzeci şi patru de ore pe zi. Ca atare, nu avusese mult până la apariţia patrulei.

El şi Rocha rămaseră ascunşi la intrarea unuia dintre magazinele de fiţe care se aliniau de-a lungul străzii Parizska. Aici se vindeau obiecte scumpe din porţelan. Întregul loc reprezenta o insultă la adresa moştenirii lui. Pe vremuri, acest bulevard se găsea în interiorul cartierului, iar clădirile de pe ambele lui laturi adăposteau evrei de secole. Toate fuseseră demolate la începutul secolului XX. Acum bulevardul era cea mai elegantă arteră comercială din Praga, fiind gazda unor magazine de marcă precum Cartier, Prada, Louis Vuitton şi aşa mai departe. Semăna mai mult cu un bulevard din Paris decât cu unul din Boemia. Pe ambele părţi se aliniau vitrine bogat decorate. Deasupra lor se vedeau balcoane, turnuri şi turle. Faţada estică a Vechii Sinagogi Noi se oprea în Parizska, complet expusă vederii. Tom Sagan îşi asumase un risc prostesc căţărându-se până la podul ei.

Însă nici Alle nu scăpase.

Zachariah privi cum era condusă de-a lungul câtorva trepte, către locul unde era ţinut tatăl ei.

Praga era împărţită în subdiviziuni, stabilite direcţional în funcţie de anumite monumente proeminente. Râul Vltava împărţea centrul în două. În est se găseau Zizkov şi un cartier vechi, cu puţine atracţii turistice. În vest erau castelul din Praga şi suburbii unde trăiau mulţi localnici. Către nord se aflau alte cartiere de locuit şi grădina zoologică. În sud se găsea faimosul hipodrom pe

care Zachariah îl vizitase de câteva ori. Oraşul Vechi, din centru, reprezenta cea mai importantă parte a oraşului, incluzând fostul şi proeminentul cartier evreiesc. Oraşul Nou, aflat în apropiere, cu centrul lui comercial plin de viaţă şi magazine, era locul unde studenţii ceruseră alegeri libere în timpul aşa-numitei Revoluţii de Catifea.

O administraţie segmentată gestiona toate acestea. Primarul şi consiliul general erau responsabili pentru serviciile publice orăşeneşti, însă gestionarea lucrurilor la nivel local era realizată de zece districte administrative. Unul dintre ele avea grijă de vecinătăţile fostului cartier evreiesc.

Iar Zachariah îl cunoştea pe primarul local.

— Vreţi să-i urmăresc? întrebă Rocha. Să aflu unde se duc?

— Nu. În spatele sinagogii sunt camere de supraveghere. Vei fi zărit. Am o idee mai bună.

Bene era obosit. Fusese o zi lungă. El şi Halliburton aterizaseră în Montego Bay în jurul orei şase seara, iar drumul cu maşina spre sud-est mai durase două ore. Tre locuia la nord de Kingston, în Irish Town, botezat astfel după tâmplarii care veniseră aici în secolul al XIX-lea ca să producă lăzi de lemn pentru transportul cafelei. Proprietatea lui Bene se afla mai spre nord, în munţi, departe de zgomotele şi priveliştile din Kingston.

Ceasul bunicului său, din holul casei, bătu de ora 10.30 p.m. Bene şedea în biroul lui, cu uşile verandei deschise, pentru a pătrunde aerul răcoros de afară. Vremea mai blândă reprezenta unul dintre aspectele minunate ale climatului din munţi, întrucât altitudinile joase erau în general sufocate de căldură şi umiditate. Ajunsese înapoi la timp ca să ia cina împreună cu maică-sa. Ei îi plăcea întotdeauna masa de seară, iar el era încântat să-i facă o bucurie. Acum Bene şedea în întuneric şi

ronţăia o pricomigdală făcută de bucătarul lui. Îi plăceau acele fursecuri plate şi rotunde, îndulcite cu melasă şi ghimbir. Când era mic, se vindeau peste tot. Acum situaţia se schimbase.

În cursul cinei, gândurile lui rămăseseră fixate asupra Cubei şi a celor descoperite de ei acolo.

Aşa că o întrebase pe maică-sa:

„Povesteşte-mi despre Martha Brae."

„N-am mai discutat despre ea de când erai copil."

„Mi-ar plăcea să aud povestea din nou."

O ascultase cum îi povestea despre vrăjitoarea taino care locuise odinioară pe malurile râului Matibereon. Vânătorii de comori spanioli o capturaseră, crezând că ştia unde îşi ascundeau băştinaşii aurul.

„Insula fiind aşa de mare, nemernicii de spanioli nu şi-au putut imagina că nu se găsea aur pe aici", zisese mama lui.

Aşa că o torturaseră pe vrăjitoare până când cedase şi îi condusese la locul secret. O peşteră lângă un râu.

„Exista o poartă de fier în locul ăsta?" întrebase el, amintindu-şi ce-i spusese Frank Clarke.

Maică-sa clătinase din cap.

„N-am auzit aşa ceva în legătură cu Martha Brae. Nu era nevoie de astfel de lucruri. Ea a dispărut de îndată ce au ajuns în peşteră, iar asta i-a speriat pe spaniolii ăia. Au dat să plece, să fugă de acolo, dar au fost cu toţii înecaţi. Martha Brae a schimbat cursul râului şi a inundat peştera, sigilând-o pe vecie. Râul ăla încă poartă numele ei şi încă mai curge aşa cum l-a schimbat ea."

Însă Bene ştia că râul Martha Brae era departe de valea descoperită de Tre Halliburton şi era mai mult asociat cu maroonii Cockpit din vestul Jamaicăi, decât cu cei Windward de aici, din est.

Nu că esticii n-ar fi avut şi ei legende.

„Masa de aur, îi zisese el maică-sii. De unde a venit?"

„Ai toane în seara asta. Multă vorbărie despre poveşti. Te-au acaparat spiritele?”

El zâmbise.

„S-ar putea spune şi aşa.”

Ea îşi îndreptase degetul boţit de riduri către el.

„Sunt adevărate, Bene. Spiritele sunt peste tot. Ele păzesc masa de aur.”

O altă poveste din copilăria lui. O masă din aur zărită din când în când pe fundul anumitor râuri şi lacuri, lucind în lumină.

„Aia e rea, Bene. Toată lumea care a căutat masa şi-a găsit sfârşitul.”

„Povestea provine de la marooni? Sau de la taino?”

„Nu sunt sigură. E doar o legendă, Bene. Mulţi oameni pretind că văd masa de aur sub ape. Prea mulţi, zău.” îşi termină fursecul şi se întinse după altul. Un vânt puternic străbătu copacii de dincolo de verandă, în ultimele două zile, aflase mai multe despre mina pierdută a lui Columb, decât în ultimii doi ani. Şi despre Zachariah Simon.

Spera că mesajul lui fusese transmis de curatorul muzeului. Se săturase de minciuni. Se întrebă ce se întâmplase la Viena. Nu mai auzise nimic de la Brian Jamison. Dar ce-i păsa lui? Americanii îi stăteau ca un junghi în coaste. Poate că scăpase de ei.

Îşi mâncă fursecul, ascultă liniştea întunericului şi speră că vor veni spiritele. Avea întrebări şi pentru ele. Un zgomot. Dinspre verandă.

O umbră apăru în cadrul uşii, învăluită de bezna nopţii, îl aşteptase.

— Era vremea să vii.

Capitolul cincizeci şi unu

Pe Tom îl conduseră de-a lungul unei străzi pustii de dincolo de Vechea Sinagogă Nouă. Strada îngustă era mărginită pe o latură de tarabe închise şi pe cealaltă de vitrine întunecate. Un zid de piatră înalt de trei metri se afla în spatele tarabelor, iar deasupra lui se vedeau ramuri de copaci. Tom îşi aminti topografia locului şi îşi dădu seama că în stânga lui era vechiul cimitir care se continua înainte. Timp de 350 de ani, evreii fuseseră îngropaţi aici, în spaţiul de câţiva acri. Soluţia care permisese adăugarea de morminte constase în aducerea de pământ şi ridicarea nivelului, în cele din urmă formându-se, pe această cale, unsprezece straturi de pământ sacru.

Alle mergea alături de el. Cei care îi capturaseră erau tineri, nervoşi, lipsiţi de umor. Tom văzuse aceeaşi expresie de multe ori la apărătorii oraşului Sarajevo sau pe străzile din Mogadishu sau în Cisiordania. Acea hotărâre determinată de tinereţe. Le era frică, la fel ca tuturor, dar era pur şi simplu ignorată. Fapt care explica de ce ajungeau să moară atât de mulţi. Prea lipsiţi de experienţă ca să gândească înainte de a acţiona. Prea dornici să-i mulţumească pe alţii. Doi astfel de indivizi fuseseră sursele articolului care dusese la concedierea lui. Ben Segev. Un israelian tânăr şi furios. Destul de convingător. Şi Mahmoud Azam. Un palestinian la fel de furios.

Ambii erau nişte actori angajaţi să interpreteze un rol.

Nişte falsuri.

Nu ca aici.

Îl ridicaseră de la sol şi îl percheziţionaseră. Buzunarele îi fuseseră golite. Îi luaseră biletul lui Abiram, harta, cheia, paşaportul şi portofelul.

Nu era sigur dacă o percheziţionaseră şi pe Alle, căci ea nu era lângă el atunci când fusese prinsă, dar geanta ei de umăr dispăruse.

Intrară pe o altă stradă şi continuară să meargă.

Cel de-al treilea om de la sinagogă, căruia îi fusese lăsat tot ceea ce găsiseră la percheziţionarea lui Tom, se întoarse acum şi le şopti ceva celorlalţi.

Cei doi dădură din cap în semn că înţeleg.

Se opriră la uşa uneia dintre case. Descuiară cu o cheie şi îi conduseră pe amândoi înăuntru. Camerele erau întunecate, dar Tom zări câteva piese de mobilier. Aerul avea un iz de nelocuit. Deschiseră o altă uşă şi o lumină dezvălui privirilor o scară care cobora. Unul dintre oamenii cu armă le făcu semn să coboare.

— Nu, rosti Alle. Eu nu cobor acolo.

În penumbra aruncată de lumină, Tom văzu că nu le conveni refuzul ei. Cel fără armă făcu un pas înainte.

— Veniţi aici şi ne pângăriţi sinagoga. Călcaţi fără permisiune peste locul nostru sacru. Ne violaţi legile. Şi mai vreţi să cădeţi la învoială cu noi? Vreţi să ne provocaţi?

— Cheamă poliţia, zise Tom, încercând să vadă reacţia lor.

Tânărul râse.

— Lor nu le pasă ce se petrece aici.

— *Lor?*

— Poliţiei. Primarului general. Consiliului orăşenesc.

Tom ştia că antisemitismul era în creştere în Europa. Ăsta era un alt avantaj al internetului, că în fiecare zi putea citi ziare din întreaga lume. Îşi aminti că văzuse tot mai multe articole despre bigotism.

— Şi ce faceţi cu cei care vă încalcă teritoriul? întrebă el.

— Pe ultimul care a încercat asta l-am bătut de am scos untul din el.

Alle auzi ameninţarea şi îşi dădu seama că situaţia era proastă. Erau singuri, fară ajutor. I se luase geanta de umăr în care avea paşaportul şi telefonul mobil al lui Zachariah. Arma pe care tatăl ei o purtase era în maşină. Fusese intenţionat lăsată acolo. Alle se miră de ce n-o avea cu el, dar nu-l întrebă nimic.

Tatăl ei nu părea speriat. Ea era îngrozită. La fel cum fusese în maşină cu Midnight şi încă îl mai vedea pe Brian Jamison sângerând, cu trupul cuprins de convulsii.

— În jos pe scară, ordonă din nou tânărul.

Nu exista alternativă, aşa că o luă înainte. Ajunşi la capătul scării, constatară că se aflau într-o pivniţă. Arcade din piatră tăiată susţineau un tavan curbat. Nu era o încăpere mare şi nu se găsea nimic în ea, cu excepţia unei mese de lemn cu şase scaune.

— Staţi jos, ordonă unul dintre tineri.

Tatăl ei îşi trase un scaun.

— Şi acum?

— Aşteptaţi, zise el.

Tom se mai aflase în situaţii grele şi înainte, mai ales în Orientul Mijlociu, unde surselor lui le plăcea să regizeze câte un mic spectacol dramatic, înainte de a spune ce voiau. De cele mai multe ori era vorba doar de teatru. Un lucru pe care îl învăţase Tom era acela că, indiferent de naţionalitate, teroriştii înţelegeau că scopurile lor aveau să rămână anonime dacă nimeni nu relata despre ele. Teama cultivată cu mare grijă de ei n-ar fi avut nici un efect dacă audienţa ţintită nu ar fi simţit-o. Uneori, ca să-şi sublinieze poziţia de forţă, teroriştii apelau la bandaje la ochi, plimbări

lungi cu maşina şi acţiuni de intimidare. Când îşi întocmise ultimul articol, indivizii regizaseră un atac asupra unui transport presupus palestinian şi simulaseră uciderea tuturor celor dinăuntru.

Ce mai spectacol!

De talia premiilor academiei de film.

Odată fusese integrat într-un grup al rezistenţei palestiniene timp de şase săptămâni. Văzuse şi auzise multe, dându-şi repede seama că avusese multe de învăţat. Sigur, încercase să înţeleagă, dar niciodată nu arătase resentimente sau simpatie. Stai mai presus de toate. Asta este singura atitudine posibilă când ţii gura închisă şi ochii deschişi.

Aşa că şezu pe scaun şi aşteptă ca tinerii să vorbească.

Încă un lucru.

Cu cât erau mai tineri, cu atât erau mai slobozi la gură.

Îşi lăsase intenţionat arma în maşină, ca să nu aibă probleme dacă se întâlneau cu poliţia. Portul de armă în Europa putea reprezenta o chestiune serioasă. Cel mai probabil că aşa ceva era împotriva legii din Cehia – o lege despre care acestor tineri nu părea să le pese.

— Sunteţi pe cont propriu, nu-i aşa? îi întrebă Tom. Patrulaţi cartierul deoarece aşa trebuie.

— Ce-ţi pasă? ripostă unul dintre ei.

— Părinţii mei au fost evrei.

— Şi tu ce eşti?

— El a decis că nu vrea să fie unul dintre ai noştri, răspunse Alle.

Omul care pusese întrebările îi aruncă fetei o privire ciudată.

— *Unul dintre ai noştri?* încearcă vreunul dintre ai noştri să vandalizeze o sinagogă?

— Nu am vandalizat nimic, replică Tom. Şi ştiţi asta.

Surprinse privirea iritată a celuilalt.

— Nu eşti în poziţia de a face pe deşteptul.

— Şi care e poziţia mea?

— Deloc bună, răspunse tânărul.

— Gata cu joaca, spuse o altă voce.

Un bărbat mai în vârstă. Cu un ton mai grav.

Tom şi Alle se întoarseră şi văzură un bătrân coborând scara. Era scund, zvelt, cu părul alb ca zăpada. Faţa lui era foarte zbârcită, obrajii scobiţi, sprâncenele bogate. Cu o mână subţire se ţinea de balustrada scării, în vreme ce în cealaltă ţinea biletul, harta şi cheia. Pe umărul lui se afla geanta lui Alle. Omul cobora treptele una câte una, cu ochii plecaţi, atent la mişcări.

Bătrânul ajunse jos şi îşi îndreptă spatele.

— Nu trebuie să fim grosolani. Plecaţi acum. Lăsaţi-mă singur.

Cei trei tineri se îndreptară spre scară. Unul dintre ei zise:

— Eşti sigur că nu vrei să rămânem?

— Da. Da. O să fie bine. Plecaţi. Vreau să discut cu ei doi.

Cei trei urcară scara şi Tom auzi uşa de sus închizându-se după ieşirea lor.

În ochii negri ai nou-venitului se citea un mare interes, în vreme ce dădea din mâna în care ţinea obiectele.

— Eu sunt rabinul Berlinger. Vreau să ştiu de unde aveţi aceste obiecte.

Capitolul cincizeci şi doi

Zachariah se uită la ceas. 5.50 a.m. Praga avea să se trezească în curând.

Iubea acest oraş şi simţea o legătură cu trecutul lui tumultuos. Tradiţia ortodoxă era puternică în acest loc. Multe dintre preceptele iudaismului european fuseseră concepute aici, de către rabini înţelepţi care trăiseră pe malurile râului Vltava. Reprezenta unul dintre motivele pentru care era foarte interesat de conservarea oraşului. Primarul sectorului administrativ era o cunoştinţă de-a lui; un bărbat mic de statură care îi declarase răspicat că, dacă Zachariah avea nevoie de ceva, tot ce avea de făcut era să ceară.

Iar ziua aceasta cu siguranţă se califica pentru o asemenea cerere.

Telefonase mai întâi la reşedinţa lui din Austria şi obţinuse informaţiile de contact ale primarului. Al doilea apel, la o casă din Praga, nu trezise pe nimeni din somn, căci primarul îi spuse că el se trezeşte în fiecare zi la ora cinci dimineaţa. După ce Zachariah îi explică situaţia, acesta îi propuse să se întâlnească la ora şase la sinagogă. Pentru Zachariah, asta nu constituia o problemă, din moment ce şi el şi Rocha se aflaseră atâta vreme la mai puţin de treizeci de metri distanţă de clădire.

Acum stătea singur în faţa uşii principale a sinagogii, urmărindu-l pe primar cum se apropie; o făptură subţire cu mustaţă deasă şi păr rărit. Rocha rămăsese pe strada Parizska, ascuns vederii camerelor de supraveghere. Îl salută pe primar în engleză şi îi strânse mâna. Ştia puţine lucruri

despre el. Pe vremuri creştin, primarul se convertise de tânăr. Era evreu ortodox şi pro Israel, dar fără să fie la fel de aspru cu autorităţile centrale pragheze precum fuseseră alţii înaintea lui. Un tip mult prea conciliant pentru gustul lui Zachariah, dar, din fericire, exact de aşa ceva avea nevoie în acea clipă.

Primarul scoase un set de chei şi deschise uşa.

— Vin aici în fiecare dimineaţă ca să mă rog. Unul dintre beneficiile conducerii.

Intrară pe sub un portal gotic împodobit cu modele de viţă-de-vie în relief. Douăsprezece rădăcini de viţă, câte una pentru fiecare trib. Se aprinseră luminile în vestibul şi Zachariah zări două cutii ale milei încastrate în piatră – folosite, după cum ştia el, cu secole în urmă, pentru colectarea de taxe speciale de la evrei.

Iubea acea clădire. Sinagoga din Viena era impresionantă prin frumuseţe. Cea din Praga era spectaculoasă prin simplitate. Stâlpii grei şi octogonali şi arcadele cu cinci secţiuni de grinzi împărţeau interiorul rectangular în două nave. Zachariah ştia că erau cinci grinzi pentru a împiedica formarea unei cruci, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost doar patru. Scaunul marelui rabin era poziţionat în partea de est, în linie cu chivotul, gratiile de fier şi o draperie care proteja Tora. Centrul era ocupat de o platformă înconjurată de un grilaj din fier forjat, elaborat, *almemor,* pe care se afla un postament pentru rugăciuni. Băncile se aliniau de-a lungul zidurilor şi al platformei centrale. Lui Zachariah i se spusese că acestea erau folosite de generaţii. Nu prea multe, în jur de şaptezeci. Un banner roşu atârna de sus. Pe el se vedea o stea a lui David; fusese un cadou oferit de Carol al IV-lea, în 1358, ca semn al privilegiilor acordate evreilor. Zachariah privise întotdeauna chiorâş astfel de gesturi, de vreme ce istoria dovedise că nici unul nu era sincer.

Prin cele douăsprezece ferestre înguste, aşezate la înălţime pe ziduri, pătrundea puţină lumină, căci soarele îşi începea parcursul diurn.

— Ai avut dreptate, zise primarul. Patrula de noapte a dat peste doi oameni care încercau să pătrundă în pod. Se mai întâmplă din când în când. Unii chiar cred că acolo sus e un golem.

— Iar tu nu întreprinzi nimic ca să descurajezi astfel de chestii, de vreme ce ele aduc vizitatori care cheltuiesc bani.

— Cine sunt eu ca să contrazic legendele? Nu e treaba mea. Datoria mea e să protejez ce există aici. Din nefericire, pentru întreţinerea lucrurilor e nevoie de bani.

— Unde sunt cei doi oameni acum?

Primarul ridică unul din degetele lui mici.

— Asta e problema. Nu au fost duşi în obişnuita cameră de reţineri din clădirea comunităţii. În mod normal, mai întâi îi chestionăm, apoi îi predăm poliţiei care le dă drumul imediat. Lucrurile sunt grave. Aceşti doi oameni au fost duşi altundeva.

Lui Zachariah nu-i plăcea ce auzea.

— Încerc să aflu unde e locul ăla. Dintr-un anume motiv, nimeni de la forţele de securitate nu ştie.

— Vii aici în fiecare dimineaţă?

Primarul încuviinţă.

— În cele mai multe. Înainte de a se transforma în atracţie turistică şi a-şi pierde statutul de casă de rugăciuni.

Zachariah invidia o asemenea dăruire.

— Ce se află în podul de deasupra noastră?

— Nimic în afară de nişte rafturi, izolaţii şi un acoperiş. Nici un fel de golem transformat în lut nu este acolo.

— Dar timp de secole podul a servit drept *genizah* pentru această clădire.

Fiecare sinagogă dispunea de o încăpere de depozitare a cărţilor şi documentelor vechi. Talmudul interzicea distrugerea oricărei scrieri

care conţinea numele Domnului. Astfel de documente erau păstrate şi îngropate, din şapte în şapte ani, într-un cimitir.

Primarul dădu din cap.

— Corect. Ţineam totul acolo sus, de vreme ce oricum erau lucruri vechi. Nimeni nu le putea face rău. Însă situaţia s-a schimbat cam cu patruzeci de ani în urmă şi podul a fost golit.

Zachariah se întrebă dacă nu fusese ceva dosit înainte de asta. Patruzeci de ani? O perioadă care se potrivea cu bunicul lui Sagan.

Auzi uşa principală a sinagogii deschizându-se, apoi închizându-se la loc. Primarul se scuză şi se întoarse în vestibul. Zachariah era acum convins că Sagan îl înşelase. Spera ca Alle să poată afla ceva. Încă era bulversat de întâlnirea cu ambasadoarea Israelului şi de faptul că atât ea, cât şi americanii se interesau de el. Îl trimisese pe Rocha să verifice pe aleea din spatele Catedralei Sf. Ştefan şi cadavrul lui Brian Jamison dispăruse cu adevărat de acolo. În presă nu apăruse nici un cuvânt despre asta. Ambasadoarea spusese că va face curăţenie şi se ţinuse de cuvânt.

Primarul reveni lângă el, iar uşa principală se deschise din nou, după care se închise.

— Tocmai mi s-a spus că cei doi oameni prinşi mai devreme au fost duşi într-o casă nu departe de aici.

Zachariah observă expresia de îngrijorare de pe chipul omului.

— Ce e? întrebă el.

— A fost chemat rabinul Berlinger. E cu ei în clipa de faţă.

Tom făcu imediat legăturile. Abiram îl menţionase în mod special pe acest om în ultimul lui mesaj.

— *El mi-a dat şi un nume. Rabinul Berlinger.*

— Câţi ani aveţi? întrebă el.

Ştia că întrebarea era nepoliticoasă, dar trebuia să afle.

— O sută doi.

Nu ar fi ghicit niciodată. Poate că i-ar fi dat optzeci şi ceva, dar niciodată o sută de ani.

— Viaţa a fost blândă cu dumneavoastră.

— Uneori cred şi eu asta. Alteori nu. V-am pus o întrebare. Spuneţi-mi, vă rog, de unde aţi obţinut aceste obiecte?

Tom observă că şi Alle era interesată de răspuns. Însă el nu era pregătit să coopereze.

— Mi-au fost date. Eram menit să le am.

Omul din faţa lui văzuse probabil înscrisul original, necopiat, căci doar acela îi mai rămăsese în buzunare.

— Nu am habar de aşa ceva, zise Berlinger. Ştiu doar că aveaţi aceste obiecte.

— M.E. Cross a fost bunicul meu.

Bătrânul îl studie cu atenţie.

— Îl recunosc în chipul dumitale. Te numeşti Sagan. Îmi amintesc că mama ta s-a măritat cu un Sagan. Marc a fost tatăl mamei tale.

Tom încuviinţă.

— Îi spuneam Saki.

Rabinul se aşeză, punând pe masă obiectele din mână şi geanta lui Alle.

— Trebuie să mărturisesc că nu m-am gândit niciodată că voi mai auzi vreodată de subiectul ăsta.

Bene stătea pe loc, pe când umbra pătrundea în biroul lui. Vântul montan continua să agite noaptea de afară. Îl aştepta pe Frank Clarke. Un apel telefonic adusese cu el promisiunea că prietenul lui va veni la reşedinţă înainte de ora zece.

— Îţi place întunericul, Bene?

Încăperea nu era luminată de nici o lumină.

— Mama doarme şi servitorii au plecat. Suntem doar noi doi, Frank.

Îi oferi fursecuri, dar colonelul refuză. Îşi luă încă unul, înainte de a pune platoul pe masă.

— Ce ai descoperit? întrebă Frank. Am simţit ceva în vocea ta, mai devreme.

— Mina este reală. Cunosc aşezarea.

Tre sunase după cină ca să-l anunţe că, după inspectarea rapidă a lucrurilor furate din Cuba, precum şi a documentelor şi a celorlalte obiecte găsite în arhiva din Jamaica, ajunsese la o concluzie privind locul. Verificase hărţile topografice de ultimă oră aflate la dispoziţia universităţii şi îi confirmase că exista o peşteră în vecinătatea tuturor indiciilor.

— Şi unde e asta? întrebă Clarke.

Bene nu trebuia să vadă faţa celuilalt ca să ştie că urma să dezvăluie ceva ce era deja cunoscut. Fapt pe care el îl bănuise mereu.

— De ce m-ai minţit, Frank?

— Pentru că mina trebuie să rămână pierdută.

— Nu asta ai zis în peşteră. Mi-ai spus să o găsesc.

— Ţi-am spus să găseşti comoara evreilor. Dacă ea încă există, maroonii ar putea să se folosească de ea. Mina? E cu totul altă chestiune.

Vocea colonelului rămânea şoptită, ca şi cum cuvintele nu ar fi trebuit rostite. Însă Bene voia să ştie.

— Şi de ce mina să rămână pierdută?

— Este un loc sacru. Maroonii nu mai au prea multe. Locuri precum acela sunt ale noastre, Bene. Trebuie păzite.

— Oricum nu prea a mai rămas ceva de capul maroonilor, în afară de poveşti. De ce ar mai conta?

Între ei se lăsă tăcerea. Bene ascultă vântul de afară.

— Noaptea a fost pe vremuri aliata noastră, zise Clarke. Ne-am folosit bine de ea. Victoria ne-a revenit şi datorită nopţii.

Alte poveşti, îşi zise Bene. Nimic real.

În timpul ultimului război maroon, din 1795, trei sute de marooni se bătuseră cu 1500 de soldaţi britanici. Armistiţiul venise doar după ce pe insulă fuseseră aduşi ogari cubanezi care să-i vâneze pe marooni. Însă când toată lumea s-a adunat în Montego Bay ca să încheie tratatul de pace, aproape 600 de marooni au fost duşi pe nave şi deportaţi în Noua Scoţie. Au trăit acolo, în frigul din Canada, timp de aproape doi ani, după care au fost trimişi în Sierra Leone. Doar 60 s-au întors în cele din urmă în Jamaica.

Ce mai victorie!

— Tot nu mi-ai răspuns, zise el. De ce mai contează?

Văzu cum prietenul său se agită.

— Sunt unele lucruri legate de noi, Bene, pe care pur şi simplu nu le înţelegi. Deşi ai sânge de maroon, ai fost crescut altfel. Sărăcia face ravagii printre noi. Şomajul e ridicat. Trăieşti aici, pe această proprietate mare, în lux. Poţi merge cu ce maşină vrei. Nu faci niciodată foamea. Ai bani. Întotdeauna ai avut bani, Bene.

— Spui toate astea ca şi cum le-ai urî.

— Nu. Pentru mine nu contează. Eşti prietenul meu. Te-am plăcut mereu. Dar alţii simt altfel. Ei se uită la banii tăi şi la privilegiile tale. Zâmbesc, dar nu lasă niciodată să se vadă ce e în inimile lor.

— Nu asta mi-ai spus ieri. Spuneai că nimănui nu-i pasă ce sunt.

— Am minţit.

Lui Bene nu-i plăcea ce auzea. Întotdeauna se simţise apropiat de comunitatea maroon. Ca de o familie. Avea el însuşi câţiva membri preţioşi ai acestei familii. Mama lui şi nişte veri. Ar fi trebuit să se însoare, să aibă copii, să-şi facă o familie. Însă nu cunoscuse pe nimeni cu care să vrea să întemeieze aşa ceva. Să fi fost din cauza a cine şi ce era el? Greu de spus. Ce ştia sigur era că nimeni n-avea să-i spună lui ce să facă.

Nu acum.

Niciodată.
— Eu mă duc la mină, anunţă el.
— Mă temeam că asta voiai să faci în seara asta.
— O să vii cu mine?
— Am de ales?

Capitolul cincizeci şi trei

Zachariah dorea să ştie cine e rabinul Berlinger.

— Fostul şef al acestei comunităţi. Unul dintre ultimii oameni în viaţă care a trecut prin Holocaust.

— A supravieţuit naziştilor?

Primarul încuviinţă.

— A fost dus la Terezin, împreună cu mulţi alţii. A servit în consiliul de guvernare din lagăr şi a încercat să aibă grijă de oameni.

Oraşul fortificat Terezin fusese un punct de concentrare de unde zeci de mii de evrei cehi fuseseră transportaţi în lagărele morţii. Mulţi dintre ei muriseră şi acolo din pricina condiţiilor precare.

— Rabinul este extrem de apreciat, zise primarul. Nimeni nu se îndoieşte de el. Dacă el a cerut să discute cu aceşti doi intruşi, atunci asta se întâmplă.

Zachariah înţelese şi ce rămăsese nerostit. Alegerea acestui primar în funcţie depindea de sprijinul unor asemenea oameni. Deşi primarul putea fi un soi de rege, Berlinger era cel care fabrica regi. Cu toate astea:

— Trebuie să aflu ce vrea să ştie.

— Vrei să-mi spui care e interesul *tău?*

— Bărbatul prins la sinagogă deţine ceva ce-mi aparţine. Vreau acel ceva înapoi.

— Trebuie să fie ceva de mare importanţă.

— Pentru mine este.

Îşi alegea cuvintele cu grijă.

Trebuia să spună destul, dar nu prea multe.

— Am trimis pe cineva să afle ce se petrece. Ce-ar fi ca, până ce omul vine înapoi, noi doi să ne rugăm? Ia uite colo, pe fereastra dinspre est, se poate vedea soarele dimineţii.

Zachariah îşi ridică privirea către deschizătura îngustă care strălucea datorită primelor raze ale zilei. Realiză că de 700 de ani evreii vedeau acea privelişte. Tot ce era pe cale să facă, tot ce plănuise era pentru ei. 100000 din fraţii lui de credinţă fuseseră exterminaţi în timpul războiului, după ce preşedintele ceh pur şi simplu predase ţara lui Hitler, sub formă de protectorat german. Imediat au fost implementate legi care le interziceau doctorilor care nu erau arieni să aibă grijă de bolnavi. Evreilor li se interzisese accesul în parcuri publice, teatre, cinematografe, biblioteci, evenimente sportive, băi publice şi ştranduri. Nu puteau ocupa posturi de funcţionari publici şi fuseseră obligaţi să utilizeze doar câteva compartimente din spatele trenurilor. Cumpărăturile le erau permise doar la anumite ore. Stingerea fusese stabilită pentru ei la opt seara. Nu le erau permise apelurile telefonice şi nici un evreu nu-şi putea schimba locuinţa fără aprobare. Lista restricţiilor era nesfârşită, toate încălcările ei ducând la arestare şi exterminare.

Însă naziştii nu distruseseră cartierul evreiesc.

Sinagogile erau neatinse, inclusiv Vechea Sinagogă Nouă. Nici măcar cimitirul nu fusese din cale afară de vandalizat. Avuseseră ideea să transforme totul într-o expoziţie sofisticată în aer liber.

Muzeul exotic al unei rase dispărute.

Însă aşa ceva nu devenise niciodată realitate.

Rusia eliberase ţara în 1945.

De câte ori ajungea în Praga, Zachariah părea şi mai hotărât. De-a lungul istoriei, evreii respectaseră conducerile puternice, motivaţiile clare şi acţiunile determinate. Apreciaseră deciziile duse până la capăt. Iar el asta avea de gând să le

furnizeze acum. Însă primarul avea dreptate. Era vremea să se roage. Ca atare, îşi împreună palmele, înclină capul şi ceru ajutorul Domnului în tot ceea ce întreprindea.

— Mai e un lucru, rosti încet primarul.

Zachariah deschise ochii şi se uită la el, care era cu 30 de centimetri mai scund.

— Ai întrebat despre documentele depozitate pe vremuri în pod. Aşa cum se obişnuieşte, din când în când le îngropăm. Numai că noi am dezvoltat o altă modalitate de a ne achita de acea obligaţie.

Zachariah aşteptă o explicaţie.

— În vechiul cimitir nu mai e spaţiu disponibil şi oricum nimeni nu vrea să sape acolo. Sunt prea multe morminte nemarcate. Aşa că avem o criptă în care punem scrierile. Sunt depozitate acolo de la război încoace. E un sistem care funcţionează. Problema noastră a fost întreţinerea acelei cripte. E foarte scumpă. Muncă intensivă.

Zachariah receptă mesajul nerostit.

— Ne luptăm în fiecare zi, continuă primarul, ca să reclamăm proprietăţile noastre şi să restaurăm cimitirul şi sinagogile. Încercăm să ne gestionăm vieţile, să readucem la viaţă moştenirea noastră, să reînviem ceea ce e al nostru. Pentru asta, încurajăm investiţiile dinafară. Făcu o pauză. De câte ori putem.

— Cred că una dintre fundaţiile mele ar putea face o donaţie potrivită care să vă ajute în aceste eforturi.

Primarul dădu din cap.

— E foarte generos din partea ta.

— Evident, m-ar ajuta mult să văd această criptă, ca să apreciez cum se cuvine volumul contribuţiei.

Capul primarului se înclină din nou.

— Cred că o asemenea cerere este perfect rezonabilă. Vom face asta. Imediat după ce ne rugăm.

Tom îl urmări pe bătrânul rabin, conştient de tot ce se petrecea. Habar n-avea dacă omul chiar era cine pretindea că e. Ce ştia însă era faptul că mesajul netăiat fusese citit, iar conţinutul lui era cunoscut acum de o terţă persoană.

Îi veni în minte mesagerul înfumurat de la librăria Barnes & Noble, împreună cu avertismentul lui.

Nu vei şti niciodată dacă e adevărat sau suntem noi în spate.

Ca acum.

— Când aţi auzit pentru prima dată de ceva din toate astea? îl întrebă el pe Berlinger.

— Bunicul tău a venit aici în anii 1950. Mama lui era cehoaică. Noi doi ne-am împrietenit. În cele din urmă mi-a povestit diverse lucruri. Nu totul, dar destule.

Tom se uită la Alle, care asculta. Ar fi preferat să discute cu acel om între patru ochi, dar îşi dădu seama că era imposibil.

— Marc era o persoană fascinantă. Am petrecut multe clipe împreună. Vorbea limba noastră, ne cunoştea istoria şi problemele. Niciodată nu am înţeles tot ce ştia el, dar era important. Am ajuns să am suficientă încredere în el ca să fac ce îmi cere.

— Anume?

Bătrânul îl studie cu ochii lui obosiţi.

— Puţin mai devreme am fost trezit din somn şi mi s-au dat aceste obiecte de pe masă. Înscrisul conţinea numele meu, aşa că s-a considerat că trebuie să fiu consultat. Am citit, apoi am întrebat de unde provine documentul împreună cu restul. Mi s-a spus că a fost prins un bărbat care încerca să pătrundă în podul sinagogii. M-am gândit imediat la alte vremuri şi la un alt bărbat care a încercat acelaşi lucru.

„Pleacă de acolo”, strigase Berlinger.

Omul care se ţinea de scara cu inele de fier lipită de Vechea Sinagogă Nouă se uita pur şi simplu în jos şi clătina din cap.

„Am venit să văd golemul şi asta voi face.”

Berlinger estimase că bărbatul era cam de vârsta lui, cincizeci şi ceva de ani, dar cu o condiţie fizică mai bună, cu păr cărunt, trup zvelt şi chip plin de viaţă. Omul vorbea cehă, dar cu un accent american distinct, iar asta îl şi făcea să pară american.

„Vorbesc serios, spusese el. Nu-i nimic acolo sus. Povestea e o tâmpenie. Un basm. Asta e tot.”

„Măi să fie, cât de tare subestimezi puterea lui Jehuda Leva ben Becalel.”

Fusese impresionat de felul în care străinul folosise numele corect al rabinului Loew. Nu prea mai veneau oameni la Praga, iar dintre cei care o făceau, nici unul nu ştia numele corect. După război, comuniştii preluaseră controlul şi închiseseră graniţele. Nimeni nu intra şi nu ieşea. Habar n-avea cum reuşise acel american să vină acolo. Văzuse cum intrusul deschisese uşa de fier împodobită cu steaua lui David. Nu mai fusese încuiată de dinainte de război. Omul dispăruse în interiorul podului, după care îşi ivise capul în cadrul deschis al uşii.

„Haide sus. Trebuie să vorbesc cu tine.”

Nu se mai urcase în pod de ceva vreme. Acolo erau ţinute hârtiile vechi, depozitate până când aveau să fie îngropate, aşa cum cerea Tora. Cineva lăsase o scară proptită de peretele estic al sinagogii, astfel încât era uşor de ajuns la primul inel. Decise să satisfacă dorinţa străinului şi se căţărase până la uşă, după care intrase în pod.

„Marc Cross, se recomandase străinul, întinzând mâna.”

„Eu sunt…”

„Rabinul Berlinger. Ştiu. Am venit ca să discut cu tine. Mi s-a spus că eşti un om de încredere.”

— Aşa ne-am cunoscut, rosti Berlinger. Din acel moment, Marc şi cu mine am devenit cei mai apropiaţi prieteni şi am rămas aşa până în ziua în care a murit. Din nefericire, l-am văzut prea puţin

în deceniile care au urmat, dar am corespondat. M-aş fi dus la înmormântarea lui, dar sovieticii nu le permiteau evreilor să călătorească în străinătate.

Tom întinse mâna şi luă cheia de pe masă.

— Chestia asta nu deschide uşa podului.

— Evident că nu. Broasca de la uşa aia e nouă, montată acolo atunci când podul a fost renovat şi reparat, cu câţiva ani în urmă. Am păstrat stilul vechi doar de dragul aparenţelor. Dar acum nu e nimic acolo sus care să aibă importanţă.

Tom sesiză ce rămăsese nerostit.

— Dar care a avut pe vremuri.

Berlinger dădu din cap.

— Ţineam hârtiile vechi acolo. Dar ele sunt acum depozitate sub pământ, în cimitir. Rabinul se ridică. Îţi arăt.

Tom nu era încă pregătit să plece şi arătă înspre cheie.

— Sunt semne pe ea. Aveţi idee ce reprezintă?

Bătrânul încuviinţă.

— Nici măcar nu v-aţi uitat la ele.

— N-am nevoie, domnule Sagan. Eu am făcut cheia şi am pus acele semne acolo. Ştiu exact ce înseamnă.

Tom era şocat.

— Iar faptul că dumneata ai în posesie această cheie preţioasă este singurul motiv pentru care nu te afli acum în custodia poliţiei.

Capitolul cincizeci şi patru

Zachariah îl urmă pe primar din sinagogă până pe o stradă numită U Stareho Hrbitova, mai degrabă o alee scurtă şi înclinată care ducea către o clădire cunoscută ca sală de ceremonii. Construită în stil neoromanic, servise în trecut drept capelă şi fusese folosită de societatea locală care se ocupa de funeralii. Acum era un muzeu al obiceiurilor şi tradiţiilor funerare. Zachariah cunoştea lunga tradiţie a Societăţii Funerare din Praga, înfiinţată la mijlocul secolului al XVI-lea cu misiunea de a se asigura că morţii au parte de o ceremonie adecvată de rămas-bun.

El şi primarul se rugaseră cincisprezece minute. Cu ocazia întâlnirilor anterioare cu acest om, Zachariah nu îl socotise niciodată atât de devotat. Mai degrabă îl considerase pragmatic, aşa cum demonstrase şi faptul că reuşise să stoarcă o contribuţie financiară de la el, doar pentru a-l lăsa să vadă unde erau păstrate documentele vechi. Ele reprezentau o încercare suficient de vagă de a găsi ceva, dar era curios să le vadă. În Viena nu se punea problema lipsei de pământ sacru, iar cărţile şi documentele erau îngropate cu reverenţă în câteva cimitire evreieşti.

Aici lucrurile stăteau cu totul altfel.

O poartă de fier adiacentă casei de ceremonii ducea către o altă alee care intra în cimitir. Aceasta era manevrată de un om în uniformă. Lui Zachariah i se spusese că poarta era, de fapt, ieşirea vizitatorilor, căci intrarea în cimitir se găsea la o stradă mai încolo. Pe primar nu îl oprit nimeni

la poartă. Zachariah îl urmă într-unul dintre cele mai sacre locuri din lume. Pe o suprafaţă de doar 11000 de metri pătraţi erau îngropaţi circa 100000 de oameni în movile de pământ, pe sub tufişuri de iarbă, fapt care explica pietrele funerare – în număr de 12000, dacă îşi amintea corect – înghesuite unele într-altele şi aşezate în unghiuri ciudate, ca şi cum ar fi fost dispersate de un cutremur.

Din pricină că li se interzicea să-şi îngroape morţii în afara cartierului, timp de 350 de ani evreii îşi găsiseră-odihna veşnică aici. Alte terenuri nu putuseră fi găsite, iar Tora interzicea mutarea morţilor, aşa că soluţia fusese aceea a aducerii de pământ suplimentar şi de ridicare a nivelului cimitirului, strat peste strat, până la îndeplinirea cerinţei talmudice ca mormintele să fie separate de cel puţin şase palme de pământ. În cele din urmă, între zidurile cimitirului ajunseseră să se înalţe douăsprezece straturi de sol, fiecare dintre ele înalt de circa şaizeci de centimetri. Înhumările se opriseră în 1787 şi Zachariah se întrebă câte *matsevah*-uri dispăruseră sau fuseseră distruse, câţi oameni fuseseră uitaţi.

Privirea lui cuprinse priveliştea ireală.

Copacii puneau totul în umbră. Atenţia era atrasă de pietrele groase, cele mai simple dintre ele nemarcate, cele mai multe cu decoraţiuni şi sculpturi care făceau referire la numele decedatului, familie, stare civilă şi profesie. Zachariah observă inscripţiile artistice – un copac al vieţii, o menora, ciorchini de struguri, animale. Unele puteau fi citite, cele mai multe nu. Ici-colo se vedeau monumente cu patru laturi, cu părţi frontale ridicate, acoperite cu un plafon în formă de şa, similare cu mormântul tatălui său din Austria. Cimitirele erau locuri sfinte, unde morţii aşteptau învierea. Motiv pentru care nu puteau fi niciodată închise.

O linie alcătuită din pietriş, prin iarbă, forma o potecă printre pietrele funerare. Nu se mai găsea nimeni altcineva în spaţiul strâmt dintre ziduri. Zachariah observă camere de supraveghere cu circuit închis montate din loc în loc.

— Mai există acte de vandalism? îl întrebă el pe primar.

— Rare. Camerele de supraveghere le-au redus. Apreciem generozitatea ta în furnizarea de fonduri pentru ele.

Zachariah dădu din cap.

— Îngropăm animalele care sunt aruncate peste zid în colţul îndepărtat de colo, zise primarul.

Odată ce o fiinţă moartă atingea pământul sacru, ea nu-l mai putea părăsi, indiferent că era vorba de un om sau de un animal. Zachariah aprecia respectarea tradiţiei talmudice de către această comunitate. Propria congregaţie din Viena nu era la fel de strictă. Ideile progresiste diluaseră ceea ce pe vremuri fusese o comunitate ortodoxă puternică. De aceea, ajunsese să se roage, de cele mai multe ori, într-o mică sinagogă de pe proprietatea lui.

— Am dat ordin ca omul care se ocupă de poarta de acces să vină la muncă devreme, zise primarul. Locul ăsta nu se deschide decât peste două ore.

Nu mai era nimeni în jur. Lui Zachariah îi plăcea tratamentul de care avea parte şi îşi dădea seama că totul era făcut ca el să-şi deschidă carnetul de cecuri. Primarul habar n-avea de ce era el acolo, ci doar că era, iar o ocazie ca aceasta nu putea fi irosită.

Primarul se opri şi arătă înspre nişte uşi duble din zidul îndepărtat.

— În spatele acelor uşi se găseşte o scară care duce direct într-o încăpere subterană, folosită pe vremuri pentru păstrarea uneltelor. S-a dovedit ideală ca loc unde hârtiile să se transforme din nou în praf.

— Nu vii şi tu?

Primarul clătină din cap.

— O să aştept aici. Aruncă singur o privire.

Zachariah simţi că era ceva cu acel om. Ceva ce nu-i prea plăcea, însă ştia că Rocha nu era departe, căci îl zărise venind după ei înspre poarta de fier. Aşa că vru să se facă bine înţeles.

— Sper că îţi dai seama că nu sunt o persoană de care să îşi bată cineva joc.

— Asta e clar. Eşti un om important.

Înainte de a mai rosti ceva, primarul se întoarse şi plecă. Fu pe punctul de a striga după el ca să-l oprească, dar se răzgândi. În schimb, ieşi de pe poteca pietruită şi îşi croi drum printre pietrele funerare până ce ajunse la zidul exterior. Îşi dădu seama că acea porţiune de cimitir era paralelă cu U Stareho Hrbitova, strada pe care merseseră mai devreme. La trei metri deasupra lui se întindea altă porţiune de cimitir, cu solul susţinut de zidul exterior. Uşile duble din faţa lui conduceau sub acea porţiune a cimitirului.

Le deschise.

Mai multe greble, lopeţi şi mături erau proptite de un zid, în dreapta lui. O scară metalică ducea în jos, către un pătrat întunecat de pe podeaua din piatră.

Privi în josul treptelor.

Dedesubt ardea o lumină.

Părea aşteptat.

Păşi pe trepte, dar înainte de a începe să coboare închise la loc uşile duble.

Coborî, dându-şi seama că se afunda literalmente în trecut. Fiecare şaizeci de centimetri coborâţi însemna un nou strat de morminte. Când ajungea jos, avea să se afle acolo unde începuseră înhumările, cu 700 de ani în urmă.

Aruncă o privire dincolo de picioarele lui şi văzu solul apropiindu-se.

Peste alte câteva trepte dădu de piatră.

Se afla, probabil, la şapte sau opt metri sub nivelul solului. Încăperea luminată din faţa lui avea forma unui pătrat cu latura cam de zece metri, cu tavanul puţin deasupra capului său şi cu podeaua de pământ umedă. De ziduri erau sprijinite stive de cărţi şi documente în teancuri dezordonate, cele mai multe deja putrede. Aerul stătut avea un iz de putreziciune şi Zachariah se întrebă care era sursa.

În centrul încăperii, la lumina a trei becuri incandescente, stătea în picioare aceeaşi femeie pe care o întâlnise la castelul Schonbrunn.

Ambasadoarea Israelului în Austria.

— Tu şi cu mine trebuie să ne continuăm discuţia, îi zise femeia.

Alle asculta convorbirea dintre rabin şi tatăl ei. Ambii bărbaţi cunoşteau lucruri pe care ea nu le ştia. În special tatăl ei, care, în mod evident, ţinuse pentru el mult mai multe decât dezvăluise.

Aşa cum era povestea cu cheia, care semăna cu un obiect care ar fi putut deschide cufărul unui pirat, cu excepţia faptului că un capăt era împodobit cu trei stele ale lui David. Celelalte semne despre care discutau cei doi erau prea mici ca să fie văzute din locul unde şedea ea.

O mişcase povestea întâlnirii dintre Berlinger şi străbunicul ei. Nu-l cunoscuse niciodată pe Marc Eden Cross sau pe soţia acestuia, căci ambii muriseră cu mult înainte de a se naşte ea. Bunica ei îi povestise despre cei doi şi Alle văzuse fotografii, dar ştia puţine, cu excepţia faptului că străbunicul fusese un arheolog de un oarecare renume.

— Cum era străbunicul meu? îl întrebă ea pe rabin.

Bătrânul îi zâmbi.

— Un om încântător. Ai ochii lui. Ştiai asta?

Alle clătină din cap.

— Nu mi s-a mai spus aşa ceva.

— *Tu* de ce eşti aici? o întrebă Berlinger.

Alle decise să joace rolul nevinovatei.

— M-a adus tata.

Rabinul se întoarse spre tatăl ei.

— Dacă tu eşti cu adevărat Levitul, aşa cum spune mesajul, atunci îţi cunoşti datoria.

— A venit vremea ca acea datorie să se schimbe.

Alle zări nedumerirea de pe chipul bătrânului.

— Ce alegere ciudată, zise Berlinger. Simt furie. Resentimente.

— Nu eu am ales. Tot ce ştiu este că fiica mea şi un individ pe nume Zachariah Simon pun ceva la cale. Nu cunosc ce anume şi mă interesează doar fiindcă un om a murit ieri din pricina asta.

— Şi totuşi ai adus-o aici?

— Ce cale mai bună de a o supraveghea aveam?

Alle ura tonul lui, dar păstră tăcerea. Era acolo ca să afle mai multe, iar o discuţie în contradictoriu nu ar fi ajutat-o deloc.

Berlinger ridică cheia.

— Am făcut asta cu multă vreme în urmă. Contribuţia mea la misiunea lui Marc.

— Care era misiunea lui? întrebă Alle.

Rabinul o măsură cu o privire dură.

— El era alesul, denumit Levitul, căruia i se încredinţa totul. Însă a trăit în vremuri de mari tulburări. Naziştii au schimbat totul. Au căutat chiar şi ceea ce păzea el.

— În ce fel? se interesă Tom.

— Doreau comoara Templului nostru. O socoteau premiul suprem, dacă voiau distrugerea culturii noastre, aşa cum procedaseră babilonienii şi romanii.

— Comoara Templului a dispărut de aproape două mii de ani, zise Tom.

— Numai că şi ei au auzit poveştile, replică Berlinger. Aşa cum le-am auzit şi eu. Anume că ea a supravieţuit. Că a fost ascunsă. Şi o singură persoană ştia de ea. Bătrânul făcu o pauză. Levitul.

— Cu trei zile în urmă, aş fi spus că sunteţi nebun, zise Tom. Acum nu mai pot face asta. În

mod evident se petrece ceva aici.

Berlinger arătă înspre bilet.

— Tatăl tău a fost Levitul. El cunoştea secretul sau cel puţin atâta cât fusese dezvăluit. Marc era un om prudent. De înţeles de ce. Ca atare, pentru prima dată după sute de ani, a schimbat elementele acelui secret. Trebuia să o facă, date fiind vremurile.

Alle îşi putea doar imagina cum era să fii evreu în Europa între 1933 şi 1945. Prin ce orori trecuseră acei oameni! Bunicul ei îi povestise despre unele grozăvii pe care şi el le aflase de la rudele lui. Însă acolo, stând în faţa ei, se găsea un om care le trăise pe propria piele.

— Spuneai că intenţionezi să schimbi lucruri, şopti Berlinger. Ce fel de lucruri?

— O să găsesc comoara aia.

— De ce ai face aşa ceva?

— De ce naiba nu? Tom ridică vocea, plin de mânie. Nu credeţi că a stat ascunsă destulă vreme?

— De fapt, sunt de acord cu tine.

Capitolul cincizeci şi cinci

Bene se dădu jos din camionetă. Condusese de la proprietatea lui spre vest, apoi spre nord, în munţi, pătrunzând în St. Mary şi în aceeaşi vale pe care el şi Tre o vizitaseră, cu o zi înainte, acelaşi loc identificat cu ajutorul documentului descoperit în arhiva jamaicană. În apropiere curgea râul Flint şi multe alte pâraie izvorau din munţi, îndreptându-se către ţărmul mării. Frank Clarke îl urmase cu un alt vehicul. Bene era supărat din pricina prietenului său, iritat de descoperirea altor minciuni, rănit de felul în care putea fi privit de alţi marooni. El unul fusese bun cu aceşti oameni şi făcuse pentru ei mai multe ca oricine.

Şi totuşi, ei îl urau.

Căutase mina în numele lor, ca să i se spună acum că ei ştiuseră de ea în tot acest timp.

Un vehicul era parcat în faţă, iar lângă acesta stătea Tre Halliburton.

Bene şi Clarke se apropiară şi cel dintâi întrebă:

— Cât mai e de aici?

— Un urcuş de vreo zece minute pe panta aia dinspre est.

Luna plină arunca o lumină palidă şi rece peste pădure. Fulgere roz licăreau la marginile unor nori îndepărtaţi. Bene adusese două lanterne şi văzu că şi Tre avea una în mână şi încă ceva.

Arătă înspre obiect.

— E un GPS, zise Tre. Spre deosebire de spanioli, noi nu trebuie să bâjbâim în beznă. Am coordonatele peşterii.

— Chiar crezi că asta e?

— Da, Bene. Totul indică asta.

Bene i-l prezentă pe Clarke lui Tre şi zise:

— Este maroon şi ştia deja despre locul ăsta.

Îi dădu lui Frank o lanternă. În lumina lunii zări îngrijorarea de pe chipul vechiului său prieten.

— Ce altceva nu-mi spui? întrebă Bene.

Însă nu primi nici un răspuns.

În schimb, Frank se întoarse şi porni spre copaci.

Zachariah se uită fix la ambasadoare.

— De unde ştiai că sunt în Praga?

— De la prietenii ăia ai mei, răspunse ea în engleză. Ai verificat lipsa cadavrul lui Jamison?

— Bineînţeles. Impresionant.

Ea dădu din cap auzind complimentul lui.

— Primarul de aici este tot un prieten. După ce l-ai contactat tu mai devreme, am făcut-o şi eu.

— Şi de unde ştii că am luat legătura cu el?

— De la telefonul pe care îl porţi la tine. Dacă îl foloseşti, întreaga lume află.

— Ceea ce înseamnă că ai prieteni în Mossad.

— Printre altele. Dar, cum am spus şi ieri, ei nu ştiu nimic. Chestia asta este între tine şi mine.

— Ce vrei?

— Un moment de intimitate şi m-am gândit că locul ăsta este excelent.

— De unde ştiai că o să vin aici?

— Primarul m-a asigurat că te va aduce.

Zachariah nu se simţea confortabil în prezenţa ei. Cu toate astea, nu putea face altceva decât să asculte.

— Trebuie să spun, reluă ea, că prima dată când m-am gândit la planul tău, l-am găsit mult exagerat. Însă, după ce am reflectat asupra lui, am început să îmi dau seama că ai dreptate. Muntele Templului este locul perfect de aprindere a focului.

De la Războiul de Şase Zile din 1967, Israelul controlase Ierusalimul. Ca o concesie făcută după lupte, Consiliului Religios Suprem Musulman i se

permisese să continue să aibă grijă de suprafaţa de treizeci şi cinci de acri cunoscută sub numele de Muntele Templului. Era locul unde Dumnezeu alesese să-şi odihnească Divina Prezenţă. De acolo lumea se extinsese în forma ei actuală. Acolo se strânsese ţărâna ca să fie creat primul om. Acolo îl legase Avraam pe Isaac. Evreii de pe întreg cuprinsul lumii se întorceau cu faţa spre el când se rugau. Acolo construise Solomon primul Templu. Al doilea Templu se ridicase în acelaşi loc. Acel loc era atât de sacru, încât legile rabinice le interziceau evreilor să meargă pe acolo, ca să evite călcarea neintenţionată pe locul unde existase odinioară Sfânta Sfintelor.

— N-ai menţionat niciodată care e planul meu, zise el.

Ea zâmbi.

— Aşa e.

Poate că era bine că ea venise acolo. Avea şi el câteva întrebări de pus.

— Dumnezeu n-a retras niciodată porunca Lui din *Exod* ca noi să-l construim un sanctuar, zise ea. Controlul musulman asupra Muntelui Templului este ca un pumnal înfipt în inima fiecărui evreu, iar evreii nu pleacă nicăieri.

Zachariah ştia cum numeşte islamul acel munte. *Nobilul Sanctuar.* Punctul final al călătoriei lui Mohamed la Ierusalim. Locul de unde profetul s-a înălţat la ceruri. Acolo se găsea una dintre cele mai vechi structuri islamice din lume, Cupola Stâncii, cu faţa spre Mecca, construită pe locul unde se ridicase înainte cel de-al doilea Templu.

— N-ar fi trebuit să cedăm controlul niciodată, zise ea. Ce-au spus în 1967? *Dacă încercăm să le ţinem pe toate, nu va exista niciodată vreo fărâmă de pace.*

— Cu toate astea, am cedat muntele şi continuăm să trăim în frică. Arabii ne ameninţă zilnic cu invazia.

Chiar reuşiseră asta. În 1973. Războiul de Iom Kipur. Apoi, şase ani mai târziu, tot ce fusese cucerit în timpul conflictului armat fusese retrocedat la Camp David prin acordul semnat de Carter, Begin şi Sadat.

La naiba cu americanii care se amestecaseră iarăşi!

Zachariah îi spuse femeii la ce se gândea.

— Am învăţat un lucru din cele două războaie, zise ea. Să-i ţinem pe arabi ocupaţi cu luptele dintre ei şi atunci nu vor mai avea timp să se bată cu duşmanul lor comun.

O informaţie inutilă, având în vedere ce se întâmplase după aceea.

— Îmi amintesc de ziua în care a fost coborât drapelul israelian care flutura pe Cupola Stâncii. Tatăl meu a plâns. La fel ca mine. Atunci am decis să nu cedez nimic duşmanilor noştri.

Ambasadoarea se lăsă pe vine, cercetând câteva dintre documentele care putrezeau.

— Zac aici, în beznă şi dispar încet. Ce trist!

Însă era ceva şi mai important.

— Ca şi trupurile care ne îmbracă.

Ea se ridică şi se uită la el.

— Vreau să aflu mai multe despre scânteia ta.

Destul.

— Vreau să aflu ce ştii.

Tom încerca să proceseze ceea ce tocmai spusese Berlinger.

— Sunteţi de acord cu mine?

— Marc şi cu mine am dezbătut pe larg această idee. El susţinea cu tărie că secretul ar trebui să rămână ascuns. Eu credeam că venise vremea ca evreilor să le fie înapoiate comorile sacre. De ce nu? Creştinii, musulmanii, budiştii, cu toţii le au pe ale lor. N-ar trebui să ni se permită şi nouă aşa ceva?

Tom se uită la Alle care înregistra tot ce auzea. Hotărî să-i dea biletul complet să-l citească.

— Uite ce a scris, de fapt, bunicul tău.

Ea luă hârtia şi citi.

— De ce există o asemenea tensiune între voi doi? întrebă Berlinger.

— Mă urăşte.

— E adevărat? o întrebă rabinul pe Alle.

Ea îşi ridică privirea de pe pagină şi îl întrebă pe Tom.

— De ce m-ai păcălit?

— Pentru că îi eşti loială lui Simon.

— Cine e Simon? întrebă Berlinger.

Tom îi spuse.

— Îl cunosc pe individ. A fost aici de câteva ori. Banii lui sunt apreciaţi de unii.

— Dar nu şi de dumneavoastră?

— Eu sunt întotdeauna prudent cu oamenii care oferă bani pe gratis.

— E periculos ca naiba, zise Tom. Urmăreşte comoara Templului. La fel ca şi guvernul american. Aveţi idee de ce?

Văzu că informaţia îl surprinsese pe bătrân.

— Marc se temea că, într-o bună zi, secretul nu va mai putea fi păstrat. Îngrijorările lui se legau de Germania şi de nazişti. Şi mie mi-a fost frică de ei, dar mai târziu m-am temut mai tare de sovietici. Nici unul din noi nu s-a gândit însă la o ameninţare din partea unora de-ai noştri. Simon vrea comoara pentru toţi evreii?

— Exact asta vrea, interveni Alle. E de acord cu dumneavoastră. E vremea să ne primim înapoi obiectele sacre.

— Dar tu nu vezi la fel lucrurile, îi zise Berlinger lui Tom.

— Ăsta e ultimul lucru pe care şi-l doreşte Simon.

— Şi atunci ce vrea?

— Tatăl meu, interveni iarăşi Alle, crede că Zachariah e un pericol. Poate ştiţi sau nu, dar tatăl meu a fost pe vremuri reporter de ziar. A fost dat afară pentru inventarea unui articol. Aşa că ar fi

bine să vă aduceţi aminte de asta înainte de a-i asculta poveştile.

Tom îşi plesni palmele de masă şi sări de pe scaun.

— M-am săturat de gura ta. Habar n-ai ce s-a întâmplat cu articolul ăla. Înţeleg că vrei să mă crezi un trişor şi un impostor. Asta probabil că te ajută să mă urăşti. Dar ascultă-mă bine. Am comis destule greşeli cu tine ca tată. Urăşte-mă pentru astea, dacă vrei. Dar nu mă urî pentru ceva ce n-am făcut. O privi drept în ochi. Alle îi răspunse la fel.

Berlinger îşi lăsă cu blândeţe o mână pe braţul lui. Tom se uită la rabin, care dădu uşor din cap, indicându-i să se aşeze la loc pe scaun. Tom se conformă.

— Trebuie să luăm nişte decizii, zise Berlinger în şoaptă. Nişte hotărâri importante. Veniţi amândoi cu mine.

Capitolul cincizeci şi şase

Bene mergea după Tre, care îl urma pe Frank Clarke. Nici unul dintre ei nu-şi aprinsese lanterna. Nu era nevoie. Razele clare ale lunii împrăştiau lumină mai mult decât era nevoie. Tre citea indicaţiile GPS, însă Frank înainta fără nici un fel de ajutor electronic.

— Merge drept spre ea, îi zise Tre lui Bene.

Nu era de mirare, având în vedere discuţia pe care o avusese cu Clarke acasă la el. Niciodată nu-şi imaginase că vechiul lui prieten l-ar fi putut dezamăgi în asemenea hal. Însă un astfel de eveniment îl făcuse prudent, aşa că venise pregătit cu o armă semiautomată ascunsă în teaca de umăr, pe sub cămaşa deschisă la gât.

— Încă cincizeci de metri, anunţă Tre.

Se putea auzi zgomot de apă curgătoare. Trecură prin alte pâlcuri de vegetaţie, până ce găsiră un iaz în care curgea apă de la douăzeci de metri. Un pârâu se vărsa şi curgea din iaz, dispărând în pădurea neagră. Bene văzuse o mie de astfel de pâraie în munţii din jurul proprietăţii lui. Apa se găsea din belşug în Jamaica şi fusese dintotdeauna una dintre principalele ei bogăţii naturale.

Frank aprinse lanterna şi fasciculul ei se plimbă pe suprafaţa iazului, apoi în sus, asupra cascadei.

— În piatră e o crăpătură. În spatele apei. O peşteră. Dar e o fundătură. Un drum fals care nu duce nicăieri.

— Şi atunci de ce ni-l arăţi? întrebă el.

Colonelul coborî lanterna şi se întoarse.

— Pe vremuri ducea la mină, dar a fost sigilat cu mult timp în urmă. Maroonii au pus capcane acolo. Ca un mod de a alunga pe oricine ar fi venit să arunce o privire.

— Ce vrei să spui, Frank?

— Că eşti pe cale de a vedea ceva ce i-a costat pe oameni viaţa.

Bene percepu şi partea nerostită. *Există un risc acolo.*

— Sunt gata, declară el.

— Arma pe care o porţi n-o să te ajute. Trebuie să înoţi ca să ajungi înăuntru.

Bene îşi dădu jos cămaşa, apoi îşi scoase teaca cu arma şi le dădu pe amândouă lui Tre. Începu să-şi dea jos şi pantalonii şi bocancii, dar Frank îl opri.

— De-alea o să ai nevoie acolo.

— Deci, ce fac? întrebă Bene.

— E o deschizătură cam la trei metri adâncime, sub căderea de apă. E un puţ care duce în sus câţiva metri, până într-o încăpere care făcea parte din mină în vremea lui Columb. Pe atunci intrai direct prin crăpătura din spatele căderii de apă. Nu se mai poate. De aceea locul ăsta n-a fost niciodată descoperit.

— De unde ştii de el? întrebă Tre.

— Face parte din moştenirea mea.

— Merg şi eu, rosti Tre.

— Nu, nu mergi, îl opri Bene. Chestia asta este între noi, maroonii.

Zachariah aştepta un răspuns la întrebarea lui.

— Tu vrei al treilea Templu, zise ambasadoarea. Fără venirea lui Mesia.

— Convingerea mea e că Mesia se va întoarce *dacă* noi construim al treilea Templu.

— Cei mai mulţi evrei cred că Mesia trebuie să vină mai înainte de a avea al treilea Templu.

— Se înşală.

Iar Zachariah vorbea serios. Nu citise nicăieri ceva care să-l convingă că templul trebuie să-l aştepte pe Mesia. Primele două temple fuseseră construite fară el. De ce nu şi al treilea? Cu siguranţă că ar fi fost preferabil să îl aibă pe Mesia. Sosirea lui ar fi încununat *Olam-ha-Ba,* Lumea care va Veni, unde toţi oamenii vor coexista paşnic. Războiul ar înceta, iar evreii s-ar întoarce din exil la casa lor din Israel. Fără crime, jafuri sau păcate.

Fapt care justifica tot ce era pe cale să facă.

— De asemenea, plănuieşti să porneşti un război, zise ea. Spune-mi, Zachariah, cum vei aduce comorile Templului nostru la munte?

Ambasadoarea ştia.

— De o manieră pe care musulmanii să nu o poată ignora.

— Scânteia focului tău.

Ce modalitate mai bună de a redeştepta un Israel adormit, decât să aranjezi atacarea celor mai venerate obiecte ale evreilor – pierdute timp de două mii de ani – chiar pe Muntele Templului? Iar arabii ar reacţiona. Ar socoti orice astfel de act ca o ameninţare directă asupra controlului lor. Zilnic, suprimau orice dovadă a prezenţei evreieşti pe munte. Revenirea comorii Templului acolo după două mii de ani? Ar fi fost cea mai mare provocare posibilă.

Ar acţiona.

Şi atunci chiar şi cel mai blând dintre cetăţenii israelieni ar cere răzbunare.

Zachariah auzea deja comentatorii comparând babilonienii cu romanii şi cu arabii, fiecare act al acestora, un refuz faţă de evrei la adresa dreptului lor divin de a ocupa muntele şi de a construi un sanctuar Domnului. De două ori până atunci avuseseră loc distrugeri fără consecinţe. *Ce va fi de data asta*? ar întreba ei.

Israel deţinea o forţă mai mult decât suficientă ca să se apere.

Acest act singular de sacrilegiu ar renaşte capacitatea ţării de a se proteja.

— O scânteie care va aprinde un foc devastator, zise el.

— Aşa va fi.

— Şi tu ce vei face odată ce se va întâmpla? întrebă el.

Chiar dorea să afle.

— Voi face un apel în Knesset la răzbunare. La recucerirea Muntelui Templului. La alungarea tuturor musulmanilor. Iar atunci când ei vor opune rezistenţă, căci o vor face, li se va arăta că nu suntem slabi.

— Şi lumea? Americanii? Nu va vrea nimeni să se întâmple aşa ceva.

— Atunci îi voi întreba: ce aţi făcut voi atunci când ţara a fost atacată de terorişti? Aţi închegat o armată şi aţi invadat Afganistanul. Pe urmă aţi invadat Irakul. Aţi apărat ceea ce credeaţi că e important. Şi noi vom face asta şi, în cele din urmă, vom avea Israelul, Muntele şi cel de-al treilea Templu. Dacă ai dreptate, atunci va veni Mesia şi noi vom avea pace mondială. Aş spune că toate astea merită riscul.

La fel spunea şi el.

Precum tatăl şi bunicul lui înainte.

— Cât de aproape de succes eşti? îl întrebă ea.

— Mai aproape decât am fost vreodată. Ultima piesă din puzzle este aici, în Praga. Şi ar trebui să o am în scurtă vreme.

Ea păru mulţumită.

— Cum te pot ajuta?

— În nici un fel. Trebuie să fac asta singur.

Bene se afundă în apa rece şi înotă în jos, urmând dâra de lumină făcută de lanterna lui Frank Clarke, care înota în faţă. Ar fi trebuit să-i fie frig, dar avea sângele fierbinte. Se simţea ca unul dintre strămoşii lui, pregătindu-se de bătălie cu britanicii, cu arme puţine, dar o mare hotărâre în suflet.

Lumina lui Clarke dispăru într-o gaură neagră. Fasciculul continua să se vadă, deşi mult scăzut în intensitate. Cu lanterna lui într-o mână, se luă după el şi pătrunse în aceeaşi cavitate cu un diametru de circa doi metri. Privi prin apă şi văzu lumina lui Clarke undeva înspre tavan. Îşi simţea pantalonii şi bocancii ca nişte ancore şi începea să atingă limita de rezistenţă a ţinerii respiraţiei, aşa că dădu şi mai tare din picioare înspre lumină. Ajunse la suprafaţă şi începu să respire cu nesaţ.

Frank stătea pe o prispă stâncoasă. Apa îi şiroia din pantaloni, iar el se uita fix în jos, ţinându-şi lanterna înspre Bene.

— Te solicită la maximum, nu?

Asta aşa era.

Bene îşi puse lanterna pe stâncă şi se ridică din apă. Plămânii i se calmară. Nervii i se liniştiră, dar rămaseră în stare de alertă.

Frank îşi plimbă fasciculul luminos prin încăpere. Bene văzu că era de formă neregulată, adâncă de câţiva metri, la fel şi în înălţime şi o ieşire alături de care se vedea un X cu cârlig săpat într-o piatră.

— Semnul spaniolilor, zise Frank. Poate făcut chiar de Marele Amiral, de însuşi Columb.

Alle mergea alături de tatăl ei şi de Berlinger.

Părăsiseră încăperea de sub pământ şi clădirea şi ieşiseră pe stradă. Ceasul de deasupra a ceea ce rabinul le spuse că era primăria evreiască arăta aproape ora nouă dimineaţa. Oamenii mergeau pe străzile pietruite, aducând cartierul la viaţă pentru încă o zi. Comercianţii începeau să-şi deschidă tarabele aliniate de-a lungul zidului cimitirului, ale cărui porţi de fier, ce duceau spre morminte, erau acum păzite de un angajat. Alle auzea traficul de afară. Răcoarea de dimineaţă încă se mai simţea, deşi temperatura creştea rapid sub soarele strălucitor.

Izbucnirea tatălui ei o afectase.

Îşi punea întrebări în legătură cu ceva ce el spusese.

„Nu mă urî pentru ceva ce n-am făcut.”

Îl numise trişor şi mincinos din pricina tuturor celor întâmplate.

Dar oare la ce se referise el?

Ar fi trebuit să întrebe, dar nu se putea hotărî să o facă. Pur şi simplu dorea să afle tot şi să fugă de lângă el. Îşi căra din nou geanta de umăr, cu telefonul mobil înăuntru. Tatăl ei luase biletul, cheia şi harta.

O hartă a Jamaicăi, după cum văzuse.

Ce însemnau toate astea?

Berlinger îi conduse către o clădire cu turle, indicată de o tăbliţă ca sală de ceremonii, construită în 1908. Era o construcţie cu trei etaje, în stil neoromanic, asemănătoare unei fortăreţe, cu o turlă într-o parte şi un acoperiş din ţiglă.

Rabinul se opri, apoi se întoarse spre ei.

— Pe vremuri se ţineau discursuri funerare din balconul de acolo de sus. Ăsta era locul unde morţii erau pregătiţi pentru odihna veşnică. Acum e muzeu.

Berlinger le făcu semn către o scară exterioară:

— Haideţi să intrăm!

Capitolul cincizeci şi şapte

Bene îşi aprinse lanterna, bucuros că adusese cu el echipamente impermeabile. Chiar dacă arma lui se găsea afară, nu era complet lipsit de apărare. Sub pretextul că îşi stoarce pantalonii de apă, verifică dacă mai are cuţitul lipit de piciorul drept.

Era încă acolo.

Îi veni în gând povestea Marthei Brae, pe care i-o spusese din nou maică-sa la cină. Cum îi dusese ea pe spanioli într-o peşteră unde ar fi trebuit să găsească aur, după care dispăruse şi îi lăsase să se înece.

— Taino le-au arătat spaniolilor locul ăsta, zise Frank. Trebuie să urmăm tunelul ca să vedem mai multe.

Bene studie gaura cu un diametru de circa doi metri. Mormane de piatră neagră păzeau intrarea. Cu o clipă înainte, dar şi acum, observase că aerul intra şi ieşea din tunel ca o respiraţie ritmată.

— Columb a fost obligat să stea în Jamaica un an, zise Frank. În tot acest timp au existat multe contacte între el, oamenii lui şi taino. După ce a reuşit să plece de pe insulă, a revenit, câteva luni mai târziu şi s-a târguit cu băştinaşii ca să primească şase oameni care să-l ajute la o expediţie. Aceştia au dus trei cufere în junglă. Unii spun că erau pline cu aur, dar nimeni nu ştie. Columb a plecat şi trupurile celor şase taino au fost găsite, înjunghiate, în pădure. Au fost primii care au murit pentru locul ăsta.

Bene nu spuse nimic.

— Taino s-au întors şi au găsit intrarea din spatele cascadei sigilată cu o stâncă. Lucrarea spaniolilor. Dar ei habar n-aveau de a doua intrare pe care noi tocmai am folosit-o. Aşa că taino au putut să intre din nou.

— Şi ce au găsit?

— Îţi voi arăta.

Zachariah o urmă pe ambasadoare în sus, pe scară, până la nivelul solului. Se simţea înviorat după ce discutase posibilităţile. Îşi exprimaseră amândoi regretul că preţioasele relicve puteau avea de suferit, dar el spusese clar că sacrificarea acestora era preţul care trebuia plătit. Se puteau confecţiona o altă menoră, alte trâmbiţe de argint şi o a doua masă sfântă conform poruncilor Domnului. Însă statul Israel – el însemna ceva aparte, o comoară preţioasă care nu putea fi înlocuită.

Păşiră afară în răcoarea dimineţii.

— Mergi cu mine, zise ea. Mi-ar plăcea să-l salut pe rabin.

El ştia la cine se referea ea.

Urmară o cărare pietruită printre semnele de marcaj către cimitir, chiar lângă zidul vestic. Încă nu intrase nimeni. Traficul de dincolo de ziduri putea fi auzit, dar nu şi văzut. Ambasadoarea se opri în faţa unuia dintre mormintele mai mari, încadrat de repere din epoca Renaşterii, înfipte adânc în sol. Faţada monumentului era decorată cu struguri şi un leu. Zachariah ştia cine se odihneşte sub acele repere elaborate.

Rabinul Loew.

Rabinul-şef al oraşului Praga de la sfârşitul secolului al XVI-lea. Rector al şcolii talmudice, profesor, scriitor. Un gânditor original.

Ca şi Zachariah.

— E cel mai vizitat monument din cimitirul ăsta, zise ea. A fost un mare om.

Zachariah observă pietrele aliniate în partea de sus şi pe toate marginile disponibile. Evreii aduceau rareori flori la morminte, deoarece pietrele reprezentau modul tradiţional de exprimare a respectului. Obiceiul data din vremurile în care erau nomazi în deşert şi morţii erau acoperiţi cu pietre ca să împiedice dezgroparea lor de către animale. Cele de aici însă erau speciale. Multe aveau bucăţi de hârtie sub ele, unele fiind prinse cu elastic. Fiecare conţinea o rugăciune sau o dorinţă adresată rabinului. Şi Zachariah lăsase aşa ceva cu câţiva ani înainte.

Speranţa lui ca într-o bună zi să găsească comoara Templului.

Iar aceasta se putea transforma în curând în realitate.

Tom admiră sala de ceremonii. Datorită articolului pe care îl scrisese cu ani în urmă, era familiar cu Societatea Funerară Pragheză. Statutul de membru al acesteia îl puteau avea doar bărbaţii în vârstă, căsătoriţi, cu o reputaţie ireproşabilă, care puteau oferi ajutor bolnavilor şi-i puteau binecuvânta pe morţi. Făcuse atunci un tur al clădirii. Pe vremuri primul etaj fusese folosit pentru ritualuri de purificare, subsolul era o morgă, iar etajul doi, o sală de adunări. Pereţii erau decoraţi cu motive complicate, iar podelele erau din mozaic. Acest loc, odată important, acum era muzeu.

El, Alle şi Berlinger stăteau printre cutii de lemn şi sticlă în care se aflau obiecte funerare. Diverse picturi indicau istoria şi activitatea Societăţii Funerare. Un candelabru cu şase lumânări, din alamă lustruită, ardea intens.

— Obiectele acestea au fost pe vremuri folosite de societate, zise Berlinger.

— Nu sunt importante, spuse Alle. De ce suntem aici?

— Tânără domnişoară, tatălui dumitale i te poţi adresa fără respect. Dar nu şi mie.

Alle nu păru deranjată de remarcă.

— Îţi arde de joacă.

— Şi ţie nu?

— Tu *ştii* de ce suntem aici.

— Trebuie să fiu sigur.

— De ce anume? ripostă ea.

Însă Berlinger nu-i răspunse. În schimb, îl luă pe Tom de braţ şi îl conduse către un set de cutii de lângă un zid exterior. Deasupra lor se aflau trei ferestre înalte şi arcuite, cu o stea a lui David deasupra lor.

— S-ar putea să ţi se pară interesante, îi spuse Berlinger.

Se apropiară de exponate, iar privirea lui Tom începu să le cerceteze interiorul.

— Priveşte către ferestre!

Apoi bătrânul dădu drumul braţului lui Tom şi se întoarse către Alle.

— Vino, draga mea, zise rabinul. Vreau să-ţi arăt ceva în camera alăturată.

Tom se uită după ei cum dispar pe sub o arcadă.

Se întoarse către ferestre, dar geamurile lor erau opace. Se putea vedea afară doar prin nişte mici petice transparente, aflate din loc în loc pe suprafaţa geamurilor.

Se vedeau cimitirul, pietrele funerare, copacii înfloriţi şi iarba care răsărea. Totul era liniştit, cu excepţia unei mişcări în depărtare, în apropiere de zid. Doi oameni. O femeie.

Şi Zachariah Simon.

Fu şocat de o atingere pe umăr.

Se întoarse.

Berlinger se afla la câţiva centimetri.

— Ţi-ar plăcea să auzi ce spun?

Zachariah se uită fix la ambasadoare. Venise vremea să afle exact ce se petrece.

— Gata cu jocurile. Ce cauţi aici în Praga? Şi să nu-mi spui că ai venit pur şi simplu ca să discuţi.

— Aş spune că a fost bine că am venit. Ai descoperit că te înţeleg perfect. Femeia făcu o pauză. Şi că ştiu ce planuri ai.

Era adevărat.

— Dar ai dreptate, continuă ea. Am venit să-ţi spun că americanii sunt mai determinaţi să te oprească decât mi-am dat eu seama. Te urmăresc de aproape un deceniu. Erai conştient de asta?

El clătină din cap.

— E adevărat. Am reuşit să-i derutez o vreme, dar în cele din urmă vor reveni pe urmele tale.

— Şi când vor descoperi că nu eşti prietena lor?

Ea zâmbi.

— După ce devin prim-ministru, nu vor avea de ales decât să lucreze cu mine. Să sperăm că până atunci tu vei fi schimbat lumea.

Ce gând!

— Am vrut să cunoşti această informaţie, zise ea. Trebuie să fii atent, Zachariah. Foarte atent. Protecţia mea este limitată.

El surprinse tonul de avertisment.

— Întotdeauna sunt atent.

— Nimeni nu este prea atent.

Zachariah observă zâmbetul de pe buzele ei.

Depistase deja sursa problemelor din cercul lui intim. Dar se întrebă: Oare Bene Rowe îl vânduse Statelor Unite? I se spusese că Brian Jamison lucra pentru ele. De două ori, în Jamaica, Rowe se folosise de Jamison, lăudându-i abilităţile. Fie făcea parte din minciuna americană, fie fusese el însuşi păcălit.

— Şi ce e cu Thomas Sagan? reluă ea. Se dovedeşte de ajutor sau e o problemă?

Femeia era bine informată.

— S-a dovedit a fi o problemă.

— Presupun că ştii că este un ziarist care odinioară scria despre Orientul Mijlociu. Îmi amintesc că-i citeam articolele. Era privit ca unul

dintre cei mai buni din regiune. Nu era însă favoritul celor de la putere. Irita ambele tabere.

— Cum de ştii atâtea despre Sagan?

— Deoarece, Zachariah, eu ştiu cine l-a distrus acum opt ani.

— Distrus?

Ea dădu din cap.

— Vezi tu, există lucruri de care nu ai habar. Articolul presupus inventat, care a dus la căderea lui Sagan, l-am citit ieri pentru prima dată. Scria despre extremiştii israelieni şi palestinieni. Informaţii explozive care dăunau ambelor părţi. Şi toate false. Lui Sagan i s-a înscenat totul. Sursele citate erau nişte actori, iar informaţiile care i s-au furnizat erau menite încheierii carierei lui. Ca şi subiectul articolului în sine; un pic extremist, dar tactica a funcţionat.

— Există oameni cu o asemenea capacitate?

— Desigur. Serviciile lor sunt de vânzare şi indivizii nu sunt nişte ideologi. Lucrează pentru orice tabără interesată.

Spre deosebire de Zachariah.

— Fă ce ai de făcut cu Sagan, zise ea. Gestionează problema. Eu mă întorc în Israel. Am venit aici ca să mă văd cu tine pentru ultima dată. Noi doi n-o să mai vorbim. Ştii că, din moment ce ţi-ai atins obiectivul, nu poţi face parte din ce se întâmplă după aceea. Tu eşti David pentru Solomon al meu.

Din *Cronici.* Regele David dorise să-l onoreze pe Dumnezeu cu un monument permanent care să ia locul unui tabernacol. Avea la dispoziţie o mulţime de sclavi din multele lui victorii în războaie, precum şi aur şi argint şi intenţiona să construiască cel mai mare templu cunoscut la acea vreme. Însă Dumnezeu i-a spus că şi-a petrecut viaţa în violenţă. Era un om al sângelui. Ca atare, privilegiul de a înălţa templul avea să treacă la fiul lui, Solomon.

— Tu eşti un om al sângelui, îi zise ea.

Zachariah consideră remarca drept un compliment.

— Care e necesar.

— Aşa cum a fost David. Aşa că încheie această ultimă bătălie, începe războiul tău şi îngăduie Israelului să culeagă roadele.

Tom se holbă la monitor. Berlinger stătea lângă el. Coborâseră la subsolul sălii de ceremonii. Ceea ce pe vremuri fusese o morgă era acum un soi de centru de securitate. Opt monitoare LED atârnau de un perete, alimentate cu imagini de la camerele video situate în interiorul cartierului evreiesc. Berlinger îi explicase că de acolo supravegheau situaţia. Tom văzu că Vechea Sinagogă Nouă era monitorizată pe două ecrane. Acum îi era uşor să-şi dea seama cum de fusese atât de repede detectat.

„Ştiu cine l-a distrus."

Asta spusese femeia.

Nimeni altcineva nu se mai găsea în încăperea fără ferestre. Berlinger îl expediase pe omul de serviciu, după ce intraseră acolo. Alle fusese dusă la sinagogă ca să se roage.

— S-a dus de bunăvoie, rosti rabinul. Deşi nu prea a avut de ales. Mi-am zis că e mai bine ca doar tu să vezi asta.

Tom ar fi vrut să ţâşnească din clădire şi să se confrunte cu femeia. Era prima persoană, în afară de bărbatul din librărie, care rostise asemenea cuvinte. Se uită la Berlinger.

Care în mod cert ştia mai multe decât spunea.

— Mă crezi, nu? zise el. Ştii cine sunt.

Rabinul dădu din cap.

— Adevărat. Tu eşti într-adevăr Levitul. Dar te afli în mare pericol.

Capitolul cincizeci şi opt

Bene îl urmă pe Frank Clarke prin tunelul care se îngusta. Din fericire, nu suferea de claustrofobie. De fapt se simţea chiar confortabil în spaţii închise, departe de o lume care îi cerea să acţioneze într-un fel, dar să fie altfel. Nimeni nu îl urmărea acolo. Şi nici nu-l judeca. Era doar el însuşi.

— Mi-ai spus că taino nu erau interesaţi de aur, zise el. Atunci de ce să aibă o mină?

— Am spus că nu dădeau *valoare* aurului. Pentru ei era ceva pur decorativ. Ca atare, atunci când spaniolii au întrebat de mină, pentru ei nu a însemnat nimic să le dezvăluie locul. Acesta a devenit special mult mai târziu.

Frank înainta. Solul format din piatră uscată şi dură era sfărâmicios sub bocancii lor uzi. Noroc că drumul urmat era drept, fără sinuozităţi. Nu se vedeau şi nici nu se putea simţi existenţa liliecilor sau a altor creaturi, intrarea pe sub apă împiedicând pătrunderea lor.

Bene zări ceva în faţă, chiar dincolo de limita fasciculului luminos al lui Clarke.

Se apropiară şi se opriră.

Trecerea era blocată de o reţea de stalactite groase şi negre ca nişte bare de metal.

— Poarta de fier? întrebă el.

Frank dădu din cap.

— Orice legendă se bazează pe nişte fapte.

Bene îşi aminti şi ce i se mai spusese.

— Şi oamenii au murit ajungând până aici?

— Aşa e.

— Ce i-a ucis?

— Curiozitatea.

Îşi croiră drum printre stalactite. De partea cealaltă se întindea un alt tunel. Bene auzi susurul unei ape şi curând dădură de un pârâu subteran. Lumina lanternei lui dezvălui o nuanţă albastră-verzuie a şuvoiului.

— Trebuie să sărim, zise Frank.

Pârâul nu era mai lat de doi metri şi amândoi săriră cu uşurinţă peste el. Pe cealaltă parte, tunelul se termina într-o încăpere spaţioasă formată din două stânci masive, una fiind tavanul, cealaltă podeaua. Pereţii erau alcătuiţi din pietre în formă de cărămizi, cu suprafaţa şlefuită, înalţi de circa cinci metri. Suprafeţele erau pline de desene gravate şi pictograme.

Prea multe ca să fie numărate.

— E uimitor, zise Frank. Taino nu ştiau nimic despre topirea metalelor. Uneltele lor erau din piatră, os sau lemn. Cu toate acestea, au fost în stare să creeze aşa ceva.

Bene observă un alt nivel, care ieşea din peretele îndepărtat, la aproape doi metri. Îşi îndreptă lanterna într-acolo şi zări forme de artă antică.

Apoi văzu oasele, de toate formele şi mărimile, împrăştiate pe podea lângă peretele îndepărtat. Şi ceva ce semăna cu o canoe.

— Taino veneau aici ca să scape de spanioli. Decât să fie sclavi, mai bine stăteau aici, în întuneric, aşteptându-şi moartea. De-asta locul ăsta e aşa de special. Frank se duse la o lespede stâncoasă care ieşea din perete ca o jumătate de masă. Acolo se găseau două lămpi de mină şi Bene se uită cum Frank le aprinse pe amândouă. Ard cu ulei de castor. Fără miros. Ceea ce e foarte bine aici. Şi taino ştiau asta. Erau mult mai deştepţi decât ar fi crezut spaniolii.

Referirea la uleiul de castor îl făcu pe Bene să se gândească la maică-sa şi la modul în care îl făcuse

să înghită lichidul negru, mirositor şi cu gust rău, în fiecare an, chiar înainte de întoarcerea la şcoală. Un ritual de curăţare pe care îl îndurau cei mai mulţi copii jamaicani şi pe care el ajunsese să îl urască. Ştia că taino şi maroonii foloseau uleiul ca să uşureze durerile şi umflăturile, însă singura utilizare pe care el o găsise pentru acel lichid fusese aceea de lubrifiant pentru tractoare.

Lămpile dezvăluiră încăperea în toată splendoarea ei.

— Aici a venit Columb, zise Frank, după ce i-a ucis pe cei şase războinici. Nimeni nu ştie de ce i-a omorât. După aceea a părăsit insula şi nu s-a mai întors niciodată. Însă au venit sute de alţi spanioli, în cele din urmă, i-au făcut sclavi şi i-au măcelărit pe taino. Clarke arătă în sus. La cel de-al doilea nivel, acolo, pe galerii, sunt filoane de aur. Minereul e încă acolo.

— Şi n-ai făcut nimic cu el?

— Locul ăsta e mai sacru decât aurul.

Bene îşi aminti ce îi spusese Tre.

— Şi evreii? Şi-au depozitat şi ei comoara aici?

Doi oameni apărură pe sub poarta care ducea afară.

Ambii uzi, îmbrăcaţi doar cu costume de înot.

Bene simţi că inima i-o ia razna de frică, dar îşi stăpâni repede emoţiile.

— Îmi pare rău, rosti Frank cu un ton rece, calculat. Coloneii au trecut peste mine. Aceşti oameni fac parte dintr-un grup din Spanish Town. Au venit ieri şi au întrebat dacă a văzut sau auzit cineva ceva în munţi, în ultimele zile. Spun că baronul lor lipseşte şi tu eşti ultimul care te-ai întâlnit cu el.

— De ce n-au venit să mă întrebe pe mine?

— Pen'că noi ştie răspunsul, rosti una dintre siluetele negre. *Da posses seh* tu plăteşti.

Bene nu era interesat de ceea ce decisese o bandă oarecare. Era mai îngrijorat de trădarea lui Frank Clarke.

— *Mi nu-m place undile,* îi zise el prietenului său în patois.

Vorbea serios. În locul ăla erau o mulţime de vibraţii rele.

Frank se uită la el.

— *Nic mi nu-m place. Da'e grija ta, Bene.*

Colonelul se întoarse să plece.

— *Ifyu a deestant smadi, mi wi gi yu a cotch.*

Ştia că Frank îl înţelege.

— Dacă erai un om decent, ai mai fi stat puţin.

— Asta e chestia, Bene. Nu mă simt atât de decent.

După care Clarke părăsi locul prin poartă.

— *I wuk o soon done,* îi zise unul dintre indivizi. *O să t'ucidem.*

Gata cu patois. Bene se folosise de limbă ca să-i dezarmeze pe cei doi.

— O să vă dau şansa de a pleca de aici şi uităm ce s-a întâmplat. Aşa veţi rămâne în viaţă. Dacă nu, vă omor pe amândoi.

Unul dintre indivizi râse.

— *Tu nu aşe bon, Bene. Nu mint. Tu mori.*

Bene nu se mai luptase de ceva vreme, dar asta nu însemna că uitase mişcările. Crescuse în Spanish Town printre unele dintre cele mai dure găşti de bandiţi din Caraibe şi învăţase de mic că a fi un Rowe însemna a fi dur. Provocările veneau din toate cartierele, fiecare pretendent dorind să fie cel care îl doboară pe Bene Rowe. Nici unul nu reuşise până atunci.

Cei doi indivizi îl flancară. Nici unul nu era înarmat. Păreau decişi să-l ucidă cu mâinile goale.

Ideea fusese probabil să îl atragă aici, folosindu-se de Frank Clarke. Bene se întrebă cât plătise banda pentru acel serviciu, de vreme ce prea puţine lucruri erau gratuite în Jamaica.

Îi studie pe cei doi. Ambii înalţi şi laţi în spate. Cu siguranţă erau puternici. Se întrebă însă cât erau de încercaţi. Tunicile roşii britanice fuseseră cele mai bine instruite şi echipate trupe din lume.

Însă un grup de sclavi fugari, neavând decât suliţe, cuţite şi câteva macete îi îngenuncheaseră.

Asta era lumea lui.

Momentul lui.

Şi nimeni n-avea să-i fure asta.

Se întoarse brusc, prinse cea mai apropiată lampă de mâner şi o aruncă spre omul din stânga lui. Obiectul fu deviat înspre podea cu o bâtă. Recipientul de sticlă se sparse, iar uleiul se împrăştie, după care izbucni în flăcări. Mingea de foc îl făcu pe individ să se dea înapoi. Bene profită de moment ca să-şi ridice cracul pantalonilor şi să-şi scoată arma din teacă.

Un cuţit de scufundător, folosit atunci când plonja în apă. Avea lama groasă bine ascuţită, iar cealaltă latură zimţată.

În vreme ce primul individ dădea ocol focului, Bene înaintă spre cel de-al doilea, mimând un salt spre dreapta, apoi sărind în stânga. Prinse braţul omului şi îi răsuci trupul. În acelaşi timp, ridică mâna în care avea cuţitul şi, cu o singură mişcare, îi reteză gâtul.

După care aruncă trupul într-o parte.

Auzi şuieratul respiraţiei şi văzu sângele ţâşnind. Omul întinse mâna spre rană, dar nu mai putea face nimic. Trupul căzu la podea şi intră în convulsii.

Celălalt individ atacă, dar Bene era pregătit.

Cuţitul şuieră din nou, retezând gâtul celui de-al doilea om.

Ochii atacatorului se umplură de groază şi şoc.

Bene văzu cum moartea puse stăpânire pe el şi cum trupul se prăbuşeşte.

Destul cu aşa ceva.

Frank Clarke reprezenta acum preocuparea lui.

Privirea îi fu atrasă de o mişcare în bezna de dincolo de ieşire. Sări într-o parte a porţii, cu cuţitul gata de atac. Veniseră întăriri?

Cineva pătrunse în încăpere.

Un bărbat.

Sări şi izbi trupul omului de peretele stâncos, ridicând cuţitul şi proptind lama ascuţită de carne, gata să taie.

Tre Halliburton se holbă la el, cu ochii mari de groază.

Bene respiră cu putere şi îşi slăbi strânsoarea.

— Ţi-am spus să stai afară.

Tre îndreptă un deget spre poartă.

— El mi-a spus să vin.

Privirea lui Bene se furişă către omul care stătea acolo.

Frank Clarke.

Capitolul cincizeci şi nouă

Răbdarea lui Tom se epuizase.

— Explică-te, bătrâne. Şi încă repede.

— E adevărat ce a spus femeia aia despre tine?

Tom dădu din cap.

— Mi s-a înscenat totul. Am fost doborât.

— Şi fiica ta nu ştie?

— N-ar conta pentru ea. Greşelile mele faţă de ea îmi aparţin. Şi, după cum ai văzut, probabil că sunt ireparabile.

— Şi eu am avut un fiu aşa.

Tom sesiză folosirea verbului la trecut.

— A murit înainte să am ocazia să îndrept greşelile. Am regretat mereu.

Nu era treaba lui. Ceea ce conta era femeia. Aflată la nici o sută de metri depărtare. Cea care îi putea reabilita numele. Privirea lui se furişă spre monitor.

— N-o poţi face, zise Berlinger, părând că-i citeşte gândurile.

— Pe naiba, nu pot.

— Dacă te confrunţi cu ei, misiunea se va sfârşi.

— Ce te face aşa de sigur?

— Deoarece nu poate continua fară ajutorul meu. Iar eu nu ţi-l voi acorda dacă pleci din încăperea asta.

— Nu dau doi bani pe misiunea asta. Viaţa mea a fost distrusă. Mi-a fost luat tot ce am agonisit. Era să-mi zbor creierii, cu câteva zile în urmă, din pricina asta. Îmi vreau reputaţia înapoi.

— Nu e aşa de simplu. Eşti nepotul lui Marc Eden Cross. El ştia că va veni şi ziua asta. Mi-a

spus de multe ori să fiu pregătit. Trebuie să împlineşti ce a început el.

— Pentru ce?

— Pentru noi.

Tom ştia la ce se referea.

— Dar nu mai sunt evreu.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce ai venit la Praga? Te-ai căţărat pe podul sinagogii, la fel ca bunicul tău. În inima ta ştii că trebuie să faci asta. Eşti singurul care poate.

— Să fac ce anume?

— Să găseşti comoara Templului. Să ne-o dai înapoi tuturor.

În mintea lui însă, Tom auzi cuvintele rostite de femeia de pe ecran: *Atunci termină această ultimă bătălie, începe războiul tău şi dă voie Israelului să culeagă roadele.*

— Ce *are de gând* să facă Simon?

— Nu ştiu, dar e limpede că nu e de bine.

— Du-te la autorităţi.

— Şi să le spun ce anume? Că există o comoară? Pierdută de două mii de ani? Că o vrea Zachariah Simon? Berlinger clătină din cap. Nimeni nu m-ar asculta.

Tom arătă spre ecrane.

— Ai înregistrarea video.

— Nu, n-o am. Nu s-a înregistrat nimic.

— De ce?

— Chestia asta nu se referă la implicarea autorităţilor. Se referă la tine. Doar Levitul poate încheia călătoria. Voi spune ce ştiu doar Levitului. I-am promis lui Marc că voi face din asta datoria mea şi nu îmi voi încălca promisiunea.

— Atunci spune-mi mie despre ce e vorba şi mă duc eu la autorităţi.

— Dacă vorbele acelei femei sunt adevărate, cum că tu ai fi ruinat, cine te-ar crede? N-ai nici o dovadă.

Avea dreptate. Dacă femeia şi Simon complotau, nici unul nu avea să recunoască ceva.

Tom n-ar fi avut surse, informaţii şi nici coroborări. Nimic. Exact ca în urmă cu opt ani.

Simon şi femeia ieşeau acum din cimitir.

Asta putea fi singura lui ocazie.

La naiba cu toate.

Ieşi în fugă din încăpere.

Alle îşi termină rugăciunile.

Fusese escortată de o femeie în vârstă pe care rabinul o adusese la ea. În mod clar, Berlinger dorise să discute cu tatăl ei între patru ochi. Dacă voia să prindă o ocazie de a afla ceva, trebuia să le acorde celor doi puţină libertate. Reuşise deja să citească mesajul complet al bunicului ei. Însă se comportase dur cu tatăl ei în faţa lui Berlinger.

Poate prea dur.

Şi Jamaica.

Locul ăla părea important.

Din ce alt motiv ar fi fost inclusă o hartă veche de mai bine de cincizeci de ani?

Vechea Sinagogă Nouă era pe punctul de a se deschide vizitatorilor, iar vestibulul era plin de participanţi care se pregăteau. Ea stătea în sala principală, lângă un şir de scaune care se aliniau zidului estic, în dreapta tabernacolului. Unul dintre ele avea un spătar mai înalt, împodobit cu o stea a lui David.

— Locul rabinului-şef, îi spuse femeia mai în vârstă.

Însă un lanţ pus în faţa lui împiedica pe oricine să ia loc acolo.

— Multă vreme a fost rezervat doar pentru rabinul Loew. Nimeni altcineva nu stă acolo. A fost un om extrem de respectat şi noi îl cinstim păstrându-i locul.

— De câtă vreme a murit?

— Patru sute de ani.

— Şi nu s-a aşezat nimeni acolo?

— Doar în timpul războiului. Naziştii au aflat de preţuirea noastră. Aşa că s-au aşezat cu toţii pe

scaun. Cât de mulţi au putut. Felul lor de a ne insulta. Evident, asta s-a petrecut înainte de a începe să ne omoare.

Alle nu ştia ce să spună.

— Părinţii mei au murit în timpul acelui război, continuă ea. Împuşcaţi de germani, nu departe de aici.

Alle se întrebă dacă femeia nu reprezenta modalitatea lui Berlinger de a-i trimite un mesaj. Ura să fie îndepărtată fără voie. Să fie tratată ca un copil.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, zise ea. Mă întorc în sala de ceremonii.

— Rabinul ne-a rugat să stăm aici până ce va trimite după noi.

— Nu, nu e aşa. Sunt sigură că v-a cerut *dumneavoastră* să mă ţineţi aici până ce trimite după noi. Eu mă duc înapoi.

Porni spre vestibul.

Femeia se repezi către ea.

— Te rog, draga mea, rămâi.

Alle se opri şi se întoarse, întrebându-se de unde un asemenea ton imperativ. Aşa că decise să lămurească situaţia.

— Chestia asta nu vă priveşte.

Apoi plecă.

Zachariah merse alături de ambasadoare, înapoi către aceeaşi poartă de fier pe unde intrase, de lângă sala de ceremonii. Observă că primarul dispăruse şi că un grup de vizitatori intraseră, în sfârşit, în cimitir, din capătul opus.

— Vin aici din întreaga lume, zise ambasadoarea. Pentru mulţi dintre ei înseamnă cel mai apropiat loc de Israel unde vor ajunge vreodată.

— Dar nu e Israel.

— Puţini înţeleg presiunile la care trebuie să faci faţă în Ţara Sfântă, zise ea. Dacă nu trăieşti acolo zilnic şi nu cunoşti teama care vine din

faptul că eşti înconjurat de duşmani, cum ai putea să înţelegi? Ne luptăm cu frica asta de mii de ani. Acum e posibil ca poporul să-i fi cedat. Tu şi cu mine ştim ce mare greşeală e asta.

— Tatăl meu a încercat să-i avertizeze, cu zeci de ani în urmă. Am cedat prea multe atunci şi am primit prea puţin în schimb.

— Ierusalimul a fost invadat mai mult ca oricare alt oraş de pe faţa pământului. Egiptul, Asiria, Babilonul, Siria, Grecia, Roma, Persia, musulmanii, cruciaţii, turcii, britanicii, palestinienii şi acum, în fine, evreii. Nu intenţionez să îl mai dau înapoi.

— Voi merge cu comorile spre munte fară avertisment, zise el. Cu cât spectacolul va fi mai public, cu atât mai bine. Ca să se întâmple asta, s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

Zachariah bănuia ce s-ar fi întâmplat. Evreii ar fi văzut înapoierea comorilor ca pe un semn. Menora, masa sfântă şi trâmbiţele de argint se întorceau. Ar fi venit mii de evrei. În trecut, mulţimile mari ar fi fost întoarse din drum. Însă aşa ceva era diferit. Şi musulmanii ar fi văzut-o ca pe un semn. Prezenţa comorii evreieşti ar fi fost socotită ca o provocare pentru ei, ceva ce apăraseră de secole cu violenţă şi vărsare de sânge.

Nici de această dată nu ar fi fost altfel.

Sau cel puţin aşa spera el.

— Mă tem că nu, Zachariah, zise ea. Pentru asta eşti pe cont propriu. Aşa cum am spus, tu şi cu mine nu vom mai vorbi niciodată.

Nu conta.

Până ieri, plănuise să-şi atingă obiectivul fară ajutor.

Avea să se ţină de plan.

Rămaseră în faţa sălii de ceremonii. O parte din aceasta ajungea deasupra terenului cimitirului, umbrită de copaci. Dinspre celălalt capăt intrau şi mai mulţi oameni, admirând mormintele, iar unii depunând pietre în semn de amintire. Purtau cu

toţii iarmulci pe cap, care le fuseseră date odată cu biletele de intrare.

— Şi capetele noastre ar trebui să fie acoperite, zise el.

— Nu-ţi face griji, Zachariah. Morţii ne vor ierta.

Tom părăsi camera de securitate şi găsi o uşă care ducea afară.

Însă era încuiată şi nu putea fi deschisă fără cheie.

Porni în grabă către scara interioară şi sări treptele două câte două până la primul etaj, unde vizitatorii intrau în sala exponatelor, arătându-şi biletele uneia dintre angajate.

Asta era prea mult.

Se afla aici, în Republica Cehă, la opt ani după incident, pe punctul de a se confrunta cu cineva care cunoştea adevărul.

Îşi spuse că trebuie să se calmeze. Să gândească. Să fie raţional.

Cu calm, părăsi scara şi trecu pe lângă vizitatori, scuzându-se, după care ieşi pe uşa care dădea în scara exterioară. Platforma scării era închisă din trei părţi, spaţiile dintre acestea oferind o privelişte înspre cimitir. Printr-un astfel de spaţiu îi spionă pe Simon şi pe femeie, care stăteau pe o potecă pietruită printre morminte şi discutau. Îi urmări din ascunzişul său, fără ca ei să-l poată vedea, în stânga lui, scara cobora la nivelul solului, dând spre o stradă uşor în pantă, trecând pe lângă tarabele comercianţilor stradali, către sinagogă.

O zări pe Alle.

La cincizeci de metri depărtare.

Venind repede către sala de ceremonii.

Alle ignoră tarabele comercianţilor din stânga ei, pline de turişti şi se concentră asupra porţii de fier aflate la vreo patruzeci şi cinci de metri depărtare. Tot mai mulţi oameni urcau pe scara

exterioară către sala de ceremonii, îndreptându-se către exponatele de la primul şi al doilea etaj, unde ea fusese cu o oră înainte.

Fapta lui Berlinger încă o durea.

La fel ca şi fapta bunicului ei.

În ultimii lui ani de viaţă, ea fusese alături de el, mulţumindu-l peste măsură cu gestul ei de convertire. El nu se gândise niciodată că nepoţii aveau să practice credinţa lui. Se resemnase în faţa faptului că, odată ce fiul lui îşi abandonase religia, totul va fi pierdut.

„Dar tu, draga mea, eşti aşa de specială. Ai ales de bunăvoie să devii ceea ce aveai dreptul prin naştere. Trebuie să fie voinţa Domnului."

Discutaseră de multe ori despre viaţă şi despre evrei, la modul abstract, el răspunzând întrebărilor ei.

„S-ar putea să nu fiu de acord cu credinţa mamei tale, îi spusese el. Dar o respect. Oricât de mult mi-aş fi dorit ca fiul meu să fie evreu, înţeleg că ea a vrut ca tu să fii creştină. Aşa că nu mă voi opune niciodată la asta."

Şi se ţinuse de cuvânt.

Însă, în cele din urmă, nu o considerase merituoasă.

Sau cel puţin noua ei religie nu o considerase.

Levitul trebuie să fie bărbat şi nu am reuşit să găsesc pe nimeni capabil. Aşa că am luat secretul încredinţat mie în mormânt.

Continuă să meargă în susul străzii, trecând pe lângă câteva grupuri de turişti. *Ea* merita. *Ea* putea fi Levitul. Şi avea să facă o treabă mai bună decât tatăl ei, căruia nu părea să-i pese de nimeni şi de nimic. Şi unde era el? Încă înăuntrul sălii de ceremonii? Privirea ei se concentră înainte şi zări doi oameni dincolo de poarta de fier, în capătul unei pante.

Un bărbat şi o femeie.

Femeia era o străină.

Bărbatul era Zachariah.

Aici?

Zachariah o zări pe Alle.

Prea târziu ca să se mai retragă.

În mod clar, îl văzuse.

— E timpul să te ocupi de ea, zise ambasadoarea.

Zachariah privi cum femeia se îndepărtează către intrarea în cimitir.

El porni către poarta de fier şi către ieşire.

Tom îl văzu pe Simon părăsind spaţiul cimitirului şi luând-o pe stradă către Alle.

Femeia.

Pe ea o voia.

De unde se afla, o văzu mergând pe o potecă printre morminte, în sens contrar deplasării turiştilor care intrau în ritm constant.

Se întoarse către Alle. Simon se apropie de ea, o prinse de braţ, după care se îndepărtară amândoi de sala de ceremonii, pe strada care ducea spre casa unde fuseseră ţinuţi ostatici.

Alţi vizitatori urcau scara în jurul lui.

Coborî repede şi se grăbi către un indicator de sticlă pe care se afla harta cartierului. Localiză cimitirul şi văzu că punctul de intrare era la o stradă depărtare.

Într-acolo se îndrepta femeia.

O privire rapidă şi îi văzu pe Alle şi pe Simon, cu spatele la el, continuând să se îndepărteze.

Dacă se grăbea, avea ocazia să prindă acea şansă unică de a îndrepta marea eroare.

Capitolul şaizeci

Bene ridică arma plină de sânge către Frank Clarke.

— Ar trebui să-ţi tai şi ţie gâtul şi limba aia mincinoasă.

— Nu ţi se pare ciudat, Bene, cât deteşti tu minciunile, că nu te deranjează să îţi minţi propria mamă?

Nu la asta se aşteptase de la Frank.

— Care e ideea?

— Că ai făcut exact ceea ce ştiam că o să faci.

În cuvintele lui Clarke nu se ghicea nici urmă de frică. Iar în lumina lămpii rămase întregi şi în licărul aruncat de flăcările muribunde ale lămpii sparte, Bene nu zări nici o îngrijorare în privirea dură a celuilalt.

— A venit banda, zise Frank, a oferit bani şi unii dintre colonei i-au luat. Când ai sunat mai devreme şi mi-ai spus că ai găsit mina, a trebuit să raportez informaţia.

— Nu, nu trebuia.

— Sunt maroon, Bene. Îmi depun jurământul de credinţă faţă de fraţii mei la modul cel mai serios. Baronul lor e mort?

— E un nemernic. Câinii mei l-au făcut bucăţi.

— I-ai omorât pe amândoi? întrebă Tre, arătând înspre trupurile însângerate.

Bene îşi ridică arma.

— Şi ei au primit ce meritau. Se întoarse spre Frank. Şi de ce să nu te omor şi pe tine?

— Chestia asta trebuia să se întâmple. O ştii prea bine, Bene.

Vocea lui era şoptită.

— Şi ce vor spune coloneii când o să ies din peşteră?

— Că eşti un om de temut.

Îi plăcea ideea.

— Şi vor fi datorii de plătit. De către ei.

Vorbea serios.

— De ce te-ai întors? îl întrebă el pe Clarke.

— Trebuie să vezi de ce locul ăsta era special pentru spanioli. Frank arătă înspre porţiunea superioară a încăperii. Trebuie să ne căţărăm acolo sus.

— Ia-o înainte.

Intenţiona să-l ţină pe individ sub supraveghere şi n-avea de gând să renunţe la cuţit. Halliburton era încă şocat din pricina cadavrelor.

— Uită de ele, îi spuse el lui Tre.

— Nu e uşor.

— Bun venit în lumea mea.

Îi făcu semn să îl urmeze pe Frank, în sus, pe bolovanii mari care erau aşezaţi ca o scară improvizată până la nivelul următor. Ajuns acolo, zări trei ieşiri din încăpere, fiecare arătând ca o gaură neagră în peretele de stâncă.

— Care dintre ele? îl întrebă el pe Clarke.

— Alege.

Presupuse că era un soi de test, dar nu avea chef de aşa ceva.

— Fă-o tu ca să ajungem acolo mai repede.

— Tot timpul îmi spui că eşti maroon. Că faci parte dintre noi. E timpul să te comporţi ca unul.

Lui Bene nu-i plăceau implicaţiile celor auzite.

— Ţi se spune B'rer Anansi, îi zise Frank.

— Cine îmi spune aşa?

Ura referirea mitică. Anansi era adesea zugrăvit ca un om scund sau, mai rău, ca un păianjen cu calităţi umane, cea mai notabilă caracteristică a lui fiind lăcomia. Supravieţuia prin viclenie şi vorbă mieroasă. Mama lui Bene îi povestise legendele pe care sclavii le spuneau despre Anansi.

— Nu cred că vor să te insulte, replică Frank. E doar felul lor de a te descrie. În ciuda lipsurilor lui,

Anansi e iubit. De când a fost adus aici s-au spus poveşti despre el.

Bene nu era interesat de ceea ce gândeau alţii. Nu îl mai privea. Acum se afla aici, în mina pierdută.

— Care tunel?

— Ştiu eu, zise Tre.

Se întoarse către prietenul lui.

— Am citit în jurnalul găsit în Cuba, cel al lui Luis de Torres, cum locul ăsta a fost ales drept *cripta.*

— Un seif?

Tre încuviinţă.

— Un ascunziş. Columb însuşi a venit, a cercetat locul şi l-a ales. Au ascuns ceva aici. Ceva de mare valoare sau cel puţin aşa scria de Torres.

— Cum ar fi cufere cu aur din Panama? întrebă el.

Tre clătină din cap.

— Nu ştiu. Vorbea despre mina asta şi despre trei poteci. Scria că a şti unde să te duci înseamnă să cunoşti de unde vii. Apoi înşira o listă de lucruri. *Numărul de vase pentru altarul jertfelor, altarul tămâii şi chivotul. Numărul de secţiuni pentru binecuvântare. Numărul de dăţi când cuvântul sfânt este repetat în invocarea Domnului. Şi procentul pe care Sfânta Sfintelor îl ocupa în primul şi al doilea Templu, după porunca Domnului.*

Nimic din toate astea nu însemna ceva pentru el.

— Trebuie să fii evreu ca să cunoşti răspunsurile, zise Tre. Le-am căutat. Existau trei vase pentru fiecare altar. Cuvântul *sfânt* este repetat de trei ori. Şi o treime, adică 33 la sută, este procentul spaţiului ocupat de Sfânta Sfintelor. Era cel mai sacru loc din lume al evreilor. Tre arătă înspre a treia deschidere. Aia e calea.

Clarke încuviinţă.

— Ce e acolo? întrebă Bene.

— Ceva ce nu e maroon sau taino. Frank se apropie de deschizătură şi lumină interiorul. Maroonii au descoperit peştera asta la multă vreme după moartea ultimului taino. Noi îi respectam. Aşa că am protejat locul.

Bene se întrebă cu cine vorbea Clarke. Cu el? Sau cu strămoşii? Dacă spiritele chiar existau, asta ar fi fost casa lor.

Frank o luă înainte, în tunelul mărginit de aceiaşi pereţi strâmţi. Bene se întrebă unde erau filoanele de aur, de vreme ce nu erau dovezi ale mineritului. Îl întrebă pe Clarke.

— În celelalte tunele sunt ramuri care duc spre crăpături. În unele dintre ele taino au găsit aur. Nu prea mult, dar suficient cât să-i atragă pe spanioli.

Tunelul înainta în linie dreaptă. Aerul devenea tot mai stătut. Bene se simţea uşor ameţit.

— De ce e greu să respiri?

— Ştii sunetul ăla pe care l-ai auzit când am intrat dinspre bazinul cu apă, ca şi cum pământul ar fi inspirat aer, apoi ar fi expirat? Se generează un efect de sucţiune. E mai mult aer rău decât aer bun, motiv pentru care populaţia taino a ales locul ăsta ca să moară.

Cele auzite nu erau liniştitoare. Văzu că şi Tre era îngrijorat. Îi aruncă o privire prin care îi transmise un mesaj prietenului său: *Tu ai ales să vii.* Înţelegea şi de ce. Pentru un spirit academic, era experienţa supremă – o şansă de a fi martor la ceva ce istoria putea face doar referire.

Începu să-l doară capul.

Însă nu spuse nimic.

— Taino aveau habar de religie, la fel ca şi spaniolii, zise Frank. Doar că ei nu se credeau superiori nimănui. Îşi respectau lumea şi se respectau reciproc. Greşeala lor a fost să creadă că şi albii sunt la fel.

Parcurseseră probabil cincizeci de metri. Şi urcaseră uşor. Cele trei fascicule luminoase dezvăluiau doar câţiva metri în faţa lor, restul fiind

cufundat în beznă absolută. Nu se vedea nici urmă de umezeală, ceea ce era neobişnuit pentru peşterile din Jamaica, în general saturate de apă din pricina lacurilor şi a râurilor subterane.

Apoi Bene văzu ceva.

În lumina făcută de lanterna lui Frank.

La zece metri în faţa lor.

O uşă de lemn, cu tăbliile prost puse, înnegrită din pricina timpului. Fără balamale într-o parte sau alta. Patrulaterul din lemn pur şi simplu se potrivea într-o deschizătură săpată în piatră. Bolovani şi bucăţi de stâncă zăceau pe podeaua tunelului, aproape blocând calea.

Bene înaintă, hotărât să se caţere peste obstacole şi să vadă ce era dincolo.

Frank îl prinse de braţul umed de transpiraţie.

— Eşti sigur că vrei să mergi acolo?

— Încearcă să mă opreşti.

Capitolul şaizeci şi unu

— Ce cauţi aici? îl întrebă Alle pe Zachariah. Credeam că vrei să mă ocup eu de chestia asta.

Îşi vărsă furia acumulată împotriva lui Berlinger şi a tatălui ei. Oare o credea cineva capabilă de ceva?

— Mă aflu aici deoarece e necesar. Acum ştii mai multe despre americani. În mod cert încearcă să ne oprească.

— De ce le-ar păsa de găsirea unor obiecte religioase evreieşti?

Se opriră din mers, nu departe de casa unde fuseseră duşi Alle şi tatăl ei. Strada de acolo nu era atât de aglomerată cu turişti.

— Alle, politica externă americană include de multă vreme intervenţii active în orice este asociat Israelului. Americanii cheltuiesc miliarde pe ajutoare şi sprijin militar şi cred că asta le dă dreptul să ne spună ce să facem. Situaţia noastră actuală este din vina lor directă. Presupun că obţinerea comorilor Templului nostru se potriveşte în vreun fel planurilor lor.

În mod normal, Alle l-ar fi socotit paranoic, însă Brian Jamison fusese un om cât se poate de real.

— Cine era femeia cu care discutai?

— Cineva care îmi furnizează informaţii despre americani. Tu ce ai aflat?

— Că bunicul i-a spus tatălui meu mult mai multe decât credeam noi.

Îi povesti conţinutul real al mesajului din mormânt, cât de bine şi-l amintea.

— Berlinger şi tatăl meu se află în sala de ceremonii.

Alle arătă înspre clădirea aflată la vreo patruzeci şi cinci de metri distanţă, pe după o uşoară curbă a străzii.

— De câtă vreme sunt acolo?

— De o oră.

— Eu am fost în cimitir, în spatele sălii. A zis cumva că m-ar fi văzut?

Alle clătină din cap.

— Nu mi-au spus multe. Am fost trimisă în sinagogă pentru rugăciuni.

Fata auzi ceva vibrând şi îl urmări pe Zachariah scoţând un telefon mobil din buzunar.

— E Rocha.

Zachariah răspunse, ascultă câteva clipe, apoi zise:

— Ţine-mă la curent.

Încheie conversaţia.

— Tatăl tău s-a pus în mişcare.

Tom o luă de-a lungul străzii, către sinagogă. Ghidându-se după harta de pe indicatorul public, ştia că trebuie să înconjoare zona, dând ocol zidului exterior al cimitirului şi unui şir de clădiri. Femeia pe care o căuta ieşea pe poarta cimitirului şi, dacă se grăbea, o putea prinde din urmă.

Se strecurase afară din sala de ceremonii, fără să fie văzut de Alle sau de Simon. Cei doi dispăruseră după o curbă a străzii. Tom se deplasa cât putea de repede, fară să atragă atenţia. Ajuns în capătul străzii, făcu la dreapta şi trecu pe lângă alte magazine de suveniruri. Trotuarele de aici erau mai puţin aglomerate, aşa că o luă la fugă.

Cine era femeia asta? De unde ştia ce i se întâmplase? Iniţial, încercase să le explice oamenilor că fusese manipulat. Însă efortul fusese inutil. Le spunea exact ceea ce se aşteptau să audă şi, fără dovezi, afirmaţiile lui îl făceau să pară şi mai vinovat.

Şi probabil că asta fusese şi ideea.

Atunci dispăruse, tăcuse, încetase să se mai apere. Ziarele şi emisiunile de televiziune din întreaga ţară îl făcuseră franjuri. Tăcerea lui se adăugase nebuniei lor, dar în cele din urmă ajunsese să descopere că procedase bine.

Mai ales după acea vizită la librăria Barnes & Noble.

Continuă să meargă, cotind din nou, îndreptându-se acum paralel cu zidul, în susul unei străzi în pantă, către sinagoga Pinkas, aflată la intrarea cimitirului. Strada era plină de autocare, iar oamenii se înşirau către o rampă de beton care cobora până la nivelul iniţial al străzii. Mai multe indicatoare arătau că intrarea în cimitir se afla acolo.

O zări pe femeie.

Urcând panta, împotriva fluxului de vizitatori, croindu-şi drum către trotuar.

Tom îşi încetini pasul.

Fii calm.

Nu o da în bară.

Femeia se îndepărtă de el şi merse în continuare pe trotuar, paralel cu un gard din fier forjat care proteja sinagoga. Strada din stânga lui Tom avea sens unic, dar în capătul ei, dincolo de sinagogă, cam la treizeci de metri depărtare, se putea vedea un bulevard aglomerat.

Atunci zări maşina.

Un Mercedes negru, parcat la marginea trotuarului, cu motorul pornit şi scoţând fum pe ţeava de eşapament.

Îşi iuţi paşii.

Femeia se apropie de maşină.

De pe locul din dreapta coborî un bărbat – tânăr, cu părul tuns scurt, în costum negru – care deschise portiera din spate.

Femeia mai avea trei metri până la maşină.

— Stai, strigă Tom.

Alergă ultimii zece metri către ea. Bărbatul în costum negru îl zări. Tom văzu că omul îşi bagă

mâna sub haină.

Femeia se întoarse.

Tom se apropie, apoi se opri.

Bărbatul în costum negru veni spre el, dar femeia îl prinse de braţ.

— Nu-i nevoie, zise ea. Îl aşteptam.

Zachariah decise să stea la o anumită distanţă între ei doi şi sala de ceremonii. Nu era sigur încotro o luase Tom Sagan şi ultimul lucru de care avea nevoie era să fie văzut. Se întrebă dacă Sagan îl văzuse în cimitir. Alle îi furnizase, în sfârşit, câteva informaţii utile, povestindu-i mai multe despre cele aflate de Sagan de la tatăl lui. Rabinul Berlinger părea că intrase şi el în joc.

Mintea lui lucra cu febrilitate, procesând toate informaţiile noi.

Cel puţin acum ştia.

Locul ăsta, socotit de multă vreme sacru de către evreii din întreaga lume, făcea parte din tabloul general. Dar în ce fel? Şi Jamaica părea un loc important. Curatorul de la muzeul din Cuba sunase ca să-i transmită că Rowe şi însoţitorul lui plecaseră înainte de sosirea poliţiei, iar el nu îi putuse opri.

„A zis că voi doi veţi discuta în curând.”

Nu avea să fie o conversaţie prietenească. Crezuse că a terminat-o cu Rowe. Însă era posibil ca lucrurile să nu stea aşa. Abiram Sagan indusese o hartă a Jamaicăi cu un motiv.

Telefonul îi vibră.

Îl scoase şi văzu că era Rocha.

— Unde eşti? întrebă el.

— Sagan a părăsit sala şi a luat-o la fugă. În acest moment se confruntă cu o femeie care are un bodyguard.

— Descri-o.

Ştia deja cine e, dar trebuia să fie sigur.

Fapt care răspundea unei alte întrebări. Sagan îl văzuse. Şi poate chiar îl auzise, având în vedere

informaţiile explozive livrate de ea despre fostul jurnalist.

— A trebuit să fiu atent ca să nu mă zărească, zise Rocha. Dar acum mă aflu undeva unde îi pot vedea.

— Dă-mi de ştire ce se petrece.

Puse capăt discuţiei.

— Ce e? întrebă Alle.

Zachariah nu-şi ascunse îngrijorarea.

— O problemă.

Tom se uită la femeie şi întrebă:

— Cine sunteţi?

— Nu e important.

— Pe naiba. Ştiţi ce mi s-a întâmplat.

Femeia se întoarse către bărbatul în costum negru.

— Aşteaptă în maşină.

Omul se urcă la loc pe scaunul din dreapta. Femeia trânti portiera din spate.

— Aţi spus că mă aşteptaţi. De unde şi până unde? întrebă el, cu un glas rugător.

— M-ai auzit vorbind în cimitir?

Tom încuviinţă.

— Rabinul m-a asigurat că aşa se va întâmpla.

— Berlinger e amestecat în asta?

— Mi-a oferit doar un pic de ajutor.

— Cine sunteţi? întrebă el din nou.

— Sunt o evreică care crede cu tărie în cine suntem noi. Vreau ca şi tu să crezi în asta.

Lui Tom nu-i putea păsa mai puţin de atât.

— Mi-au furat viaţa. Merit să aflu cine a făcut asta şi de ce.

— Deoarece ţi-ai făcut meseria. Ştii bine asta. Au trimis un emisar ca să-ţi spună.

Femeia asta ştia totul.

Tom se apropie.

— Eu n-aş face aşa ceva, rosti ea, arătând înspre maşină. Te urmăreşte prin oglinda retrovizoare.

Privirea lui trecu pe lângă ea şi zări chipul încordat al bărbatului în oglinda exterioară. Se uită iarăşi la femeie.

— Lucraţi cu Simon?

— Domnule Sagan, în acest moment nu sunteţi în poziţia de a negocia ceva. Dar aţi putea fi. Aşa cum am spus, sunt o persoană care nutreşte un mare respect pentru credinţa noastră. Dumneata eşti Levitul. Succesorul ales. Singurul care poate găsi comoara Templului nostru.

Simon cunoştea toate acestea.

— Nu-mi pasă de nimic. Îmi vreau viaţa înapoi.

Femeia deschise portiera din spate a maşinii şi urcă pe banchetă. Înainte de a o închide, se uită la Tom şi îi zise:

— Găsiţi comoara. După asta discutăm despre viaţa dumneavoastră.

După care trânti portiera. Iar maşina demară în trombă.

Capitolul şaizeci şi doi

Bene evită grohotişul. Se căţără pe bolovani şi ajunse la poarta de lemn. Îşi îndreptă fasciculul luminos dincolo de poartă, într-o altă încăpere, mai mică decât precedenta. Acolo pereţii nu erau netezi. Nici nu existau imagini artistice. Doar o cavitate simplă în stâncă, întinzându-se cam pe douăzeci de metri şi zece metri înălţime. Bene păşi înăuntru. Frank şi Tre îl urmară.

Luminile lanternelor împrăştiară întunericul.

Bene zări ceva ce semăna cu un altar, cioplit în piatră şi aşezat lângă un perete. Nimic nu se afla pe el. În partea de jos din dreapta altarului se găsea un paralelipiped, din stâncă neşlefuită, înalt de aproape o jumătate de metru şi lung de doi metri. La unul dintre capete se ridica o lespede mai înaltă.

— Pare un mormânt, zise Tre.

Se apropiară. Pietrişul scârţâia sub picioarele lor. Luminile dezvăluiră întreaga scenă. Bene văzu că acea lespede era o piatră funerară. Recunoscu două litere din inscripţie.

— Aici zace, zise el. E în ebraică. Am văzut chestia asta pe multe alte morminte.

Restul inscripţiei era tot în ebraică.

Tre se aplecă şi examină îndeaproape scrisul.

— Ce caută un mormânt evreiesc aici? îl întrebă Bene pe Clarke.

— Şi eu m-am întrebat asta, răspunse el. Ca atare, acum câţiva ani am pozat inscripţia şi am dat-o la tradus. Spune aşa: *Christoval Arnoldo de*

Ysassi, urmăritor de vise, vorbitor de adevăr în inima lui, om onorat, fie ca sufletul lui să fie prins în legătura vieţii veşnice.

Tre se ridică.

— Este mormântul lui Cristofor Columb. De Torres scria că numele real al lui Columb era Christoval Arnoldo de Ysassi. Aici e îngropat.

Bene îşi aminti ce-i spusese Tre, în avion, despre mormântul lui Columb.

— Ieri spuneai că văduva fiului lui Columb a adus trupul în Lumea Nouă.

— Aşa a făcut. Mai întâi în Santiago, după care rămăşiţele au fost mutate în Cuba. Sunt multe dispute legate de cine anume e îngropat acum în Santiago sau dacă osemintele sunt în Cuba sau în Spania. Acum ştim că ea le-a adus aici, în insula controlată de familie. Ceea ce este logic.

— Mereu m-am întrebat cine e, zise Clarke. Habar n-aveam cine putea fi omul. Ştiam că e evreu, dar asta era tot. Aşa că am lăsat mormântul în pace. Dacă alţii ar fi ştiut că aici e Columb, l-ar fi distrus.

— Pe bună dreptate, zise Bene. A fost un hoţ şi un ucigaş.

— Asta e o descoperire istorică importantă, rosti Tre. Nu s-a demonstrat niciodată unde e îngropat Columb. Nimeni nu ştia. Acum ştim noi.

— Cui îi pasă? ripostă Bene. Lasă-l să putrezească aici. Se întoarse către Frank. Asta e tot?

— Priveşte în jur. Ce mai vezi?

Bene cercetă încăperea cu lanterna.

Şi zări nişe săpate în peretele îndepărtat.

Se duse într-acolo şi examină cea mai apropiată nişă. Văzu oase. Şi celelalte nişe erau pline cu oseminte.

— Cei mai mari lideri marooni, zise Frank. Cea din stânga ta este Grandy Nanny însăşi. Aşezată aici în 1758.

— Credeam că mormântul ei este în Moore Town. Portland.

— A fost, la început, apoi înţelepţii au adus-o aici. Frank arătă cu mâna. Oasele pe care tocmai le-ai examinat sunt ale lui Cudjoe.

Bene era şocat.

Cudjoe fusese o mare căpetenie maroon pe vremea lui Grandy Nanny, alături de fratele acesteia, care se bătuse cu britanicii. Însă încheiase o pace dezastruoasă care schimbase pentru totdeauna felul de viaţă maroon şi determinase începutul căderii lor.

Chiar şi aşa, Cudjoe era respectat.

— A trăit până la adânci bătrâneţi, zise Bene.

Frank se apropie.

— Unii spun că avea peste optzeci de ani când a murit.

Bene făcu o socoteală rapidă şi găsi paisprezece nişe săpate în stâncă.

— Johnny, Cuffee, Quaco, Apong, Clash, Thomboy. Cu toţii conducători de demult, zise Frank. Oameni speciali, depuşi în acest loc de onoare. Ne-am gândit că persoana îngropată aici trebuia să fie importantă, cel puţin pentru evrei, aşa că am decis să ne folosim şi noi de acest loc. Aşa a fost întotdeauna obiceiul la marooni. Aveam puţine lucruri şi totul era împărţit. Aici, oamenii noştri speciali se puteau odihni în pace.

Bene nu ştia ce să mai spună.

Povestea asta era cu totul neaşteptată.

Arătă spre o sticlă de rom dintr-o nişă.

— Pentru spirite, zise Frank. Spiritelor le place să bea. O înlocuim din când în când, ca să nu fie niciodată goală.

Bene cunoştea obiceiul. Mormântul tatălui său din afara Kingstonului era dotat în mod similar.

— E mai mult de atât, zise Frank. La fel ca la toate celelalte lucruri care ţin de marooni, povestea este rostită doar între câţiva aleşi. În principal este

vorba despre înţelepţi care consideră această încăpere sacră.

Lui Bene nu-i păsase niciodată de vracii maroon care îşi luaseră ciudata poreclă de înţelepţi. Prea mult misticism pentru el şi prea puţine rezultate.

— De aceea există un altar? întrebă el.

Frank încuviinţă.

— Pe vremuri, înţelepţii conduceau ritualuri aici. Chestii private pe care doar ei le puteau vedea.

— Şi nu mai există aşa ceva? întrebă el.

— De mult timp. Şi este şi un motiv pentru asta.

— Ştii o mulţime de secrete, remarcă el uitându-se spre Frank.

— Aşa cum ţi-am spus de multe ori, e mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse… până în clipa potrivită.

— Atunci spune-mi povestea ta.

Frank le povesti despre o vreme când existau alte patru obiecte în încăpere. Un sfeşnic auriu, înalt de circa un metru, cu şapte braţe. O masă lungă de mai puţin de un metru şi înaltă de jumătate de metru, cu coroane aurii pe marginile tăbliei şi câte un inel în fiecare colţ. Şi două trâmbiţe confecţionate din argint, fiecare lungă de circa un metru şi suflate cu aur.

— Eşti sigur de obiectele astea? întrebă Tre.

— Nu le-am văzut niciodată cu ochii mei, dar am discutat cu alţii care spun că au dat de ele.

— Sunt cele mai sacre obiecte din iudaism. Provin de la cel de-al doilea Templu, după ce Ierusalimul a fost distrus de romani. Oamenii le caută de două mii de ani. Şi ele au fost aici? În Jamaica?

— Au fost puse în mormântul evreiesc. Mi s-a spus că erau magnifice din punctul de vedere al lucrăturii.

— Şi nici un maroon nu a încercat vreodată să le vândă? întrebă Tre.

Frank clătină din cap.

— Spiritele sunt importante pentru noi. Ele bântuie prin păduri şi pot proteja sau face rău. Nu le-am ofensa niciodată luând ceva dintr-un mormânt. În schimb, am protejat acele obiecte şi am făcut din locul ăsta unul special.

Bene se întoarse către Tre.

— Ce înseamnă toate astea?

— Că foarte multe cărţi de istorie vor fi rescrise.

Însă pe Bene îl preocupa altceva.

— Ce s-a întâmplat cu obiectele alea?

— Înţelepţii s-au întors aici într-o zi şi au văzut că toate comorile dispăruseră. Doar coloneii şi înţelepţii cunoşteau peştera asta. Au tras concluzia că spiritele au luat obiectele. După aceea, locul n-a mai fost folosit pentru ritualuri.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Bene.

— Cu şaizeci de ani în urmă.

Bene clătină din cap. Încă o fundătură.

— Asta e tot? Oamenii m-au vrut mort ca să protejeze aşa ceva?

— Mormintele astea sunt importante. Reprezintă trecutul nostru. Iar pentru marooni, trecutul e tot ce avem. Chiar şi mormântul evreiesc e important. În mod cert, este vechi. Evreii ne-au ajutat când nimeni n-o făcea. Aşa că l-am onorat pe evreu ca pe unul dintre noi. Şi comoara lui a fost onorată.

— Iar acum e dispărută.

Însă Bene se întrebă: Oare alea erau obiectele pe care le căuta Zachariah Simon? Discutaseră despre găsirea mormântului lui Columb şi a minei, dar avea mai multă logică ca Simon să caute comoara. Locul ăsta părea să fi fost cu adevărat o mină de aur, dar pentru un altfel de aur.

Care nu mai exista.

Clătină din cap şi porni înapoi spre ieşirea din peşteră.

Tre şi Frank îl urmară.

Nici unul nu scoase vreo vorbă.

Capitolul şaizeci şi trei

Tom se uită după Mercedesul care intră în trafic, dispărând apoi după un colţ. Femeia, cine naiba mai era şi ea, ştia tot. Iar salvarea lui depindea de găsirea comorii Templului. Cum era posibil? De ce aşa ceva?

O mână i se lăsă pe umăr, şocându-l.

Se întoarse.

Berlinger se uită la el şi zise:

— A plecat.

— Cine e? ceru el să afle. Spunea că ştiai că e aici.

Bătrânul clătină din cap.

— Aşa e. Dar nu s-a identificat şi nici eu nu i-am cerut-o.

— Dar ai făcut ce a vrut ea. Ai avut grijă să aud ce avea de spus.

— N-am socotit că ar fi ceva rău.

— Rabine, chestia asta e importantă pentru mine. Ce naiba se petrece aici?

— Trebuie să-ţi arăt ceva şi să-ţi mărturisesc câteva lucruri. Chestiuni importante.

— Unde e Alle?

— Nu ştiu.

— Camerele de supraveghere n-o pot găsi?

— Sunt sigur că pot. Dar chestia asta trebuie să o facem doar noi doi.

— Habar n-ai prin ce am trecut. N-ai idee ce mi s-a întâmplat.

Era exasperat.

Şi furios.

— Vino, zise Berlinger. Vino cu mine şi o să-ţi spun o poveste.

„Tatăl meu mi-a transmis chestia asta”, îi zisese Marc Cross lui Berlinger.

Rabinul ascultase explicaţiile prietenului său.

„Primul Levit a fost Luis de Torres, căruia i s-a transmis sarcina de către Columb. Misiunea a fost dată mai departe, timp de cinci sute de ani, din generaţie în generaţie şi totul a mers bine până de curând.”

Cel de-al Doilea Război Mondial se încheiase de zece ani, dar consecinţele lui rămăseseră. Nimeni nu ştia la acea dată câte milioane de evrei fuseseră măcelăriţi. Şase milioane era numărul estimat de cei mai mulţi oameni. Aici, în Praga, efectele pogromului erau clare. O sută de mii fuseseră luaţi şi doar o mână de evrei se întorseseră.

„Sunt comorile Templului nostru, zisese Marc. Obiectele sacre. Ăsta e secretul pe care îl păstrăm. Columb le-a dus în Lumea Nouă. Expediţia lui a fost finanţată de evreii de la Curtea spaniolă. Ferdinand şi Isabela erau inutili. Le lipseau fie viziunea, fie banii necesari explorărilor. Columb avea viziune, iar evreii sefarzi din Spania au furnizat banii. Evident, fuseseră cu toţii obligaţi să se convertească pentru a rămâne în Spania, aşa că şi Columb era un *converso.”*

Berlinger nu mai auzise aşa ceva.

„Columb era evreu?”

Marc dăduse din cap.

„Şi a rămas aşa întreaga lui viaţă. A navigat către Lumea Nouă în speranţa că va găsi un loc unde să poată trăi în pace. O teorie care făcea valuri în epocă spunea că evreii din Orientul îndepărtat trăiau liberi, fără persecuţii. El, evident, credea că navighează către Asia. De aceea l-a luat pe de Torres cu el. Un translator de ebraică. Cineva care să poată vorbi cu oamenii descoperiţi.”

Era uimitor.

„Evreii sefarzi protejaseră de multă vreme comoara Templului. Le-a fost adusă în secolul al VII-lea. Însă până la 1492, Spania devenise un loc periculos. Toţi evreii fuseseră fie alungaţi, fie convertiţi. Inchiziţia căuta cele mai mici indicii de fals creştinism. Chiar şi suspiciunea de a fi evreu însemna moartea şi mii de evrei au fost executaţi. Ca atare, l-au însărcinat pe Columb cu o misiune specială. Să ia comoara Templului cu el. Când va da peste evreii ăia asiatici, să le ceară să o protejeze."

„Dar nu-l aşteptau nici un fel de evrei."

Marc clătinase din cap.

„Iar când, în cele din urmă şi-a dat seama de asta, la capătul celei de-a patra expediţii, a ascuns comoara în Lumea Nouă. Luis de Torres era acolo şi şi-a asumat datoria de gardian, spunându-şi Levitul. Eu sunt succesorul lui."

„Ştii unde se odihnesc obiectele noastre preţioase?"

„Da. Dar dezvăluirea acestui fapt reprezintă o încălcare a datoriei mele. Însă ce s-a întâmplat în cursul războiului schimbă situaţia. Am nevoie de ajutorul tău, bunul meu prieten. E ceva ce nu pot face singur. Tu eşti cel mai cinstit om pe care îl cunosc."

Zâmbise, auzind complimentul.

„Aş spune la fel despre tine."

Marc întinsese mâna şi îl prinsese de umăr.

„Când am venit prima dată aici şi m-am căţărat în pod, iar tu m-ai urmat, am ştiut că eşti un om în care pot avea încredere. Lumea s-a schimbat, iar datoria care mi s-a transmis trebuie să se schimbe şi ea."

— Mi-a spus unde se găsea comoara, îi zise Berlinger lui Tom. Stăteam nu departe de unde ne aflăm chiar acum, deşi străzile astea arătau foarte diferit în 1954.

Tom îşi închipui că era adevărat. Naziştii îşi lăsaseră o amprentă puternică, pe care apoi sovieticii o înrăutăţiseră.

— Sinagogile noastre ajunseseră nişte ruine, zise rabinul. Germanii distruseseră interioarele, folosind clădirile ca spaţii de depozitare. Nimic nu fusese reparat. Sovieticii ne urau la fel de mult ca germanii şi au început şi ei să ne omoare. Doar că mai lent, într-o perioadă mai lungă de timp.

Stăteau la un colţ de stradă, aproape de primărie, într-o zonă aglomerată din pricina activităţilor de dimineaţă. Se vedeau multe grupuri de turişti veniţi acolo pentru întreaga zi.

— Vin de pretutindeni, zise Berlinger. Adesea m-am întrebat cu ce rămân de pe urma acestei experienţe.

— Că a fi evreu e periculos.

— Poate fi. Dar n-aş vrea să fiu altceva. Fiica ta spunea că tu nu mai faci parte dintre noi. E adevărat?

— Am renunţat cu douăzeci de ani în urmă şi am fost botezat creştin. Felul meu de a mulţumi o soţie.

Berlinger se bătu uşor peste piept.

— Dar aici, înăuntru, ce eşti?

— Nimic. Absolut nimic.

Şi vorbea serios.

— Şi atunci de ce te afli în Praga?

— Am venit deoarece credeam că fiica mea era în pericol. Dar atunci am descoperit că nu era cazul. E o mincinoasă. Naivă, dar mincinoasă. Nu are nevoie de ajutorul meu.

— Eu cred că are. Zachariah Simon e periculos.

— De unde ştii?

— Ei doi sunt împreună, chiar acum. Am privit când ai plecat din sală. M-am uitat şi după ea. De Simon nu mi-a păsat niciodată.

Tom îşi dădea seama că acest om în vârstă de 102 ani nu-şi pierduse nimic din agilitate.

— Ce ai făcut pentru bunicul meu?

Berlinger zâmbi.

— Ei, asta da poveste adevărată. Nu o voi uita niciodată.

„E în Jamaica, îi spusese Marc. Acolo a ascuns Columb comoara. Într-o mină pe care i-au arătat-o băştinaşii. A blocat intrarea în mină, a plecat de pe insulă şi din Lumea Nouă şi nu s-a mai întors niciodată. Doi ani mai târziu era mort."

„Ai văzut comorile noastre?" întrebase Berlinger.

„Le-am atins. Le-am ţinut în mâini. Le-am plimbat dintr-un loc în altul. Am schimbat locul. Trebuia. De Torres a lăsat instrucţiuni codificate asupra modului de găsire a minei. Sunt imposibil de descifrat acum. Toate reperele geografice existente în vremea lui au dispărut. Aşa că am schimbat acele instrucţiuni."

„Cum le-ai mutat? Nu sunt grele?"

„Ba da, dar am avut parte de ajutor. Soţia mea şi alţi câţiva, oameni buni în care aveam încredere. Le-am scos din peştera unde se aflau, apoi le-am transportat în josul unui râu către altă peşteră. Acolo mi-am găsit propriul golem care să ne ajute la protejarea comorilor. O creatură remarcabilă. Ştiu că tu nu crezi că golemul e o creatură reală. Dar îţi spun eu că e."

Sesizase ceva. Un soi de anticipaţie.

„Ce e, prietene?"

„E posibil să fie ultima dată când vorbim faţă în faţă."

Nu-i plăcuse deloc să audă asta.

„Războiul Rece se intensifică. Călătoriile în Europa de Est vor deveni aproape imposibile. Misiunea mea s-a încheiat. Am protejat comoara cum am putut mai bine şi am pus-o acolo unde ar trebui să fie în siguranţă."

„Am confecţionat cutia, aşa cum ai cerut."

Marc specificase dimensiunile; un cub cu latura cam de treizeci de centimetri, făcut după modelul

recipientelor pentru obiecte de valoare pe care le deţinea aproape orice sinagogă. De obicei, erau făcute din fier şi adăpostea documente importante, bani sau instrumente sacre de cult. Cutia asta era din argint. Nici o decoraţiune nu-i împodobea exteriorul, accentul fiind pus pe siguranţa pe care o conferea conţinutului mai degrabă decât pe aspect. Capacul era sigilat printr-o încuietoare interioară. Scosese cheia din buzunar şi i-o dăduse. Prietenul lui o examinase.

„Minunat. Stelele lui David din capăt sunt bine făcute."

„Iată şi gravura."

Privise cum Marc dusese cheia aproape de ochi şi studiase înscrisul.

„Po nikbar, zisese Marc, interpretând cele două litere ebraic Aici zace. Aşa e. Şi ai făcut treabă bună cu X-ul cu cârlig."

Prietenul lui ceruse în mod special acel simbol.

„Înscrisurile astea vor certifica faptul că e vorba de cheia corectă, îi spusese Marc. Dacă apare cineva aici cu cheia asta, tu vei decide dacă merită, apoi îi arăţi cutia. Dacă asta nu se întâmplă în timpul vieţii tale, alege pe cineva căruia să-i transmiţi misiunea."

Stăteau la baza zidului de est al Vechii Sinagogi Noi, cu inele de fier de deasupra lor ducând înspre pod.

„Am schimbat totul, zisese Marc. Dar am încercat să păstrez tradiţia. Pune cutia acolo sus, în pod, unde va fi în siguranţă printre documentele vechi. Cross făcuse o pauză. Unde golemul tău poate avea grijă de ele."

Zâmbise, apoi dăduse din cap, conştientizându-şi misiunea.

— Înainte de a părăsi Praga, zise Berlinger, Marc a pus ceva în cutie şi a încuiat-o. Eu am pus-o în pod. Bunicul tău nu mi-a mai spus altceva. Zicea că e mai bine aşa. A stat acolo timp de treizeci de ani, până ce a fost scoasă, în timpul unei renovări. Din fericire, eu eram şi eu pe aici ca să o pun în siguranţă.

— Nu te-ai uitat niciodată înăuntru?

Berlinger dădu din cap.

— Marc a luat cheia cu el.

Tom îşi frecă ochii obosiţi şi încercă să găsească o logică în cea ce auzea.

— Aici se afla pe vremuri centrul cartierului evreiesc, zise Berlinger, arătând spre împrejurimi. Acum e doar un alt cartier din Praga. Tot ce am construit noi aproape a dispărut. Au rămas doar amintirile şi cele mai multe dintre ele sunt prea dureroase ca să fie readuse la viaţă. Bunicul tău a fost unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Mi-a încredinţat o misiune. Era de datoria mea să o transmit altcuiva şi am făcut o alegere pentru momentul în care se va întâmpla aşa ceva.

— Dar acum sunt aici.

Rabinul încuviinţă.

— Ca atare, îţi voi transmite ţie. Vreau să ştii că, dacă aş fi găsit o cale să găsesc comoara, aş fi urmat-o. Meritäm să ne luăm comoara înapoi. A fost singurul aspect asupra căruia eu şi Marc nu ne-am înţeles, dar nu eram în postura de a mă certa cu el. El era alesul, nu eu. Acum alegerea *este* a mea. Mi-aş dori să văd acele obiecte într-un templu, din nou.

— O să le găsesc, promise Tom. Scoase cheia din buzunar. Unde e cutia pe care o deschide?

Berlinger arătă spre dreapta lui.

— Nu departe de aici.

Capitolul şaizeci şi patru

Tom şi Berlinger se îndepărtară de sinagogă, mergând pe o stradă denumită Malselova, cu magazine şi cafenele, plină de oameni, aproape de aleea pietruită. Tom ştia ce clădire se afla imediat după curbă. Sinagoga Maisel, construită de Mordecai Maisel în 1591. O vizitase de câteva ori, pe când îşi scria articolul despre Praga. Maisel fusese un evreu bogat care devenise apropiatul împăratului Rudolf al II-lea, ajungând un consilier de încredere şi, în cele din urmă, obţinând un permis special prin care să construiască sinagoga. Timp de peste un secol fusese cea mai mare şi mai fastuoasă structură din cartier. Însă arsese în marele incendiu din 1689, apoi fusese reconstruită la sfârşitul secolului al XIX-lea şi, ulterior, complet restaurată, din câte îşi amintea el, în 1995. Înăuntru nu se mai ţineau slujbe religioase. Acum sinagoga era gazda unei expoziţii permanente dedicate istoriei evreilor cehi.

Intrară în vestibul şi Tom admiră tavanele stilate şi ferestrele cu vitralii. Zidurile înalte erau zugrăvite într-o nuanţă caldă de galben. Oamenii se plimbau de colo-colo, admirând exponatele, cutii de sticlă pline cu obiecte de argint. Berlinger îi făcu semn din cap unei femei care stătea în spatele standului de bilete şi cei doi fură lăsaţi să intre.

— Aici au adus naziştii artefactele furate din toate sinagogile, şopti rabinul. Ar fi trebuit să fie expuse în muzeul lor despre rasa noastră dispărută. Acele obiecte preţioase au fost depozitate în

clădirea asta şi în alte câteva. Le-am văzut eu însumi. O privelişte groaznică.

Înaintară către navă, pe sub nişte candelabre neobişnuite, cu becuri inversate, luminând în jos. Deasupra se vedea un etaj, dincolo de o balustradă care se alinia cu nava pe două laturi, întreruptă de arcade în cadrul cărora strălucea câte o menoră.

— Artefactele alea nu mai sunt aici, au fost înapoiate de unde fuseseră aduse. Nu am găsit căminul câtorva, aşa că au rămas aici. În cele din urmă, am decis că ăsta ar fi cel mai bun loc de a ne afişa moştenirea. Un muzeu nu pentru o rasă dispărută, ci pentru una care este încă destul de vie.

Sesiză mândria din vocea bătrânului războinic.

— Tu şi fiica ta, zise Berlinger. Există vreo cale de a salva relaţia asta?

— Probabil că nu. Am avut o şansă, cu multă vreme în urmă şi am ratat-o.

— Referitor la ce a zis despre tine, legat de inventarea unei ştiri. Am cercetat povestea. Pe vremuri era un jurnalist respectat.

Cuvintele *pe vremuri* îl ardeau.

— Încă mai sunt, iar femeia aia cunoaşte adevărul.

— Ştiu şi dacă ai putea dovedi că n-ai inventat nimic?

— Atunci lucrurile s-ar schimba.

— Nu ştiu mai multe decât ţi-am spus. S-a comportat extrem de misterios, dar şi foarte convingător.

— Dar ce ştii?

— Doar că, asemenea multor lucruri din viaţă, povestea este mai complicată.

Tom simţi că îi înţepeneşte şira spinării.

— De ce spui asta?

— Şi bănuiesc că sunt mai multe persoane de care îţi pasă, dacă te răzbuni.

Observă că nu primise răspuns la întrebare, aşa că decise să-i întoarcă favoarea.

— În timpul războiului, zise Berlinger, am fost obligat să fac lucruri pe care nici un om de bun simţ nu ar trebui să fie silit vreodată să le facă. Am condus consiliul de la Terezin. Trebuia să luăm decizii de viaţă şi de moarte, zilnic. Mii de oameni au pierit, mulţi din pricina deciziilor luate de noi. Doar timpul a adus în atenţie cele petrecute acolo.

Amintirile păreau să fi captivat atenţia bătrânului.

— Propriul fiu. Dumnezeu să-i odihnească sufletul!

Tom rămase tăcut.

— Trebuie să-ţi spun ceva, continuă rabinul. În război, mulţi oameni au fost trimişi în lagăre. Înainte să fiu trimis acolo, s-a întâmplat ceva. Marc şi cu mine am discutat despre asta. Pot să-ţi povestesc şi ţie?

Doborâseră uşa fermei.

Berlinger se dăduse înapoi, în vreme ce doi bărbaţi şi Erik, fiul lui de cincisprezece ani, se năpustiră înăuntru, scoţându-l pe singurul locuitor al casei afară, în noapte. Venise vara şi era cald, iar omul era îmbrăcat sumar. Se numea Yiri, un ceh pe care Berlinger îl cunoştea de dinainte de război. Un om discret şi simplu, care comisese o greşeală imensă.

„Ce vreţi? întrebase Yiri. De ce aţi venit aici?”

Omul fusese împins în genunchi.

„N-am făcut nimic. Îmi muncesc pământul. Nu deranjez pe nimeni. De ce aţi venit aici? Nu le-am spus nimic naziştilor.”

Berlinger auzise ultima parte.

„Vorbeşti cu naziştii?”

Erau cu toţii înarmaţi, chiar şi Erik care învăţase să se descurce de minune cu un pistol. Până în acea clipă, toţi patru evitaseră să fie prinşi şi trimişi în detenţie, refugiindu-se în codru şi rezistând. Berlinger şi-ar fi dorit ca şi alţi evrei să

li se alăture, dar numărul lor se micşora de la o zi la alta.

Yiri clătină din cap.

„Nu. Nu. Nu vorbesc cu nici un nazist. Nu le voi spune nimic despre evreii din codru."

Ăsta era şi motivul pentru care veniseră. O familie fugise din Praga şi reuşise să se ascundă în pădurile din afara oraşului. Yiri le ducea alimente, ceea ce era un lucru bun, de aşteptat de la un conaţional. Însă când familia rămăsese fără bani, Yiri îi turnase pentru a încasa recompensa. Nu era singurul care procedase astfel. Şi alţii făcuseră la fel.

„Vă rog. Vă rog. N-am avut de ales. M-ar fi omorât. N-am avut de ales. Am ajutat familia aia multe săptămâni."

„Până ce nu te-au mai putut plăti", spuse unul dintre bărbaţi.

Berlinger văzuse ura în ochii compatrioţilor lui. Chiar şi privirea lui Erik era încărcată de dezgust. Nu mai văzuse aşa ceva la băiatul lui. Însă războiul schimba totul.

„Ce vreţi să fac? Voi, evreii, n-aveţi nici o şansă. Nu se poate face nimic. Trebuie să…"

Un foc de armă răsună în noapte.

Capul lui Yiri explodă, apoi trupul i se prăbuşi la pământ.

Erik lăsă arma în jos.

„Yashar Koyach, zisese unul dintre oameni, iar ceilalţi începuseră să-l îmbărbăteze pe Erik bătându-l uşor pe spate."

Fie ca forţa ta să crească.

Asta se spunea după ce se citea din Tora.

Acum devenise un mod de a saluta crima.

— Nu venisem ca să-l ucidem pe om, zise Berlinger. Sau cel puţin aşa credeam eu. Nu voiam să facem ceva ce nu era deloc diferit de ceea ce ne făceau nouă germanii.

— Şi atunci de ce v-aţi dus acolo?

— Ca să-i cerem socoteală, da. Dar nu ca să-l omorâm.

Tom consideră afirmaţia un pic naivă, date fiind circumstanţele.

— La puţină vreme după aceea am fost trimis la Terezin, zise Berlinger. Fiul meu a scăpat de o asemenea soartă. A intrat în rezistenţă şi s-a luptat cu germanii încă un an, până ce aceştia l-au ucis. După noaptea aceea, noi doi n-am mai vorbit niciodată. El era mândru de ceea ce făcuse, iar eu eram ruşinat. Între noi a apărut o prăpastie pe care o regret şi astăzi.

— Şi ce te-a învăţat timpul?

— Că am fost un neghiob. Omul ăla merita să moară. Însă a fost nevoie să sufăr oroarea de la Terezin, aşa că înţelepciunea a venit după aceea. Trebuia să văd cum arată sufletele oamenilor puşi la încercare. Să îmi dau seama cât de mult pot ajunge să urăsc.

— Pentru mine au trecut doar opt ani şi cam totul e în ceaţă. Ceea ce pot spune e că ultimele câteva zile au schimbat totul.

— În mai bine?

— Rămâne de văzut.

— Marc te-ar fi plăcut.

— L-am cunoscut puţină vreme când eram mic.

— Avea ceva al lui. Un spirit de aventură. Era un evreu bun, deşi nu unul devotat. Poate că de vină era lumea în care trăia. Ştiu că propriile mele convingeri au fost întinse la limită. Sau poate că de vină a fost profesia lui. Un arheolog studiază trecutul până ce aproape ajunge să excludă prezentul. Poate că asta i-a înceţoşat mintea. Cu toate acestea, era un om bun care şi-a făcut datoria.

— De Levit?

Berlinger încuviinţă.

— Mi-ar fi plăcut aşa de mult să văd comorile noastre pierdute. Ce privelişte ar fi fost!

— Poate ai ocazia. Saki a schimbat regulile jocului. Asta înseamnă că e în regulă să faci aşa

ceva. Iar eu o să le schimb din nou.

— Nu o să pui pur şi simplu capăt jocului?

Tom rămase tăcut câteva clipe, dându-şi seama de implicaţii. Secretul rămăsese ascuns timp de cinci sute de ani.

— Exact asta o să fac.

Berlinger se duse la una dintre cutiile cu exponate, care conţinea o pereche de sfeşnice de argint, o cupă Kiddush, un recipient elaborat pentru mirodenii şi o cutie dreptunghiulară, cu suprafaţa cam de zece centimetri pătraţi. Exteriorul din argint nu era împodobit cu nici o decoraţiune. Capacul era sigilat de o încuietoare interioară. Exact aşa cum îl descrisese Berlinger.

Tom scoase cheia din buzunar.

— Chestia aia deschide încuietoarea, zise rabinul. O să iau cutia de aici şi o să o duc într-o altă încăpere, unde să o examinezi în linişte.

Bătrânul întinse mâna şi i-o strânse pe a lui Tom.

— Misiunea mea s-a încheiat, zise Berlinger. Las restul pe seama ta. Îţi doresc succes şi mă voi ruga pentru sufletul tău.

Şi cu asta, rabinul plecă.

Capitolul şaizeci şi cinci

Zachariah o ţinu pe Alle aproape de el. Cei doi se aflau în afara cartierului evreiesc, în dreptul unui restaurant aglomerat denumit Kolkovna. Zachariah hotărâse că o astfel de retragere strategică era nimerită ca să poată evalua exact ce se întâmpla. Rocha îl urmărea pe Sagan şi îi raportase că el şi Berlinger intraseră în sinagoga Maisel. Neavând de ales, Rocha intrase şi el acolo, atent să nu se apropie prea mult, căci Sagan îl chipul. Berlinger îl dusese până la o cutie argintie, care fusese scoasă din zona de expunere şi dusă în altă încăpere. Rabinul plecase, dar Sagan se găsea acolo, cu cutia. Rocha era încă în sinagogă – iar Sagan dincolo de o uşă încuiată.

— Ce se petrece? îl întrebă Alle.

— Şi eu aş vrea să ştiu. Tatăl tău face ceva. Pentru un om care voia să se sinucidă, e din cale afară de activ.

— Multă vreme a fost expert în meseria lui.

— Mă surprinde să aud asta de la tine. A fost prins inventând o poveste.

— Ştiu. Tocmai l-am atacat cu puţină vreme în urmă pe această temă. Dar asta nu înseamnă că tot ce a făcut el a fost o minciună, îmi amintesc că îi citeam articolele când eram în liceu. Era tot timpul la televizor. Îl uram pentru ceea ce ne-a făcut mie şi mamei, dar părea un reporter bun. De fapt, meseria însemna totul pentru el. Mai mult decât propria familie.

— Când i-am verificat trecutul, am aflat că era respectat în Orientul Mijlociu. Oamenii se temeau de el. A făcut o impresie puternică multora dintre

personajele aflate la putere acolo. Îmi imaginez că s-au bucurat să-l vadă răpus.

— Ceea ce demonstrează că şi-a făcut treaba. Cel puţin până a fost prins cu articolul ăla.

— Pentru prima dată vorbeşti ca o fiică.

— Nu am intenţia să par aşa. Relaţia noastră s-a terminat. Urăsc faptul că l-am implicat şi pe el. Era mai bine când nu ne vorbeam şi nu ne vedeam.

— O parte din tine nu vorbeşte serios.

— Din fericire, e adânc ascunsă. Partea principală din mine spune să stau la distanţă de el.

Zachariah îşi dădea seama că ea avea nevoie de asigurări, aşa că îşi lăsă mâna pe braţul ei.

— Apreciez tot ce ai făcut. Ajutorul tău a fost nepreţuit.

Între timp, mintea lui lucrase şi hotărâse care va fi următoarea mutare. Din păcate, valoarea acestei tinere se depreciase până aproape de zero. În scurtă vreme, avea să se ocupe de ea. Rocha îl ţinea pe Sagan sub supraveghere. Ca atare, părea să nu-i mai rămână decât un singur drum de urmat. Nu ştia nimic despre rabinul Berlinger, dar, din tot ce auzise în ultimele ore, omul ăla era o parte activă din tot ce se întâmpla.

Ei doi trebuiau să aibă o discuţie.

Dar cum să-l abordeze?

Atunci îi veni o idee.

O întâlnire avea să rezolve problema.

Ciocăni uşor şi respectuos în uşă.

N-avea sens să se impacienteze.

Casa se afla la câteva străzi distanţă de cartierul evreiesc, pe o străduţă încântătoare, cu apartamente de locuit. Clădirea avea faţada din cărămidă, iar la ferestrele etajelor superioare se vedeau ghivece cu flori. Dinspre bulevardul din spate se putea auzi zgomot diminuat de trafic, iar blocul de locuinţe se găsea în apropiere de un râu. Fusese nevoie doar de un apel la propria reşedinţă şi de câteva minute de căutare pe internet ca să afle adresa rabinului Berlinger.

Un bătrân îi răspunse la uşă. Buze uscate şi crăpate, peri argintii în barbă, petice rare de păr alb şi sârmos. Zachariah se prezentă şi întrebă dacă puteau discuta. Fu invitat înăuntru. Camerele erau curate, îngrijite şi mobilate simplu. Se simţea miros de cafea şi mentă. Ferestrele acoperite nu lăsau prea multă lumină să intre şi opreau zgomotul de afară. Gazda îl invită să ia loc. Zachariah refuză.

— Cel mai bine aş trece la subiect, zise Zachariah. L-aţi manipulat pe Tom Sagan de când a ajuns aici, de dimineaţă. Vreau să ştiu ce i-aţi spus.

— Poate că, în lumea dumneavoastră, sunteţi obişnuit să vi se facă pe plac. În lumea mea însă, sunteţi un nimeni.

Cuvintele fuseseră rostite cu o voce calmă şi clară.

— Înţeleg că sunteţi un om respectat, poate chiar un înţelept, dar eu nu dispun de timp sau de răbdare ca să fiu foarte amabil azi. Vă rog să-mi spuneţi ce vreau să ştiu.

— Unde e fiica lui Sagan? întrebă Berlinger.

— Nu e treaba dumneavoastră.

— A devenit treaba mea când aţi apărut aici.

— Mă aşteaptă să mă întorc. I-am spus că această chestiune este între noi doi. Trebuie să aflu ce i s-a spus lui Sagan. Ştiu că i-aţi dat o cutie de argint. Ce se află înăuntru?

— Se pare că aveţi o problemă. Ştiţi atât de multe şi totuşi atât de puţine.

Zachariah scoase o armă din haină şi o îndreptă către rabin.

— Credeţi că asta mă va convinge? întrebă el. S-au mai aţintit arme asupra mea şi înainte. Nici una nu m-a convins să fac ce nu vreau.

— Chiar vreţi să devin duşmanul dumneavoastră?

Rabinul ridică din umeri.

— Am avut duşmani şi mai răi.

— Vă pot face mult rău dumneavoastră şi familiei.

— Nu am familie. Au murit cu toţii. Comunitatea e familia mea. Forţa şi rezistenţa mea derivă din ea.

— La fel ca un alt rabin din trecut?

— N-aş îndrăzni niciodată să mă compar cu rabinul Loew. A fost un om mare, care a lăsat o impresie durabilă asupra noastră, a tuturor.

— Pot face rău acestei comunităţi. Sau o pot ajuta.

— A, acum ajungem la subiect. Arma e doar de spectacol, banii sunt cei cu care credeţi că veţi cumpăra răspunsuri. Berlinger dădu din cap. Pentru un om de vârsta şi cu experienţa dumneavoastră aveţi multe de învăţat. Banii nu înseamnă nimic pentru mine. Dar poate că, dacă veţi răspunde la câteva întrebări, o să fiu dispus la un schimb de informaţii. Ce veţi face cu comorile Templului?

Acum ştia sigur. Sagan şi bătrânul ăsta îl văzuseră şi îl auziseră în cimitir.

Rabinul părea să-i citească gândurile.

— Camerele de supraveghere, zise Berlinger, pe care le-am cumpărat cu donaţiile dumneavoastră. Au multe întrebuinţări. Deci, ce veţi face cu obiectele noastre sacre?

— Mai multe decât vă puteţi imagina.

— Veţi începe un război?

Alt detaliu din discuţia avută cu ambasadoarea.

— Dacă va fi nevoie, răspunse Zachariah.

— E uimitor cum se schimbă lumea. Odinioară ne ameninţau germanii. Apoi comuniştii. Acum, cea mai mare ameninţare provine de la unul dintre ai noştri.

— Corect, bătrâne. Suntem cel mai mare duşman al nostru. Am îngăduit lumii să ne înghesuie într-un colţ, iar dacă vor începe din nou măcelurile împotriva noastră, puţini vor sări în apărare. Niciodată nu ni s-a sărit în apărare în

decursul istoriei. Sigur, sunt discuţii despre ororile trecutului şi apeluri la sprijin, dar ce a făcut lumea ultima oară? Absolut nimic. Ne-au lăsat să murim. Israelul este singurul nostru apărător. Acest stat trebuie să existe şi să rămână puternic.

Rabinul respinse punctul lui de vedere, dând politicos din mână.

— Ştiţi prea puţin despre ce face Israelul puternic. Dar e cert că aveţi propriile dumneavoastră intenţii rele legate de modul de înfăptuire a acestui deziderat.

— Şi dumneavoastră ce aţi face? îl întrebă el pe Berlinger. Cum ne-aţi proteja?

— Aşa cum am procedat întotdeauna, muncind împreună, având grijă unul de celălalt, rugându-ne Domnului.

— Asta ne-a dus la măcelărire pe vremuri.

— Sunteţi un neghiob.

Câteva clipe domni tăcerea.

— Fata e în mare pericol, nu?

— Aşa cum aţi stabilit deja, ea nu înseamnă nimic pentru mine.

— Şi totuşi, ea crede altceva. Berlinger clătină din cap. Naivitatea. Cel mai mare păcat al tinereţii. Care de cele mai multe ori este însoţit de aroganţă.

— Ea nu reprezintă grija dumneavoastră.

— Cu multă vreme în urmă mi-am pierdut un fiu din pricina aceloraşi două păcate. Din nefericire, ulterior am înţeles că avea dreptate, ceea ce nu a făcut decât să-mi întărească regretele.

— Aşadar, ar trebui să ne daţi dreptate.

— Asta aşa e. Doar că nu sunt de acord asupra metodei.

— Unde se duce Sagan de aici?

Berlinger ridică din umeri şi îndreptă un deget bont spre interlocutorul său.

— Asta nu-ţi voi spune niciodată.

Zachariah decise să adopte o altă tactică.

— Gândiţi-vă ce ar însemna returnarea comorilor noastre. Construirea celui de-al treilea

Templu. Nu aţi fi mândru? Nu v-aţi minuna că aţi avut o contribuţie?

— Ce evreu nu s-ar mândri?

— Imaginaţi-vă Templul stând din nou în picioare, construit aşa cum cere Cartea Cronicilor. Închipuiţi-vă marea cortină brodată atârnând pe zidul de vest şi ascunzând intrarea către Sfânta Sfintelor, în sfârşit, după atâtea secole am avea înapoi locul nostru sacru. Masa sfântă, menora, trâmbiţele de argint, toate revenite acolo unde le e locul. Dacă am avea şi chivotul…

— Câţi ar trebui să moară ca aşa ceva să se întâmple? întrebă Berlinger. Musulmanii controlează Muntele Templului. Nu îl vor ceda fără o luptă sângeroasă. Nu vor îngădui niciodată un al treilea Templu şi muntele e singurul loc unde poate fi construit.

— Atunci vor muri.

— Nu putem câştiga un război.

Din nou, vorbe în vânt. Se săturase până peste cap de slăbiciuni. Nimeni nu părea să aibă curajul de a face ce trebuia. Nici politicienii, nici generalii, nici poporul.

Doar el.

— Tom Sagan este Levitul, zise Berlinger. A fost selectat prin metoda prescrisă. Doar el ne poate găsi comorile.

— Dar Columb? Cum de a ajuns acel om să aibă o asemenea putere?

— A primit-o atunci când i-au fost încredinţate comorile şi el le-a dus în Lumea Nouă.

— Ştiţi multe lucruri.

— I s-a dat o misiune, de care el s-a achitat. A fost unul de-ai noştri.

— De unde ştiţi asta?

— În zilele lui, doar evreii erau experţi în cartografie, o abilitate la care Columb excela. Ei au fost cei care au perfectat instrumentele de navigaţie şi tabelele astronomice. Piloţii evrei de nave erau la mare căutare. Însemnările făcute de

Columb în cărţile lui, cele care au supravieţuit, arată o profundă apreciere pentru Vechiul Testament. Am văzut câteva dintre ele cu ochii mei în Spania. A datat o însemnare marginală cu 1481, apoi a scris echivalentul evreiesc de 5241. Pentru mine asta este îndeajuns.

Iar Zachariah ştia de ce.

Nimeni altcineva în afara unui evreu nu s-ar fi deranjat să adauge restul de 3760 de ani la calendarul creştin.

— I-am văzut portretul în Galeria Uffizi din Florenţa, zise Berlinger. Este singurul realizat de cineva care e posibil să-l fi văzut în viaţă. Trăsăturile lui mi se par clar semitice.

Nimic din ceea ce Zachariah să nu ştie deja. Studiase şi el aceeaşi imagine.

— Noi i-am finanţat prima expediţie, continuă Berlinger. Istoria notează asta. Pentru acei evrei sefarzi, visurile lui Columb reprezentau salvarea lor. Credeau că puteau trăi în pace în Asia, că aşa scăpau de Inchiziţie. În principal, Columb a navigat până în Lumea Nouă ca să găsească o altă casă pentru ei.

— Din nefericire, nu a trăit suficient de mult ca să-şi atingă obiectivul. Familia lui însă ne-a furnizat un cămin în Jamaica, timp de 150 de ani.

— Motiv pentru care trebuie să respectăm tot ce a făcut el şi ce s-a făcut după aceea. Cum se va duce la îndeplinire această sarcină de acum înainte stă doar în puterea lui Tom Sagan. Dumneata şi cu mine nu putem interveni.

Bătrânul stătea cu spatele drept şi cu picioarele rigide, cu mâinile odihnindu-se pe braţe. Trăise mult.

Însă Zachariah auzise destule.

Se ridică.

— Văd că îmi pierd timpul. Nu vreţi să-mi spuneţi nimic.

Berlinger rămase aşezat.

Zachariah aţinti arma.

Bătrânul ridică o mână.

— Pot spune o rugăciune înainte de moarte?

Zachariah îl împuşcă pe rabin în piept.

Tăcerea din încăpere fu deranjată doar de un sunet înfundat scos de amortizorul pistolului.

Berlinger icni după aer, apoi ochii i se înceţoşară şi capul îi căzu pe un umăr. Gura i se deschise şi din ea începu să curgă un firişor de sânge spre bărbie.

Zachariah îi verifică pulsul şi constată că murise.

— Vremea rugăciunilor s-a dus, bătrâne.

Capitolul şaizeci şi şase

Tom introduse cheia în cutia argintie şi o răsuci în încuietoare. Orice s-ar fi găsit înăuntru fusese pus acolo de bunicul lui. Simţea o legătură cu acel om, una pe care n-o mai trăise înainte. Acum el era ultima verigă dintr-un lanţ neîntrerupt care se întindea, în timp, până în vremea lui Columb. Greu de crezut, dar era adevărat. Se gândi la toţi ceilalţi oameni care îşi asumaseră această datorie, la ce le-ar fi putut trece prin minte. Cei mai mulţi probabil că avuseseră puţine de făcut în afară de a transmite informaţiile succesorului. Cu Saki însă, situaţia fusese alta. Tom înţelegea de ce bunicul lui ajunsese paranoic, în trecut existaseră pogromuri, evreii suferiseră şi muriseră, dar niciodată de maniera pe care o înduraseră între 1939 şi 1945. Vremurile excepţionale cereau acţiuni excepţionale. Se găsea singur într-o încăpere aflată în partea laterală a navei sinagogii Maisel. O femeie în vârstă deschisese containerul din sticlă în care era expusă cutia argintie şi o scosese de acolo, fără să spună o vorbă. O lăsase pe o masă de lemn şi plecase, închizând uşa în urma ei. Gândurile lui Tom se abătură înapoi în timp, la încăperea din cimitir şi la sicriul lui Abiram, zăcând pe o masă similară de lemn. Între ei doi rămăseseră multe lucruri nespuse. Era adevărat, aşa cum spusese Berlinger, că timpul le lămurea pe toate, dar aceasta era o imagine pe care nu era dispus să o vadă. Mai rău, se părea că aceeaşi greşeală, pe care o făcuse cu douăzeci de ani în urmă, era repetată acum de fiica lui.

Îşi alungă gândurile tulburătoare din minte şi deschise capacul cutiei.

Înăuntru se găsea un săculeţ din piele neagră, identic cu cel din mormântul lui Abiram care conţinuse cheia. Îl apăsă cu degetul şi simţi ceva dur.

Îl luă în mână şi îi desfăcu baierele.

Scoase de acolo ceva sferic, lat cam de zece centimetri, care semăna cu un ceas mare de buzunar cu cadran de alamă.

Dar nu era deloc aşa ceva.

Obiectul era, de fapt, un ansamblu de cinci discuri întrepătrunse, unul deasupra celuilalt, ţinute împreună de un ax central. În mijloc se găseau ace indicatoare care puteau fi rotite şi aliniate la simbolurile ce apăreau pe discuri. Tom observă înscrisurile. Unele erau în ebraică, altele în arabă şi spaniolă. Obiectul cântărea vreo două sute cincizeci de grame şi părea confecţionat din alamă solidă. Nu era pătat de rugină, iar discurile se roteau uşor.

Ştia ce era acel obiect.

Un astrolab.

Folosit la navigaţie.

În cutie nu se mai găsea altceva.

Nici o explicaţie, nici un mesaj – nici o îndrumare legată de pasul următor.

— Bine, Saki, şopti el.

Lăsă jos astrolabul şi scoase biletul lui Abiram şi harta insulei Jamaica, pe care le aşeză pe masă. Adăugă cheia din încuietoare.

Toate obiectele erau părţi dintr-un puzzle.

Desfăcu harta şi o netezi, atent să nu rupă hârtia fragilă. Văzu din nou adăugirile cu cerneală de pe hartă, numere împrăştiate pe suprafaţa insulei. Făcu repede o socoteală. Poate o sută de numere scrise cu cerneală albastră decolorată.

Ridică astrolabul şi încercă să-şi amintească ce ştia despre dispozitiv. Folosit la navigaţie, dar, cum anume, habar n-avea. Pe marginea discului

exterior se vedeau simboluri aşezate la intervale regulate. Un indicator, ca o riglă, se întindea de la o margine la alta şi lega simbolurile de pe părţile opuse. Înscrisurile erau în ebraică şi spaniolă. Tom nu cunoştea spaniola şi mai ştia prea puţină ebraică.

Întoarse obiectul.

Pe spate se vedea o reţea de şiruri care încercuiau discul. Erau cinci cu totul, scrise în ebraică. Recunoscu un şir.

Numere.

Când era copil, Abiram insistase ca el să înveţe ebraică. Spre deosebire de multe limbi, numeralele erau formate prin folosirea de litere, iar el îşi aminti combinaţiile. Recunoscu numerele 10, 8, 62, 73 şi majoritatea celorlalte. Un alt indicator se întindea dintr-o margine în alta. Roti discurile, care se învârtiră cu uşurinţă pe axul central. Privirea lui căzu asupra mesajului lui Abiram şi asupra principalului aspect pe care i-l explicase Saki.

3. 74. 5. 86. 19.

Căută pe astrolab şi găsi 3, încă uimit că era în stare să traducă simbolurile. Răsuci indicatorul şi alinie un capăt al lui cu simbolul pentru 3. În celălalt se găsea 74 în ebraică.

Nu era o coincidenţă.

Al doilea număr din mesajul lui Saki era 5. Răsuci indicatorul şi găsi simbolul pentru 5. La celălalt capăt se afla 86.

Rămăsese o combinaţie care părea cheia. Primele două fuseseră doar pentru confirmare. *Da, eşti pe calea cea bună.*

Căută 19 în reţea şi găsi ceea ce socoti a fi ceea ce trebuie.

Numărul opus era 56.

Inspectă imediat harta, căutând 56. Găsi numărul la est de centrul insulei, în sud faţă de un oraş numit Richmond, lângă râul Flint. Un mic

înscris pe hartă, chiar lângă numărul trecut cu cerneală, spunea că acea zonă se numea Falcon Ridge. Verifică şi restul hărţii. Numărul 56 nu mai apărea nicăieri.

Zâmbi.

Ingenios.

Nu exista absolut nici o cale ca altcineva să afle care din cele peste o sută de numere erau relevante, fără să ştie secvenţa şi să folosească astrolabul.

Strânse harta, biletul, cheia, astrolabul şi săculeţul din piele neagră, suficient de larg ca să le încapă pe toate.

Părăsi clădirea şi se duse înapoi către Vechea Sinagogă Nouă. Se gândi să încerce să o găsească pe Alle. Dar cum să reuşească? Şi care era rostul? Ea alesese. Tom făcuse tot ce putuse pentru ea, dar Alle îi aparţinea acum lui Simon, iar el nu putea decât să spere că ea nu va păţi nimic. S-ar fi putut duce la poliţie, dar ce ar fi spus acolo? Ar fi părut un biet nebun, iar Tom se îndoia că Berlinger l-ar fi susţinut în acest demers.

„Eu mi-am îndeplinit datoria. Restul cade în seama ta."

Iar singurul lucru pe care îl avea de făcut era să plece.

Aruncă o ultimă privire în jurul lui. Clădirile care la început păreau protectoare prin familiaritatea lor erau acum reci şi respingătoare. Şederea lui acolo fusese scurtă, dar memorabilă. Ca şi în cazul casei părinţilor lui şi acolo se aflau o mulţime de fantome, însă nu se putu abţine să nu se întrebe: Ce îl aştepta în Jamaica, la Falcon Ridge?

Părea că există o singură cale de a afla.

Însă simţea dezamăgire adâncă în inima lui.

— Ai grijă, Alle, şopti el.

După care plecă.

Capitolul şaizeci şi şapte

Zachariah se întoarse la restaurantul unde aştepta Alle. Închisese ambele uşi de la casa lui Berlinger, înainte de plecare şi avea să fie de mult dispărut, înainte de descoperirea cadavrului. Nu avusese de ales decât să-l omoare pe bătrân. Ştia mult prea multe lucruri şi, în mod cert, putea face legătura cu ambasadoarea.

Rugăciune?

Rugăciunile nu fuseseră niciodată suficiente şi nici nu vor fi vreodată. Adevărata siguranţă rezida în forţă sau măcar în ameninţarea cu forţa. Evreii nu dispuseseră niciodată de suficientă forţă. Se revoltaseră o singură dată, în vremea celui de-al doilea Templu, ca să-i alunge pe romani, dar victoria lor fusese de scurtă durată. Imperiul revenise şi îi zdrobise. În epoca modernă, statul Israel avusese parte de un succes mai mare. De două ori fusese supus invaziilor şi de două ori invadatorii fuseseră înfrânţi. Însă dorinţa lor de a lupta se diminuase. Rabinii erau mai ascultaţi decât generalii. În lumea asta nu mai exista loc pentru alţi rabini ca Berlinger.

Găsi restaurantul şi o văzu pe Alle. Se apropia ora prânzului şi mesele începeau să se umple. Simţi miros de raţă friptă, dar n-avea timp de prânz.

— Ai aflat ceva? întrebă ea.

Zachariah se întrebă dacă ea chiar credea că el i-ar împărtăşi ceea ce ar fi aflat, dar nu-şi arătă prin nimic iritarea şi se mulţumi să clatine din cap.

— E un bătrân încăpăţânat. Mi-a povestit despre tatăl tău, dar nimic altceva decât ceea ce ştiam

deja.

Telefonul îi vibra în buzunar.

Îl scoase şi văzu că era Rocha.

— Sagan s-a pus în mişcare. Cred că s-a dus înapoi la maşina lui.

Zachariah se ridică de la masă şi îi făcu semn lui Alle să-l urmeze.

— Venim spre tine.

— Evitaţi piaţa veche. O să ajungă acolo în scurt timp.

Puse capăt conversaţiei.

— Tatăl tău pleacă. Asta înseamnă că plecăm şi noi.

Nu-l minţise pe Berlinger. Acea tânără nu însemna nimic pentru el, dar nu se mai grăbea, ca înainte, s-o omoare. Avea s-o ţină aproape de el până ce era sigur că nu-i mai era de nici un folos. Cum Tom Sagan pleca cine ştie unde, clipa în care să se dispenseze de ea nu sosise încă.

Aşa că zâmbi şi o luă înaintea ei.

Alle nu înţelegea ce se petrece. Ştia doar că tatăl ei părea să părăsească Praga. Decisese să meargă mai departe fără ea, dar ce altă opţiune avea? Nu putea s-o găsească. Iar ea se bucura de asta. Prefera să fie cu Zachariah. Alături de el avea un scop. Se simţea că face parte din ceva. Aşa cum fusese împreună cu bunicii ei.

Îşi croiau drum înapoi către locul unde ea şi tatăl ei lăsaseră maşina, trecând prin zone de trafic dens şi mulţimi de pietoni.

— V-am urmărit de la Viena, zise Zachariah în vreme ce mergeau şi am lăsat maşina în apropiere de voi. Am parcat ilegal, aşa că sper că automobilul mai e acolo.

Făcu un semn spre stânga.

— Trebuie să evităm piaţa oraşului. Drumul ăsta ne va duce unde vrem, ocolind-o.

Continuară să meargă.

Era interesant, dar plecarea tatălui ei o deranja, de fapt, pe Alle. Ca şi cum primise o nouă palmă peste faţă. O respingere. Din ce ştia el, ea îl căuta.

Şi totuşi, el decisese să plece.

— Tatăl meu ştie că sunt cu tine? întrebă ea.

Zachariah încuviinţă.

— Rabinul mi-a spus că ne-a văzut mai devreme împreună pe stradă.

Asta explica mai multe lucruri.

— Unde se duce?

— Asta trebuie să aflăm. Presupun că se va îndrepta către un aeroport. Sper că va fi cel din Praga.

Tom conduse spre vest, la un kilometru şi jumătate de oraş, până la aeroportul Ruzyne din Praga. Lăsă maşina la agenţia de închirieri şi căută biroul British Airways, gândindu-se că era cea mai bună soluţie să găsească un zbor până în Jamaica. Exista unul care pleca spre Londra, în două ore şi la care mai erau bilete. După o pauză de două ore şi jumătate, un alt zbor avea să-l ducă până în Kingston. Preţul biletului era imens, dar nu-i păsa. Plăti cu cardul de credit şi obţinu un permis de o zi pentru zona de aşteptare a liniei aeriene.

Înainte de a lua loc ca să aştepte, îşi cumpără câteva obiecte de toaletă. Ar fi trebuit să o sune pe Inna ca să vadă ce mai aflase, dar oare mai conta? Tot ce avea nevoie să ştie se găsea la el, în săculeţul de piele. Arăta ca naiba. Avea nevoie de un duş şi de un bărbierit, la fel ca odinioară, atunci când vâna câte o poveste. Din fericire, aparenţele contau prea puţin pentru un reporter. Termenul limită. Ăsta era important. Şi unde apărea articolul în ziar. Prima pagină, deasupra liniei de îndoire şi a reclamelor imobiliare la Boardwalk şi Park Place.

Dar zilele alea dispăruseră.

Pentru a nu se mai întoarce niciodată.

Se gândi la femeia din maşină. „Găseşte comoara. Atunci vom discuta.”

Să fi fost posibil?

Era obosit, dar avea să doarmă în avion. Odată ajuns în Jamaica, urma să închirieze o maşină şi să se îndrepte spre Falcon Ridge. Miza era enormă. Pentru el şi pentru alţii.

Un război?

Asta era intenţia lui Simon?

Îi veni în minte ceva ce citise pe când se afla în Orientul Mijlociu.

Din cartea sacră *Midrash Tanchuma.*

Aşa cum şalele se află în centrul corpului uman,
aşa e şi pământul Israelului şaua lumii
situat în centrul lumii.
Iar Ierusalimul se află în centrul pământului Israelului,
iar sanctuarul în centrul Ierusalimului
şi locul sfânt în centrul sanctuarului
iar chivotul în centrul locului sfânt
iar piatra de temelie înaintea locului sfânt
deoarece din ea s-a format lumea.

Oamenii credeau în aşa ceva până la fanatism.

Motiv suficient pentru a porni un război.

Zachariah aştepta cu Alle în zona de reclamaţii bagaje. Ajunseseră la maşină, unde îl găsiseră pe Rocha deja la volan, cu motorul pornit, după ce îl urmăriseră pe Sagan cum se întoarce la maşină şi se urcă în ea. Îl urmăriseră afară din oraş, către o destinaţie evidentă.

Aeroportul.

Aşa că Zachariah sunase în Viena şi ceruse serviciului de chartere să-i aducă avionul în Praga. Timpul de zbor era mai mic de o oră. Acum nu trebuia decât să afle destinaţia lui Sagan.

Iar Rocha se ocupa de asta.

Zachariah îşi zări omul pe scara rulantă care cobora şi aşteptă ca acesta să se apropie. Surprinse expresia de teamă de pe chipul lui Alle.

— Nu-ţi face griji, îi spuse. Am vorbit cu el. Nu te va mai deranja.

Rocha se apropie.

— M-a costat 300 de euro, dar agentul de vânzare bilete mi-a spus că Sagan a rezervat un loc la zborul de ora trei către Londra, iar de acolo către Kingston, Jamaica. Am orele de zbor.

Jamaica.

De ce nu era surprins?

Rocha se uită la Alle.

— Vreau să spun că îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat în Viena. Am dus lucrurile prea departe. Încercam doar să-mi fac treaba.

Zachariah urmări cum Alle acceptă scuzele. Îl instruise pe Rocha ce să spună, în eventualitatea că ea revenea la ei şi era mulţumit că omul îi respectase indicaţiile.

Ea părea deja mai liniştită.

— Avionul nostru va fi în curând aici, zise el.

— Sagan a trecut prin vamă şi prin controlul de securitate, zise Rocha. E în sală, aşteptându-şi zborul.

Zachariah avea de rezolvat o problemă mai mare.

Sagan urma să le-o ia înainte. Trebuiau să realimenteze cel puţin o dată, poate chiar de două ori. Chiar şi cu o escală, Sagan avea să ajungă primul. Ceea ce însemna că Zachariah avea nevoie de cineva în Jamaica, la sol, pregătit şi în aşteptare.

Iar pentru aşa ceva exista un singur candidat.

— Trebuie să dau un telefon, zise el.

Capitolul şaizeci şi opt

Bene se afla acasă la el. Lunga noapte se sfârşise şi dimineaţa jamaicană abia începea. Halliburton se dusese acasă, iar Frank Clarke, înapoi, în Charles Town. Bene se schimbase de hainele ude, iar acum era afară, lângă cuşca mare unde îl aşteptau câinii lui. Se bucurau să îl vadă, în special Big Nanny. Îi mângâie pe toţi şi se bucură de afecţiunea lor.

Se gândi la Grandy Nanny.

Reuşise să fugă la destul de puţină vreme după ce ajunsese în Jamaica şi îi luase cu ea pe cei cinci fraţi. Un grup de rude se dusese spre est şi devenise ramura Windward a maroonilor. Nanny şi ceilalţi se îndreptaseră spre vest şi se numiseră ramura Leeward. Nanny construise Nanny Town, tăind 600 de acri de pădure virgină. Se luptase cu britanicii şi, în vreme ce fraţii ei şi cei mai mulţi marooni căutaseră pacea, ea de-abia dacă semnase un armistiţiu. Legenda spunea că, imediat după aceea, le ceruse britanicilor să o împuşte. Ei se conformaseră cererii, dar Nanny se ferise, apoi luase o poziţie băţoasă şi se dusese către un ofiţer britanic, înapoindu-i gloanţele care fuseseră trase în direcţia ei. Arătase înspre cer şi îi spusese:

„Doar unul singur mă poate omorî.”

Bene zâmbi. Un lucru era cert la legende.

Omul dorea să le creadă.

Se uită spre munţii plini de vegetaţie bogată, ca o mare verde, iar soarele dimineţii îmbăind pantele într-un luciu purpuriu.

Ce frumuseţe!

Adună câinii şi le deschise uşa. Animalele o luară la fugă din cuşcă, întinzându-şi picioarele şi pregătindu-se pentru vânătoare.

Bene era încă deranjat de încercarea de a-l ucide.

A fi nativ maroon însemna o iniţiere într-o societate secretă. Mama lui îl învăţase de copil „să nu spună niciodată mai mult de jumătate din ce ştia. Asta nu înseamnă minciună". După care adăugase: „Asta e isteţime". Tatăl lui fusese mai practic. Investise în el mai multă cultură maroon. Secretele împărtăşite însemnau trădare. „Mergi în mormânt cu secretele tale", îl învăţase el.

Aşa justificase tatăl lui faptul că nu-i povestea mamei lui Bene care era viaţa sa. O trădase? Desigur. Fusese ipocrit? Probabil. Bene îl ura pe Frank Clarke că îi ascunsese diverse lucruri, dar prietenul lui avusese dreptate acolo, în peşteră. Şi el ar fi procedat la fel cu mama lui.

Iar coloneii?

Pe oamenii ăia îi ura cu adevărat.

Asta era povestea cu maroonii. Nu fuseseră niciodată în stare să rămână uniţi. Grandy Nanny însăşi condusese 300 din oamenii ei dinspre vest spre est, în ceea ce era cunoscut sub numele de Marea Călătorie. Obiectivul ei fusese acela de a reuni cele două facţiuni maroon într-una singură, după care să-i atace pe britanici cu forţă deplină. Însă fratele ei, Cudjoe, care se îndreptase spre est, refuzase. El îşi dorea pacea. Aşa că ea se retrăsese în zona Leeward şi îşi reluase lupta. Şi chiar dacă în cele din urmă încheiase un armistiţiu, niciodată nu făcuse pace.

Deşteaptă femeie.

Câinii erau nerăbdători.

Doi dintre ei se luară la harţă.

Bene strigă la ei şi le opri disputa.

Ambii se retraseră, iar el îi mângâie pe amândoi, arătându-le astfel că totul era în regulă.

Maroonii erau învăţaţi de mici să nu vorbească despre felul lor de a fi. Cunoştinţele despre ei erau dezvăluite în paşi mici. Încrederea reprezenta ceva fragil. A dezvălui tot ce ştii însemna să devii vulnerabil faţă de trădare. A vorbi liber despre „felul maroon de viaţă" însemna riscul de a stârni mânia strămoşilor.

Mai bine să nu spui nimic.

Asta fusese învăţat. Şi Frank Clarke la fel.

Ca atare, de ce era deranjat de comportamentul lui?

Simplu. Bene nu era un străin.

El *era* maroon.

Afirmaţia lui Frank conform căreia ceilalţi nu aveau încredere în el îl durea. Cine naiba erau ei ca să îl judece?

Şi să decidă să-l ucidă?

— Nemernici nerecunoscători, şopti el.

Ce să facă acum? Mina nu însemna nimic şi, conform celor spuse de Frank, nimeni nu ştia ce se întâmplase cu obiectele de aur şi de argint.

Numai că nici el nu avea de unde să ştie dacă era ceva adevărat în toate astea.

Întotdeauna păzeşte ceea ce ştii.

Oare Frank Clarke încă proteja ceea ce cunoştea?

Câinii continuau să alerge în cerc, revenind întotdeauna în locul unde stătea el. Peste vârfurile munţilor apăruseră nori, dând cerului o nuanţă cenuşie.

Îi sună telefonul.

Pe display scria NECUNOSCUT.

Decise să răspundă.

— Zachariah Simon, zise vocea de la celălalt capăt.

Bene se propti mai bine pe picioare.

— Înţeleg că vrei să discuţi cu mine.

— De fapt, mi-ar plăcea să te ucid. Şi vorbea serios. Am făcut ce trebuia să fac. La fel ai fi făcut şi tu. Suntem amândoi oameni de succes, Bene. Ca

să fim asta, am luat decizii grele. Aşa cum ai procedat tu când i-ai îndrumat pe americani în direcţia mea.

Interesant. Simon fusese informat.

— N-am avut de ales.

— Mă îndoiesc. Dar nu mai contează. Jamison e mort. Acum am rămas doar noi doi, Bene.

Fapt care explica de ce nu mai auzise nimic de la Brian. Spera ca americanii să fi ieşit pentru totdeauna din viaţa lui.

— Ce vrei?

— Hai să facem pace.

— Are vreun sens?

— Există un individ pe nume Tom Sagan, care e pe drum spre Kingston.

— Individul din Florida?

— Corect. Ajunge la noapte, târziu, ora ta. Şi eu sunt pe drum, dar nu voi ajunge înaintea lui. Am nevoie să-l urmăreşti şi să vezi unde se duce.

— Şi de ce aş face asta?

— Te va conduce către locul unei mari comori. Te-am minţit, Bene. Nu caut mormântul lui Columb şi nici măcar mina de aur pierdută. Cui îi pasă dacă pe insulă au fost ascunse undeva cufere cu aur din Panama? Vreau ceva mult mai valoros. Comoara Templului evreilor.

Acum Bene era interesat. Simon îi spunea lucruri despre care ştia că sunt adevărate.

— Individul ăsta, Sagan, cunoaşte locul unde e comoara?

— Cred că da.

Însă Frank spusese limpede că obiectele fuseseră mutate. Oare Sagan ăsta ştia ascunzătoarea lor actuală?

Decise să ţină informaţia pentru el şi să discute cu Sagan.

— Din moment ce ştii deja despre Sagan, zise Simon, caută poza lui pe internet, apoi găseşte-l. Va coborî dintr-un British Airways de la Londra, care ajunge în jur de 11.00 p.m., ora ta. E posibil

să aibă la el un mic săculeţ negru. Conţinutul lui e important.

— De ce mă suni pe mine?

— Pentru că vrei o nouă ocazie de a te lua de mine.

Asta aşa era. Ca şi în cazul lui Grandy Nanny şi al britanicilor, exista un armistiţiu între ei, dar pacea nu fusese semnată.

— Fă asta, zise Simon şi vei avea ocazia, deoarece vei găsi ceea ce caut.

Însă Bene mai ştia şi altceva.

Thomas Sagan era duşmanul lui Simon.

Iar chestia asta îi plăcea.

— Mai e ceva, continuă Simon. Ceva ce trebuie să iei în considerare înainte de a acţiona. Eu deţin o piesă din puzzle pe care Sagan n-o are. Fără ea, nu vei găsi nimic. E nevoie ca eu să fiu acolo, cu Sagan şi atunci voi arăta piesa tuturor.

Bene chicoti.

— Mereu prevăzător.

— Aşa funcţionează lumea.

— O să trimit un om să te aştepte la aeroport cu o maşină, zise Bene. Între timp, o să-l găsesc pe Thomas Sagan.

Capitolul şaizeci şi nouă

Tom primise înapoi paşaportul de la femeia din spatele ghişeului. Ca reporter, călătorise prin Caraibe şi America Centrală, dar nu fusese niciodată în Jamaica. Drumul lui începuse cu un zbor de o oră de la Praga la Londra, apoi continuase cu un alt zbor de nouă ore şi jumătate peste Atlantic. Ceasul indica ora patru şi ceva dimineaţa. În Jamaica era 11.15 p.m.

Avionul nu fusese aglomerat, aşa că reuşise să se întindă şi să doarmă. Pentru prima dată, în ultimele zile, se relaxase, simţindu-se în siguranţă la nouă mii de metri înălţime. Ba chiar luase masa. Nu mâncase mult, căci nu-i plăcuse niciodată mâncarea din avion, dar suficient cât să-i fie bine.

Aerul tropical era mai dens şi mai cald decât cel din Praga. Semăna mai mult cu cel din Florida. De acasă. Ciudat pentru el să gândească astfel. Nu mai luase de multă vreme în calcul conceptul de casă.

Porni spre birourile agenţiilor de închiriat maşini. Indicatoarele spuneau că se găsesc în sala transporturilor terestre. Pretutindeni se muncea din greu, căci terminalul trecea prin renovări. Poarta la care sosise el părea nouă, la fel ca şi coridorul. Puţine magazine mai erau deschise la o asemenea oră târzie, dar pasagerii care veneau şi plecau erau în număr destul de mare.

Ar fi trebuit să resimtă diferenţa de fus orar, dar nu avea probleme. Nu suferise niciodată prea mult din pricina acestei stări, căci de fiecare dată adrenalina pe care o simţea în corp era o măsură de protecţie eficientă. Zări biroul Hertz luminat, unde se vedea un angajat.

Brusc, lângă el apărură doi bărbaţi.

— Ai nevoie de maşină? întrebă unul dintre ei, cu o privire lacomă.

Tom clătină din cap.

— Nu, mersi.

— Haide, omule, zise celălalt. Te ducem noi unde vrei. Repede, repejor. Costuri mici. Fără probleme.

Tom continuă să meargă.

Indivizii se ţineau după el.

— Avem maşină bună, reluă primul. Rapidă. Îţi va plăcea.

— Am spus nu, mulţumesc.

Individul din stânga sări înaintea lui. Celălalt se postă în spate. Cel din faţă îşi băgă mâna sub cămaşă şi scoase o armă pe care o apropie de pântecele lui Tom.

— Cred că vii.

Tom îşi dădu seama de seriozitatea situaţiei. Săculeţul din piele neagră era înghesuit în buzunarul de la spate. Deşi purta aceeaşi haină din Europa, abandonase arma în Cehia. Î-l scoaseră din buzunar.

Tom se întoarse.

Şi individul din spate avea o armă.

— Hei, stai calm. Acum eşti în Jamaica.

Cei doi îl traseră de la birourile de închiriat maşini către uşile de ieşire. Ajuns afară, Tom cercetă cu privirea împrejurimile, încercând să zărească poliţia sau forţele de securitate.

Nimic.

Oamenii intrau şi ieşeau din terminal. Maşinile veneau şi plecau. Cei doi indivizi stăteau aproape de el. Unul dintre ei îşi dosi arma şi o luă înainte, celălalt şi-o menţinu aproape de talia lui Tom, ascunsă privirilor.

O camionetă îl aştepta în faţa trotuarului.

Se deschise portiera şoferului şi un bărbat se dădu jos. Era scund, negru şi zvelt, cu părul îngrijit şi faţa bărbierită. Purta o cămaşă de culoare

deschisă, cu guler la fel de deschis, prin care se vedea un tricou şi pantaloni de bumbac. Nu avea nici un fel de bijuterii la mâini, degete sau la gât. După felul în care indivizii aceia reacţionară în prezenţa lui, bărbatul era şeful lor. Pe buzele lui apăru un zâmbet care îi dezveli dinţii albi ca perlele.

— Eu sunt Bene Rowe.

O mână fu întinsă pentru strângere.

Tom nu acceptă oferta.

— Înţeleg că avem un duşman comun. Zachariah Simon.

N-avea sens să facă pe miratul.

— Da, aşa e.

— Atunci dă mâna şi ajută-mă să i-o trag nenorocitului ăluia.

Bene strânse mâna lui Tom Sagan şi zări îngrijorarea în ochii lui. Foarte bine. Chiar *trebuia* să fie prudent.

Omul lui îi dădu un săculeţ din piele neagră, aşa cum prezisese Simon. Înăuntru văzu mai multe obiecte ciudate, inclusiv o chestie din alamă, cu înscrisuri în ebraică şi spaniolă.

— Ce e asta? întrebă el.

— Un astrolab.

— Presupun că ştii cum să-l foloseşti.

Sagan ridică din umeri.

— Nu chiar.

Bene îndreptă un deget înspre oaspetele lui.

— Faci pe prostul?

— La fel ca tine.

Bene făcu un gest prin care îi eliberă pe cei doi oameni ai lui. Presupunea că Sagan nu avea să plece nicăieri fără săculeţul din piele. Avea nevoie ca omul ăsta să aibă încredere în el, aşa că îi dădu totul înapoi.

— Nu eşti prizonier. Pleacă. Du-te. Dar dacă vrei să rămâi, o să te ajut. Simon a încercat să mă

ucidă. Îi datorez răzbunare. Dacă a te ajuta pe tine înseamnă să-i fac lui rău, atunci ai sprijinul meu.

— De unde ştiai că voi ajunge aici?

— Mi-a spus Simon. Ştia exact unde vei fi.

Zări îngrijorarea pe chipul bărbatului.

— Am fost cinstit, îi zise el lui Sagan. N-am motiv să mint. Mi-a zis că tu ştii unde e ascunsă marea comoară a evreilor pe insula asta. Cunosc eu câte ceva despre asta.

— Ce anume?

Tom lua decizii aşa cum făcea odinioară pe teren, când sursele apăreau din senin. Trebuia să interpreteze cuvinte, acţiuni şi să dea telefoane. Uneori avea dreptate, alteori se înşela.

Ca în Israel, cu opt ani înainte.

Nu acum, îşi spuse el.

Concentrează-te.

Ştia că Falcon Ridge era undeva la nord-vest de Kingston, în munţi, spre centrul insulei. Odată ajuns acolo, habar n-avea ce să caute, iar faptul că Simon ştia că e aici îl îngrijora peste măsură.

Cum era posibil?

Părinţii şi fosta lui soţie muriseră. Fiica lui dispăruse. Nu-i mai rămăsese decât femeia din maşină.

Găseşte comoara. Atunci vom discuta.

Însă avea nevoie de ajutor.

Şi, deşi acest individ de culoare, care în mod evident avea putere, îi spusese că e liber să plece, Tom se îndoia că asta e realitatea.

Riscă:

— Cunoşti un loc denumit Falcon Ridge? întrebă el.

Rowe încuviinţă.

— Nu e departe de proprietatea mea.

O proprietate? Evident. Ce mai era?

— Acolo trebuie să mergem.

Capitolul şaptezeci

Zachariah îşi prinse centura de siguranţă şi privi cum Alle şi Rocha fac la fel. Lungul zbor deasupra Atlanticului era aproape de sfârşit. Se opriseră o singură dată pentru realimentare, în Lisabona, după care zburaseră direct către Kingston. Ceasul lui arăta 12.25 a.m., ora locală. 9 martie. Sâmbătă.

Trecuse încă o zi.

Atât Alle, cât şi Rocha dormiseră pe parcursul zborului. El aţipise din când în când, nereuşind să se relaxeze. Îl stârnea enorm faptul că ştia de existenţa unor autorităţi israeliene care aşteptau acţiunea lui. În sfârşit, după decenii de concesii şi îngăduinţe, se putea obţine ceva. Tatăl şi bunicul lui ar fi fost mândri. Era pe cale să reuşească acolo unde fiecare dintre ei eşuase. Însă toate astea depindeau de cooperarea lui Bene Rowe.

Sagan ar fi trebuit să se afle deja la sol, ceea ce însemna că Rowe era cu el, probabil încercând să afle cât mai multe. Zachariah spera ca poanta lui legată de piesa lipsă din puzzle să-l facă pe Rowe să se stăpânească. Putea pune pariu că Rowe avea să limiteze numărul celor implicaţi. Fără îndoială, nu dorea ca vreunul dintre oamenii lui să profite. Sigur, Rowe spusese limpede că vor fi aşteptaţi de cineva la aeroport, dar nu menţionase încotro vor fi duşi.

Aşa că se întrebă.

Puteau fi şansele egalizate?

Alle se ridică de pe locul ei şi se duse la toaletă. Pilotul tocmai îi anunţase că vor ateriza în curând. Zachariah aşteptă ca uşa de la toaletă să se închidă,

după care îi făcu semn lui Rocha să se apropie, îi explică în şoaptă ce dorea să facă.

Rocha încuviinţă.

Răspunsul era limpede.

„Da, bineînţeles.”

De pe scaunul din dreapta al camionetei, Tom întrebă:

— Cum de îl cunoşti pe Simon?

— Am citit despre tine pe internet. Un mare reporter care a intrat în ceva necazuri.

Nu era un răspuns la întrebarea lui.

— Să nu crezi tot ce citeşti on-line. Mare greşeală.

Rowe chicoti.

— Ar trebui să citeşti ce se spune despre mine acolo. Şocant. Chestii dizgraţioase.

În sinea lui însă, se întrebă cât de deplasate erau cu adevărat cele scrise.

Şi începu deja să pună la îndoială înţelepciunea acţiunilor sale.

Părăseau aeroportul pe autostrada cu asfalt negru, netedă ca-n palmă şi dreaptă. Aproape că nu exista trafic. Luna plină strălucea pe cerul nopţii.

— Cum de îl cunoşti pe Simon? întrebă Tom din nou.

— Ne-am întâlnit acum un an. Avea nevoie de ajutor în găsirea unei mine pierdute şi i l-am oferit.

— Şi Brian Jamison? Îl cunoşti şi pe el?

— L-ai cunoscut pe Brian?

— Era un agent american, lucrând pentru Departamentul Justiţiei. Fiicei mele i s-a spus că lucra pentru tine.

— A fost o minciună.

— E mort.

— Aşa mi s-a spus şi mie.

— Aş zice că Jamison s-a bazat pe tine. Judecând după anturajul tău, aş mai zice că ştii foarte bine cum să ocoleşti sistemul de justiţie local. Ce dorea Jamison? Pe Simon?

— Ce altceva? M-a obligat să-l ajut, iar eu m-am conformat.

— Tu ai dispus uciderea lui în Viena?

Rowe clătină din cap.

— Simon l-a terminat.

— Presupun că Jamison nu a spus niciodată de ce erau americanii interesaţi de Simon, nu?

— Nu era genul de persoană comunicativă. Îi plăcea să dea ordine.

— Ca tine?

Rowe râse.

— Chiar că ai fost un reporter bun pe vremuri.

— Încă mai sunt.

Iar Tom vorbea serios.

— Simon a spus că are informaţii pe care tu nu le ai. De aceea se presupune că trebuie să te ţin pe loc până ce ajunge el aici.

— Şi tu nu-l crezi?

— Nu este un om recunoscut pentru că ar spune adevărul.

— Nu ştie nimic.

— Atunci e bine pentru mine că am riscat cu tine.

Tom nu era deloc sigur dacă reversul medaliei era adevărat.

— Cât mai e până la Falcon Ridge?

— În linie dreaptă, poate cincizeci de kilometri. Din nefericire, drumurile pe aici nu sunt drepte. Aş spune că ne va lua două ore ca să ajungem acolo. Ce căutăm?

— O peşteră.

— Jamaica are mii de peşteri.

— E vreuna în Falcon Ridge?

Rowe îşi scoase telefonul.

— Hai să aflăm.

Tom îl urmări cum formează un număr, aşteaptă, apoi cum îi explică ceea ce doreşte cuiva pe nume Tre. După care Rowe puse capăt convorbirii.

— E periculos să vorbeşti şi să conduci în acelaşi timp, observă Tom.

— Aşa am auzit şi eu. Dar multe lucruri sunt periculoase. Cum ar fi să te urci într-o camionetă alături de un străin.

— De parcă aş avea nevoie să mi se amintească.

Rowe zâmbi.

— Îmi place de tine. Eşti deştept. Am auzit ce i-ai făcut lui Simon în Florida.

Tom puse întrebarea care îl interesa:

— Cine era la telefon?

— Un prieten de-al meu care are habar de peşteri. O să ne sune înapoi ca să ne spună ce se află în Falcon Ridge.

— De ce eşti aşa de interesat de comoara evreilor? îl întrebă el pe Rowe.

— N-am fost până acum câteva ore. Îţi dai seama că Simon vine în Jamaica.

Tom încuviinţă.

— Ştiu. Probabil o aduce şi pe fiica mea cu el.

— Fiica ta? E tot cu el? Pun pariu că e o poveste pe cinste.

— Se poate spune şi aşa. Cum aflăm când soseşte?

— Nici o problemă. Am oameni care îl aşteaptă ca să-i ureze bun venit.

Zachariah îşi strecură paşaportul înapoi în buzunar şi ieşi din clădire împreună cu Alle. Hangarul se găsea la ceva distanţă de terminalul principal al aeroportului şi era folosit de avioane private, aşa cum era al lui, printre multe altele de pe asfalt. Rocha coborâse primul şi dispăruse.

O pătură caldă de aer umed îl învălui pe Zachariah.

— Cum o să ne descurcăm pe aici? întrebă Alle.

— Nu cred că asta va fi o problemă.

Zachariah arătă înspre doi negri care veneau către ei, cu piepturile scoase în faţă, ca nişte câini dornici de bătaie. Zona în care ieşiseră din hangar era izolată, în apropiere de o parcare mică, unde se găseau câteva maşini. Mai multe becuri slabe

împrăştiau o lumină gălbuie pe solul întunecat. Palmierii de pe margine foşneau în briza blândă. Cei doi oameni de culoare erau îmbrăcaţi cu blugi şi cămăşi kaki pătate de sudoare. Se apropiară şi se opriră la câţiva metri depărtare.

— Domnul Rowe ne-a trimis să vă luăm, zise unul dintre ei, zâmbind de ospitalitate.

— Ce drăguţ!

Îşi urmară gazdele în parcare, unde unul dintre ei le făcu semn spre un Sedan de culoare deschisă.

— N-o să ne faceţi necazuri, nu? întrebă unul dintre negri.

— De ce aş face aşa ceva?

Alle părea îngrijorată, dar Zachariah îi împrăştie temerile cu o uşoară clătinare din cap.

Dinspre copaci se alungi o umbră.

Zachariah auzi un pocnet, apoi bărbatul din stânga lui căzu cu faţa în jos, pe asfalt. Celălalt reacţionă la atac, strecurându-şi o mână în buzunarul pantalonilor, în mod cert în căutarea unei arme, dar umbra făcu un salt înainte.

— Şi-acum, domnule, rosti Zachariah, am să vă rog să vă ţineţi mâinile la vedere.

Rocha puse o armă la tâmpla individului.

— Ai telefon la tine?

— Sigur, omule.

— Ai idee cum să-l contactezi pe Bene?

Individul încuviinţă.

— Trebuia să îl suni după ce urcam în maşină?

O altă încuviinţare scurtă.

— Şi atunci ţi-ar fi spus unde să ne duci?

A treia confirmare.

— Scoate telefonul, încet şi sună-l. Spune-i că ne-ai luat. Vorbeşte în engleză. Fără patois. Vreau să înţeleg ce zici şi ce-ţi răspunde. Orice mică şovăire şi eşti mort.

Observă ezitarea de a se conforma, aşa că Rocha înfipse şi mai tare ţeava armei în tâmpla individului.

Bărbatul scoase telefonul şi apelă numărul.

Zachariah veni mai aproape şi îi înclină aparatul, ca să audă şi el. Negrul avea un piept slab, braţe fără păr şi asuda foarte tare.

După trei apeluri se auzi vocea lui Bene Rowe.

— I-am luat, sună raportul.

— Toate bune?

— Fără probleme.

— Adu-i la Falcon Ridge. E pe hartă, în St. Ann. Urci pe A3, apoi spre vest către Mahoe Hill. Vino repede.

— Suntem pe drum, îi spuse omul lui Rowe.

Apelul luă sfârşit.

— Te-ai descurcat bine, zise Zachariah.

Îi făcu semn lui Alle să urce în maşină.

El ocoli şi urcă pe scaunul din dreapta.

Rocha folosi ocazia ca să-şi strecoare mâna cu arma în jurul gâtului individului. Îl prinse cu ambele braţe, îşi ridică mâna dreaptă şi îi suci capul.

Zachariah se urcă în maşină, în vreme ce Rocha trase cadavrul între copacii de pe margine.

— Ce se petrece acolo? întrebă Alle.

Rocha se întoarse şi târî şi celălalt cadavru.

— Ne-am luat măsuri de precauţie ca domnul Rowe să nu ne facă rău, îi răspunse Zachariah fetei.

— I-aţi ucis?

— Nu. I-am lăsat inconştienţi. Aşa vom avea răgazul necesar de a pleca. Dar ţine minte, Alle, oamenii ăia sunt gangsteri. Ne-ar fi făcut rău.

Rocha reveni cu cheile de la maşină, două arme şi două telefoane mobile, pe care i le dădu şefului său.

Zachariah zise:

— Şi-acum să vedem dacă ne putem menţine norocul întreg.

Rocha porni maşina, cu Alle stând pe bancheta din spate.

Întrebările şi temerile ei nu mai erau relevante.

Dacă totul decurgea bine, până în zori era moartă.

Bene închise telefonul şi se uită la Thomas Sagan.

— Simon a ajuns. Am pus mâna pe el.

— Şi tocmai i-ai spus omului tău să-l aducă la Falcon Ridge.

— Îl vreau acolo. Am intenţia să închei socotelile cu el. Tu ai priorităţile tale, eu le am pe ale mele.

— Şi dacă Simon e cu un pas înaintea ta?

Bene chicoti.

— Asta se întâmplă mereu, dar mă pricep de minune la ajunsul din urmă. Nu-ţi face griji. O să fim acolo înaintea lui Simon cu mai bine de o oră. Timp suficient ca să ne pregătim.

Telefonul sună din nou.

Halliburton.

— Există o peşteră în Falcon Ridge. E una mare, numită Darby. E sigilată. Societatea geologică a clasificat-o ca extrem de periculoasă. În ultimii cincizeci de ani au murit trei oameni acolo. Pe site-ul societăţii scrie să stăm departe de ea.

— Asta era tot ce aveam nevoie să ştiu.

— Te duci acolo, Bene?

— Tu nu intri în ecuaţia asta. În regulă?

Spera ca prietenul lui să înţeleagă.

— Ştii ce faci? întrebă Tre.

— Nu chiar. Dar o fac oricum.

Puse capăt convorbirii.

— Care e interesul tău în toată povestea asta? îl întrebă Sagan.

— Mi-am pus întrebarea asta toată ziua. Acum e doar o chestiune de orgoliu. Dar al tău?

Sagan ridică din umeri.

— Se pare că este sarcina care mi-a fost atribuită.

— Erai pe punctul de a te sinucide în Florida. Ce s-a schimbat?

Sesiză că Sagan era surprins că ştia asta.

— Am avut un spion în tabăra lui Simon. Mă ţinea la curent mai bine decât Jamison. Simon avea nevoie de tine. Te-a căutat. Fiica ta te-a minţit. Da, omule, cunosc povestea. Cel puţin până la un punct. Acum eşti aici. Chestia asta înseamnă mai mult decât o simplă afacere. Mult mai mult. E o chestiune personală pentru tine.

— Tatăl tău trăieşte?

Ciudată întrebare.

— E mort de multă vreme.

— Şi al meu a fost ca mort pentru mine, dinainte de a muri cu adevărat. L-am dezamăgit.

Acum Bene putea înţelege.

— Dar nu şi de data asta?

— Cam aşa ceva.

— Cunosc o parte din povestea comorii evreilor de aici. Poate nişte chestii pe care tu nu le ştii.

Îi povesti lui Sagan despre peşteră, mormântul lui Columb şi cele patru obiecte care fuseseră acolo şi care acum erau dispărute.

— Peştera unde m-am dus nu e în Falcon Ridge. E la circa un kilometru şi jumătate depărtare.

— E şi un râu acolo?

Bene dădu din cap.

— Curge de la o peşteră la cealaltă.

— Atunci mergem unde trebuie. Bunicul meu a scos aceste patru obiecte de acolo şi le-a mutat în Falcon Ridge.

— Aşadar, e posibil să fie încă acolo?

— O să aflăm în curând.

— De unde ştii că nu te omor ca să păstrez obiectele?

— Nu ştiu. Dar, ca să fiu sincer cu tine, domnule Rowe, nu-mi pasă deloc. Aşa cum ai zis, cu câteva zile în urmă eram gata să mor.

Lui Bene îi plăcea de acest om din ce în ce mai tare.

— Spune-mi Bene. Nimeni nu-mi zice „domnule”. Şi nu-ţi face griji, Thomas.

— Sunt Tom. Aproape nimeni nu-mi spune Thomas.

— Atunci nu-ţi face griji, Tom. Cu mine eşti pe mâini bune.

Capitolul şaptezeci şi unu

Alle şedea pe bancheta din spate şi se întreba ce se petrecea. Se simţise mai în siguranţă cu Zachariah în Praga, dar aici nu mai avea acelaşi sentiment. Rocha continua să-i întoarcă stomacul pe dos. Scuzele lui nu-i fuseseră suficiente şi avusese nevoie de toată stăpânirea de sine de care era capabilă ca să se urce în avion cu el.

Se gândea intens la comoara Templului.

Familia păstrase un secret multă vreme. Unul care ajungea în timp tocmai până la Cristofor Columb. Acum ajunseseră acolo, în Jamaica, unde familia Columb deţinuse controlul timp de 150 de ani. Ţinuseră Inchiziţia departe de insulă, astfel creând un loc sigur pentru evrei în Lumea Nouă. Să fi fost posibil ca menora, masa sfântă şi trâmbiţele de argint să mai existe încă?

Cu siguranţă, Zachariah aşa credea.

Alle auzise ce spusese Bene Rowe la telefon.

Falcon Ridge.

Ăla era locul.

Cel spre care tatăl ei părea să se îndrepte.

Cu toate acestea, era îngrijorată şi îşi simţea trupul învăluit de o sudoare rece. Afară era întuneric, dar luna plină arunca o lumină bizară, făcând ca totul să pară sinistru în jur. Se opriseră la un magazin non-stop şi luaseră de acolo o hartă rutieră a insulei, pe care destinaţia lor se afla la mai puţin de o oră distanţă, mergând pe drumuri asfaltate în cea mai mare parte. De acolo, Zachariah cumpărase şi trei lanterne. Îi dăduse una lui Alle, asigurând-o că lucrurile erau sub control.

Însă ea era în continuare nedumerită.

Brian Jamison pretinsese că lucrează pentru Bene Rowe, după care îşi schimbase spusele, susţinând că era agent american. Care era adevărul? Zachariah îi zisese încă de la început că vor apărea oameni care vor încerca să-i oprească. Asta implica premiul căutat de ei. Motivul exact pentru care fusese ascuns timp de aproape două mii de ani.

Oare avea să fie găsit în noaptea asta?

Ce idee!

Aproape suficientă ca să-i liniştească temerile.

Tom coborî din camionetă. Noaptea tropicală era limpede şi strălucitoare. Opriseră în vârful unei creste, de unde un drum pietruit începea să coboare către o vale împădurită. La mai mulţi kilometri depărtare, înspre nord, luciri argintii înveleau apele mării.

— Aici e Falcon Ridge, zise Rowe. Ce bine pentru tine că am venit pregătit!

Rowe se duse în spatele camionetei şi scoase de acolo două lanterne. Îi dădu una lui Tom, iar acesta o aprinse. Văzu că în spatele camionetei se aflau mai multe unelte.

— Am adus diverse lucruri cu mine, zise Rowe. Pentru orice eventualitate. Deţin o plantaţie de cafea nu departe de aici.

— Şi cu ce altceva te mai ocupi?

— Dacă mă întrebi cumva de sunt un criminal, atunci răspunsul este nu, nu sunt. Dar am oameni care lucrează pentru mine şi care pot face mult rău. Din fericire pentru tine, nici unul dintre ei nu e aici. Chestia asta rămâne între tine, mine şi Simon.

— Şi ce te face să crezi că el o să joace după regulile tale?

— N-o va face. Dar i-am luat-o înainte, aşa că trebuie să rămânem aşa.

Rowe deschise un recipient metalic şi scoase de acolo o teacă de umăr şi o armă pe care i le dădu

lui Tom.

Gestul îl tulbură, deşi nu era neaşteptat.

— Pentru Simon, zise Rowe.

Bene o luă înainte prin pădure. Tre îi spusese unde era situată peştera numită Darby. Nu departe. În josul unei creste abrupte, către fundul văii, unde un afluent al râului Flint curgea năvalnic către mare.

Auzea apa învolburată.

Privirea lui era adaptată întunericului, iar auzul percepea şoaptele junglei din jurul lor.

Iar asta îl făcea nervos.

Simţi că nu erau singuri.

Se opri şi îi făcu semn lui Sagan să rămână nemişcat.

Pe cerul de deasupra urmări zborul fără zgomot al liliecilor. Câteva insecte îşi făcură cunoscută prezenţa. Arma pe care o adusese se afla lângă pieptul său, în teacă. Mâna lui dreaptă mângâie arma. Era liniştitor să ştie că era la locul ei. Cu toate astea, nu putea scăpa de senzaţia că nu erau singuri.

Pe distanţe de kilometri în toate direcţiile, pământul de acolo aparţinea maroonilor, ca parte a ceea ce britanicii le cedaseră cu două sute de ani înainte. Zona rămăsese împădurită, nepopulată şi controlată de consiliul maroon local.

Făcu un semn şi continuară să coboare pe solul alunecos din pricina pietrelor şi a noroiului. Bene îşi aprinse lanterna şi încercă să localizeze cascada. Râul se găsea chiar sub ei, lat poate de zece metri, curgând năvalnic.

Ajunseră la malul împădurit.

Scufundă lanterna pe sub apa limpede, albastră-verzuie şi văzu că şuvoiul era de suprafaţă, adânc de mai puţin de un metru. Tipic pentru multe dintre râurile jamaicane.

Sagan îşi porni lanterna şi cercetă în stânga şi în dreapta.

— Acolo.

Bene văzu că râul făcea un cot la cincizeci de metri depărtare. În dreptul cotului se ridica o creastă verticală, cu o crăpătură în ea, ale cărei margini zdrenţuite indicau o peşteră.

— Aia trebuie să fie, zise el. Mergem de-a lungul malului ca să ajungem acolo.

Noaptea fu deranjată de un urlet lung, pe ton jos.

Tonul se schimbă de câteva ori, dar continuă să se audă timp de aproape un minut.

Era un sunet pe care Bene îl cunoştea.

Un *abeng.* Un fel de instrument făcut din cornul unei vaci. Suflând în el şi manevrând degetul mare în faţa gurii, puteai obţine note diferite. Bene învăţase să scoată astfel de sunete când era copil, în secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea, maroonii foloseau cornul de vită ca să comunice. O ureche exersată putea descifra notele, interpretând mesajele care se transmiteau pe distanţe lungi. Era unul dintre cele câteva avantaje pe care maroonii le avuseseră faţă de duşman. Britanicii socotiseră sunetul terifiant, deoarece, de obicei, semnala moartea. Dar oare ce însemna el în noaptea asta? Bene nu auzise niciodată un corn în afara sărbătorilor organizate.

— Ce e asta? întrebă Sagan.

Urletul încetă.

Începu un altul.

Mult mai departe.

Îngrijorarea lui Bene se transformă în frică.

Maroonii erau acolo.

Tom îl urmă pe Bene de-a lungul râului. Drumul era blocat de vegetaţia încâlcită, aşa că înaintau greu. Crengi şi frunze uscate trosneau sub picioarele lor. Ajunseră, în cele din urmă, aproape de crăpătura peşterii. Fasciculele lanternelor verificară gaura neagră din cealaltă parte a râului şi Tom zări ceva ciudat.

Un baraj.

Construit din rocă cimentată, cu îmbinările groase, barajul se ridica la cinci sute de metri din apă şi bloca intrarea în peşteră, menţinând apa la distanţă.

— Va trebui să trecem prin apă ca să ajungem acolo, zise Rowe, scoţând arma din teacă şi intrând în şuvoiul rapid care îi ajunse imediat până la şold.

Tom îl urmă.

Apa rece îi dădu o senzaţie plăcută de înviorare, având în vedere transpiraţia care îi acoperea trupul. Albia râului era netedă, formată din pietre de diferite dimensiuni, ceea ce îl făcea să se dezechilibreze, mai ales că încălţămintea lui avea talpă de cauciuc. De două ori era cât pe ce să cadă. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva şi ar fi fost luat de curentul puternic, s-ar fi făcut nevăzut în câteva secunde. Din fericire, apa nu era adâncă.

Rowe ajunse la baraj, se căţără pe el şi îşi băgă arma la loc în teacă.

Tom procedă la fel.

Îşi îndreptară amândoi lanternele de cealaltă parte a barajului, în deschizătura peşterii. Un firicel de apă se furişa prin baraj, înăuntru, de-a lungul unei pante netede, plate, late cam de trei metri.

— Râul ăsta curgea pe vremuri pe acolo, zise el.

— Şi cineva l-a blocat.

Lângă intrare se vedea un indicator care spunea că peştera se numea Darby şi avertiza clar că accesul era interzis. Printre motive erau înşirate cursuri de apă neverificate, tuneluri neexplorate şi nemarcate, puţuri periculoase şi torente impredictibile.

— Ce liniştitor! zise Tom.

Însă Rowe se întorsese cu spatele la indicator şi studia copacii de pe malul îndepărtat al râului.

Nu mai auzise alte urlete.

— Ce îmi ascunzi? îl întrebă Tom pe Rowe.

— Hai să intrăm!

Capitolul şaptezeci şi doi

Zachariah verifică harta. Găsiră autostrada A3, aşa cum spusese Rowe, apoi călătoriră spre nord, trecând prin mai multe localităţi întunecate. Chiar după una dintre ele, Noland, drumul începuse să urce în Munţii Albaştri. Luna plină învăluia peisajul într-o lumină divină, ireală, iar Zachariah se întrebă dacă nu era un semn.

— Mai sunt doar câţiva kilometri până la Mahoe Hill, îi spuse el lui Rocha. De acolo mergem spre vest.

Falcon Ridge era trecută pe hartă la o înălţime de 130 de metri.

— Eşti bine acolo în spate? o întrebă el pe Alle.

— Sunt bine.

Pe Zachariah îl durea capul de la atâtea serpentine. Nu îi plăcuseră niciodată drumeţiile montane.

— Cred că suntem doar la câteva ore distanţă de ceea ce căutăm.

Zachariah dorea să îi dea asigurări lui Alle, să-i liniştească temerile. Manifestarea de violenţă de la aeroport fusese necesară, dar îi ceruse lui Rocha să facă lucrurile cu discreţie.

Iar el se conformase.

Se întrebă dacă fusese descoperit cadavrul lui Berlinger. Nimic nu îl asocia cu locuinţa rabinului, iar înăuntru avusese grijă să nu se aşeze şi să nu atingă nimic. Deschisese uşa cu ajutorul hainei şi apoi ştersese clanţa. Nu văzuse pe nimeni şi nu se întâmplase nimic care să alerteze pe cineva.

Acum trebuia să încheie treaba.

Locul spre care se îndreptau părea izolat.

Exact ceea ce avea nevoie.

Tom sări de pe baraj pe rocile alunecoase. Îşi menţinu fasciculul lanternei îndreptat în jos, urmărindu-şi fiecare pas prin fluxul de apă de câţiva centimetri, care se scurgea din barajul construit în peşteră. Atât indicatorul de avertizare, cât şi ezitarea lui Rowe îl nelinişteau. Nu mai fusese până atunci în interiorul unei peşteri, mai ales al uneia anunţate ca periculoase, împreună cu un individ care în mod cert nu-i spunea totul. Dar ajunsese acolo, în mijlocul insulei Jamaica şi se afla în toiul acţiunii.

Rowe intră primul. Lumina lanternei lui cu halogen forma un con strălucitor în faţă. Stăteau pe o lespede, lată de şase metri, iar bolta peşterii se afla la circa nouă metri deasupra lor. Dincolo de acest prag se auzea apa căzând undeva, dedesubt. Rowe înainta ţinându-se de margine, dar pe Tom îl tulbura gândul la ce s-ar fi putut găsi de cealaltă parte. Nu era un mare admirator al înălţimilor, iar şuvoiul de apă şi suprafaţa lustruită de vreme făceau înaintarea riscantă. Un singur pas greşit şi nu se ştia ce l-ar fi aşteptat în bezna de dincolo de margine.

Rowe se opri şi lumină abisul de sub el.

Tom văzu o cavernă stâncoasă. Peretele din spate al cavernei se afla la mai bine de cincisprezece metri depărtare. Straturi verticale de calcar de culoarea nisipului se înălţau semeţ, formând un dom. Peştera era ca un jgheab care lăsa apa să intre, apoi o direcţiona în jos. Zgomotul cascadei era puternic, dar nu asurzitor.

— Cade de la distanţă mare, anunţă Rowe. Apa urmează mai multe trepte. Următoarea e la trei metri sub noi.

Tom se apropie mai mult de margine şi privi dincolo de ea. Lanterna îi lumină următorul nivel,

aflat poate la trei metri dedesubt, care se întindea către altă margine neagră, peste care apa dispărea.

— Ai idee ce ar trebui să facem? întrebă Bene.

Tom clătină din cap.

— Habar n-am.

Peste zgomotul apei în cădere se auzi un pocnet puternic.

Apoi altul.

Bene şi Tom se uitară unul la celălalt.

Sunetul venise de afară.

Îşi diminuară lumina lanternelor şi se înapoiară cu prudenţă spre ieşire. Pe marginea barajului, afară, stătea un om. Înalt şi zvelt. Şi care balansa ceva care părea a fi un baros, lovind pietrele cu forţă.

— Încetează, ţipă Bene.

Omul se uită înspre ei, apoi lovi din nou cu putere.

Rowe îşi desfăcu teaca pistolului şi scoase arma. O îndreptă către silueta întunecată.

— Am spus să încetezi.

Omul lovi cu barosul încă o dată.

Rowe trase.

Însă ţinta lui dispăruse peste marginea barajului, în râu.

Barajul păru să explodeze brusc. Apa şi pietrele năvăliră către ei. Îi separau şase metri de dezastru, fapt care le oferi un răgaz de trei secunde. Tom sări în stânga, departe de intrare, sperând să fugă din calea catastrofei.

Rowe nu se dovedi la fel de rapid.

Dacă mai înainte era de câţiva centimetri, apa ajunse brusc un torent furios, plin cu roci, care se revărsa în peşteră.

Tom strigă, dar era prea târziu.

Rowe se dezechilibră şi dispăru în beznă.

Zachariah se dădu jos din maşină. Rocha parcase la câţiva metri depărtare de o camionetă care se afla la marginea unui drum îngust, pietruit.

Erau sus, pe o culme de unde se vedea pădurea întunecată, cu Marea Caraibelor la câţiva kilometri spre nord.

Falcon Ridge.

Inspectă partea din spate a camionetei. Plină de unelte. Rowe venise pregătit. Dar pentru ce anume? Rocha şi Alle coborâră din maşină. Rocha verifică marginea stâncii, uitându-se bine în jos. Apa se scurgea furioasă dedesubt.

Zachariah auzi un strigăt.

Apoi altul.

Şi un foc de armă.

— Au venit de acolo, de jos, zise Rocha.

Bene intră în bucluc. Totul în jurul lui se transformă într-un vârtej. Curentul îl împinse către margine. Nu se putea ţine de nimic ca să se oprească. Distanţa de cădere era de circa trei metri şi speră ca jos să fie suficientă apă care să-i amortizeze căderea. Altfel avea să-şi rupă oasele.

Căzu peste margine.

Încercă să se îndrepte şi să aterizeze în picioare, dar gravitaţia şi apa îi anulau orice fel de control asupra situaţiei. Atinse următoarea lespede cu bocancii, se echilibră, apoi căzu pe stâncă. Apa îl lovea cu forţă de sus. Icni după o gură de aer şi îşi muşcă limba. Simţi imediat că îi dă sângele. Apa era mai adâncă acolo, poate de jumătate de metru. Curentul era iute, dar nu copleşitor. Bene se proptea pe stâncă cu tălpile, fără să se mişte. Împroşcăturile din jurul lui îi arătară că de sus cădeau bucăţi de rocă din baraj. Continua să ţină lanterna în mâna dreaptă.

Alte împroşcături.

Trebuia să plece de acolo.

Se întoarse şi zări o lespede care ieşea din peretele vertical şi care devia apa de sus, generând o cascadă în interiorul altei cascade.

Un adăpost.

Nu era cine ştie ce, dar poate că îndeajuns de bun.

Sări către lespede şi se lipi de ea. Apa curgea la doar câţiva centimetri depărtare de el.

Se auziră alte zgomote provocate de bolovanii desprinşi din baraj.

Tom nu se putea duce după Rowe. Prea multe pietre din barajul dărâmat erau antrenate în vârtej. Cei mai mari bolovani se opreau chiar la intrare, dar majoritatea celorlalţi cădeau peste marginea lespezii.

De ce dărâmase omul acela barajul?

Şuvoiul de apă îşi continua curgerea. Ajunsese la înălţimea genunchiului, dar resturile aduse de el se împuţinaseră. Tom riscă să înainteze, ţinându-se cu mâinile de bolovanii mai mari. Îşi croi drum către o latură a cavernei şi se lipi de perete, îndreptându-şi lanterna spre picioare, ca să poată vedea fiecare pas.

Se târî înainte şi dădu peste margine.

Îndreptă fasciculul luminos înspre bezna de dedesubt.

— Bene, strigă el. Eşti acolo?

Zachariah auzi numele lui Bene ca un ecou de dincolo de râu. Zări dâre slabe de lumină licărind în peşteră.

— Sunt înăuntru, zise el.

La lumina lunii văzu că un baraj de roci blocase intrarea în peşteră, dar acum exista o spărtură în el, pe unde apa intra cu putere.

— Putem trece dincolo, anunţă Rocha.

Zachariah îşi dădu seama că avea dreptate. Luminile de la lanternele lor arătau că râul era adânc doar până la mijloc.

— Tatăl tău e înăuntru, îi spuse el lui Alle.

— Probabil că bunicul i-a spus să se ducă acolo.

Şi Zachariah credea la fel.

Sau cel puţin spera că ăsta era adevărul.

Bene îşi auzi numele strigat.

— Sunt aici, răspunse el. Mai cad pietre?

— Cred că nu, zise Sagan. Eşti bine?

— Nu mi-am rupt nimic.

Ieşi de sub adăpost şi se deplasă în dreapta, către peretele cavernei. Îşi zise că era mai bine dacă ajungea în partea laterală. Apoi zări ceva. Lanterna lui scoase la iveală adâncituri care se întindeau în sus, la intervale regulate. Ca o scară.

— Sagan, strigă el.

Văzu lumina de deasupra, dar nu şi pe om. Apoi un chip se ivi, aproape de perete.

— E o cale de a coborî. Vezi acolo. Îşi îndreptă lanterna în direcţia potrivită. Haide. Să mergem mai departe.

— Cineva tocmai a încercat să ne omoare.

— Ştiu. Dar n-a reuşit, aşa că trebuie să mergem mai departe.

— Şi dacă se întoarce?

— De fapt, chiar sper să o facă. Mă va scuti de deranjul de a-l căuta eu.

Capitolul şaptezeci şi trei

Zachariah se urcă pe baraj şi verifică scurgerea de apă. Alle şi Rocha se căţărară după el. Nici una dintre lanternele lor nu era pornită. Zachariah le ceruse să le închidă, după ce intraseră în apa râului. Nu avea chef să-l anunţe pe Rowe sau pe Sagan că se afla acolo.

Apa curgea năvalnic înspre peşteră.

Rocha se dădu jos şi se duse spre şuvoiul de apă, întinzând mâna după ceva. La lumina lunii, Zachariah văzu că era o unealtă şi încă una grea.

Un baros.

Oare spărsese cineva barajul?

Rowe? Sagan? Altcineva?

Atât el, cât şi Rocha erau înarmaţi. Îşi ţinuseră armele deasupra apei, la trecerea râului. Acum, Zachariah îşi punea iarăşi arma în siguranţă, în buzunarul din spate.

— Ce e? şopti Alle.

— Nu ştiu. Dar suntem pe punctul de a afla.

Tom folosi adânciturile din perete şi coborî la următorul nivel. Unele erau naturale, altele, în mod evident, săpate în stâncă. Îl găsi pe Bene stând în apa adâncă până la coapsă.

Făcu un gest cu lanterna.

— Ţi-ai pierdut arma.

Teaca de umăr era goală.

— E-n regulă. Rareori am avut nevoie de una.

Bene îşi ridică cracul ud al pantalonilor şi Tom văzu că de piciorul lui era prins un cuţit în teacă.

— Chestia asta a fost întotdeauna mai potrivită pentru mine.

Tom decise să rişte să privească peste marginea platformei, sperând să vadă alte adâncituri. Cu o mişcare ca de pedalare, păşind cu prudenţă la fiecare pas, se apropie de margine. Da, se vedeau alte adâncituri, iar următorul nivel era cu circa doi metri şi jumătate mai jos.

— Presupun că prietenul tău care cunoaşte peşterile nu ţi-a spus ce se află acolo jos, îi zise el lui Rowe.

— Aşa e. Doar nu credeai că povestea asta o să fie uşoară, nu?

Zachariah surprinse o dâră luminoasă în bezna de dincolo de o lespede stâncoasă. Nu auzi nimic în afară de mugetul apei. Alte lumini începură să danseze în întuneric. Se ghemui, la fel ca şi Rocha şi Alle, după care se ajutară toţi trei de bolovanii mari împrăştiaţi ici şi colo, ca să-şi croiască drum către marginea lespezii.

Dedesubt se vedeau două siluete în picioare.

Bene Rowe şi Tom Sagan. La marginea următorului nivel, făcând acelaşi lucru ca şi el. Adică verificând ce se găsea dedesubtul lor.

Îi făcu un semn lui Rocha, care scoase o armă.

— Ce faci? şopti Alle.

Zachariah o ignoră.

Rocha se deplasă prin întuneric, mai aproape de margine, unde îşi aşază bine picioarele. Aveau o singură şansă. Să meargă înainte. Zachariah era mulţumit să vadă că şi omul lui înţelegea asta.

Rocha cumpăni bine arma.

Distanţa era cam de douăzeci de metri, dar luminile de la lanternele lui Sagan şi Rowe îi transformau pe aceştia în ţinte uşoare.

Două apăsări pe trăgaci şi…

— Nu, ţipă Alle. Stai!

După care fata îşi porni lanterna.

Tom auzi pe cineva strigând, apoi o lumină străpunse întunericul de deasupra.

Se întoarse şi zări un individ înconjurat de lumină, ghemuit la marginea lespezii, cu o armă aţintită în direcţia lor.

Rowe văzu şi el scena şi sări într-o parte.

Se auzi bubuitura unui foc de armă.

Alle îşi îndreptase fasciculul către Rocha, sperând să-l orbească.

Şi reuşise.

Individul fusese surprins. Îşi ridică un braţ ca să se ferească de lumină şi în acelaşi timp trase.

— Ce faci? zise fata cu voce joasă.

Zachariah o plesni cu dosul palmei peste faţă, aruncând-o în apă. Alle se rostogoli şi îşi recăpătă echilibrul, proptindu-şi picioarele în albia de piatră, apoi încercă să se ridice.

— Copil idiot, rosti el printre dinţi.

Auzise bine? Nu-i mai vorbise astfel şi n-o lovise niciodată. Alle încă avea lanterna în mână, dar Zachariah i-o smulse.

— N-am vrut niciodată să-mi văd tatăl mort, zise ea.

— De ce crezi că ne aflăm aici? Tatăl tău şi Rowe ameninţă tot ce încercăm noi să facem. În decursul istoriei, milioane de evrei au fost măcelăriţi. Ai idee câţi au murit apărând primul şi al doilea Templu? Ce mai contează doi morţi? Nu înseamnă nimic. Tatăl tău ne stă în cale.

În lumina lanternei, ea zări furia de pe chipul lui.

— Eşti nebun, rosti Alle.

El se întinse după ea.

— Dacă simţi nevoia de a-ţi proteja tatăl, du-te lângă el.

Alle încercă să se ferească de strânsoarea lui, dar el o prinse de păr şi îi împinse capul în jos, dezechilibrând-o. Alle căzu în curentul rapid de apă şi încercă să se ridice. Însă Zachariah o lovi cu

piciorul. Curentul era prea rapid, iar ea se afla prea aproape de margine.

Alle ţipă.

Şi căzu peste margine.

Tom evitase focul de armă tras de sus graţie unei lumini care îl orbise momentan pe trăgător. Glonţul ricoşase lovindu-se de pereţii cavernei. Înainte ca trăgătorul să îşi recapete echilibrul, se repezise prin şuvoiul de apă, cu lumina lanternei stinsă, către peretele cavernei. Se uită în sus, adaptându-şi privirea la întuneric, dar individul dispăruse.

Brusc se ivi o rază de lumină clătinându-se peste lespedea de deasupra.

Auzea strigăte, dar nu înţelegea ce se spunea, cuvintele pierzându-se în zgomotele apei.

Alte mişcări deasupra.

Apoi un ţipăt care îl înfioră.

De femeie.

Să fi fost posibil?

Cineva se rostogoli peste margine şi căzu cu zgomot în apa adâncă până la mijloc. Oricine ar fi fost, se ridică, icni după aer şi încercă să îşi găsească echilibrul.

— Tată!

Cuvântul îi sfâşie inima.

Alle.

Se întinse către ea şi o cuprinse cu braţele, cu intenţia de a-i oferi echilibru. Apoi zări două siluete deasupra, una dintre ele ţinând o lanternă îndreptată în jos.

— S-a terminat, strigă Simon.

Cealaltă siluetă ridică o armă.

Ţinând-o bine pe Alle şi strângând cu o mână lanterna stinsă, Tom se afundă în apă, dincolo de raza fasciculului.

Simon se adaptă situaţiei, încercând să regăsească ţintele.

Însă curentul de apă îi împinse peste marginea lespezii.

Zachariah se holbă, uimit, în jos.

— S-au prăbuşit amândoi, îi zise el lui Rocha.

În acelaşi timp, se întrebă: Ce ştia Tom Sagan şi el nu? Apa curgea învolburată în jurul picioarelor lui. Folosi lanterna şi cercetă peretele cavernei.

Văzu adânciturile. Care duceau în jos.

Le observă şi Rocha, care se apropie cu lanterna.

— Hai să aflăm ce ştii, şopti Zachariah printre dinţi.

Capitolul şaptezeci şi patru

Bene sărise de bunăvoie peste margine, ştiind că următorul nivel era la mai puţin de trei metri. Impactul fu atenuat de apa care acolo avea cam un metru adâncime. Auzise un foc de armă, dar sunetul păruse o adevărată explozie în spaţiul închis dintre stânci. Ajunsese Zachariah Simon? Sau era aceeaşi persoană care distrusese barajul?

Abeng-ul pe care îl auzise primul reprezentase întrebarea, iar al doilea plânset de corn era răspunsul. Dar de ce îi privea pe marooni peştera asta?

Şi de ce să o inunde?

Se întrebă care era adâncimea apei la acest nivel, probabil mult mai mare decât la nivelul superior, iar răspunsul veni când se afundă cu capul înainte. Stânca avea o pantă în sus, transformând nivelul într-un soi de ceaun care mai întâi trebuia să se umple, înainte ca lichidul să îşi continue curgerea peste margine.

Slavă Domnului!

Cu cât apa era mai adâncă, cu atât mai bine.

Îşi porni lanterna, pe care continua să o ţină în mână şi văzu că lespedea era lată cam de zece metri. Aruncă o privire peste marginea ei şi constată că următorul nivel era apropiat, poate la doi metri mai jos, dar era mai strâmt şi mai îngust, cu apa dispărând rapid peste margine în alt abis întunecat.

Auzi un strigăt din urma lui.

Se întoarse şi văzu lumini reflectându-se pe tavanul cavernei într-un dans haotic. Un pleoscăit

puternic, apoi ceva întunecat se prăbuşi de deasupra şi căzu în bazin, la doi metri depărtare de el.

Îşi aţinti lanterna într-acolo şi îl văzu pe Sagan ţinând în braţe o femeie.

— Vă puteţi ridica, strigă el.

Sagan îşi slăbi strânsoarea şi se echilibră. Femeia – tânără, de douăzeci şi ceva de ani, cu păr lung şi negru – îşi şterse ochii de apă. Amândoi căutau cu nesaţ aerul.

Bene îşi îndreptă fasciculul luminos într-o parte, ca să nu-i orbească.

— Sunteţi bine?

Sagan încuviinţă, inspirând aer cu nesaţ.

— A venit Simon.

Bene se alertă imediat şi privi în sus. Zări licărul slab de lumină pe peretele îndepărtat al cavernei.

Şi îşi dădu seama ce se petrecea.

Simon cobora folosind scara.

Sagan se ridică în picioare.

— Nu e singur.

— Omul lui se numeşte Rocha, zise femeia.

— Bene, ea e fiica mea, Alle.

— Nemernicul m-a împins, zise ea. A încercat să mă omoare.

Bene sesiză şocul din vocea ei.

— Mi-ai salvat viaţa, îi zise ea lui Sagan. De ce ai făcut asta? Ai sărit şi m-ai prins. Ai sărit primul peste margine. Puteai să mori.

— Am avut noroc că era apă aici, răspunse Sagan.

— Trebuie să mergem, rosti Bene. Îl cunosc pe Rocha. Aduce belele. Şi vin amândoi încoace.

Îşi îndreptă lanterna în jos şi se apropie încet de margine.

— E o cădere scurtă. Hai, repede!

Săriră toţi trei în apa care acum le ajungea doar până la glezne.

Bene găsi rapid următoarea margine şi îşi aţinti lanterna într-acolo. O serie de trepte scurte se

constituiau într-o pantă abruptă de coborâre.

Apoi observă ceva.

O lumină slabă de dedesubt.

— Ce e aia? şopti Sagan, arătând că o văzuse şi el.

— Nu ştiu, dar e singura cale de înaintare.

Indivizii din spatele lor erau înarmaţi. Ei nu erau. Singura lor şansă era să folosească bezna în avantajul lor.

Bene îşi stinse lanterna.

— Jos, şopti el.

Zachariah văzu o lumină dedesubt, aprinzându-se şi stingându-se. Cineva era în mişcare, atent să nu-şi trădeze prea mult poziţia.

Rowe? Sagan?

El şi Rocha utilizaseră scara săpată în stâncă pentru primul schimb de niveluri, dar acum puteau să sară peste fiecare lespede. Peştera asta era un horn natural care canaliza apa, nivel după nivel, către fundul pământului, ca o fântână de dimensiuni impresionante. Înainte de distrugerea barajului, înăuntru se scurgea probabil doar apa de ploaie. Acum apa năvălea cu putere, iar Zachariah se întreba unde se scurgea.

Lumina de dedesubt îşi încetă mişcările.

Oare erau înarmaţi?

Cunoscându-l pe Rowe, răspunsul era afirmativ.

Din păcate şi el era obligat să folosească acelaşi truc, aprinzând şi stingând lanterna, căci nu putea vedea nimic în abis.

Însă chiar atunci observă ceva în adâncuri.

Lumină.

Constantă.

Ce naiba era şi acolo?

Continuară să coboare.

Tom sări de pe ultima lespede şi se holbă la priveliştea uluitoare.

Ajunseseră în fundul cavernei.

Estimă că se aflau la mai bine de o sută de metri adâncime. Torentul de apă cădea într-un vid întunecat şi ceţos, în peretele îndepărtat al stâncii. Caverna care se înălţa în jurul lor avea cel puţin treizeci de metri înălţime şi tot atâta pe lăţime. Din tavan se alungeau stalactite albe. Spaţiul era iluminat de zece torţe, prinse în perete la zece metri înălţime. Flăcările diminuau întunericul, iar dârele lăsate de scântei ţâşneau în sus ca nişte comete. Pe perete, sub fiecare torţă, se vedeau alte adâncituri, fapt care explica de ce erau aprinse.

Dar de către cine?

Şi de ce?

Acolo întunericul nu mai oferea acoperire.

Nu aveau unde să se ascundă.

— Ce e asta? întrebă Alle.

Tom observă că apa de deasupra îşi pierduse aproape întreaga forţă, calmată de multele trepte de lungimi şi adâncimi diferite. Mai multe trepte erau în unghi, formând bazine care potoleau şi mai mult şuvoiul. Acolo, jos, ultimele şuvoaie curgeau pe cea din urmă lespede ca o foaie transparentă de apă, care se întindea pe o lăţime de nouă metri şi o adâncime de doi metri, acumulându-se într-un lac. În dreapta lor, acesta se vărsa peste o margine stâncoasă şi forma o cascadă de un metru şi ceva până la râu, ceea ce menţinea constant nivelul lacului. Un iz de pământ umed îi umplea nările. În partea cealaltă a cavernei se vedea o altă deschizătură în stâncă, suficient de largă ca un om să treacă prin ea, cu o lespede îngustă în faţă. Nu se putea ajunge la ea fără traversarea lacului. Se găseau pe singurul petic de uscat din caverna de formă ovală, iar roca de acolo avea o suprafaţă verzuie, nisipoasă.

Un bărbat apăru pe lespedea de deasupra lor.

Cu pielea neagră, slab, mai în vârstă, cu părul scurt.

Rowe părea să-l cunoască.

Bene se holbă la Frank Clarke.

— Şi noi avem ochi şi urechi, Bene. La fel ca tine. Avem grijă de cei care se ocupă cu supravegherea.

Aşa păreau să stea lucrurile. Maroonii procedaseră mereu la fel. În anii de război îşi făcuseră spioni pe fiecare plantaţie şi în fiecare aşezare, oameni care îi ţineau la curent cu privire la planurile britanicilor.

— Atunci ştii că mai vine cineva încoace, răspunse Bene.

— I-aţi prins? strigă Frank.

O clipă mai târziu, Bene îi văzu pe Simon, Rocha şi doi marooni înarmaţi cu macete, pe lespedea de la nivelul imediat superior. Oamenii lui săriră. Frank primi de la ei două arme de foc şi două lanterne.

— Văd că ai supravieţuit, îi zise Simon fiicei lui Sagan.

— Du-te dracului, replică ea cu sete.

Simon păru netulburat de izbucnirea ei. Se răsuci pur şi simplu spre Clarke şi zise:

— Şi tu cine eşti?

— Noi suntem gardienii acestui loc.

— Şi ce este acest loc? se interesă Sagan.

— Cu şaizeci de ani în urmă, răspunse Frank, am fost rugaţi de un prieten să păzim ceva de mare valoare. Era un om special, cineva care îi înţelegea cu adevărat pe marooni. Totodată, era evreu. Există o legătură profundă între marooni şi evrei, mereu a fost aşa.

Nimeni nu replică.

— Yankipong este fiinţa noastră supremă. Zeul nostru, rosti Frank. Maroonii au fost aleşi de Yankipong ca să servească drept exemplu al puterii lui divine. Ne-am considerat întotdeauna aleşi.

— Ca israeliţii, zise Simon. Aleşi de Dumnezeu pentru a primi favorurile divine.

Frank dădu din cap.

— Am observat de mult similitudinea. Maroonii erau în stare să depăşească ceea ce alţii considerau lipsit de speranţă. Evreii au procedat la fel. Noi găsiserăm deja comoara despre care vorbea omul care a venit aici, dar când ne-a explicat cât era de sacră, am regretat actul nostru. Asta e o altă caracteristică a maroonilor. Noi respectăm felul de a fi al altora.

— Aţi găsit comoara Templului? întrebă Simon.

Frank încuviinţă.

— Cu multă vreme în urmă. A fost adusă aici pentru a fi păstrată în siguranţă, din vremea spaniolilor, de către Columb însuşi.

— Mi-ai spus că aceste obiecte au dispărut, îi zise Bene lui Clarke.

— Încă o minciună. Speram să uiţi de toată povestea. Credeam că poate tentativa de a te ucide te va opri. Dar iată-te aici. Nu ai fi putut găsi locul ăsta de unul singur, aşa că presupun că unul dintre străinii ăştia este Levitul.

Bene cunoştea acel cuvânt.

— Eu sunt acea persoană, zise Simon.

— Mincinosule, ţipă Alle. Nu eşti nimic.

Simon se întoarse spre Clarke.

— Am venit după comoară.

— Atunci ştii cum s-o găseşti.

Bene păstră tăcerea. Ce plănuia?

Frank se duse la marginea lacului. Apa nu era deloc adâncă. Nu avea mai mult de treizeci de centimetri, iar suprafaţa ei era netedă ca o oglindă, ca acele piscine din staţiuni. Avea o formă ovală, lată cam de treizeci de metri şi întinzându-se pe suprafaţa întregii caverne.

— Plecaţi, zise tare Frank.

Cei doi marooni cu macete se căţărară pe lespezile stâncoase şi dispărură către intrarea în peşteră.

— Este o chestiune privată, zise Frank.

Însă Bene era îngrijorat. Chiar dacă Frank deţinea cele două arme şi lanternele zăceau pe jos,

Rocha era capabil să facă o mişcare surpriză.

— Dacă credeţi că atacându-mă veţi rezolva ceva, zise Frank, fiţi cu băgare de seamă. Doar Levitul poate merge mai departe de aici. Eu nu ştiu nimic. Dar trebuie să vă arăt ceva.

Frank aruncă una dintre armele de foc în lac.

Arma se scufundă până pe fundul puţin adânc.

Bene observase deja mai multe pietre pe fundul apei, iar acum îşi dădu seama că între ele se găsea mâl. Frank ridică o piatră, cam de dimensiunile unui pepene şi o aruncă în lac. După impact, apa se limpezi şi piatra atinse fundul, aşezându-se lângă armă. Bule de aer se ridicară la suprafaţă. Apoi piatra se scufundă, atrăgând arma după ea, în mâl.

— În vremea războaielor maroonilor, zise Frank, soldaţii britanici erau aduşi aici pentru interogatoriu. Unul dintre ei era aruncat în lac şi ceilalţi urmăreau cum se scufunda în mâl. După aceea, primeam lesne răspunsuri la întrebările noastre.

— Persoana care a venit aici, zise Sagan, cea care ţi-a povestit despre comoară, era Marc Eden Cross?

Frank încuviinţă.

— Mi s-a spus că era un om remarcabil. Coloneii din acea vreme aveau un mare respect faţă de el. Ne-a cerut ajutorul în privinţa unei mari sarcini care îi fusese impusă, iar noi i l-am oferit. Locul ăsta a fost schimbat… pentru el.

Capitolul şaptezeci şi cinci

Alle era udă, acrită şi ofticată. Pe Simon. Pe ea însăşi. Fusese o idioată, permiţând să-i fie exploatate furia, toanele şi propriile fantezii.

— Cine eşti? izbucni ea către bărbatul mai vârstnic care aruncase arma în apă.

— Numele meu este Frank Clarke. Sunt colonel al maroonilor din partea locului. Ţinutul ăsta este al nostru prin tratat. Asta înseamnă că eu conduc. Tu cine eşti?

— Alle Becket.

— Omul ăla care a venit aici acum şaizeci de ani, interveni Tom, era bunicul meu, Marc Eden Cross. Străbunicul ei. Ţi-a zis adevărul. Îndeplinea o datorie specială care îi fusese încredinţată.

— Mi s-a spus că a petrecut multă vreme în Jamaica şi a ajuns să-i cunoască pe marooni într-un fel în care străinii rareori reuşesc. L-am oferit acest loc drept sanctuar şi el a acceptat. Clarke arătă spre lac. Groapa asta s-a umplut cu mâl demult. Este un soi de supă groasă. Vedeţi pietrele principale împrăştiate sub apă? Unele au numere săpate în ele. Cross a făcut asta. A fost contribuţia lui la acest loc. Apa şi mâlul ăsta i-au slujit pe marooni de secole. Acum îi slujesc pe evrei. Cade în sarcina Levitului să facă pasul următor.

Alle nu era deloc sigură că înţelegea la ce se referea Clarke.

După cum nici ceilalţi nu păreau să priceapă.

— Aţi văzut cum s-a dus arma la fund. Mâlul suportă greutatea, câtă vreme nu e tulburat. Pietrele fără numere din apă stau pe stâncă solidă

şi nu se vor scufunda niciodată. Celelalte, cu numere, plutesc pe mâl. Singura cale de a ajunge la lespedea din cealaltă parte a lacului este să păşeşti pe pietrele potrivite.

— Şi ce ne împiedică să plutim până acolo? întrebă Zachariah.

— Apa e prea adâncă pentru a reuşi fără o plută, iar aici nu există aşa ceva. Cine încearcă să traverseze lacul altfel decât prin metoda prescrisă va muri. Asta a fost promisiunea noastră faţă de Levit. În ultimii şaizeci de ani au încercat trei oameni. Trupurile lor sunt scufundate în mâl. N-a mai încercat nimeni de multă vreme.

— E o nebunie, rosti Alle.

— Asta a vrut străbunicul tău. El a creat această provocare.

— De unde ştim asta? întrebă ea.

Clarke ridică din umeri.

— Ai doar cuvântul meu. Dar el ne-a spus că un alt Levit va sosi într-o bună zi şi va şti exact cum să ajungă dincolo.

— Şi ce se află dincolo? întrebă Rowe.

Şi Alle ar fi vrut să afle asta.

— Ceea ce caută Levitul.

Alle văzu că Simon se gândeşte. În Praga, ea îi spusese tot ce-şi amintise despre mesajul lăsat de bunicul ei în mormânt. Inclusiv cinci numere: 3, 74, 5, 86, 19.

Şi tatăl ei le cunoştea.

— Ştiu calea, zise Simon. Accept provocarea.

Clarke se dădu la o parte de la marginea lacului şi îi făcu semn cu a doua armă de foc.

— Succesul tău ne va spune că tu eşti Levitul.

Zachariah era sigur că avea dreptate.

Cele cinci numere pe care i le spusese Alle însemnau calea.

3,74, 5,86,19.

În vreme ce medita în avion, observase ceva la acest şir de numere. Primele trei, luate împreună,

374, reprezentau anii cât rezistase în picioare primul Templu, până ce babilonienii îl şterseseră de pe faţa pământului. Următoarele trei, 586, erau anii cât rezistase al doilea Templu, până ce îl distruseseră romanii.

Nu putea fi o coincidenţă.

În mod clar, Cross alesese numerele cu grijă.

Ultimul număr – 19?

Habar n-avea.

Dar era sigur că numerele arătau calea de traversare a lacului.

Altfel de ce să fi fost incluse?

Şi mai era ceva ce făcuse Cross.

— Ţineţi minte mesajul de la Abiram Sagan, zise el. *Golemul ajută la protejarea secretului nostru într-un loc sacru pentru evrei.* Un golem este o fiinţă vie, creată din ţărână prin folosirea focului, a apei şi a aerului. Exact ce avem noi aici. Acest lac este un golem.

— De ce s-a inundat peştera? îl întrebă Sagan pe Clarke.

— Peştera rămâne udă de la apa de ploaie şi îşi serveşte scopul, dar, pentru provocarea de acum, era nevoie de apă ceva mai adâncă. Odată ce am aflat că Bene vine aici, am ordonat deschiderea barajului. Noi l-am construit. Dacă veţi eşua în noaptea asta, îl vom reconstrui şi vom aştepta venirea adevăratului Levit.

— De ce faceţi asta? îl întrebă Rowe pe Clarke. Mi se pare un deranj prea mare pentru străini.

— Aşa cum ţi-am mai spus, Bene, tu nu ne înţelegi cu adevărat. Maroonii au fost întotdeauna nişte străini, aduşi aici în lanţuri. Am fugit în munţi ca să fim liberi. Evreii nu erau diferiţi de noi. Nici ei nu au fost vreodată acceptaţi. Mulţi dintre noi ţin minte ce au făcut ei pentru marooni în cursul celor două războaie. Mi s-a spus că ăsta este modul nostru de a-i răsplăti.

Zachariah auzise destule. Îşi îndreptă degetul spre Rocha.

— Du-te. Te voi direcţiona.

Zări îngrijorarea în ochii omului său.

— Nu-ţi face griji, zise el. Ştiu ce fac.

— Atunci du-te tu, replică Sagan.

— Şi să vă las aici? Nu cred.

Zachariah spera că, odată ce va învinge provocarea, acest Frank Clarke nu va avea de ales decât să accepte că el era Levitul şi, prin urmare, era dreptul lui să aibă ceea ce se afla dincolo de lac. Poate că atunci Clarke se va ocupa de Rowe, Alle şi Sagan, în locul lui.

Se uită la Rocha.

— N-o să păţeşti nimic. Cunosc calea.

Rocha dădu din cap în semn de acceptare, apoi păşi pe marginea stâncoasă a lespezii. Torţele dădeau un luciu roşu-sângeriu suprafeţei apei. Jumătate de duzină de pietre, toate fără numere, zăceau împrăştiate pe fundul ei, cam la un metru distanţă unele de altele, întinzându-se pe o suprafaţă de cinci metri. Rocha îşi trecu piciorul prin apa până la glezne şi păşi pe cea mai apropiată piatră, confirmând din cap că era solidă. După aceea îşi croi drum peste lac, trecând prin apă şi călcând pe alte pietre fără numere.

După care se opri.

— În faţă sunt cinci pietre, anunţă el. Sunt numerotate cu 9, 35, 72, 3,24.

Zachariah aproape că zâmbi. Avea dreptate.

— Cea cu 3 pe ea e sigură, zise el cu voce tare.

Urmări cum Rocha testează piatra şi văzu că alesese corect.

Acum ştia.

O altă serie de pietre fără număr, apoi un al doilea rând de pietre numerotate. Cea însemnată cu 74, aşa cum se gândise şi el, se dovedi solidă. Încă două încercări şi 5 şi 86 asigurară trecerea. Rocha ajunsese la circa douăzeci de metri de ţintă, rostind cu voce tare următoarea secvenţă de pietre numerotate. Zachariah îi spuse că numărul 19 era sigur.

Şi avu dreptate.

Doar că Rocha nu ajunsese încă la lespedea din capăt.

Îi rămâneau de traversat zece metri de apă.

— Se vede o ultimă secvenţă de pietre, strigă Rocha. Douăzeci sunt numerotate. Celelalte nu, dar n-am cum să ajung la ele.

Un alt şir?

Însă mesajul furnizase doar cinci numere.

— Poţi ajunge la lespede? strigă Zachariah din spate.

Rocha dădu din cap.

— N-am cum. E prea departe.

Zachariah se uită spre Tom Sagan care îi răspunse cu o privire rece. Nu spusese nimic despre faptul că el era Levitul, atunci când vorbise Clarke, lăsând-o doar pe Alle să-l provoace pe Simon. Nemernicul. Mai exista ceva, ceea ce Sagan nu-i dezvăluise fiicei lui. Şi păstrase tăcerea, ca să vadă dacă avusese dreptate.

Rocha habar n-avea că următoarea alegere avea să fie făcută la întâmplare. Doar Sagan ştia asta, iar fostului reporter cu siguranţă că nu-i păsa dacă Rocha murea. Ba chiar poate că se baza pe asta.

— Spune-mi ce numere vezi, strigă el.

Rocha înşiră vreo douăzeci.

— Treizeci şi patru, zise Zachariah.

Rocha nu ezită. De ce ar fi făcut-o? Toate celelalte numere se dovediseră corecte.

Omul lui Zachariah se întinse către piatră, îşi puse un picior pe ea, apoi pe celălalt. Şi începu să se scufunde.

Imediat fu cuprins de panică. Îşi ridică braţele în aer, în încercarea de a se echilibra. Încercă să sară pe o altă piatră, dar mâlul din jurul picioarelor lui era prea puternic.

Rocha se scufunda rapid.

Pe când ceilalţi înţelegeau cu oroare la ce erau martori, Zachariah îl lovi cu cotul în burtă pe Frank Clarke.

Acesta se dezechilibră şi rămase fără aer.

Bene văzu scena şi se repezi într-acolo.

Însă Zachariah reuşi să smulgă arma din mâna lui Clarke şi o aţinti drept spre duşmanul lui.

— Înapoi, Bene, ordonă el. Te voi împuşca fără să ezit.

Rowe se opri.

Zachariah făcu un gest cu arma ca Sagan şi Alle să se alăture lui Rowe şi cu toţii să facă un pas înapoi. Şi Clarke. Dorea să îi aibă pe toţi în raza lui vizuală.

— Domnule Simon, ajutaţi-mă, ţipă Rocha. Trimiteţi pe unul dintre ei. Pot ajunge până aici ca să mă tragă afară.

Numai că Zachariah nu putea risca aşa ceva. Nu acum. Avea situaţia sub control şi intenţiona să o păstreze astfel. În plus, dispunea de o cale mai bună de a trece dincolo.

Rocha se scufunda rapid, fără ca ceva să îl oprească. Mâlul îi ajunsese deja la nivelul pieptului.

Clarke îşi îndreptă spatele.

— Domnule Simon, ajutaţi-mă, urlă Rocha.

— O să-l laşi să moară? întrebă Sagan.

— Exact asta am de gând să fac.

— Chiar eşti un monstru, constată Alle.

— Sunt un războinic. Plecat în misiune. E ceva ce tu nu ai cum să pricepi.

— Ajutor! Vă rog, ajutor, urlă din nou Rocha.

— Stai nemişcat, îi răspunse Sagan.

Însă era mai uşor de rostit decât de făcut. Prea târziu. Rocha dispăru.

Suprafaţa apei fu tulburată de valuri care se stinseră cu repeziciune, fără să lase în urma lor vreun semn că cineva fusese acolo. Totul părea extrem de ireal.

— În mod clar, nu tu eşti Levitul, zise Clarke.

Zachariah aţinti arma spre Sagan.

— Tu ştii care e al şaselea număr. Nici un răspuns.

— Şi nu mi l-ai spune niciodată. Aşa că fiica ta va face următoarea traversare.

— Pe naiba, replică Alle.

Zachariah trase cocoşul armei, ţinti şi trase.

Capitolul şaptezeci şi şase

Tom se dădu înapoi, din pricina zgomotului împuşcăturii.

Însă Simon îşi schimbase ţinta şi trăsese la picioarele lui Alle, de unde glonţul ricoşase în stâncă.

Fata sări îngrozită înapoi.

— Următorul glonţ nu-şi va rata ţinta, anunţă Simon.

Iar Tom n-avea nici un motiv să se îndoiască de asta. Nici unul dintre ei nu însemna nimic pentru el. Conta doar ce se găsea de cealaltă parte a apei. Iar el era în stare să facă orice ca să ajungă acolo.

— Dă-i drumul, îi ordonă Simon lui Alle. În apă cu tine.

Ea clătină din cap.

— Mă duc eu, spuse Tom. Ai dreptate, ştiu drumul.

Simon chicoti.

— Exact ăsta e motivul pentru care se duce ea. N-am uitat cum ne-am cunoscut. Presupun că vei ajunge acolo şi vei termina ce am întrerupt eu acasă la tatăl tău. Nu. Ca să fiu sigur că spui adevărul, se va duce ea.

— O fac eu!

— Se va duce ea! ţipă Simon. Altfel o ucid şi Bene o să-i ia locul.

Tom se uită fix la fiica lui. Neavând de ales, îi zise:

— Du-te!

Privirea ei întrebătoare spunea multe despre înţelepciunea unei asemenea mutări.

— Va trebui să ai încredere în mine, zise el.

În ochii ei nu zări furie sau resentimente.

Doar teamă.

Iar asta îi sfâşia inima.

Se apropie de ea.

— Prima piatră are numărul 3.

Alle nu se mişcă de pe loc.

— Putem face asta. Împreună.

Se îmbărbătă şi acceptă provocarea. Apoi dădu din cap, înţelegând că era şi inutil să se opună. Tom o urmări cum intră în apa adâncă de doar treizeci de centimetri, pe pietrele nenumerotate, aşezându-şi bine picioarele. Putea vedea primul şi numerotat şi se bucură când ea o găsi pe cea cu numărul 3.

Care o susţinu fără probleme, aşa cum se întâmplase şi cu Rocha.

Simon se dădu înapoi, ţinând arma pregătită de tragere împotriva oricui ar fi încercat să se arunce asupra lui. Tom surprinse privirea lui Rowe şi descifră mesajul din ochii negri ai acestuia. Simon nu-i putea împuşca pe toţi trei, înainte ca unul dintre ei să pună mâna pe el. Încuviinţă din cap şi îi aruncă o privire care spunea: *Nu încă.* Era valabilă şi pentru Rowe şi pentru celălalt bărbat. Bunicul lui îi lăsase un mesaj special. Cele cinci numere conduseseră la al şaselea, cu ajutorul astrolabului. Însă asta nu însemna că numărul, care dăduse poziţia acestei peşteri pe hartă, asigura şi trecerea cu bine. Era posibil să fi fost o măsură de siguranţă. Ca atunci când pentru conturi diferite erau folosite parole diferite.

Însă ceva îi spunea că avea dreptate.

Sau cel puţin aşa spera.

Viaţa fiicei lui depindea de asta.

Picioarele lui Alle tremurau de frică.

Se temuse şi înainte, dar niciodată în halul ăsta.

Tatăl ei rostise tare cele cinci numere şi ea îşi croise drum pe deasupra lacului, către lespedea

îndepărtată. Rocha deschisese drumul până acolo. Acum ea stătea pe piatra 19, unde Rocha aşteptase cel de-al şaselea număr.

Respiraţia i se acceleră.

Între ea şi terenul solid se întindeau peste şase metri de mâl. Privi în jos şi numără nouăsprezece pietre cu numere săpate în ele, alte zece fiind nenumerotate. Cea de-a douăzecea piatră, numerotată cu 34, dispăruse, luându-l pe Rocha cu ea în adâncuri.

Moartea lui nu o interesa.

Conta doar posibila ei moarte.

— Spune ce numere vezi, zise tatăl ei.

Tom ascultă lista de numere citită de Alle.

În vreme ce ea vorbea, Tom îi aruncă o privire lui Rowe şi îşi dădu seama că jamaicanul înţelegea.

Fii pregătit.

În curând.

Bene se întrebă dacă Sagan chiar ştia care era al şaselea număr. O încurajase pe fiica lui să purceadă la drum. Dar ce altă opţiune avusese? Simon ar fi ucis-o. Frank Clarke stătea alături de el, fără să scoată o vorbă. Zachariah îi urmărea atât pe ei, cât şi pe fata de pe lac. Dacă reuşea să treacă, avea să-i omoare pe toţi. Ăsta era un fapt cert. În acel moment ar fi ştiut tot ce avea nevoie.

De ce să nu acţioneze acum?

Frank părea să-i citească gândurile.

— Nu încă, şopti colonelul.

Genunchii lui Alle tremurau şi fata îşi dorea să se stăpânească, cumva.

Cunoştea tatăl ei calea de trecere? Iată unde ajunsese, să se încreadă în cineva faţă de care nutrise doar dispreţ, vreme de zece ani. Dar ce ştia ea? Era suficient să se gândească la cât de tare se înşelase în privinţa lui Zachariah Simon.

Ruşinea îi umbri gândurile, dar nu reuşi să-i atenueze groaza care o stăpânea.

Un singur pas greşit şi era moartă.

Tom se uită la Simon şi spuse:

— Ca să fie limpede. Tu nu eşti Levitul. Eu sunt acela.

— Asta nu se poate, îi replică Simon. Nici măcar nu eşti evreu. Ai renunţat de bunăvoie.

Tom ignoră insulta, preferând să se concentreze la lista de numere rostită de Alle. Nu spusese nimic despre vreo piatră cu 56, al şaselea număr dezvăluit de astrolab. Însă observă că printre cele nouăsprezece pietre erau două cu 5 şi 6.

Şi atunci îşi dădu seama.

Asta era măsura de siguranţă.

Saki divizase ultimul număr în două.

Era singurul lucru care avea sens şi, din tot ce văzuse el sau i se spusese, Marc Eden Cross fusese întotdeauna un om cu logică.

Aruncă o privire peste suprafaţa lacului.

— Cinci şi şase. Foloseşte-le pe amândouă. Presupun că o să ai nevoie de ele ca să acoperi distanţa rămasă.

— Le văd, anunţă Alle. Cinci e prima, după care sunt câteva nenumerotate. Şase e mai aproape de margine.

— Ăsta e drumul, strigă tatăl ei.

— Şi dacă te înşeli? întrebă ea.

— Nu mă înşel.

Lui Alle îi plăcu modul răspicat în care răspunsese el, dar se întrebă dacă o făcuse pentru ea sau pentru Simon.

Stătea împietrită, dorindu-şi ca piciorul ei drept să iasă odată din apă, dar frica i-l ţinea pe loc. Era în siguranţă acolo. De ce să meargă mai departe?

Să se întoarcă.

Nu se putea.

Simon ar fi tras în ea, înainte de a străbate jumătate din drum.

Bene se pregătea de atac.

Evident, era foarte posibil să fie împuşcat înainte de a ajunge la Simon, dar avea de gând să încerce.

Frank clătină încet din cap.

Iar în ochii vechiului său prieten văzu de ce trebuia să rămână nemişcat.

Măcar încă puţin.

Chestia asta trebuie să se rezolve de la sine.

Noi nu ne putem amesteca.

Urâse faptul că nu era considerat maroon. Se înfuriase pe coloneii care îl priveau ca pe o ameninţare. Frank îi spusese că nu înţelege felul de a fi al maroonilor.

Venise vremea să demonstreze contrariul.

Aşa că se stăpâni şi aşteptă.

Sperând că nu comite o greşeală.

Zachariah ştia că dacă Sagan avea dreptate şi Alle reuşea să treacă dincolo, atunci trebuia să-i ucidă pe cei trei bărbaţi, apoi pe Alle, după care să caute comoara. Dacă cei doi care plecaseră mai devreme erau încă prin preajmă, pe afară, atunci avea să se folosească de întuneric ca să-i evite, după care să se întoarcă a doua zi cu un grup de oameni ai lui.

Asta era forţa banilor.

Puteau cumpăra o mulţime de lucruri.

Inclusiv rezultate.

Alle se îmbărbătă.

Cinci.

Apoi şase.

Piatra numerotată cu 5 aştepta la un metru depărtare. Era un pas mare, dar îl putea face. Îşi ridică piciorul drept, pivotă în faţă şi aproape că îşi

pierdu echilibrul. Imediat întinse braţele. Simţi cum se încordează şi se luptă cu sine să nu cadă.

Piciorul drept se aşează înapoi lângă cel stâng.

Se echilibră la loc.

— Ce s-a întâmplat? se interesă tatăl ei din spate.

— Mi-e frică de moarte. Apa puţin adâncă face povestea asta extrem de înşelătoare.

— Nu te grăbi, îi spuse el.

— Dar nici nu aştepta prea mult, adăugă Simon.

— Ţine-ţi gura, ţipă ea, menţinându-şi privirea concentrată asupra pietrelor de sub apă.

Cu un gest rapid, îşi ridică piciorul drept, pivotă şi îl aşează la loc în apă, ajungând cu vârful pantofului ud pe piatra cu numărul 5.

Care rezistă.

Îşi mută întreg corpul acolo.

Dacă 5 rezista, de ce nu şi 6?

De această dată, fară să mai ezite, păşi pe piatra cu numărul 6.

Solidă.

Încă un metru şi ajunse pe lespedea sigură.

Se simţi uşurată.

Se întoarse spre ceilalţi, la timp ca să-l vadă pe Bene Rowe repezindu-se către Simon.

Capitolul şaptezeci şi şapte

Bene era pregătit.

Fata se afla în siguranţă.

Iar atenţia lui Simon era momentan atrasă de reuşita ei.

Sări.

Simon reacţionă balansând arma, dar piciorul drept al lui Bene se arcui în sus şi îi lovi braţul. Acesta scăpă arma, care căzu cu zgomot pe piatră.

Simon încremeni.

Bene zâmbi.

— *Yu tan deh a crab up yuself, sittin o de yu.*

Îşi dădu seama că Simon nu înţelege patois.

— E o zicală de-a noastră. „Dacă o cauţi cu lumânarea…”

Se întinse şi îl prinse pe nemernic cu o mână, lovindu-l cu putere în stomac cu pumnul drept. Dădu drumul strânsorii şi îi permise lui Simon să se dea înapoi, clătinându-se.

Se pregăti pentru o nouă lovitură.

Simon îşi reveni şi încercă să plaseze şi el un pumn.

Bene se feri, apoi îl lovi în bărbie. Era cu douăzeci şi trei de ani mai tânăr decât el şi avea experienţă de o viaţă în bătăile cu duşmanii.

Îl ridică pe Simon, care era ameţit şi respira cu greutate.

Îşi înfăşură braţul drept în jurul gâtului, strânse bine şi începu să-l sugrume. Muşchii lui Simon încercară să contracareze mişcarea, dar, pe măsură ce oxigenul inspirat devenea tot mai puţin, capacitatea de rezistenţă începea să-i scadă.

Bene îl ridică, se duse la marginea lacului şi îl aruncă în apă.

Zachariah nu simţise niciodată atâta presiune exercitată de nişte muşchi puternici în jurul gâtului său şi, în acelaşi timp, să nu-şi poată mişca braţele. Nu reuşea nici să respire sau să strige după ajutor. Iar situaţia devenea şi mai rea. Rowe îl aruncă în apă.

Nu pe pietre.

Simţi mâlul cu picioarele.

Timp de câteva secunde rezistă aşa, după care trupul i se scufundă în mâl. Căută ceva de care să se agaţe. Nu găsi nimic. Încercă să-şi stăpânească panica şi îşi aminti ce spusese Clarke şi ce îl sfătuise Sagan pe Rocha.

Să stea nemişcat.

Dacă mâlul nu era agitat, putea să suporte greutatea.

Se hotărî să nu se mai agite. Se scufundase cam până la genunchi, dar starea de nemişcare dădea roade. Se stabiliză.

Gata cu scufundatul.

Rowe, Sagan şi Clarke stăteau pe margine şi se uitau la el de la foarte mică distanţă.

Ajunsese la mila lor.

Pe Tom nu îl preocupa Simon.

Voia să ajungă la Alle.

Aşa că apucă una dintre lanternele de pe jos, intră în apă şi îşi croi drum dincolo de lac, urmând calea sigură către lespedea din cealaltă parte.

Alle aştepta, urmărind ceea ce se întâmplă, de la treizeci de metri depărtare de Simon.

Tom ajunse la ea.

Se uitară amândoi dincolo de lac.

— Apreciez faptul că ai avut dreptate, îi zise Alle.

— Mulţumesc că ai avut încredere în mine.

— Nu prea aveam de ales.

— Asta nu mai e problema noastră, zise Tom, arătând spre cealaltă parte a lacului. E timpul ca noi doi să vedem ce anume a protejat bunicul tău întreaga lui viaţă.

Încuviinţă din cap, dar el îi putea citi gândurile. Avusese încredere în Simon, făcuse ce-i ceruse el. Iar rezultatul era nul. În cele din urmă, se descotorosise de ea ca de o jucărie stricată.

Tom îi atinse umărul.

— Toţi facem astfel de greşeli. Nu le pune la inimă.

— Am fost o idioată. Uite ce ţi-am făcut.

Nici un fel de furie. Nici un fel de resentimente. Doar o fiică discutând cu tatăl ei.

El aprinse lanterna.

— A trecut. Hai să facem asta.

O luară înainte prin crăpătura care se deschidea către un tunel îngust ce străjuia o potecă printr-o fisură naturală în stâncă, şerpuind în unghiuri ciudate. Erau înconjuraţi de beznă. Dacă nu ar fi avut lanternă, nu ar fi putut să vadă nimic.

Comorile puse de Saki aici la adăpost fuseseră făcute cu 2 500 de ani în urmă, conform îndrumărilor date de Dumnezeu. Chivotul dispăruse demult, distrus atunci când babilonienii incendiaseră primul Templu. Sau cel puţin aşa credeau cei mai mulţi istorici. Însă menora de aur, masa sfântă şi trâmbiţele de argint ar fi putut încă să existe. Tom ştia de Arcul lui Titus de pe Via Sacra, pe care era un basorelief care înfăţişa menora şi trâmbiţele, în cadrul unei parade de la Roma din anul 71 e.n. Guvernul israelian ceruse ca nimeni să nu mai treacă pe sub arc, iar cel italian acceptase rugămintea. Ultimii demnitari care trecuseră oficial pe sub arc fuseseră Mussolini şi Hitler. Ghizii turistici permiteau evreilor să scuipe pe zidurile arcului. Tom scrisese un articol pe tema asta, cu multă vreme în urmă. Îşi amintea că toţi evreii cu care discutase vorbeau cu mare respect despre comoara Templului.

Într-o anume privinţă, Simon avusese dreptate.

Găsirea comorii ar fi însemnat ceva special.

Continuară să meargă, lanterna luminându-le poteca stâncoasă din faţă. Nu se simţea nici un fel de umezeală. Totul în jur era uscat ca într-un deşert. Sub picioarele lor scârţâiau particulele de nisip.

Înaintea lor, tunelul se termina.

Bene rămase tăcut şi se uită la Zachariah Simon stând perfect nemişcat, fără să îi tresară nici un muşchi.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă Frank.

— *So-so cross deh pon mifrom him.*

Se simţea mai bine acum că vorbea fară ca Simon să îl înţeleagă.

— *A wa you a say?*

Bună întrebare. Îi spusese lui Frank că de la Simon nu se puteau aştepta decât la necazuri. Iar acum, duşmanul lui, care îl minţise de la început şi încercase să-l omoare în Cuba, era neajutorat. Bene nu trebuia decât să agite mâlul şi individul s-ar fi scufundat fără posibilitate de oprire.

Însă ar fi fost mult prea uşor.

— M-ai testat, îi zise el lui Frank. Şi l-ai testat şi pe Sagan.

— Ni s-a promis că doar Levitul va reuşi să treacă dincolo, conform instrucţiunilor. Trebuia să mă asigur că aşa se va întâmpla. Să mă încred în provocare. Eram sigur că omul ăsta – Frank arătă spre Simon – nu era Levitul, dar trebuia să ştiu că este celălalt.

— Maroonii vor încredere, nu?

— În ciuda tuturor luptelor, noi eram, în sinea noastră, un popor paşnic care dorea doar să trăiască. Chiar şi atunci când am încheiat pacea, am avut încredere că britanicii vor fi corecţi.

— Dar n-au fost.

— Fapt care le-a dăunat lor, nu nouă. Au pierdut mai mult decât noi. Istoria va ţine minte

minciunile lor.

Bene înţelese ce spunea celălalt.

— Ce s-a petrecut astăzi, aici, este important pentru evrei, continuă Frank. Mă bucur că am luat parte la aşa ceva.

— Ce se găseşte dincolo?

Frank clătină din cap.

— Nu ştiu.

— N-am venit aici pentru vreo comoară. Bene arătă spre Simon. Ci după el.

— Şi e al tău.

Bene întinse o mână, pe care Simon o prinse.

Îl trase pe nemernic pe mal.

— Ai dreptate, zise Bene. E al meu.

Tom se uită la deschizătură, o crăpătură zimţată, nu cu mult mai înaltă decât el, unde tunelul se sfârşea. Cercetă cu lanterna şi văzu altă podea nisipoasă de cealaltă parte.

Se apropie, cu Alle în spatele lui şi intrară prin deschizătură.

O cercetare rapidă la lumina lanternei dezvălui o încăpere lungă de circa şase metri şi cam la fel de lată, cu un tavan neaşteptat de jos. Zări un loc unde lumina lanternei se reflecta.

Mulţumit că acea încăpere nu prezenta vreun pericol, Tom ridică lanterna şi numără trei piedestaluri din stâncă. Erau nişte roci înalte cam de un metru, cu părţile de sus şi de jos aplatizate prin şlefuire, în stânga lui, pe primul piedestal, se găsea menora cu şapte braţe, lucind slab. Alături era masa sfântă, cu un luciu auriu mai puternic şi cu pietrele scânteind ca nişte stele. Pe al treilea piedestal se aflau două trâmbiţe de argint, cu exteriorul aurit şi restul vopsit în negru, dar încă intact.

Comoara Templului.

Acolo.

Găsită.

— E adevărat, zise el.

Aşa era.

Îşi închipui mulţimea de oameni care muriseră protejând comoara. Mii de suflete fuseseră măcelărite când romanii distruseseră Ierusalimul. După aceea, doar isteţimea reuşise să asigure perpetuarea comorii. Timp de două mii de ani ea rămăsese ascunsă, în siguranţă faţă de restul lumii şi de-alde Zachariah Simon. Reuşise chiar să treacă Atlanticul, într-o călătorie ale cărei şanse de succes fuseseră socotite ca minime.

Şi totuşi se găsea acolo.

Iar familia lui…

Secretul pe care îl păstraseră timp de cel puţin două generaţii şi cine ştie câte altele înainte de asta.

Acum datoria fusese transmisă mai departe. Către el.

O auzi pe Alle rugându-se. Dacă ar mai fi avut o scânteie de religiozitate în el, i s-ar fi alăturat. Dar Tom nu se putea gândi decât la ultimii lui opt ani.

Viaţa lui. Ruina care ajunsese. Şi la ce spusese femeia din Praga. *Găseşte comoara. Atunci vom discuta.*

Capitolul şaptezeci şi opt

Bene le măsură cu privirea pe cele două femei care stăteau pe veranda casei lui. Una era minionă, de şaizeci şi ceva de ani, cu părul grizonant. Era îmbrăcată cu o bluză elegantă şi fustă, în picioare avea pantofi cu toc jos şi se prezentase ca Stephanie Nelle, şefa Magellan Billet, Departamentul de Justiţie al Statelor Unite.

— Brian Jamison lucra pentru mine, zise ea. Aşa că să nu ne mai prefacem. Bine?

Bene zâmbi văzând îndrăzneala ei, ştiind că regulile de odinioară, privind respectul faţă de femei, se schimbaseră de mult.

Cealaltă era mai înaltă, mai solidă, cu câţiva ani mai tânără şi îmbrăcată în mod similar. Se prezentă ca fiind ambasadoarea Israelului în Austria.

— Vă aflaţi departe de casă, îi zise el.

— Am venit să te vedem pe dumneata, replică ambasadoarea.

Bene le oferi ambelor femei de băut, dar ele refuzară. El îşi turnă o limonadă, una dintre băuturile lui favorite, îndulcită cu miere de la albinele crescute pe proprietatea lui. Soarele de martie încerca să străpungă straturile de nori ai după-amiezii. Urma să plouă, dar abia peste câteva ore. Trecuseră doar ceva mai mult de douăsprezece ore de când Bene ieşise din peştera Darby.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută? întrebă Nelle.

Bene sorbi din limonadă şi ascultă ceva în depărtare.

Îşi auzi câinii.

Lătrând.

Deschisese cuştile cu mai bine de o oră înainte, iar animalele lui favorite îi fuseseră recunoscătoare pentru libertatea oferită. Big Nanny conducea haita şi îi urmărise dispărând în pădure.

Lătrăturile lor erau joase şi constante.

Ca un ton de afaceri.

Ca şi în cazul *abeng*-ului maroonilor, Bene învăţase mesajului câinilor.

— Noaptea trecută? se miră el, revenind la întrebare. Am dormit bine.

Nelle clătină din cap.

— Ţi-am spus că n-am timp de pierdut.

— Zachariah Simon a aterizat aici la puţină vreme după miezul nopţii, zise ambasadoarea. A venit cu unul dintre angajaţii lui, un om pe nume Rocha şi cu Alle Becket. Tom Sagan ajunsese cu circa o oră înainte de asta. De dimineaţă, la aeroportul din Kingston au fost descoperite două cadavre. Oameni care, aşa cum mi s-a spus, lucrau pentru dumneata.

Se supărase când aflase de moartea oamenilor. Le spusese să fie atenţi, să se aştepte la necazuri de la Simon. Din nefericire, oamenii care intrau în serviciul lui manifestau adesea prea multă încredere în sine şi erau prea puţin experimentaţi, combinaţie care uneori se dovedea fatală. Unul dintre ei era căsătorit şi avea copii. Urma să o viziteze pe văduvă a doua zi, ca să aibă grijă de ea din punct de vedere financiar.

— Dispuneţi de informaţii remarcabile pentru două persoane care nu trăiesc aici. Ce legătură au toate astea cu mine?

În depărtare se vedeau camioane care se îndreptau spre una dintre păşunile lui, unde se aflau caii lui nepreţuiţi. Cu câteva zile înainte fusese informat că boabele de cafea înfloriseră, aşa că anul părea bun.

— Încetează cu teatrul, zise Nelle. Simon l-a ucis pe Brian Jamison. Din câte ştim, ai fost de

acord cu asta.

— Eu? îmi plăcea Brian.

Femeia de la Departamentul de Justiţie nu zâmbea deloc.

— Mda, sunt sigură de asta. Dar ai crezut că vom uita de tine?

Bene nu răspunse.

— Eram acolo, continuă Nelle, când trupul lui Brian a fost pescuit dintr-un tomberon. Era un om bun. Un agent isteţ. A murit din pricina ta.

— A mea? Tu l-ai trimis aici ca să facă presiuni asupra mea. Am colaborat cu voi. Problema lui Brian era Simon.

— Domnule Rowe, interveni ambasadoarea. Am fost nevoită să maschez moartea lui Jamison. Şi eu eram acolo când a fost găsit trupul lui. Nu-mi place deloc că a murit. Întreaga operaţiune a scăpat de sub control. Mi s-a spus că există un dosar gros pe numele dumitale. Sunt acuzaţii mai mult decât suficiente ca să te doboare.

Bene sorbi din nou din limonada lui rece.

— Vă aflaţi în Jamaica. Dacă am greşit cu ceva, atunci adresaţi-vă autorităţilor. Îşi fixă privirea în ochii femeii. Altfel, păstraţi-vă ameninţările.

— Dacă ar fi fost după mine, zise Nelle, m-aş fi ocupat personal de dumneata.

Bene chicoti.

— De ce atâta ostilitate? Nu vă fac probleme. Arătă înspre cealaltă femeie. Nici dumneavoastră.

Ambasadoarea replică:

— Domnule Rowe, mai mult ca sigur, cândva, în cursul anului viitor, voi deveni prim-ministru al Israelului. Îmi dau seama că asta nu contează pentru dumneavoastră, dar Zachariah Simon e important pentru noi.

Bene clătină din cap.

— E un om rău. Un mincinos.

Ambasadoarea dădu din cap a încuviinţare.

— Îl urmărim pe Simon de mulţi ani. A intrat în această zonă de acţiune de mai multe ori. Până

recent, activităţile lui erau socotite doar… îndreptate într-o direcţie greşită. Însă e posibil ca situaţia să nu mai fie aceeaşi. Un om bun, un rabin pe nume Berlinger, a fost găsit împuşcat în Praga cu câteva ore în urmă. Probabil că Simon l-a ucis sau cineva care lucrează pentru el. Din nefericire, acel rabin era una dintre cele cinci persoane despre care ştim că ar putea deţine răspunsurile pe care le căutăm. Dumneata eşti una dintre cele patru rămase în viaţă.

Bene îi ştia pe ceilalţi trei. Sagan, fiica lui, Alle şi Simon.

Dar cum rămânea cu Frank Clarke? Femeile astea păreau să nu ştie nimic despre el. Ceea ce era foarte bine. La fel ca şi maroonii de odinioară, Frank se făcuse nevăzut în pădure.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Unde e Simon? îl întrebă iarăşi Nelle.

Bene se sprijini de balustrada verandei. Lemnul acesteia provenea din pădurea din apropiere, copacii fiind doborâţi cu sute de ani înainte de sclavi.

Strămoşii lui.

Dintre care unii erau marooni.

Câinii continuau să latre în depărtare.

Iar sunetul îl liniştea.

La fel ca şi faptul că nici una dintre femei nu avea habar de Falcon Ridge sau de peştera Darby. Dacă ar fi avut, ar fi fost acolo, nu în faţa lui. Cu ore bune înainte trimisese oameni care să supravegheze peştera. Nici unul dintre ei nu se întorsese.

Di innocent an di fool could pass fi twin.

Îşi propuse să nu fie nici inocent, nici nebun.

În schimb, să deţină controlul.

— Simon nu vă mai poate ajuta.

Nelle vru să riposteze, dar ambasadoarea o prinse de braţ şi zise:

— Zachariah Simon este un fanatic periculos. Dorea să pornească un război. Ar fi murit mii de

oameni din pricina lui. Dar e posibil ca noi să fi stopat povestea. În ciuda nebuniei lui, căuta ceva de mare valoare pentru evrei. O comoară sacră pe care o credeam pierdută, dar care ar putea fi găsită. Patru obiecte. Ştiţi unde sunt?

Bene dădu din cap. Ăsta era şi adevărul. El nu traversase lacul pe urmele lui Sagan şi ale fiicei sale. În loc de asta, îl smulsese pe Simon din mâl, apoi ieşise din peşteră, aducându-şi prizonierul aici, pe proprietatea lui, unde îl închisese. Sagan şi fiica lui ieşiseră din peşteră şi plecaseră cu Frank, fără ca vreunul să scoată vreo vorbă. Nu dorea să afle ceea ce ar fi putut descoperi acolo. Era timpul să se comporte ca un maroon. Femeile astea erau *obroni* – străine – nedemne să afle ceea ce ştia el. Tăcerea reprezenta calea maroonilor.

— Chiar nu ştiu.

Surprinse o schimbare în tonul câinilor. Lătratul era mai profund şi mai alungit, iar el înţelegea ce însemna asta.

— Dar ştii unde e Simon, zise Nelle.

— Ultima dată când l-am văzut, alerga.

„O să mă omori?" întrebase Simon.

„Eu nu. Arătase înspre câini. O vor face ei pentru mine."

Văzuse aceeaşi expresie pe chipul lui Simon, pe care o observase pe chipul baronului drogurilor, cu patru zile în urmă.

Sorbi încă o gură de limonadă şi simţi miros de porc gătit. Un mistreţ fusese prins mai devreme şi acum era pregătit.

La cină vor avea carne bună.

Spera ca mama lui să pregătească o friptură suculentă.

Se gândi la Grandy Nanny, ştiind acum că acea femeie nu era o legendă. Fusese reală. Se spunea că deţinea puteri speciale asupra mistreţilor şi era în stare să cheme animalele sălbatice la ea.

— Cu trei sute de ani în urmă, strămoşii mei au fost aduşi aici în lanţuri şi vânduţi ca sclavi.

Munceau pământul. Veniseră de pe Coasta de Aur. În cele din urmă, s-au răsculat. Mulţi au fugit în munţi. S-au luptat cu britanicii şi şi-au cucerit libertatea. Eu sunt maroon.

— Şi care e scopul acestei lecţii de genealogie? se interesă Nelle.

Bene sesiză o pauză în lătratul câinilor şi numără secundele.

Una. Două. Trei. Continuă până la opt, când lătrăturile se auziră din nou.

Big Nanny îşi găsise prada.

Ce lider!

Bău şi restul limonadei.

Viaţa era bună.

Bene ştia că unele secrete trebuiau păstrate. Cum ar fi peştera Darby. Lacul subteran. Pietrele numerotate. Şi ce se afla de cealaltă parte.

Auzi un urlet.

Îndepărtat. Slab. Dar inconfundabil.

Şi cele două femei îl auziră.

Urmară câinii. Care nu lătrau. Urlau.

Bene habar n-avea unde îl încolţiseră pe Zachariah Simon, dar ştia că o făcuseră. Evident, ca şi în cazul baronului de acum câteva zile, dacă Simon nu ar fi opus rezistenţă, câinii nu i-ar fi făcut nici un rău. Însă de această dată prada se apărase.

— Scopul lecţiei de familie? zise el. Nici unul. Doar că mă mândresc cu originile mele.

Tăcere în depărtare. Câinii nu se mai auzeau. Iar el ştia de ce.

Câinii lui consumau întotdeauna ce ucideau.

— Nu cred că domnul Rowe ne mai poate ajuta cu ceva, zise ambasadoarea.

Deşteaptă cucoană.

Bene înţelese că şi cealaltă femeie ajunsese la aceeaşi concluzie.

— Aşa e, zise Nelle. S-a terminat, nu-i aşa?

Bene nu răspunse.

Dar femeia rostise adevărul. Zachariah Simon nu mai exista.

Capitolul şaptezeci şi nouă

Au trecut şase ani de la moartea Marelui Amiral. Mă trezesc rugându-mă pentru sufletul lui mai mult decât pentru al meu. Viaţa pe insula asta e dificilă, dar plină de recompense. Decizia de a rămâne aici, în loc să mă întorc în Spania, s-a dovedit înţeleaptă, înainte de a părăsi această viaţă şi de a mă întâlni cu Domnul Dumnezeul meu, vreau să mărturisesc adevărul. Această lume este mult prea plină de minciuni. Din multe puncte de vedere, propria mea existenţă a fost o minciună. Şi viaţa amiralului a fost la fel. Cum eram un om învăţat, capabil să scriu, înainte de a pleca ultima dată în Spania, el mi-a spus adevărul. Nu voi plictisi cititorul cu multe amănunte, căci amiralul ar fi dezaprobat dezvăluirea lor. Însă o conspectare rapidă pare în regulă, mai ales în acest moment, când încep să mă confrunt cu sfârşitul propriei vieţi.

Numele Colon este banal în Insulele Baleare. Omul care mai târziu avea să-şi spună Cristobal Colon s-a născut în Genova, pe Insula Mallorca, în apropiere de Palma. Ulterior, când a fost nevoie

să-şi ascundă originea, amiralul a ales Genova ca loc al naşterii, dând mereu impresia că se referă la oraşul din Italia. Amiralul era catalan. Nu a vorbit şi nu a scris niciodată în italiană. Tatăl lui era cunoscut cu numele de Juan, proprietar bogat din Mallorca. Familia lui era formată din *conversos*. Oficial, Juan Colon şi-a numit fiul cel mai mare ca pe el însuşi, dar în sufletul lui şi între pereţii căminului său îi spunea pe numele lui adevărat, Christoval Arnoldo de Ysassi. Mai exista un fiu mai mic, Bartolome, care a stat aproape de fratele mai mare toată viaţa lui. În Mallorca, amiralul îşi spunea Juan. Abia când a călătorit până în Spania, ca să facă rost de banii necesari pentru lunga sa expediţie, a devenit Cristoforo Colombo, cum a fost cunoscut în Italia, sau Cristobal Colon, în Spania. De-a lungul vieţii sale, amiralul nu şi-a uitat niciodată locul naşterii. În Mallorca există un sanctuar cunoscut sub numele de San Salvador, un deal de o mare frumuseţe şi linişte, aşa că el a numit prima insulă descoperită în Lumea Nouă după acel loc.

În tinereţea lui, fermierii din Mallorca erau asupriţi de dările excesive şi de tratamentele dure la care erau supuşi. În cele din urmă, au pus mâna pe arme şi s-au revoltat, fraţii Juan şi Bartolome participând activ la revoltă. În final, regele din Napoli a înăbuşit revolta.

Tatăl lui Juan şi-a pierdut toate pământurile şi mulţi răsculaţi au fost ucişi. Cei doi fraţi au fugit de pe insulă. Juan s-a îndreptat spre mare, conducând un vas de piraţi din Marsilia şi luptând împotriva tentativei regelui din Aragon de a cuceri Barcelona. După aceea, s-a alăturat portughezilor în războiul lor cu Spania şi cu regina catolică a Spaniei, Isabela. În cursul unei bătălii împotriva navelor veneţiene aflate în slujba lui Aragon, le-a atacat şi le-a dat foc. Şi-a pierdut propria navă, dar, în ciuda faptului că a fost rănit în schimbul de focuri, Juan a reuşit să scape cu viaţă înotând până la ţărm. Glonţul primit atunci i-a rămas în corp toată viaţa, ca amintire a vremurilor când s-a bătut în mod deschis cu autorităţile.

Juan nu avea să mai fie niciodată pirat. A emigrat în Portugalia şi a deveni negustor, navigând pe apele reci ale Europei. S-a însurat cu fata guvernatorului Insulei Madeira şi s-a aşezat acolo ca să administreze proprietatea lăsată în urmă de socrul lui. Apoi i s-a născut un fiu, Diego. Ulterior a venit un altul, Fernando, făcut cu o amantă din Catalonia. Ambii fii aveau să fie întotdeauna apropiaţi de tatăl lor.

În anul 1481, în vreme ce trăia în Madeira, Juan l-a cunoscut pe Alonso Sanchez de Huelva, marinar şi negustor care naviga constant între Insulele Canare, Madeira şi Anglia. Cu ocazia unei călătorii, o furtună i-a deviat nava de la cursul

obişnuit, iar Alonso s-a confruntat cu vânturi defavorabile şi curenţi puternici care au purtat nava departe, către sud-vest. Într-un târziu a zărit pământul, o insulă pe care trăiau nişte oameni scunzi, fără păr şi de culoare maronie, care i-au adorat pe de Huelva şi pe echipajul lui ca pe nişte zei. După o scurtă şedere acolo, de Huelva a plecat şi a navigat spre est, ajungând pe Insula Porto Santo din Madeira. Acolo, Juan Colon l-a auzit pe de Huelva vorbind despre descoperirea lui şi a devenit fascinat de posibilitatea ca acesta să fi descoperit India şi Asia. De Huelva i-a dat o hartă a apelor prin care navigase. Juan a studiat-o timp de câţiva ani şi a ajuns să fie sigur de ceea ce avea să descopere, ca şi cum ar fi deţinut cheia cufărului în care era încuiată comoara.

S-a întors în Spania şi i-a abordat pe monarhi, Ferdinand şi Isabela, ca să obţină nave. Nu se putea prezenta ca Juan Colon, rebelul din Mallorca şi piratul care luptase împotriva lor, aşa că l-a inventat pe Cristoforo Colombo din Genova, Italia, asumându-şi identitatea unui marinar şi negustor de lână mort, pe care îl cunoscuse odinioară în Arhipelagul Madeira. Înşelăciunea a funcţionat şi nimeni nu a aflat adevărul. Chiar şi atunci când duşmanii au reuşit să-i ia tot ceea ce câştigase pe drept, el a rămas Cristobal Colon pentru spanioli. Abia acum, după ce moartea i-a luat

de multă vreme pe amiral şi pe regina Isabela şi mă va lua în curând şi pe mine, adevărul poate fi dezvăluit. Speranţa mea este ca această relatare să supravieţuiască şi ca şi alţii să afle ce am ştiut eu. Viaţa aici este aspră, dar am ajuns să-i admir pe localnici şi să apreciez felul lor simplu de a trăi. Aici pot fi Yosef Ben Ha Levy Haivri – Joseph, fiul lui Levi evreul. Ca şi în cazul amiralului şi a numelui său Columb, numele meu, Luis de Torres, m-a slujit bine. Dar nu l-am mai folosit de şase ani. Aici nu contează dacă eşti evreu sau creştin, ci doar să fii un om bun. Asta am încercat să fiu. Am îndeplinit datoria care mi-a fost impusă şi voi avea grijă ca ea să fie transmisă fiului meu cel mare, născut dintr-o soţie pe care mi-am luat-o dintre femeile locului. Ea mi-a făcut timpul petrecut aici mai plăcut decât aş fi putut spera vreodată. Am învăţat-o despre Dumnezeu şi am îndemnat-o să creadă, dar, învăţând de la nemernicii de care am fugit, nu am forţat-o niciodată să accepte ceea ce nu poate îmbrăţişa cu inima.

Bene se opri din citit şi aruncă o privire spre Tre Halliburton.

— Am găsit asta în documentele luate din Cuba, zise Tre. E traducerea făcută de mine scrierii lui. Explică multe, nu-i aşa?

Ştia puţine despre Columb.

— Povestea, zise Tre, începe cu Columb care se naşte în Italia. Tatăl lui se chema Domingo, iar

mama lui Susanna. Interesant e faptul că o mulţime de relatări spun că tatăl său era negustor de lână, aşa cum era acest Columb, a cărui identitate şi-a asumat-o. Cei mai mulţi istorici susţin că a plecat pe mare de tânăr, a ajuns în Portugalia, nu a reuşit să-l convingă pe regele Juan al II-lea să finanţeze un voiaj, aşa că s-a dus în Spania, în 1485, unde şi-a petrecut câţiva ani aşteptând ca Ferdinand şi Isabela să accepte. Nimeni nu ştie dacă l-a întâlnit vreodată pe Alonso Sanchez de Huelva.

— E adevărat ce scrie despre de Huelva? Că el a descoperit America?

Tre ridică din umeri.

— Unii spun că da. Cei mai mulţi cred că povestea a fost inventată de duşmanii lui Columb, ca să discrediteze realizările acestuia. Dar cine naiba să ştie? Din nefericire, Columb nu a scris practic nimic despre sine. Iar chestiile înregistrate de el pentru posteritate adesea intrau în conflict unele cu altele. Acum am aflat de ce. Nu dorea să se ştie de unde provenea.

Halliburton condusese spre nord, din Kingston până la proprietate. Mistreţul care se cocea de încă de dimineaţă era aproape gata de mâncat. Cele două femei – una de la Departamentul de Justiţie, cealaltă o ambasadoare – plecaseră de ore bune. Unul dintre oamenii lui Bene se asigurase că se duseseră direct la aeroportul din Kingston şi îşi luaseră zborul de pe insulă.

— Ce o să faci cu toate astea? îl întrebă Bene pe Tre.

Trebuia să ştie.

— Am de ales?

Bene zâmbi. Prietenul lui înţelegea. Totul trebuia să rămână confidenţial.

— E mai bine aşa.

Tre clătină din cap.

— Oricum, cine m-ar crede?

Câinii reveniseră în cuştile lor, cu burţile pline de pe urma vânătorii. Bene se îndoia că mai rămăsese prea mult din Zachariah Simon şi oricum avea să fie mâncat de animalele care se hrăneau cu stârvuri.

— Ce s-a întâmplat cu de Torres? întrebă el.

— Istoria nu a înregistrat nimic. Omul a dispărut după ultima expediţie a lui Columb. Până acum nu a apărut nici un cuvânt despre el. Se pare că a trăit în Cuba cel puţin până în 1510 şi a avut un fiu.

Bene simţi cum îl cuprinde tristeţea. Ce groaznic să trăieşti o astfel de viaţă extraordinară şi totuşi să nu fii ţinut minte! Poate că adevărul ar fi trebuit spus, măcar de dragul lui Luis de Torres?

Însă el ştia că aşa ceva nu era posibil.

— Ce ai găsit în peşteră? întrebă Tre.

— Suficient cât să ştiu că legenda nu mai e legendă.

— Iar maroonii deţin controlul, nu-i aşa?

Şedeau pe verandă, în aerul răcoros şi uscat al serii. Unul dintre oamenii lui Bene îi făcu semn că mistreţul era gata. Foarte bine. Îi era foame.

Bene se ridică.

— E vremea să mâncăm.

— Haide, Bene. Spune-mi ceva. Ce ai găsit?

Bene se gândi la întrebare. Cu siguranţă că ultimele câteva zile fuseseră haotice, dar şi pline de învăţăminte. Miturile deveniseră fapte. Maroonii credeau că legenda se adeverise. Justiţia fusese dată pe mâinile unor oameni care nu dovedeau respect pentru nimeni şi nimic, în afara propriei persoane. Iar undeva, de-a lungul acestui drum, Brian Jamison murise.

La momentul respectiv nu-i păsase de moartea omului, dar acum regreta asta.

Aşadar, ce găsise?

Se uită la Tre şi îi spuse adevărul:

— M-am găsit pe mine.

Capitolul optzeci

Tom deschise uşa.

În faţa casei lui stăteau două femei. Una era cea din Praga, care se întâlnise cu Simon, iar cealaltă se prezentă drept Stephanie Nelle de la Departamentul de Justiţie din Statele Unite. Trecuseră mai mult de douăzeci şi patru de ore de când el şi Alle ieşiseră din peştera Darby şi părăsiseră Jamaica pentru a pleca spre Orlando. Se întrebase când avea să apară femeia din Praga şi acum era şocat să afle că era ambasadoarea Israelului în Austria.

Le invită pe amândouă în casă.

— Ieri am încercat să discutăm cu Bene Rowe, dar nu ne-a spus nimic, rosti Nelle. Credem că Simon e mort. Nu a fost văzut şi nu s-a auzit nimic de el de la aterizarea în Jamaica. Nici despre omul lui, Rocha.

Tom hotărî să nu le spună prea multe.

— Cei doi l-au ucis pe Brian Jamison, zise el. Am fost acolo când s-a întâmplat asta.

Nelle încuviinţă.

— Ştim. Asta înseamnă că doar dumneata şi fata dumitale ne puteţi oferi acum răspunsuri.

— Aţi găsit comorile Templului? se interesă ambasadoarea.

El încuviinţă.

Ochii femeii se aprinseră.

— Există?

El dădu iarăşi din cap.

— Atunci vă datorez acea explicaţie, zise ea.

După care îi spuse:

— Pot să arăt în mod public tot ceea ce vi s-a întâmplat cu opt ani în urmă. Unii dintre oamenii care au ajutat la înscenare încă se află în poziţii de

putere. Despre alţii avem habar. Nu aţi fost singurul om distrus de ei. Dar aţi fost primul. Au fabricat povestea despre coloniştii israelieni şi palestinieni şi au inventat sursele. V-au băgat totul pe gât dumneavoastră şi editorilor, după care au urmărit evoluţia lucrurilor. Era o echipă de oameni care au devenit tot mai pricepuţi în ceea ce făceau. Dar asta nu este calea acceptată de noi, domnule Sagan. Ce v-au făcut ei este greşit.

— Şi aţi aşteptat opt ani ca să-mi spuneţi asta?

— Nu am conştientizat cele petrecute până ce nu a devenit evidentă implicarea dumneavoastră în această chestiune.

— Dar ştiu şi alţii?

Femeia dădu din cap.

— Ştiu şi tăcerea lor este ruşinoasă.

Tom nu era pregătit să îi dea pace.

— I-aţi făcut jocul lui Simon în Praga?

Ambasadoarea încuviinţă.

— Asta era misiunea mea. Ca să-l îndrum mai departe. Să-l menţin în mişcare. Voiam ca el să găsească acea comoară. Dar, evident, nu ne doream vreo violenţă asociată descoperirii.

— Rabinul Berlinger ştia de dumneavoastră?

Femeia încuviinţă.

— Am vorbit cu el. A înţeles imperativul situaţiei şi a fost de acord să vă ghideze. A avut grijă să ascultaţi conversaţia mea cu Simon din cimitir. De aceea am îndreptat discuţia către dumneavoastră. Am vrut să aflaţi despre prezenţa mea şi ceea ce cunoşteam despre dumneavoastră.

Îşi aminti ce îi spusese când o oprise pe strada din Praga. *Vă aşteptam.*

— Dumneavoastră şi Berlinger ştiaţi că mă voi repezi direct la dumneavoastră.

— Asta era şi ideea. Ca să vă ţinem în stare de alertă.

— Aşadar, m-aţi folosit şi pe mine.

— E un fel de a spune. Dar erau atât de multe în joc. Aşa cum aţi aflat, voia să pornească un război

şi ar fi făcut-o. Mii de oameni ar fi murit.

— Iar asta m-a implicat şi pe mine, doar pentru că aşa aţi aranjat dumneavoastră.

— Ceea ce s-ar putea să nu ştiţi, replică ambasadoarea, este că rabinul Berlinger e mort. Credem că Simon l-a ucis, înainte de a pleca din Praga.

Îi păru rău să audă de moartea bătrânului.

— Aţi spus că doar *credeţi* că Simon e mort? Este sau nu?

— Cel mai probabil da, răspunse Nelle. Rowe l-a omorât cumva. Dar nu vom afla niciodată. Tot ce ştim este că a dispărut.

— Iar eu l-am manipulat pe Simon, interveni iarăşi ambasadoarea. Am făcut asta pentru guvernul nostru, care mi-a cerut ajutorul în mod explicit. Dacă Simon ar fi avut succes în căutările lui, Israelul ar fi putut suferi enorm şi în mod irevocabil. Iar dacă asta a însemnat să vă folosesc, atunci aşa e.

Tom nu era interesat de justificările ei.

— Înţelegeţi că evreii sefarzi care au ascuns comoara Templului au încredinţat siguranţa ei doar Levitului. Nu statului Israel.

— Obiectele alea aparţin tuturor evreilor. Vom avea grijă ca ei să aibă parte de ele şi nu de războiul pe care Simon intenţiona să-l pornească. Aşa cum am spus, nu avem nevoie de violenţe. Există o cale mai bună. A venit vremea ca violenţele să înceteze.

Cu asta Tom era de acord. Arătă înspre Nelle.

— Şi presupun că dumneaei este aici ca să certifice, din partea guvernului american, că vă voi spune tot ce ştiu.

— Ceva de genul ăsta. Aţi fost înşelat, domnule Sagan. O chestie oribilă. V-au ruinat cariera. Chestia asta se poate rezolva.

— Şi dacă nu vreau să fie rezolvată?

Întrebarea păru să le surprindă pe ambele femei.

— Aţi pierdut totul, zise ambasadoarea.

El încuviinţă.

— Asta e şi ideea. S-a dus. Nu mai poate învia. Părinţii mei nu vor şti niciodată. Fosta mea soţie nu va şti niciodată. Oamenii care îşi spun prietenii mei? Nu dau doi bani pe faptul că ei ştiu sau nu. S-a dus totul.

Era el însuşi şocat de spusele lui, dar îşi dăduse seama de situaţie în peşteră, în vreme ce se uita fix la comoară. Ce a fost în trecut trebuia să rămână în trecut. Lucrurile nu mai puteau fi schimbate. Nu conta decât ce se afla înaintea lui.

— E o atitudine ciudată din partea unui om care a avut atâtea de suferit, zise Nelle. Vi s-ar putea înapoia premiul Pulitzer. V-aţi recâştiga credibilitatea. Nu ar mai trebui să scrieţi romane ca anonim.

Tom ridică din umeri.

— Nu e aşa de rău. Se plăteşte bine şi nu există presiune.

— Deci ce o să faceţi? întrebă ambasadoarea.

După ce el şi Alle traversaseră înapoi lacul şi ieşiseră din peşteră, îl găsiseră pe Frank Clarke care îi aştepta. Văzuseră cum Bene Rowe şi ceilalţi doi marooni îl duc pe Simon peste râu, înapoi spre drum.

„Ce se întâmplă acum cu acest loc?” îl întrebase el pe Clarke.

„Vom reconstrui barajul şi îl vom păzi, cum am făcut şi până acum. Tu eşti Levitul, aşa că locul ăsta va fi mereu al tău. Când datoria asta va fi trecută altcuiva, atunci vom respecta acea persoană. Ce intenţionezi să faci?”

Nu-i răspunsese lui Clarke, deoarece chiar nu avea habar ce avea să facă.

Şi acum nu-i putea răspunde nici femeii care se uita fix la el. Aşa că replică simplu:

— Vă voi da de ştire ce voi decide.

— Înţelegeţi, zise ambasadoarea, că nimeni nu va cunoaşte adevărul despre dumneavoastră dacă nu lucraţi cu noi?

Ameninţarea ei îl înfurie, dar furia ţinea şi ea de trecut.

— Vedeţi dumneavoastră, tocmai asta e ideea. Contează ca o singură persoană să ştie adevărul. Tom făcu o pauză. Şi tocmai i l-aţi dezvăluit.

Alle se ivi din bucătărie, unde el o trimisese când le văzuse pe cele două femei la uşă. Nu ştiuse cât de departe aveau să meargă ele cu dezvăluirile şi comentariile, dar sperase că o vor face cât mai amănunţit.

— Tatăl meu nu a minţit, nu-i aşa? întrebă Alle.

Cele două femei tăcură.

Însă tăcerea lor însemna mai mult decât un răspuns.

Femeile păreau să-şi dea seama că discuţia luase sfârşit, aşa că porniră amândouă spre uşă.

Înainte de a ieşi, ambasadoarea se întoarse şi zise:

— Fiţi amabil cu noi, domnule Sagan. Gândiţi-vă ce ar însemna comorile alea.

Ruga ei nu îl impresionă.

— Iar dumneavoastră gândiţi-vă la ce se putea întâmpla din pricina lor.

Tom şi Alle coborâră din maşină şi intrară în cimitirul de lângă Mount Dora. Plecaseră din Orlando imediat după ce femeile ieşiseră din casă. Era după-amiaza, aproape de ora cinci, iar cimitirul era pustiu. Soarele târziu de iarnă încălzea aerul rece de martie. Merseră împreună până la mormintele părinţilor lui Tom. Pentru prima dată, după multă vreme, nu se simţea acolo ca un intrus.

Se uită la cele două pietre funerare.

— Ai făcut treabă bună cu piatra asta, îi spuse lui Alle.

— Îmi pare rău, răspunse fata.

Tom se uită la ea.

— Îmi pare atât de rău pentru tot ce ţi-am făcut.

Răspunsul ei îl uimi.

— Am fost o neghioabă, zise ea. Credeam că eşti egoist. Că nu-ţi pasă deloc de mine sau de mama. Un mincinos. Un afemeiat. Credeam tot ce era mai rău despre tine. Şi m-am înşelat.

Îşi vorbiseră puţin după plecarea din Jamaica şi deloc de când cele două femei părăsiseră casa. Ce era de spus? Asta era povestea cu adevărul. Reducea la tăcere orice altceva.

— Am minţit-o pe mama, zise ea. Ai avut dreptate în Viena. Sunt o ipocrită. Ştiam ce crede despre iudaism. Cum te-ai convertit pentru ea. Dar am făcut-o oricum, după care am minţit-o în faţă, până în ziua în care a murit.

Tom îi înţelegea chinul.

— Mai rău decât atât, continuă ea, convertirea mea a transformat părăsirea templului de către tine într-un lucru inutil. Lucrul pe care mama nu-l dorea s-a întâmplat. Toate luptele dintre tine şi bunicul s-au redus la nimic. El a murit înainte ca vreunul dintre voi să rezolve ceva. Şi totul e din vina mea.

Alle oftă şi el o lăsă să-şi descarce durerea.

— N-am fost cel mai bun soţ sau tată, zise el. Am fost egoist. Un afemeiat. Un mincinos. Am comis o groază de greşeli. Şi aş fi putut îndrepta lucrurile cu Abiram şi cu tine, dar n-am făcut-o. Nu e totul din vina ta.

— Mi-ai salvat viaţa în Jamaica. Ai sărit în apă după mine. M-ai trecut dincolo de lac. L-ai împiedicat pe Simon să mă ucidă.

— Din câte ţin minte şi tu mi-ai salvat viaţa.

Alle îi povestise cum îndreptase lumina lanternei în ochii lui Rocha şi cum ţipase.

— Nu eşti un reporter mincinos.

Afirmaţia ei avea tonul unei declaraţii.

— Eşti jurnalist. Un câştigător de Pulitzer. Meriţi tot ce ai câştigat. Ai vorbit serios cu ce le-ai spus celor două? Nu vrei să se afle adevărul despre tine?

— Nu mai este important ca lumea să cunoască adevărul. Îl ştii tu. Doar de asta îmi pasă.

Tom vorbea serios.

— Şi cum rămâne cu comoara Templului? întrebă ea.

— Doar tu şi cu mine ştim ce se află în peştera aia şi cum să ajungem acolo. Adevărat, există şi alte căi de a traversa lacul. Dar comoara a stat în siguranţă timp de şaizeci de ani şi cred că maroonii o vor păstra încă şaizeci. Ce-ar fi să decidem împreună ce e de făcut după ce lucrurile se liniştesc?

Ea încuviinţă printre lacrimi.

— Noi o să fim Levitul, zise el. Împreună.

Bunicul lui îl implicase pe Berlinger, acum el avea s-o includă pe Alle. Hotărâse deja să se împace cu religia lui. Se născuse evreu, din părinţi evrei şi avea să fie întotdeauna evreu.

Vorbise deja cu Inna şi îi povestise ce se întâmplase. Urma să scrie cândva un articol despre Zachariah Simon, planurile acestuia şi pericolele fanatismului. Rămânea de văzut dacă în articol avea să scrie şi despre comoara Templului. Tom urma să conceapă povestea şi să i-o dea ei. Innei nu-i plăcuse ideea, insistând ca el să apară drept coautor. Însă el era scriitor anonim şi aşa trebuia să rămână. În cele din urmă, ea înţelesese şi îi respectase dorinţa. Îi plăcea de Inna. Poate că avea să o viziteze din nou, într-o bună zi.

Interesant.

În sfârşit, începuse să se gândească iarăşi la viitor.

— Ce zici de asta? îi spuse el lui Alle. Cum am comis amândoi o mulţime de greşeli, hai să spunem că suntem chit şi să o luăm de la început.

Alte lacrimi apărură pe obrajii ei.

— Mi-ar plăcea mult.

Tom întinse o mână.

— Tom Sagan.

Fata reuşi să zâmbească şi acceptă strângerea lui de mână.

— Alle Beck…

Îşi dădu seama la timp.

— Alle Sagan.

Tom îi strânse mâna.

— Mă bucur să te cunosc, Alle Sagan.

Rămânea un singur lucru de făcut.

Tom se întoarse către morminte şi se aplecă deasupra lor.

Timp de două decenii, construise o barieră ca să-şi protejeze emoţiile, una pe care o socotise de netrecut. Ultimele cinci zile îi demonstraseră tâmpenia căii alese de el. În cele din urmă, familia era singura care conta. Iar tot ce-i mai rămăsese din ea era Alle. Acum primise o a doua şansă. Însă cu omul care zăcea sub picioarele lui nu mai exista nici o ocazie. Timp de douăzeci de ani îi spusese Abiram, bătrâne, în orice fel, numai în felul în care merita nu. Atât de multe lucruri rele se petrecuseră între ei, dar, până la urmă, acel om fusese iubit. Şi oamenii avuseseră încredere în el. În privinţa asta nu încăpea nici o îndoială.

Totul avea să fie bine.

Măcar atâta lucru ştia acum.

Alle stătea în spate şi îşi puse o mână pe umărul lui. Tom mângâie granitul neted al pietrei funerare, sperând că poate, poate, cuvintele lui puteau fi auzite.

— Adio, tată!

Nota autorului

Acest roman ne-a purtat pe mine şi pe Elizabeth în câteva călătorii foarte interesante, una în Jamaica şi alta în Praga. Viena şi Mount Dora, Florida sunt locuri pe care le-am vizitat în trecut.

Acum a venit vremea să separăm faptele de ficţiune.

Columb a fost într-adevăr obligat să stea în Jamaica mai bine de un an (prolog, capitolul 7) şi s-a folosit de o eclipsă de lună ca să-i păcălească pe băştinaşii taino ca aceştia să furnizeze hrană echipajului său (capitolul 35). În prima expediţie din 1492, optzeci şi şapte de oameni au navigat împreună cu Columb, iar printre aceştia nu a fost nici un preot. Însă din acel prim contingent a făcut parte un translator de ebraică, Luis de Torres. Trecutul de *converso* al lui de Torres, descris în capitolul 17, este conform adevărului istoric, aşa cum este şi faptul că a rămas în Lumea Nouă şi a fost, probabil, primul european care a încercat tutunul. Implicarea lui ca levit al comorii Templului reprezintă adăugarea mea – însă ideea că primele cuvinte rostite de europeni în Lumea Nouă ar fi putut să fie evreieşti este foarte posibilă (capitolul 17).

Legenda unei mine de aur jamaicane pierdute, care are legătură cu Columb, este rostită adesea. Cartea *Piraţii evrei ai Caraibelor,* scrisă de Edward Kritzler, spune această poveste tulburătoare. Informaţia codificată citată în capitolul 35 (care se presupune că duce la locul minei) provine din documente citate în cartea lui Kritzler. Tot din lucrarea lui provin şi poveştile fraţilor Cohen, a actului de proprietate pentru 420 de acri de teren, a procesului dintre fraţi şi a

interacţiunii dintre Abraham Cohen şi Charles al II-lea (capitolele 10, 19 şi 20). *Santa Maria*, nava lui Columb, a eşuat la ţărm în decembrie 1492, pe coasta din Haiti. Nava s-a pierdut, dar încărcătura a fost salvată şi dusă la ţărm. Cele trei cufere misterioase reprezintă invenţia mea. Cuferele din Panama încărcate cu aur şi ascunse de Columb în 1504, în anul în care a fost obligat să stea în Jamaica (capitolul 7), sunt notate în mai multe relatări istorice, dar e greu de spus dacă ele chiar au existat cu adevărat. O poveste interesantă, care prefaţează romanul de faţă, este nuvela mea *The Admiral's Mark.*

Prezenţa populaţiei taino (capitolul 28) în Jamaica, cu 7 000 de ani înaintea europenilor, este adevărată, aşa cum este şi faptul că această populaţie a fost eradicată până în anul 1650. Numirea lor cu termenul de arawak reprezintă o incorectitudine, deşi limba lor este cunoscută prin acest termen. Pentru taino, aurul nu era preţios (capitolul 28), dar nimeni nu ştie dacă ei chiar deţineau o mină care să-i fi fost arătată lui Columb. În ziua de astăzi, au rămas puţine lucruri de la taino, cu excepţia câtorva artefacte, a legendelor şi a peşterilor lor (capitolul 24).

Maroonii reprezintă un grup fascinant de oameni. Istoria şi sociologia lor sunt cât se poate de corect prezentate (capitolele 3, 19, 24), iar înclinaţia lor către secretomanie este reală (capitolul 68). Modul în care sclavii au ajuns în Lumea Nouă (capitolul 28) este corect relatat, aşa cum este şi faptul că Jamaica, situată la capătul rutei comerciale, primea cei mai duri sclavi (capitolul 19). Charles Town există, la fel ca şi muzeul maroon de acolo (capitolele 24, 25). Grandy Nanny face parte din istoria maroonilor şi a Jamaicăi. Modul cum arăta, cine era şi chiar dacă a trăit cu adevărat sunt chestiuni discutabile (capitolele 3, 68). O imagine a ei apare actualmente pe bancnota de 500 de dolari

jamaicani, cunoscută pe plan local cu numele de „Nanny”. Instrumentele *abeng* (capitolul 71) erau folosite de marooni la comunicarea pe distanţe lungi, sunetul scos de ele îngrozindu-i pe soldaţii britanici. Tacticile lor de război, aşa cum sunt descrise ele în roman, au fost implementate cu mare succes. Spiritele (capitolul 28) fac parte din folclorul jamaican.

Poveştile pe care le spune mama lui Bene despre Martha Brae şi masa de aur (capitolul 50) există şi azi. Atât taino, cât şi maroonii îşi îngropau uneori morţii în peşteri, însă cripta din capitolul 62 este în întregime imaginară. Interesant este faptul că există multe similitudini izbitoare între credinţele religioase maroon şi iudaism (capitolul 74).

Ogarii cubanezi au fost importaţi din Spania, apoi aduşi în Jamaica de către britanici, ca să-i combată pe marooni (capitolul 3). Vânătorile sunt descrise cu corectitudine (capitolul 10), aşa cum sunt şi daunele care puteau fi provocate de ogari.

Sunt de remarcat elementele locale din acest roman. Toate sunt corect descrise. Jamaica este spectaculoasă, iar Munţii Albaştri merită o vizită (capitolul 3). Mii de peşteri sunt împrăştiate pe insulă, iar cele folosite în roman sunt un hibrid al mai multora reale (capitolele 56,58, 72-77). O sursă din care se pot afla mai multe o reprezintă lucrarea *Secretele Jamaicăi* de Alan Fincham. Mount Dora (capitolul 17) chiar arată asemănător cu New England, iar Lake County este denumit aşa în mod inspirat (capitolul 23). Catedrala Sf. Ştefan din Viena are catacombe şi osuare (capitolele 34, 36, 37, 39, 41). Grădina palatului Schonbrunn (capitolul 42) şi sinagoga Stadttempel (capitolul 8) sunt extrem de impresionante. Cafeaua Blue Mountain este socotită una dintre cele mai bune din lume (capitolele 10, 30), iar reglementarea producţiei ei de către autorităţile jamaicane este descrisă corect, dar orice implicare

în acest proces din partea familiei Rowe reprezintă invenţia mea.

Praga este un oraş spectaculos (capitolele 49-51), iar cartierul evreiesc de acolo este plin de solemnitate. Vechea Sinagogă Nouă (capitolele 47, 49, 59) este descrisă cu fidelitate, inclusiv inelele de fier din afara ei, cele care duc până la pod. Chiar există camere de supraveghere care păzesc acel loc. Sala de ceremonii, Societatea Funerară şi Sinagoga Maisel (capitolele 56,57 şi 64) sunt şi ele acolo. Vechiul Cimitir este impresionant, dar încăperea subterană de depozitare a textelor sacre reprezintă o invenţie a mea (capitolul 54). Kolkovna (capitolul 65) este un restaurant la marginea cartierului vechi. Strada Parizska arată în realitate aşa cum este descrisă (capitolul 50), aglomerată cu magazine scumpe şi mărginind Vechea Sinagogă Nouă. Rabinul Loew a trăit în Praga (capitolul 47) şi rămâne un om respectat, iar mormântul lui este cel mai vizitat din Vechiul Cimitir (capitolul 57). Jilţul lui din Vechea Sinagogă Nouă rămâne închis cu lanţuri (capitolul 59). Legenda golemului este adesea povestită la Praga, dar este în mod eronat asociată cu rabinul Loew (capitolul 47). Legenda a fost creată aşa cum este descrisă în capitolul 47. Mulţi cred însă că golemul se odihneşte în podul sinagogii.

Terezin (capitolul 53) a fost un loc al groazei. Relatarea despre ceea ce li s-a întâmplat evreilor din Praga între 1939 şi 1945 este corectă (capitolul 53). Doar rabinul Berlinger reprezintă invenţia mea.

Din nefericire, baronii drogurilor prosperă în Jamaica (capitolele 3, 7). Popularitatea lor în rândurile oamenilor obişnuiţi este reală, la fel ca şi incapacitatea guvernului de a-i combate. Spanish Town se poate dovedi un loc agitat (capitolul 14). Cimitirele evreieşti (capitolul 13) se găsesc pe toată suprafaţa insulei Jamaica, însă cel descris de mine este imaginar (capitolele 3, 7). De-a lungul

întregului roman, ceremoniile funerare evreieşti sunt descrise cu acurateţe (capitolul 22).

Prezenţa evreiască în Jamaica, încă din vremea lui Columb, reprezintă un fapt istoric (capitolul 7). Nora lui Columb chiar a obţinut controlul insulei de la Ferdinand şi a interzis orice control religios (capitolul 7). Inchiziţia a fost ţinută departe de Jamaica timp de 150 de ani. Când spaniolii s-au întors acolo, în 1650, evreii de pe insulă s-au aliat cu englezii şi i-au ajutat pe aceştia să-i alunge pe spanioli. Cromwell a încheiat o înţelegere cu evreii, promiţându-le toleranţă şi ţinându-se de cuvânt (capitolul 7). În cele din urmă, evreii din Jamaica au ajutat la construirea economiei acestei insule. Tranzacţiile lor comerciale cu maroonii sunt adevărate, după cum este şi curioasa opoziţie a negrilor emancipaţi faţă de egalitatea cu evreii (capitolul 24). În cele din urmă, populaţia evreiască în Jamaica s-a diminuat. Astăzi mai există doar câţiva evrei acolo, cea mai veche congregaţie din emisfera vestică ţinând încă slujbe religioase în Kingston. În Cuba, evreii s-au aflat din vremea lui Columb şi trăiesc şi astăzi (capitolele 38, 40). Când au fugit în sfârşit din Jamaica, în 1655, spaniolii şi-au îngropat acolo avuţiile şi arhivele, gândindu-se că aveau să revină în curând (capitolul 18). Acest lucru bineînţeles că nu s-a întâmplat, aşa că avuţiile şi arhivele s-au pierdut. Prezenţa unei arhive de documente în Cuba reprezintă invenţia mea. Arhivele jamaicane din Spanish Town sunt reale.

X-ul cu cârlig, introdus în capitolul 10, era de fapt un simbol descoperit în Minnesota în 1898. Nimeni nu ştie ce reprezintă. Dar este adevărat că un astfel de X este inclus în câteva imagini cu ciudata semnătură a lui Columb (capitolul 15) şi este identic cu simbolul găsit în Minnesota. Lucrarea *X-ul cu cârlig* de Scott Wolter reprezintă o sursă bună de informaţii asupra acestui mister.

Astrolabul din capitolul 66, aşa cum este descris el, reprezintă invenţia mea, dar se bazează pe un dispozitiv de la British Museum, făcut de un meşteşugar evreu din secolul al XIV-lea. Urciorul este simbolul unui levit (capitolul 7) şi poate fi văzut pe unele morminte. Istoria biblică a leviţilor, aşa cum este detaliată în capitolul 13, este corect descrisă.

Ce s-a întâmplat cu primul şi al doilea Templu reprezintă un fapt istoric (capitolul 8). Uimitor, aşa cum se descrie în capitolul 42, ambele au fost distruse în aceeaşi zi, dar la o distanţă de 656 de ani. Comoara Templului este cu adevărat dispărută, iar călătoria ei de la Ierusalim la Roma şi Constantinopol este bine documentată (capitolele 8, 29). Nimeni nu ştie unde a fost dusă după aceea. Arcul lui Titus există şi confirmă prezenţa temporară a comorii la Roma (capitolul 77). O excelentă sursă de informaţii asupra acestui subiect este lucrarea *Aurul aurului* de Sean Kingsley.

Istoria evreilor sefarzi este bine documentată istoric (capitolele 29, 31). Adăugirea mea legată de implicarea lor în povestea comorii Templului este ficţiune (capitolul 63). Însă finanţarea de către ei a primei expediţii a lui Columb reprezintă un fapt istoric. Tot ceea ce spune Alle Becket în capitolul 31 poate fi demonstrat. Luis de Santangel a trăit cu adevărat, la fel ca şi alţi oameni care au finanţat şi care sunt menţionaţi. Relaţia strânsă dintre Santangel şi Ferdinand este o realitate. Iar registrele lui contabile nu numai că există (capitolul 31), dar cei care le-au studiat susţin că sprijină ideea că Santangel a asigurat sumele de bani necesare pentru prima călătorie a lui Columb.

Muntele Templului, cu istoria şi politica legate de el, este descris conform cu realitatea (capitolul 55). Ierusalimul este, cu adevărat, cel mai asediat oraş din lume (capitolul 59). Speranţa construirii

celui de-al treilea Templu este încă vie în Israel, cu sau fară Mesia.

În miezul acestui roman se află o presupunere: aceea că Cristofor Columb era evreu. Mulţi au sprijinit această premisă, nici unul dintre ei mai convingător decât Simon Wiesenthal în *Corăbiile Speranţei.* Mii de evrei sefarzi au devenit *conversos* ca să scape de persecuţii. Este incert dacă în cazul lui Columb alegerea pentru această schimbare i-a aparţinut lui sau părinţilor lui. Este sigur faptul că, practic, despre Columb nu se ştie mai nimic. Relatările despre locul şi data naşterii, mediul în care a crescut, părinţi, educaţie şi viaţa dusă de el se bat cap în cap. Nu există nici un portret cunoscut al lui. Atât harta folosită de el la navigaţie (capitolul 8), cât şi jurnalul original, *Diario de a bordo, Outward Log,* sunt dispărute (capitolul 15). Aşa-numitul *Jurnal al lui Columb,* citat de aproape toată lumea drept o relatare autentică a expediţiilor sale, reprezintă o viziune a unei terţe persoane, lipsită de încredere şi scrisă cu zeci de ani după Columb. Refuzul guvernului spaniol de a permite o investigaţie obiectivă a arhivelor, pentru găsirea hărţii sau a jurnalului original (capitolul 8), nu face decât să întărească misterul.

Chiar şi locul unde se află mormântul lui Columb este un subiect de dispute intense (capitolul 38). Situarea lui în Jamaica, de către mine, reprezintă, evident, o invenţie (capitolul 62). Însă tot ceea ce scrie Alle Becket în capitolul 15 şi tot ceea ce spune rabinul Berlinger în capitolul 65 despre el este adevărat. Faptul că Columb a ridicat ancora înainte de miezul nopţii, la 2 august 1492 şi că toţi evreii trebuiau să dispară din Spania până la 3 august 1492, reprezintă o realitate istorică (capitolul 9). Numele posibil al lui Columb – Christoval Arnoldo de Ysassi – este mai degrabă o speculaţie. La fel este şi povestea, spusă în capitolul 79, despre Juan Colon din Mallorca.

Acea relatare nu îmi aparţine, ci a fost prezentată sub forma unui discurs, în 1966, prin care se explica de ce Biserica Catolică a fost surdă la toate sugestiile de sanctificare a lui Columb. Interesant este faptul că, privitor la Alonso Sanchez de Huelva (capitolul 79), există o dispută aprinsă dacă el şi nu Columb, a fost primul european care a descoperit Lumea Nouă. Una dintre poziţiile adoptate spune că realizările lui erau minciuni promulgate de duşmanii lui Columb pentru a discredita reuşitele amiralului. O altă poziţie susţine că de Huelva a descoperit Lumea Nouă, dar monarhii catolici ai Spaniei au ţinut-o secretă până la alegerea lui Alexandru al VI-lea, un spaniol, ca papă în 1492. După aceea ei au acceptat cererea de nave a lui Columb şi i-au permis să redescopere ceea ce deja exista.

Ca şi în cazul multor altor detalii legate de acest subiect, adevărul nu va fi niciodată cunoscut.

Timp de 500 de ani, istoricii au căutat răspunsul la întrebarea: Cine a fost Cristofor Columb?

Răspunsul se regăseşte cu adevărat în altă întrebare.

Cine vreţi să fie?

Mulţumiri

Pentru a unsprezecea oară, mulţumesc prietenilor mei: Gina Centrello, Libby McQuire, Kim Hovey, Cindy Murray, Quinne Rogers, Debbie Aroff, Carole Lowenstein, Matt Schwartz şi tuturor celor de la vânzări. Nu mi se pare deloc că au trecut deja nouă ani de când lucram la *Camera de chihlimbar*.

Lui Mark Tavani, îi mulţumesc pentru încă o treabă extraordinară.

Câteva menţiuni speciale: Johanna Hart, care ne-a arătat Jamaica; vechiul meu prieten din Praga, Mikey Blount; Rupert Wallace, profesionistul nostru şofer jamaican; Frank Lumsden, colonel în cadrul Charles Town Maroons, care ne-a condus într-o călătorie extraordinară prin Munţii Albaştri; Richard Keene, pentru munca de recunoaştere din Viena; Chuck Watson, pentru cunoştinţele despre livezile de portocali din Florida; Morris Shamah, pentru ajutorul în privinţa Sephardim (deşi orice greşeli îmi aparţin doar mie); Meryl Moss şi extraordinara ei echipă de publicitate, pentru tot ceea ce fac zi de zi; Jessica Johns şi Esther Garver, care mă feresc de necazuri (o sarcină deloc uşoară).

Apoi este soţia mea, Elizabeth, care întotdeauna se află „în maşină”.

Personajul negativ din această carte se numeşte Zachariah Simon. Numele a fost generat de agentul meu, Simon Lipskar şi include ambele sale prenume. Simon mi-a spus, într-o bună zi, că i-ar plăcea enorm să fie personajul negativ dintr-o carte. Însă nimic altceva în afara numelui său nu este asociat cu personajul. Simon e inteligent, elegant, direct şi recunoscut drept unul dintre agenţii de top din domeniul lui. De asemenea, face

parte din conducerea uneia dintre cele mai mari şi mai bune agenţii literare din lume – Writers House. Parţial, acest roman a apărut în urma sfaturilor sale.

Sunt onorat să îl am pe Simon de partea mea.

Simon, cartea îţi este dedicată.

[1] Ceremonie religioasă evreiască corespunzând primei împărtăşanii din creştinism şi având loc la vârsta de 13 ani.

[2] Miezul nopţii (n.tr.).

Table of Contents

JAMAICA
Prolog
În Prezent
Capitolul unu
Capitolul doi
Capitolul trei
Capitolul patru
Capitolul cinci
Capitolul şase
Capitolul şapte
Capitolul opt
Capitolul nouă
Capitolul zece
Capitolul unsprezece
Capitolul doisprezece
Capitolul treisprezece
Capitolul paisprezece
Capitolul cincisprezece
Capitolul şaisprezece
Capitolul şaptesprezece
Capitolul optsprezece
Capitolul nouăsprezece
Capitolul douăzeci
Capitolul douăzeci şi unu
Capitolul douăzeci şi doi
Capitolul douăzeci şi trei
Capitolul douăzeci şi patru
Capitolul douăzeci şi cinci
Capitolul douăzeci şi şase
Capitolul douăzeci şi şapte
Capitolul douăzeci şi opt
Capitolul douăzeci şi nouă
Capitolul treizeci
Capitolul treizeci şi unu
Capitolul treizeci şi doi
Capitolul treizeci şi trei
Capitolul treizeci şi patru

Capitolul treizeci şi cinci
Capitolul treizeci şi şase
Capitolul treizeci şi şapte
Capitolul treizeci şi opt
Capitolul treizeci şi nouă
Capitolul patruzeci
Capitolul patruzeci şi unu
Capitolul patruzeci şi doi
Capitolul patruzeci şi trei
Capitolul patruzeci şi patru
Capitolul patruzeci şi cinci
Capitolul patruzeci şi şase
Capitolul patruzeci şi şapte
Capitolul patruzeci şi opt
Capitolul patruzeci şi nouă
Capitolul cincizeci
Capitolul cincizeci şi unu
Capitolul cincizeci şi doi
Capitolul cincizeci şi trei
Capitolul cincizeci şi patru
Capitolul cincizeci şi cinci
Capitolul cincizeci şi şase
Capitolul cincizeci şi şapte
Capitolul cincizeci şi opt
Capitolul cincizeci şi nouă
Capitolul şaizeci
Capitolul şaizeci şi unu
Capitolul şaizeci şi doi
Capitolul şaizeci şi trei
Capitolul şaizeci şi patru
Capitolul şaizeci şi cinci
Capitolul şaizeci şi şase
Capitolul şaizeci şi şapte
Capitolul şaizeci şi opt
Capitolul şaizeci şi nouă
Capitolul şaptezeci
Capitolul şaptezeci şi unu
Capitolul şaptezeci şi doi
Capitolul şaptezeci şi trei
Capitolul şaptezeci şi patru

Capitolul şaptezeci şi cinci
Capitolul şaptezeci şi şase
Capitolul şaptezeci şi şapte
Capitolul şaptezeci şi opt
Capitolul şaptezeci şi nouă
Capitolul optzeci
Nota autorului
Mulţumiri

Table of Contents

JAMAICA 5
Prolog 6
În Prezent 14
Capitolul unu 15
Capitolul doi 21
Capitolul trei 24
Capitolul patru 31
Capitolul cinci 35
Capitolul şase 38
Capitolul şapte 42
Capitolul opt 47
Capitolul nouă 54
Capitolul zece 61
Capitolul unsprezece 67
Capitolul doisprezece 72
Capitolul treisprezece 75
Capitolul paisprezece 80
Capitolul cincisprezece 85
Capitolul şaisprezece 93
Capitolul şaptesprezece 101
Capitolul optsprezece 108
Capitolul nouăsprezece 121
Capitolul douăzeci 128
Capitolul douăzeci şi unu 138
Capitolul douăzeci şi doi 142
Capitolul douăzeci şi trei 149
Capitolul douăzeci şi patru 154

Capitolul douăzeci şi cinci 159
Capitolul douăzeci şi şase 165
Capitolul douăzeci şi şapte 171
Capitolul douăzeci şi opt 177
Capitolul douăzeci şi nouă 186
Capitolul treizeci 193
Capitolul treizeci şi unu 199
Capitolul treizeci şi doi 203
Capitolul treizeci şi trei 209
Capitolul treizeci şi patru 215
Capitolul treizeci şi cinci 220
Capitolul treizeci şi şase 225
Capitolul treizeci şi şapte 231
Capitolul treizeci şi opt 236
Capitolul treizeci şi nouă 242
Capitolul patruzeci 249
Capitolul patruzeci şi unu 254
Capitolul patruzeci şi doi 259
Capitolul patruzeci şi trei 265
Capitolul patruzeci şi patru 271
Capitolul patruzeci şi cinci 277
Capitolul patruzeci şi şase 284
Capitolul patruzeci şi şapte 290
Capitolul patruzeci şi opt 296
Capitolul patruzeci şi nouă 302
Capitolul cincizeci 310
Capitolul cincizeci şi unu 315
Capitolul cincizeci şi doi 320
Capitolul cincizeci şi trei 328
Capitolul cincizeci şi patru 334

Capitolul cincizeci şi cinci 341
Capitolul cincizeci şi şase 347
Capitolul cincizeci şi şapte 353
Capitolul cincizeci şi opt 360
Capitolul cincizeci şi nouă 366
Capitolul şaizeci 374
Capitolul şaizeci şi unu 379
Capitolul şaizeci şi doi 385
Capitolul şaizeci şi trei 390
Capitolul şaizeci şi patru 397
Capitolul şaizeci şi cinci 403
Capitolul şaizeci şi şase 411
Capitolul şaizeci şi şapte 415
Capitolul şaizeci şi opt 420
Capitolul şaizeci şi nouă 425
Capitolul şaptezeci 429
Capitolul şaptezeci şi unu 438
Capitolul şaptezeci şi doi 443
Capitolul şaptezeci şi trei 449
Capitolul şaptezeci şi patru 454
Capitolul şaptezeci şi cinci 461
Capitolul şaptezeci şi şase 468
Capitolul şaptezeci şi şapte 474
Capitolul şaptezeci şi opt 480
Capitolul şaptezeci şi nouă 487
Capitolul optzeci 494
Nota autorului 502
Mulţumiri 510